

सर्वज्ञवीतरागाय नमः ।
श्रीमद्भगवत्कुंडकुंडार्यदेवप्रणीत

श्री

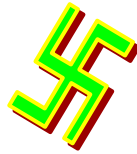
पंथास्तिकायसंग्रह

मूળ गाथाओ, संस्कृत छाया, गुजराती पद्यानुवाद,
श्रीअमृतचंद्रार्यदेवविरचित संस्कृत समयव्याख्या
टीका अने तेना गुजराती अनुवाद सहित

अनुवादकः
हिंमतलाल जेठालाल शाह
बी.अस.सी

*

प्रकाशकः
श्री द्विगम्बर जैन स्वाध्याय मंदिर ट्रस्ट

सोनगढ (सौराष्ट्र)

Thanks & our Request

This shastra has been kindly donated by Kanchanben Amritlalbhai Haria, London, UK who has paid for it to be "electronised" and made available on the internet.

Our request to you:

1) We have taken great care to ensure this electronic version of the Gujarati Shree PanchastikaaiSangrah is a faithful copy of the paper version. However if you find any errors please inform us on rajesh@AtmaDharma.com so that we can make this beautiful work even more accurate.

2) Keep checking the version number of the on-line shastra so that if corrections have been made you can replace your copy with the corrected one.

3) If you would like to donate a shastra to [AtmaDharma.com](http://www.AtmaDharma.com), please visit:-

<http://www.AtmaDharma.com/donate>

to see the list of shastras we would like to see next on [AtmaDharma.com](http://www.AtmaDharma.com).

प्रथम आवृत्ति: प्रत २५००

वीर सं. २४८४ वि.सं. २०१४

द्वितीय आवृत्ति: प्रत १०००
वीर सं. २५०२ वि. सं. २०३२

तृतीय आवृत्ति : प्रत १५००
वीर सं. २५०४ वि. सं. २०३४

मुद्रक:

मगनलाल जैन
अजित मुद्रणालय
सोनगढ (सौराष्ट्र)

परम पूज्य आत्मज्ञसंत श्री जानछस्वामी

અર્પણ

જેમણે આ પામર પર અપાર ઉપકાર કર્યો છે,
જેમની પ્રેરણાથી પ્રવચનસારનો આ
અનુવાદ તૈયાર થયો છે, જેઓ જિન-
પ્રવચનના પરમ ભક્ત અને મર્મજ્ઞ છે,
જેઓ જિનપ્રવચનના હાર્દને અનુભવી
નિજ કલ્યાણ સાધી રહ્યા છે અને
ભારતવર્ષના ભવ્ય જીવોને કલ્યાણપંથે
દોરી રહ્યા છે, જેઓ જિનપ્રવચનના
સારરૂપ ભેદવિજ્ઞાનના અને શુદ્ધાત્મપ્રવૃત્તિના
આ કાળે આ ક્ષેત્રે સર્વોત્કૃષ્ટ પ્રભાવક છે,
તે પરમપૂજ્ય પરમોપકારી સદ્ગુરુદેવ
(શ્રી કાનજીસ્વામી)ને આ અનુવાદ-પુષ્પ
અત્યંત ભક્તિભાવે અર્પણ કરું છું.

-અનુવાદક

卐 જિનજીની વાણી 卐

[રાગ-આશાભર્યા અમે આવિયા]

સીમંધર મુખથી ફૂલડાં ખરે,
એની કુંદકુંદ ગૂંથે માળ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.

વાણી ભલી, મન લાગે રળી,
જેમાં સાર-સમય શિરતાજ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.....સીમંધર૦

ગૂંથ્યા પાહુડ ને ગૂંથ્યું પંચાસ્તિ,
ગૂંથ્યું પ્રવચનસાર રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે

ગૂંથ્યું નિયમસાર, ગૂંથ્યું રચણસાર,
ગૂંથ્યો સમયનો સાર રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.....સીમંધર૦

સ્યાદવાદ કેરી સુવાસે ભરેલો,
જિનજીનો ઝંકારનાદ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.

વંદું જિનેશ્વર, વંદું હું કુંદકુંદ,
વંદું એ ઝંકારનાદ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.....સીમંધર૦

હેડે હજો, મારા ભાવે હજો,
મારા ધ્યાને હજો જિનવાણ રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.

જિનેશ્વરદેવની વાણીના વાયરા,
વાજો મને દિનરાત રે,
જિનજીની વાણી ભલી રે.....સીમંધર૦

- હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહ

શ્રી સદ્ગુરુદેવાય નમઃ ।
* પ્રકાશકીય નિવેદન *

[પ્રથમ આવૃત્તિ પ્રસંગે]

ભગવાન શ્રી કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત ‘રત્નચતુષ્ટય’ માંથી શ્રી સમયસાર, પ્રવચનસાર અને નિયમસારના પ્રકાશન પછી હવે આ ચોથું રત્ન શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ગુજરાતી ભાષામાં પ્રસિદ્ધ કરીને આ સંસ્થા હર્ષપૂર્વક મુમુક્ષુઓના હાથમાં મૂકે છે. ગુજરાતી ભાષાના આધ્યાત્મિક સાહિત્યમાં આ ‘રત્નચતુષ્ટય’નું સ્થાન સર્વોત્કૃષ્ટ છે.

શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવની સંસ્કૃત ટીકાના અક્ષરશઃ ગુજરાતી અનુવાદ સાથે આ શાસ્ત્ર ગુજરાતી ભાષામાં પહેલી જ વાર પ્રસિદ્ધ થાય છે. મૂળ સૂત્રકાર તથા ટીકાકાર આચાર્યભગવંતોનો પરિચય, તેમ જ શાસ્ત્રના વિષયોનો પરિચય ઉપોદ્ઘાતમાં કરાવવામાં આવ્યો છે, તેથી અહીં તે સંબંધી ઉલ્લેખ નથી કરતા.

પૂજ્ય ગુરુદેવ આ પરમાગમશાસ્ત્ર ઉપર અનેક વાર પ્રવચનો કરીને તેનાં ઊંડાં રહસ્યો ખોલ્યાં છે. આ રીતે અનેક પરમાગમોનો આધ્યાત્મિક મર્મ સમજાવીને તેઓશ્રી ભારતના અનેક મુમુક્ષુ જીવો ઉપર જે પરમ ઉપકાર કરી રહ્યા છે, તે ઉપકાર વાણીથી વ્યક્ત થઈ શકે તેમ નથી. જ્ઞાનપ્રભાવક ગુરુદેવના પ્રતાપે જ જૈનસાહિત્યનાં આવાં આવાં રત્નો આજે મુમુક્ષુઓને પ્રાપ્ત થયાં છે.

શ્રી સમયસાર વગેરે પરમાગમોની જેમ આ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ પરમાગમનો ગુજરાતી અનુવાદ પણ પૂ. ગુરુદેવની પ્રેરણા ઝીલીને વિદ્વાન ભાઈ શ્રી હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહે કર્યો છે આ પવિત્ર શાસ્ત્રોના ગુજરાતી અનુવાદનું મહાકાર્ય કરનાર ભાઈ શ્રી હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહ અધ્યાત્મરસિક વિદ્વાન હોવાં ઉપરાંત ગંભીર, વૈરાગ્યશાળી, શાંત અને વિવેકી સજ્જન છે, તથા તેમનામાં અધ્યાત્મરસઝરતું મધુર કવિત્વ પણ છે. પવિત્રાત્મા પૂ. બેનશ્રી ચંપાબેનના તેઓ બંધુ છે. તેઓ ઘણાં વર્ષોથી પૂ. ગુરુદેવના પરિચયમાં આવ્યા છે, ને પૂ. ગુરુદેવનાં અધ્યાત્મપ્રવચનોના ઊંડા મનન વડે તેમણે પોતાની આત્માર્થિતાને ઘણું પોષણ આપ્યું છે. તત્ત્વાર્થનાં મૂળ રહસ્યો ઉપરનું તેમનું મનન ઘણું ગહન છે. શાસ્ત્રકાર અને ટીકાકાર મુનિભગવંતોના હૃદયના ઊંડા ભાવોની ગંભીરતાને બરાબર જાળવીને તેમણે આ અક્ષરશઃ અનુવાદ કર્યો છે; તે ઉપરાંત મૂળ સૂત્રોનો ભાવભર્યો મુઘર પદાનુવાદ પણ (હરિગીત છંદમાં) તેમણે કર્યો છે, જે આ અનુવાદની મુઘરતામાં ખૂબ જ વધારો કરે છે અને સ્વાધ્યાયપ્રેમીઓને ખૂબ જ ઉપયોગી થાય છે. આ ઉપરાંત જ્યાં જરૂર લાગી ત્યાં ભાવાર્થદ્વારા કે કૂટનોટદ્વારા પણ તેમણે સ્પષ્ટતા કરી છે આ રીતે ભગવાન શ્રી કુંદકુંદાચાર્યદેવનાં સમયસાર, પ્રવચનસાર, નિયમસાર અને પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ જેવા ઉત્તમોત્તમ-‘રત્નચતુષ્ટય’-શાસ્ત્રોના અનુવાદનું પરમ સૌભાગ્ય તેમને મળ્યું છે તે માટે તેઓ ખરેખર અભિનંદનીય છે. પૂ. ગુરુદેવશ્રીની પ્રેરણા ઝીલીને અત્યંત

પરિશ્રમપૂર્વક આવો સુંદર અનુવાદ તૈયાર કરી આપવા બદલ ભાઈશ્રી હિંમતલાલભાઈનો આ સંસ્થા જેટલો આભાર માને તેટલો ઓછો છે. આ અનુવાદ અમૂલ્ય છે...કેમકે માત્ર પૂ. ગુરુદેવ અને જિનવાણીમાતા પ્રત્યેની પરમ ભક્તિથી પ્રરાઈને પોતાની અધ્યાત્મરસિકતા વડે તૈયાર કરાયેલા આ અનુવાદનાં મૂલ્ય કેમ આંકી શકાય? આ અનુવાદના મહાન કાર્ય બદલ તેઓશ્રીને અભિનંદનરૂપે કંઈક કીમતી ભેટ આપવાની આ સંસ્થાની ઘણી જ ઉત્કંઠા હતી, અને તે સ્વીકારવા માટે તેમને વારંવાર આગ્રહભરી વિનંતી કરવામાં આવી હતી, પરંતુ તેમણે તે સ્વીકારવાની સ્પષ્ટ ના જ પાડી. તેમની આ નિસ્પૃહતા પણ અત્યંત પ્રશંસનીય છે. લગભગ નવ વર્ષ પહેલાં પ્રવચનસારના અનુવાદ વખતે જ્યારે તેમને ભેટના સ્વીકાર માટે કહેવામાં આવ્યું ત્યારે તેમણે વૈરાગ્યપૂર્વક એવો જવાબ આપ્યો હતો કે “મારો આત્મા આ સંસાર પરિભ્રમણથી છૂટે એટલે બસ, -બીજો કાંઈ બદલો મારે જોઈતો નથી.” ઉપોદ્ધાતમાં પણ પોતાની આ ભાવના વ્યક્ત કરતાં તેઓ લખે છે કે: ‘આ અનુવાદ મેં શ્રીપંચાસ્તિકાયસંગ્રહ પ્રત્યેની ભક્તિથી અને ગુરુદેવની પ્રરેણાથી પ્રેરાઈ ને, નિજ કલ્યાણ અર્થે, ભવભયથી ડરતાં કર્યો છે.’

ભાઈશ્રી હિંમતલાલભાઈને આ અનુવાદકાર્યમાં પ્રતસંશોધન, પ્રૂફરીડિંગ વગેરે નાનાંમોટાં અનેક કામોમાં ઘણી કીમતી મદદ બ્ર. ભાઈશ્રી ચંદુલાલ ખીમચંદ ઝોબાળિયાએ આપી છે, તે માટે તેમનો આભાર માનવામાં આવે છે. આ શાસ્ત્રની મૂળ ગાથાઓ તથા તેની સંસ્કૃત ટીકાનાં સંશોધન માટે ‘શ્રી દિગંબર જૈન શાસ્ત્ર ભંડાર’ ઇડર તથા ‘ભાંડારકર ઓરિએન્ટલ રિસર્ચ ઇન્સ્ટિટ્યુટ’ પૂના તરફથી અમને હસ્તલિખિત પ્રતો મળી છે, તેથી તે બંને સંસ્થાઓનો પણ અત્રે આભાર માનીએ છીએ. ભાઈશ્રી અમૃતલાલ દેવરકણ વોરાએ પોતાના ‘અમૃત પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ’ માં ઘણી કાળજી અને હોંશપૂર્વક આ ગ્રંથનું સુંદર મુદ્રણ કરી આપ્યું છે. તે બદલ તેમનો પણ આભાર માનવામાં આવે છે.

મુમુક્ષુ જીવો સહેલાઈથી આ પરમાગમનો લાભ લઈ શકે તે હેતુથી આ પરમાગમના પ્રકાશનમાં કેટલાક ભાઈબેનોએ આર્થિક સહાય આપી છે તેથી આની કિંમત ઘટાડીને માત્ર ૩ રૂપિયા રાખવામાં આવી છે. આર્થિક સહાય આપનારાં ભાઈબેનોનો આ ટ્રસ્ટ આભાર માને છે.

મુમુક્ષુ જીવો અતિ બહુમાનપૂર્વક સદ્ગુરુગમે આ પરમાગમનો અભ્યાસ કરીને તેના ઊંડા ભાવોને સમજો... અને શાસ્ત્રના તાત્પર્યભૂત વીતરાગભાવને પ્રાપ્ત કરો... એ જ ભાવના

સોનગઢ
માગશર વદ આઠમ
વીર સંવત ૨૪૮૪

રામજી માણેકચંદ દોશી
-પ્રમુખ-
શ્રી દિગંબર જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ,
સોનગઢ(સૌરાષ્ટ્ર)

નમઃ સદ્ગુરવે

ઉપોદ્ધાત

[પ્રથમ આવૃત્તિ પ્રસંગે]

ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત આ ‘પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ’ નામનું શાસ્ત્ર ‘દ્વિતીય શ્રુતસ્કંધ’ સર્વોત્કૃષ્ટ આગમોમાંનું એમ છે.

‘દ્વિતીય શ્રુતસ્કંધ’ ની ઉત્પત્તિ કઈ રીતે થઈ તે આપણે પટ્ટાવલિઓના આધારે સંક્ષેપમાં પ્રથમ જોઈએ.

આજથી ૨૪૮૩ વર્ષ પહેલાં આ ભરતક્ષેત્રની પુણ્યભૂમિમાં જગત્પૂજ્ય પરમભદ્રારક ભગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામી મોક્ષમાર્ગનો પ્રકાશ કરવા માટે સમસ્ત પદાર્થોનું સ્વરૂપ પોતાના સાતિશય દિવ્યધ્વનિ દ્વારા પ્રગટ કરતા હતા. તેમના નિર્વાણ પછી પાંચ શ્રુતકેવળી થયા, જેમાં છેલ્લા શ્રુતકેવળી શ્રી ભદ્રબાહુસ્વામી થયા. ત્યાં સુધી તો દ્વાદશાંગશાસ્ત્રના પ્રરૂપણથી નિશ્ચયવ્યવહારાત્મક મોક્ષમાર્ગ યથાર્થ પ્રવર્તતો રહ્યો. ત્યારપછી કાળદોષની ક્રમે ક્રમે અંગોના જ્ઞાનની વ્યુચ્છિન્તિ થતી ગઈ. એમ કરતાં અપાર જ્ઞાનસિંધુનો ઘણો ભાગ વિચ્છેદ પામ્યા પછી બીજા ભદ્રબાહુસ્વામી આચાર્યની પરિપાટીમાં બે સમર્થ મુનિઓ થયા— એકનું નામ શ્રી ધરસેન આચાર્ય અને બીજાનું નામ શ્રી ગુણધર આચાર્ય. તેમની પાસેથી મળેલા જ્ઞાન દ્વારા તેમની પરંપરામાં થયેલા આચાર્યોએ શાસ્ત્રો ગૂંથ્યાં અને વીર ભગવાનના ઉપદેશનો પ્રવાહ વહેતો રાખ્યો.

શ્રી ધરસેન આચાર્યને આગ્રાયણીપૂર્વના પાંચમાં વસ્તુ અધિકારના મહાકર્મપ્રકૃતિ નામના ચોથા પ્રાભૂતનું જ્ઞાન હતું. તે જ્ઞાનામૃતમાંથી અનુક્રમે ત્યારપછીના આચાર્યો દ્વારા ષટ્ખંડાગમ, ધવલ, મહાધવલ, જયધવલ, ગોમ્મટસાર, લબ્ધિસાર, ક્ષપણાસાર આદિ શાસ્ત્રો રચાયાં. આ રીતે પ્રથમ શ્રુતસ્કંધની ઉત્પત્તિ છે. તેમાં મુખ્યત્વે જીવ અને કર્મના સંયોગથી થયેલા આત્માના સંસારપર્યાનું—ગુણસ્થાન, માર્ગણાસ્થાન આદિનું—વર્ણન છે, પર્યાયાર્થિક નયને પ્રધાન કરીને કથન છે. આ નયને અશુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક પણ કહે છે અને અધ્યાત્મભાષાથી અશુદ્ધનિશ્ચયનય અથવા વ્યવહાર કહે છે.

શ્રી ગુણધર આચાર્યને જ્ઞાનપ્રવાદપૂર્વના દશમાં વસ્તુના ત્રીજા પ્રાભૃતનું જ્ઞાન હતું. તે જ્ઞાનમાંથી ત્યારપછીના આચાર્યોએ અનુક્રમે સિદ્ધાંતો રચ્યા. એમ સર્વજ્ઞ ભગવાન મહાવીરથી ચાલ્યું આવતું જ્ઞાન આચાર્યોની પરંપરાથી ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવને પ્રાપ્ત થયું. તેમણે પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ, પ્રવચનસાર, સમયસાર, નિયમસાર, અષ્ટપાકુડ આદિ શાસ્ત્રો રચ્યાં. આ રીતે દ્વિતીય શ્રુતસ્કંધની ઉત્પત્તિ થઈ. તેમાં એકંદરે જ્ઞાનને પ્રધાન કરીને શુદ્ધદ્રવ્યાર્થિક નયથી કથન છે, આત્માના શુદ્ધ સ્વરૂપનું વર્ણન છે.

ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવ વિક્રમ સંવતની શરૂઆતમાં થઈ ગયા છે. દિગંબર જૈન પરંપરામાં ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવનું સ્થાન સર્વોત્કૃષ્ટ છે. ‘મંગલં ભગવાન્ વીરો મંગલં ગૌતમો ગણી। મંગલં કુંદકુંદાર્યો જૈનધર્મોઽસ્તુ મંગલમ્।।’- એ શ્લોક દરેક દિગંબર જૈન શાસ્ત્રાધ્યયન શરૂ કરતાં મંગલાચરણરૂપે બોલે છે. આ પરથી સિદ્ધ થાય છે કે સર્વજ્ઞ ભગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામી અને ગણધર ભગવાન શ્રી ગૌતમસ્વામી પછી તુરત જ ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યનું સ્થાન આવે છે. દિગંબર જૈન સાધુઓ પોતાને કુંદકુંદાચાર્યની પરંપરાના કહેવરાવવામાં ગૌરવ માને છે. ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવનાં શાસ્ત્રો સાક્ષાત્ ગણધરદેવનાં વચનો જેટલાં જ પ્રમાણભૂત મનાય છે. તેમના પછી થયેલા ગ્રંથકાર આચાર્યો પોતાના કોઈ કથનને સિદ્ધ કરવા માટે કુંદકુંદાચાર્યદેવનાં શાસ્ત્રોનું પ્રમાણ આપે છે એટલે એ કથન નિર્વિવાદ ઠરે છે. તેમના પછી લખાયેલા ગ્રંથોમાં તેમનાં શાસ્ત્રોમાંથી થોકબંધ અવતરણો લીધેલાં છે. ખરેખર ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યે પોતાનાં પરમાગમોમાં તીર્થંકરદેવોએ પ્રરૂપેલા ઉત્તમોત્તમ સિદ્ધાંતોને જાળવી રાખ્યા છે અને મોક્ષમાર્ગને ટકાવી રાખ્યો છે. વિ. સં. ૯૮૦માં થઈ ગયેલા શ્રી દેવસેનાચાર્યવર તેમના દર્શનસાર નામના ગ્રંથમાં * કહે છે કે “વિદેહક્ષેત્રના વર્તમાન તીર્થંકર શ્રી સીમંધરસ્વામીના સમવસરણમાં જઈને શ્રી પદ્મનંદિનાથે (કુંદકુંદાચાર્યદેવે) પોતે પ્રાપ્ત કરેલા જ્ઞાન વડે બોધ ન આપ્યો હોત તો મુનિજનો સાચા માર્ગને કેમ જાણત?” બીજો એક ઉલ્લેખ આપણે જોઈએ, જેમાં કુંદકુંદાચાર્યદેવને કળિકાળસર્વજ્ઞ કહેવામાં આવ્યા છે: “પદ્મનંદી, કુંદકુંદાચાર્ય, વક્રગ્રીવાચાર્ય, એલાચાર્ય, ગૃધ્રપિચ્છાચાર્ય -એ પાંચ નામોથી વિરાજિત, ચાર આંગળ ઊંચે આકાશમાં ચાલવાની જેમને ઋદ્ધિ હતી, જેમણે પૂર્વ વિદેહમાં જઈને સીમંધરભગવાનને વંદન કર્યું હતું અને તેમની પાસેથી મળેલા શ્રુતજ્ઞાન વડે જેમણે ભારતવર્ષના

* મૂળ શ્લોક માટે ૨૦ મું પાનું જુઓ

ભવ્ય જીવોને પ્રતિબોધ કર્યો છે એવા જે શ્રી જિનચંદ્રસૂરિભદ્રારકના પટ્ટના આભરણરૂપ કળિકાળસર્વજ્ઞ (ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવ) તેમણે રચેલા આ પટપ્રાભૂત ગ્રંથમાં..... સૂરીશ્વર શ્રી શ્રુતસાગરે રચેલી મોક્ષપ્રાભૂતની ટીકા સમાપ્ત થઈ.’’ આમ પટપ્રાભૂતની શ્રી શ્રુતસાગરસૂરિકૃત ટીકાના અંતમાં લખેલું છે. ^૧ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવની મહત્તા બતાવનારા આવા અનેકાનેક ઉલ્લેખો જૈન સાહિત્યમાં મળી આવે છે; ^૨ શિલાલેખો પણ અનેક છે. આ રીતે આપણે જોયું કે સનાતન જૈન સંપ્રદાયમાં કળિકાળસર્વજ્ઞ ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યનું સ્થાન અજોડ છે.

ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યનાં રચેલાં અનેક શાસ્ત્રો છે, જેમાંથી થોડાંક હાલમાં વિદ્યમાન છે. ત્રિલોકનાથ સર્વજ્ઞદેવના મુખમાંથી વહેલી શ્રુતામૃતની સરિતામાંથી ભરી લીધેલાં તે અમૃતભાજનો હાલમાં પણ અનેક આત્માર્થીઓને આત્મજીવન અર્પે છે. તેમનાં સમયસાર, પ્રવચનસાર, નિયમસાર અને પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ નામનાં ઉત્તમોત્તમ પરમાગમોમાં હજારો શાસ્ત્રોનો સાર આવી જાય છે. ભગવાન કુંદકુંદાચાર્ય પછી લખાયેલા ઘણા ગ્રંથોનાં બીજાં આ પરમાગમોમાં રહેલા છે એમ સૂક્ષ્મ દષ્ટિથી અભ્યાસ કરતાં જણાય છે. શ્રી સમયસાર આ ભરતક્ષેત્રનું સર્વોત્કૃષ્ટ પરમાગમ છે. તેમાં નવ તત્ત્વોનું શુદ્ધનયની દષ્ટિયથી નિરૂપણ કરી જીવનું શુદ્ધ સ્વરૂપ સર્વ તરફથી-આગમ, યુક્તિ, અનુભવ અને પરંપરાથી-અતિ વિસ્તારપૂર્વક સમજાવ્યું છે. શ્રી પ્રવચનસારમાં તેના નામ અનુસાર જિનપ્રવચનનો સાર સંઘર્યો છે અને તેને જ્ઞાનતત્ત્વ, જ્ઞેયતત્ત્વ અને ચરણાનુયોગના ત્રણ અધિકારોમાં વિભાજિત કર્યું છે. શ્રી નિયમસારમાં મોક્ષમાર્ગનું સ્પષ્ટ સત્યાર્થ નિરૂપણ છે. જેમ સમયસારમાં શુદ્ધનયથી નવ તત્ત્વોનું નિરૂપણ કર્યું છે તેમ નિયમસારમાં મુખ્યત્વે શુદ્ધનયથી જીવ, અજીવ, શુદ્ધભાવ, પ્રતિક્રમણ, પ્રત્યાખ્યાન, આલોચના, પ્રાયશ્ચિત, સમાધિ, ભક્તિ, આવશ્યક, શુદ્ધોપયોગ વગેરેનું વર્ણન છે. શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહમાં કાળ સહિત પાંચ અસ્તિકાયોનું (અર્થાત્ છ દ્રવ્યોનું) અને નવ પદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગનું નિરૂપણ છે.

આ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ પરમાગમ શરૂ કરતાં શાસ્ત્રકર્તાએ તેને ‘સર્વજ્ઞ મહામુનિના મુખથી કહેવાયેલા પદાર્થોનું પ્રતિપાદક, ચતુર્ગતિનાશક અને નિર્વાણનું

૧. ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવના વિદેહગમન સંબંધી એક ઉલ્લેખ (લગભગ વિક્રમ સંવતના ૧૩માં સૈકામાં થઈ ગયેલા) શ્રી જયસેનાચાર્યદેવે પણ કર્યો છે; તે ઉલ્લેખ માટે આ શાસ્ત્રના ૩ જા પાનાની ફુટનોટ જુઓ.

૨. શિલાલેખોના નમૂના માટે ૧૯મું પાનું જુઓ.

કારણ ' કહ્યું છે. તેમાં કહેલા વસ્તુત્વનો સાર આ પ્રમાણે છે:-

વિશ્વ એટલે અનાદિ-અનંત સ્વયંસિદ્ધ સત્ એવી અનંતાનંત વસ્તુઓનો સમુદાય. તેમાંની પ્રત્યેક વસ્તુ અનુત્પન્ન અને અવિનાશી છે. પ્રત્યેક વસ્તુમાં અનંત શક્તિઓ અથવા ગુણો છે, જે ત્રિકાળિક નિત્ય છે. પ્રત્યેક વસ્તુ પ્રતિક્ષણ પોતામાં પોતાનું કાર્ય કરતી હોવા છતાં અર્થાત્ નવીન દશાઓ-અવસ્થાઓ-પર્યાયો ધરતી હોવા છતાં તે પર્યાયો એવી મર્યાદામાં રહીને થાય છે કે વસ્તુ પોતાની જાતને છોડતી નથી અર્થાત્ તેની શક્તિઓમાંથી એક પણ ઘટતી-વધતી નથી. વસ્તુઓની (-દ્રવ્યોની) ભિન્નભિન્ન શક્તિઓની અપેક્ષાએ તેમની (-દ્રવ્યોની) જાતિઓ છે: જીવદ્રવ્ય, પુદ્ગલદ્રવ્ય, ધર્મદ્રવ્ય, અધર્મદ્રવ્ય, આકાશદ્રવ્ય અને કાળદ્રવ્ય. જેનામાં સદા જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, સુખ વગેરે અનંત ગુણો (-શક્તિઓ) હોય છે તે જીવદ્રવ્ય છે; જેનામાં સદા વર્ણ, ગંધ, રસ, સ્પર્શ વગેરે અનંત ગુણો હોય છે તે પુદ્ગલદ્રવ્ય છે; બાકીના ચાર દ્રવ્યોનાં વિશિષ્ટ ગુણો અનુક્રમે ગતિહેતુત્વ, સ્થિતિહેતુત્વ, અવગાહહેતુત્વ અને વર્તનાહેતુત્વ છે. આ છ દ્રવ્યોમાંથી પહેલાં પાંચ દ્રવ્યો સત્ હોવાથી તેમ જ શક્તિ અથવા વ્યક્તિ-અપેક્ષાએ મોટા ક્ષેત્રવાળાં હોવાથી ' અસ્તિકાય ' છે; કાળદ્રવ્ય ' અસ્તિ ' છે પણ ' કાય ' નથી.

જિનેંદ્રના જ્ઞાનદર્પણમાં ઝળકતાં આ સર્વ દ્રવ્યો-અનંત જીવદ્રવ્યો, અનંતાનંત પુદ્ગલદ્રવ્યો, એક ધર્મદ્રવ્ય, એક અધર્મદ્રવ્ય, એક આકાશદ્રવ્ય અને અસંખ્ય કાળદ્રવ્યો-સ્વયં પરિપૂર્ણ છે અને અન્ય દ્રવ્યોથી તદ્દન સ્વતંત્ર છે; તેઓ એકબીજા સાથે પરમાર્થે કદી મળતાં નથી, ભિન્ન જ રહે છે. દેવ, મનુષ્ય, તિર્થંચ, નારક, એકેન્દ્રિય, દ્વીન્દ્રિય વગેરે જીવોમાં જીવ-પુદ્ગલ જાણે કે મળી ગયાં હોય એમ લાગે છે પણ ખરેખર એમ નથી; તેઓ તદ્દન પૃથક્ છે. સર્વ જીવો અનંત જ્ઞાનસુખના નિધિ હોવા છતાં, પર દ્વારા તેમને કાંઈ સુખદુઃખ નહિ થતું હોવા છતાં, સંસારી અજ્ઞાની જીવ અનાદિ કાળથી સ્વતઃ અજ્ઞાનપર્યાયે પરિણમી પોતાના જ્ઞાનાનંદસ્વભાવને, પરિપૂર્ણતાને, સ્વાતંત્ર્યને અને અસ્તિત્વને પણ ભૂલી રહ્યો છે તથા પર પદાર્થોને સુખદુઃખનાં કારણ માની તેમના પ્રત્યે રાગદ્વેષ કર્યા કરે છે; જીવના આવા ભાવોના નિમિત્તે પુદ્ગલો સ્વતઃ જ્ઞાનાવરણાદિકર્મપર્યાયે પરિણમી જીવની સાથે સંયોગમાં આવે છે અને તેથી અનાદિ કાળથી જીવને પૌદ્ગલિક દેહનો સંયોગ થયા કરે છે. પરંતુ જીવ અને દેહના સંયોગમાં પણ જીવ અને પુદ્ગલ તદ્દન પૃથક્ છે અને તેમનાં કાર્યો પણ એકબીજાથી તદ્દન ભિન્ન ને નિરપેક્ષ છે એમ જિનેંદ્રોએ જોયું છે, સમ્યજ્ઞાનીઓએ જાણ્યું છે અને અનુમાનગમ્ય પણ છે. જીવ કેવળ ભ્રાંતિને લીધે જ દેહની દશાથી અને ઇષ્ટાનિષ્ટ પર

પદાર્થોથી પોતાને સુખીદુઃખી માને છે. વાસ્તવમાં પોતાના સુખગુણની વિકારી પર્યાયે પરિણમી તે અનાદિ કાળથી દુઃખી થઈ રહ્યો છે.

જીવ દ્રવ્ય-ગુણે સદા શુદ્ધ હોવા છતાં, તે પર્યાય-અપેક્ષાએ શુભાશુભભાવરૂપે, દેશશુદ્ધિરૂપે, શુદ્ધિની વૃદ્ધિરૂપે અને પૂર્ણશુદ્ધિરૂપે પરિણમે છે તથાતે ભાવોના નિમિત્તે શુભાશુભ પુદ્ગલકર્મોનું આસ્રવણ અને બંધન તથા તેમનું અટકવું, ખરવું અને સર્વથા છૂટવું થાય છે. આ ભાવો સમજાવવા માટે જિનેન્દ્રભગવંતોએ નવ પદાર્થો ઉપદેશ્યા છે. આ નવ પદાર્થો સમ્યક્પણે સમજવાથી, જીવને શું હિતરૂપ છે, શું અહિતરૂપ છે, શાશ્વત પરમ હિત પ્રગટ કરવા જીવે શું કરવું જોઈએ, પર પદાર્થો સાથે પોતાને શો સંબંધ છે -ઈત્યાદિ વાતો યથાર્થપણે સમજાય છે અને પોતાનું સુખ પોતામાં જ જાણી, પોતાના સર્વ પર્યાયોમાં પણ જ્ઞાનાનંદસ્વભાવી નિજ જીવદ્રવ્યસામાન્ય સદા એકરૂપ જાણી, તે અનાદિ-અપ્રાપ્ત એવા કલ્યાણબીજ સમ્યગ્દર્શનને તથા સમ્યગ્જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે. તે પ્રાપ્ત થતાં જીવ પોતાને દ્રવ્ય-અપેક્ષાએ કૃતકૃત્ય જાણે છે અને તે કૃતકૃત્ય દ્રવ્યનો પરિપૂર્ણ આશ્રય કરવાથી જ શાશ્વત સુખની પ્રાપ્તિ-મોક્ષ-થાય છે એમ સમજે છે.

સમ્યગ્દર્શન પ્રાપ્ત થતાં જીવને શુદ્ધાત્મદ્રવ્યનું જે અલ્પ આલંબન થયું હોય છે તે વધતાં અનુક્રમે દેશવિરત શ્રાવકપણું અને મુનિપણું પ્રાપ્ત થાય છે. શ્રાવકને તથા મુનિને શુદ્ધાત્મદ્રવ્યના મધ્યમ આલંબનરૂપ આંશિક શુદ્ધિ હોય છે તે કર્મનાં અટકવાનું ને ખરવાનું નિમિત્ત થાય છે અને જે અશુદ્ધિરૂપ અંશ હોય છે તે શ્રાવકને દેશવ્રતાદિરૂપે તથા મુનિને મહાવ્રતાદિરૂપે દેખાવ દે છે, જે કર્મબંધનું નિમિત્ત થાય છે. ક્રમે ક્રમે તે જીવ જ્ઞાનાનંદસ્વભાવી શુદ્ધાત્મદ્રવ્યને અતિ ઉગ્રપણે અવલંબી, સર્વ વિકલ્પોથી છૂટી, સર્વ રાગદ્વેષ રહિત થઈ, કેવળજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરી, આયુષ્ય પૂર્ણ થતાં દેહાદિસંયોગથી વિમુક્તથઈ, સદાકાળ પરિપૂર્ણ જ્ઞાનદર્શનરૂપે અને અતીંદ્રિય અનંત અવ્યાબાધ આનંદરૂપે રહે છે.

-આ, ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવે પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ શાસ્ત્રમાં પરમ કરુણાબુદ્ધિથી પ્રસિદ્ધ કરેલા વસ્તુતત્ત્વનો સંક્ષિપ્ત સાર છે. તેમાં જે રીત વર્ણવી તે સિવાય બીજી કોઈ રીતે જીવ અનાદિ કાળના ભંચકર દુઃખથી છૂટી શકતો નથી. જ્યાં સુધી વસ્તુસ્વરૂપ જીવના ખ્યાલમાં આવતું નથી ત્યાં સુધી બીજા લાખ પ્રયત્ને પણ તેને મોક્ષનો ઉપાય હાથ લાગતો નથી. તેથી જ આ શાસ્ત્રને વિષે પ્રથમ પંચાસ્તિકાય અને નવ પદાર્થનું સ્વરૂપ સમજાવવામાં આવ્યું છે કે જેથી જીવ વસ્તુસ્વરૂપને સમજી મોક્ષમાર્ગના મૂળભૂત સમ્યગ્દર્શનને પ્રાપ્ત થાય.

અસ્તિકાયો અને પદાર્થોના નિરૂપણ પછી આ શાસ્ત્રમાં મોક્ષમાર્ગસૂચક ચૂલિકા છે. આ અંતિમ અધિકાર, શાસ્ત્રરૂપી મંદિર ઉપર રત્નકળશ સમાન શોભે છે. અધ્યાત્મરસિક આત્માર્થી જીવોનો, આ અતિ પ્રિય અધિકાર છે. તેમને આ અધિકારનો રસાસ્વાદ લેતાં જાણે કે તૃપ્તિ જ થતી નથી. તેમાં મુખ્યત્વે વીતરાગ ચારિત્રનું-સ્વસમયનું-શુદ્ધમુનિદશાનું-પારમાર્થિક મોક્ષમાર્ગનું ભાવવાહી મધુર પ્રતિપાદન છે, તેમ જ મુનિને સરાગ ચારિત્રની દશામાં આંશિક શુદ્ધિની સાથે સાથે કેવા શુભ ભાવોનો સુમેળ અવશ્ય હોય જ છે તેનો પણ સ્પષ્ટ નિર્દેશ છે. જેમના હૃદયમાં વીતરાગતાની ભાવના ઘોળાયા કરે છે એવા શાસ્ત્રકાર અને ટીકાકાર મુનીંદ્રોએ આ અધિકારમાં જાણે કે શાંત વીતરાગ રસની સરિતા વહાવી છે. ધીરગંભીર ગતિએ વહેતી આ શાંત રસની અધ્યાત્મગંગામાં નહાતાં તત્ત્વજિજ્ઞાસુ ભાવુક જીવો શીતળીભૂત થાય છે અને તેમનું હૃદય શાંત-શાંત થઈ મુનિઓની આત્માનુભવમુલક સહજશુદ્ધ ઉદાસીન દશા પ્રત્યે બહુમાનપૂર્વક નમી પડે છે. આ અધિકાર પર મનન કરતાં સુપાત્ર મુમુક્ષુ જીવોને સમજાય છે કે ‘શુદ્ધાત્મદ્રવ્યના આશ્રયે સહજ દશાનો અંશ પ્રગટ કર્યા વિના મોક્ષના ઉપાયનો અંશ પણ પ્રાપ્ત થતો નથી.

આ પવિત્ર શાસ્ત્રના કર્તા શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવ પ્રત્યે પૂજ્ય ગુરુદેવ (શ્રી જ્ઞાનજીવ્યામી) ને પારાવાર ભક્તિ છે. તેઓશ્રી અનેક વાર કહે છે કે -‘શ્રી સમયસાર, નિયમસાર, પ્રવચનસાર, પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ આદિ શાસ્ત્રોની ગાથાએ ગાથાએ દિવ્યધ્વનિનો સંદેશ છે. એ ગાથાઓમાં એટલી અપાર ઊંડપ છે કે તે ઊંડપ માપવા જતાં પોતાની જ શક્તિ મપાઈ જાય છે. એ સાગરગંભીર શાસ્ત્રોના રચનાર પરમ કૃપાળુ અચાર્યભગવાનનું કોઈ પરમ અલૌકિક સામર્થ્ય છે. પરમ અદ્ભૂત સાતિશય અંતર્બાહ્ય યોગો વિના એ શાસ્ત્રો રચાવાં શક્ય નથી. એ શાસ્ત્રોની વાણી તરતા પુરુષની વાણી છે એમ સ્પષ્ટ જાણીએ છીએ. એની દરેક ગાથા છઠ્ઠા-સાતમાં ગુણસ્થાને જૂલતાં મહામુનિના આત્મ-અનુભવમાંથી નીકળેલી છે. એ શાસ્ત્રોના કર્તા ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવ મહાવિદેહક્ષેત્રમાં સર્વજ્ઞ વીતરાગ શ્રી સીમંધરભગવાનના સમવસરણમાં ગયા હતા અને ત્યાં તેઓ આઠ દિવસ રહ્યા હતા એ વાત યથાતથ્ય છે, અક્ષરશઃ સત્ય છે, પ્રમાણસિદ્ધ છે. તે પરમ ઉપકારી આચાર્યભગવાને રચેલાં સમયસારાદિ શાસ્ત્રોમાં તીર્થકરદેવના ઝંકારધ્વનિમાંથી જ નીકળેલો ઉપદેશ છે.’

આ શાસ્ત્રમાં ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવની પાકૂત ગાથાઓ પર સમયવ્યાખ્યા નામની સંસ્કૃત ટીકા લખનાર (લગભગ વિક્રમ સંવતના ૧૦ માં સૈકામાં થઈ ગયેલા)

શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવ છે. જેમ આ શાસ્ત્રના મૂળ કર્તા અલૌકિક પુરુષ છે તેમ તેના ટીકાકાર પણ મહાસમર્થ આચાર્ય છે. તેમણે સમયસારની તથા પ્રવચનસારની ટીકા પણ લખી છે અને તત્વાર્થસાર, પુરુષાર્થસિદ્ધયુપાય આદિ સ્વતંત્ર ગ્રંથો પણ રચ્યા છે. તેમની ટીકાઓ જેવી ટીકા હજુ સુધી બીજા કોઈ જૈન ગ્રંથની લખાયેલી નથી. તેમની ટીકાઓ વાંચનારને તેમની અધ્યાત્મરસિકતા, આત્માનુભવ, પ્રખર વિદ્વત્તા, વસ્તુસ્વરૂપને ન્યાયથી સિદ્ધ કરવાની અસાધારણ શક્તિ, જિનશાસનનું અત્યંત ઊંડું જ્ઞાન, નિશ્ચય-વ્યવહારનું સંઘિબદ્ધ નિરૂપણ કરવાની વિરલ શક્તિ અને ઉત્તમ કાવ્યશક્તિનો પૂરો ખ્યાલ આવી જાય છે. અતિ સંક્ષેપમાં ગંભીર રહસ્યો ગોઠવી દેવાની તેમની શક્તિ વિદ્વાનોને આશ્ચર્યચકિત કરે છે. તેમની દેવી ટીકાઓ શ્રુતકેવળીનાં વચનો જેવી છે. જેમ મૂળ શાસ્ત્રકારનાં શાસ્ત્રો અનુભવ-યુક્તિ આદિ સમસ્ત સમૃદ્ધિથી સમૃદ્ધ છે તેમ ટીકાકારની ટીકાઓ પણ તે તે સર્વ સમૃદ્ધિથી વિભૂષિત છે. શાસનમાન્ય ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવે આ કળિકાળમાં જગદ્ગુરુ તીર્થંકરદેવ જેવું કામ કર્યું છે અને શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે જાણે કે તેઓ કુંદકુંદભગવાનના હૃદયમાં પેસી ગયા હોય તે રીતે તેમના ગંભીર આશયોને યથાર્થપણે વ્યક્ત કરીને તેમના ગણધર જેવું કામ કર્યું છે શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે રચેલાં કાવ્યો પણ અધ્યાત્મરસથી અને આત્મ-અનુભવની મસ્તીથી ભરપૂર છે. શ્રી સમયસારની ટીકામાં આવતાં કાવ્યોએ (-કળશોએ) શ્રી પદ્મપ્રભદેવ જેવા સમર્થ મુનિવરો પર ઊંડી છાપ પાડી છે અને આજે પણ તે તત્ત્વજ્ઞાનથી અને અધ્યાત્મરસથી ભરેલા મધુર કળશો અધ્યાત્મરસિકોના હૃદયના તારને ઝણઝણાવી મૂકે છે. અધ્યાત્મકવિ તરીકે શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવનું સ્થાન અદ્વિતીય છે.

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહમાં ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવે ૧૭૩ ગાથાઓ પ્રાકૃતમાં રચી છે. તેના પર શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે સમયવ્યાખ્યા નામની અને શ્રી જયસેનાચાર્યદેવે તાત્પર્યવૃત્તિ નામની સંસ્કૃત ટીકા લખી છે. શ્રી પાંડે હેમરાજજીએ સમયવ્યાખ્યાનો ભાવાર્થ (પ્રાચીન) હિંદીમાં લખ્યો છે અને તે ભાવાર્થનું નામ બાલાવબોધભાષાટીકા રાખ્યું છે. વિ. સં. ૧૯૭૨ માં શ્રી પરમશ્રુતપ્રભાવક મંડળ દ્વારા પ્રકાશિત હિંદી પંચાસ્તિકાયમાં મૂળ ગાથાઓ, બંને સંસ્કૃત ટીકાઓ અને શ્રી હેમરાજજીકૃત બાલાવબોધભાષાટીકા (શ્રી પદ્માલાલજી બાકલીવાલ દ્વારા પ્રચલિત હિંદી ભાષામાં પરિવર્તિત કરાયેલા સ્વરૂપે) પ્રગટ થયેલ છે. હવે પ્રકાશન પામતા આ ગુજરાતી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહમાં મૂળ ગાથાઓ, તેનો ગુજરાતી પદાનુવાદ, સંસ્કૃત સમયવ્યાખ્યા ટીકા અને તે ગાથા-ટીકાનો અક્ષરશઃ ગુજરાતી અનુવાદ પ્રગટ કરવામાં આવેલ છે. જ્યાં વિશેષ

સ્પષ્ટતા કરવાની જરૂર જણાઈ ત્યાં કૌંસમાં અથવા ‘ભાવાર્થ’ માં અથવા ફૂટનોટમાં સ્પષ્ટતા કરી છે. તે સ્પષ્ટતા કરવામા ઘણાં ઘણાં સ્થળોએ શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત તાત્પર્યવૃત્તિ અતિશય ઉપયોગી થઈ છે; કેટલીક જગ્યાએ તો તાત્પર્યવૃત્તિના કોઈ કોઈ ભાગનો અક્ષરશઃ અનુવાદ જ ‘ભાવાર્થ’ અથવા ફૂટનોટરૂપે લેવામાં આવ્યો છે. શ્રી હેમરાજજીકૃત બાલાવબોધભાષાટીકાનો આધાર પણ કોઈક સ્થળે લીધો છે. શ્રી પરમશ્રુતપ્રભાવક મંડળ દ્વારા પ્રકાશિત પંચાસ્તિકાયમાં છપાયેલી સંસ્કૃત ટીકાને હસ્તલિખિત પ્રતો સાથે મેળવતાં તેમાં ક્યાંક અલ્પ અશુદ્ધિઓ રહી ગયેલી જણાઈ તે આમાં સુધારી લેવામાં આવે છે.

આ અનુવાદ કરવાનું મહાભાગ્ય મને પ્રાપ્ત થયું તે મને અતિ હર્ષનું કારણ છે. પરમ પૂજ્ય સદ્ગુરુદેવના આશ્રય તળે આ ગહન શાસ્ત્રનો અનુવાદ થયો છે. અનુવાદ કરવાની સમસ્ત શક્તિ મને પૂજ્યાદ સદ્ગુરુદેવ પાસેથી જ મળી છે. પરમોપકારી સદ્ગુરુદેવના પવિત્ર જીવનના પ્રત્યક્ષ પરિચય વિના અને તેમના આધ્યાત્મિક ઉપદેશ વિના આ પામરને જિનવાણી પ્રત્યે લેશ પણ ભક્તિ કે શ્રદ્ધા ક્યાંથી પ્રગટત, ભગવાન કુંદકુંદાચાર્યદેવ અને તેમનાં શાસ્ત્રોનો લેશ પણ મહિમા ક્યાંથી આવત અને તે શાસ્ત્રોના અર્થ-ઉકેલની લેશ પણ શક્તિ ક્યાંથી હોત? આ રીતે અનુવાદની સમસ્ત શક્તિનું મૂળ શ્રી સદ્ગુરુદેવ જ હોવાથી ખરેખર તો સદ્ગુરુદેવની અમૃતવાણીનો ધોધ જ-તેમના દ્વારા મળેલો અણમૂલ ઉપદેશ જ-યથાકાળે આ અનુવાદરૂપે પરિણમ્યો છે. જેમણે સિંચેલી શક્તિથી અને જેમની હૂંફથી આ ગહન શાસ્ત્રનો અનુવાદ કરવાનું મેં સાહસ ખેડ્યું હતું અને જેમની કૃપાથી તે નિર્વિઘ્ને પાર પડ્યો છે તે પરમપૂજ્ય પરમોપકારી સદ્ગુરુદેવ (શ્રી કાનજીસ્વામી) ના ચરણારવિંદમાં અતિ ભક્તિભાવે વંદન કરું છું.

પરમ પૂજ્ય બેનશ્રી ચંપાબેન તથા પરમ પૂજ્ય બેન શાન્તાબેન પ્રત્યે પણ, આ અનુવાદની પૂર્ણહૃતિ કરતાં, ઉપકારવશતાની ઉગ્ર લાગણી અનુભવાય છે. જેમનાં પવિત્ર જીવન અને બોધ આ પામરને શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ પ્રત્યે, પંચાસ્તિકાયસંગ્રહના મહાન કર્તા પ્રત્યે અને પંચાસ્તિકાયસંગ્રહમાં ઉપદેશેલા વીતરાગવિજ્ઞાન પ્રત્યે બહુમાનવૃદ્ધિનાં વિશિષ્ટ નિમિત્ત થયાં છે, એવાં તે પરમ પૂજ્ય બેનોનાં ચરણકમળમાં આ હૃદય નમે છે.

આ અનુવાદમાં, માનનીય મુરબ્બી શ્રી વકીલ રામજીભાઈ માણેકચંદ દોશી તથા બાળબ્રહ્મચારી ભાઈશ્રી ચંદુલાલ ખીમચંદ ઝોબાળિયાની હાર્દિક મદદ છે. માનનીય મુરબ્બી શ્રી રામજીભાઈએ પોતાના ભરચક ધાર્મિક વ્યવસાયોમાંથી સમય

કાઠીને આખો અનુવાદ બારીકાઈથી તપાસ્યો છે, યથોચિત સલાહ આપી છે અને અનુવાદમાં પડતી નાનીમોટી મુશ્કેલીઓનો પોતાના વિશાળ શાસ્ત્રજ્ઞાનથી નિવેડો કરી આપ્યો છે. તેમની સલાહ મને બહુ ઉપયોગી થઈ છે. બ્ર. ભાઈશ્રી ચંદુલાલભાઈએ આખો અનુવાદ બહુ જ ઝીણવટથી તપાસી ઘણી ઉપયોગી સૂચનાઓ કરી આપી છે, બહુ મહેનત લઈને હસ્તલિખિત પ્રતોના આધારે સંસ્કૃત ટીકા સુધારી આપી છે, અનુક્રમણિકા, ગાથાસૂચી, શુદ્ધિપત્રક વગેરે તૈયાર કર્યા છે, તેમ જ ખૂબ ચોકસાઈથી પ્રૂફ તપાસ્યાં છે- આમ અતિશય પરિશ્રમ ને કાળજીપૂર્વક સર્વતોમુખી સહાય કરી છે. આ રીતે બંનેએ કરેલી હાર્દિદ મદદ માટે હું તેમનો અંતઃકરણપૂર્વક આભાર માનું છું. તેમની સહૃદય સહાય વિના આ અનુવાદમાં ઘણી ઊણપો રહી જવા પામત. જે જે ટીકાઓ અને શાસ્ત્રોનો મેં આધાર લીધો છે તે સર્વના કર્તાઓનો પણ હું ઋણી છું.

આ અનુવાદ મેં પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ પ્રત્યેની ભક્તિથી અને ગુરુદેવની પ્રેરણાથી પ્રેરાઈને, નિજકલ્યાણ અર્થે, ભવભયથી ડરતાં ડરતાં કર્યો છે. અનુવાદ કરતાં શાસ્ત્રના મૂળ આશયોમાં કાંઈ ફેરફાર ન થઈ જાય તે માટે મેં મારાથી બનતી તમામ કાળજી રાખી છે. છતાં અલ્પજ્ઞતાને લીધે તેમાં કાંઈ પણ આશ્રયફેર થયો હોય કે ભૂલો રહી ગઈ હોય તો તે માટે હું શાસ્ત્રકાર શ્રી કુંદકુંદાચાર્ય ભગવાન, ટીકાકાર શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવ, પરમકૃપાળુ શ્રી સદ્ગુરુદેવ અને મુમુક્ષુ વાંચકોની અંતરના ઊંડાણમાંથી ક્ષમા યાચું છું.

જિનેન્દ્રશાસનનું સંક્ષેપથી પ્રતિપાદન કરનારા આ પવિત્ર શાસ્ત્રનો અભ્યાસ કરી તેના આશયોને જો જીવ બરાબર સમજે તો તે અવશ્ય ચાર ગતિના અનંત દુઃખોનો નાશ કરી નિર્વાણને પામે. તેનાં આશયોને સમ્યક્ પ્રકારે સમજવા માટે નીચેની બાબત લક્ષમાં રાખવી ખાસ જરૂરની છે:- આ શાસ્ત્રમાં કેટલાંક કથનો સ્વાશ્રિત નિશ્ચયનયનાં છે (-જેઓ સ્વનું પરથી પૃથક્પણે નિરૂપણ કરે છે) અને કેટલાંક કથનો પરાશ્રિત વ્યવહારનયનાં છે (-જેઓ સ્વનું પર સાથે ભેળસેળપણે નિરૂપણ કરે છે); વળી કેટલાંક કથનો અભિન્નસાધ્યસાધન-ભાવાશ્રિત નિશ્ચયનયનાં છે અને કેટલાંક ભિન્નસાધ્યસાધનભાવાશ્રિત વ્યવહારનયનાં છે. ત્યાં નિશ્ચયકથનોનો તો સીધો જ અર્થ કરવો જોઈએ અને વ્યવહારકથનોને અભૂતાર્થ સમજી તેમનો સાચો આશય શો છે તે તારવવું જોઈએ, જો આમ કરવામાં ન આવે તો વિપરીત સમજણ થવાથી મહા અનર્થ થાય. ‘પ્રત્યેક દ્રવ્ય સ્વતંત્ર છે. તે પોતાના જ ગુણપર્યાયને અને ઉત્પાદવ્યયઘ્નોવ્યને કરે છે. પરદ્રવ્યને તે ગ્રહી-છોડી શકતું નથી તેમ જ પરદ્રવ્ય તેને ખરેખર કાંઈ

લાભનુકસાન કે સહાય કરી શકતું નથી... જીવનો શુદ્ધ પર્યાય સંવર-નિર્જરા-મોક્ષના કારણભૂત છે અને અશુદ્ધ પર્યાય આસ્રવ-બંધના કારણભૂત છે.’- આવા મૂળભૂત સિદ્ધાંતોને કયાંય બાધ ન આવે એવી રીતે હંમેશા શાસ્ત્રનાં કથનોનો અર્થ કરવો જોઈએ. વળી આ શાસ્ત્રને વિષે કેટલાક પરમપ્રયોજનભૂત ભાવોનું નિરૂપણ અતિ સંક્ષેપમાં જ કરાયેલું હોવાથી, જો આ શાસ્ત્રના અભ્યાસની પૂર્તિ સમયસાર, નિયમસાર, પ્રવચનસાર વગેરે અન્ય શાસ્ત્રોના અભ્યાસ વડે કરવામાં આવે તો મુમુક્ષુઓને આ શાસ્ત્રના આશયો સમજવામાં વિશેષ સુગમતા થશે. આચાર્યભગવાને સમ્યગ્જ્ઞાનની પ્રસિદ્ધિ અર્થે અને માર્ગની પ્રભાવના અર્થે આ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ શાસ્ત્ર કહ્યું છે. આપણે તેનો અભ્યાસ કરી, સર્વ દ્રવ્યોની સ્વતંત્રતા સમજી, નવ પદાર્થોની યથાર્થ સમજણ કરી, ચૈતન્યગુણમય જીવદ્રવ્યસામાન્યનો આશ્રય કરી, સમ્યગ્દર્શન-સમ્યગ્જ્ઞાન પ્રગટાવી, માર્ગને પ્રાપ્ત કરી, ભવભ્રમણનાં દુઃખોનાં અંતને પામીએ એ જ ભાવના છે. શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે પંચાસ્તિકાયસંગ્રહના સમ્યક્ અવબોધનું ફળ નીચેના શબ્દોમાં વર્ણવ્યું છે:- ‘જે પુરુષ ખરેખર સમસ્તવસ્તુત્વના કહેનારા આ ‘પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ’ ને અર્થતઃ અર્થીપણે જાણીને, એમાં જ કહેલા જીવાસ્તિકાયને વિષે અંતર્ગત રહેલા પોતાને (નિજ આત્માને) સ્વરૂપે અત્યંત વિશુદ્ધ ચૈતન્યસ્વભાવવાળો નિશ્ચિત કરીને, પરસ્પર કાર્યકારણભૂત એવા અનાદિ રાગદ્વેષપરિણામ અને કર્મબંધની પરંપરાથી જેનામાં સ્વરૂપવિકાર આરોપાયેલો છે એવો પોતાને (નિજ આત્માને) તે કાળે અનુભવાતો અવલોકીને, તે કાળે વિવેકજ્યોતિ પ્રગટ હોવાથી (અર્થાત્ અત્યંત વિશુદ્ધ ચૈતન્યસ્વભાવનું અને વિકારનું ભેદજ્ઞાન તે કાળે જ પ્રગટ વર્તતું હોવાથી) કર્મબંધની પરંપરાને પ્રવર્તાવનારી રાગદ્વેષપરિણતિને છોડે છે, તે પુરુષ, ખરેખર જેને સ્નેહ જીર્ણ થતો જાય છે એવો, જઘન્ય સ્નેહગુણની સંમુખ વર્તતા પરમાણુની માફક ભાવી બંધથી પરાસ્મુખ વર્તતો થકો, પૂર્વ બંધથી છૂટતો થકો, અગ્નિતપ જળની દુઃસ્થિતિ સમાન જે દુઃખ તેનાથી પરિમુક્ત થાય છે.’

આસો વદિ ૪,
વિ. સં. ૨૦૧૩

હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહ

* શાસ્ત્રોના અર્થ કરવાની પદ્ધતિ *

વ્યવહારનયનું શ્રદ્ધાન છોડી નિશ્ચયનયનું શ્રદ્ધાન કરવું યોગ્ય છે. વ્યવહારનય સ્વદ્રવ્ય-પરદ્રવ્યને વા તેમના ભાવોને વા કારણ-કાર્યાદિકને કોઈને કોઈમાં મેળવી નિરૂપણ કરે છે, માટે એવા જ શ્રદ્ધાનથી મિથ્યાત્વ છે, તેથી તેનો ત્યાગ કરવો. તથા નિશ્ચયનય તેમને જ યથાવત્ નિરૂપણ કરે છે, કોઈને કોઈમાં મેળવતો નથી, માટે એવા જ શ્રદ્ધાનથી સમ્યક્ત્વ થાય છે, તેથી તેનું શ્રદ્ધાન કરવું.

પ્રશ્ન:- જો એમ છે, તો જિનમાર્ગમાં બન્ને નયોને ગ્રહણ કરવાનું કહ્યું છે -એ કેવી રીતે ?

ઉત્તર:- જિનમાર્ગમાં કયાંક તો નિશ્ચયનયની મુખ્યતાથી વ્યાખ્યાન છે, તેને તો 'સત્યાર્થ આમ જ છે' એમ જાણવું; તથા કયાંક વ્યવહારનયથી મુખ્યતાથી વ્યાખ્યાન છે, તેને 'આમ છે નહિ, નિમિત્તાદિની અપેક્ષાએ ઉપચાર કર્યો છે' એમ જાણવું. આ પ્રમાણે જાણવાનું નામ જ બંને નયોનું ગ્રહણ છે. પરંતુ બંને નયોના વ્યાખ્યાનને સમાન સત્યાર્થ જાણી 'આમ પણ છે અને આમ પણ છે' એમ ભ્રમરૂપ પ્રવર્તવા વડે તો બંને નયોનો ગ્રહણ કરવાનું કહ્યું નથી.

પ્રશ્ન:- જો વ્યવહારનય અસત્યાર્થ છે, તો તેનો ઉપદેશ જિનમાર્ગમાં શા માટે આપ્યો ? એક નિશ્ચયનયું જ નિરૂપણ કરવું હતું ?

ઉત્તર:- આવો જ તર્ક શ્રી સમયસારમાં કર્યો છે; ત્યાં આ ઉત્તર આપ્યો છે:-

जह णवि सक्कमणज्जो अणज्जभासं विणा उ गाहेउं ।
तह ववहारेण विणा परमत्थुवएसणमसक्कं ।।

અર્થ:- જેમ અનાર્યને-મ્લેચ્છને મ્લેચ્છનભાષા વિના અર્થ ગ્રહણ કરાવવાનું શક્ય નથી, તેમ વ્યવહાર વિના પરમાર્થનો ઉપદેશ અશક્ય છે. તેથી વ્યવહારનો ઉપદેશ છે.

વળી આજ સૂત્રની વ્યાખ્યામાં એમ કહ્યું છે કે - વ્યવહારનયો નાનુસર્તવ્યઃ' અર્થાત્ નિશ્ચયને અંગીકાર કરાવવા માટે વ્યવહાર વડે ઉપદેશ દેવામાં આવે છે, પરંતુ વ્યવહારનય છે તે અંગીકાર કરવા યોગ્ય નથી.

પ્રશ્ન:- (૧) વ્યવહાર વિના નિશ્ચયનો ઉપદેશ ન થાય- એ કેવી રીતે? તથા (૨) વ્યવહારનયને અંગીકાર ન કરવો -એ કેવી રીતે?

ઉત્તર:- (૧) નિશ્ચયનયથી તો આત્મા પરદ્રવ્યથી ભિન્ન, સ્વભાવોથી અભિન્ન સ્વયંસિદ્ધ વસ્તુ છે. તેને જેઓ ન ઓળખે, તેમને એમ જ કહ્યા કરીએ તો તેઓ સમજે નહિ. તેથી તેમને સમજાવવા, વ્યવહારનયથી શરીરાદિક પરદ્રવ્યોની સાપેક્ષતા વડે નર-નારક-પૃથ્વીકાયાદિરૂપ જીવના ભેદ કર્યા, ત્યારે 'મનુષ્ય જીવ છે,' નારકી જીવ છે' ઇત્યાદિ પ્રકારથી તેમને જીવની ઓળખાણ થઈ; અથવા અભેદ વસ્તુમાં ભેદ ઉપજાવી જ્ઞાન-દર્શનાદિ ગુણપર્યાયરૂપ જીવના ભેદ કર્યા, ત્યારે 'જાણનારો જીવ છે,' 'દેખનારો જીવ છે' ઇત્યાદિ પ્રકારથી તેમને જીવની ઓળખાણ થઈ. વળી નિશ્ચયથી તો વીતરાગભાવ મોક્ષમાર્ગ છે; પણ તેને જેઓ ન ઓળખે, તેમને એમજ કહ્યા કરીએ તો તેઓ સમજે નહિ; તેથી તેમને સમજાવવા, વ્યવહારનયથી તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન જ્ઞાનપૂર્વક પરદ્રવ્યનું નિમિત્ત મટાડવાની સાપેક્ષતા વડે વ્રત-શીલ-સંયમાદિરૂપ વીતરાગભાવના વિશેષો દર્શાવ્યા, ત્યારે તેમને વીતરાગભાવની ઓળખાણ થઈ. આ જ પ્રમાણે, અન્યત્ર પણ વ્યવહાર વિના નિશ્ચયનો ઉપદેશ ન થવાનું સમજવું.

(૨) અહીં વ્યવહારથી નર-નારકાદિ પર્યાયને જ જીવ કહ્યો. તેથી કાંઈ તે પર્યાયને જ જીવ ન માની લેવો. પર્યાય તો જીવ-પુદ્ગલના સંયોગરૂપ છે. ત્યાં નિશ્ચયથી જીવદ્રવ્ય જુદું છે; તેને જ જીવ માનવો. જીવના સંયોગથી શરીરાદિકને પણ જીવ કહ્યાં તે કહેવામાત્ર જ છે. પરમાર્થે શરીરાદિક જીવ થતાં નથી. આવું જ શ્રદ્ધાન કરવું. બીજું, અભેદ આત્મામાં જ્ઞાન-દર્શનાદિ ભેદ કર્યા તેથી કાંઈ તેમને ભેદરૂપ જ ન માની લેવા; ભેદ તો સમજાવવા માટે છે. નિશ્ચયથી આત્મા અભેદ જ છે; તેને જ જીવવસ્તુ માનવી. સંજ્ઞા-સંખ્યાદિ ભેદ કહ્યા તે કહેવામાત્ર જ છે; પરમાર્થે તેઓ જુદા જુદા છે નહિ. આવું જ શ્રદ્ધાન કરવું. વળી, પરદ્રવ્યનું નિમિત્ત મટાડવાની અપેક્ષાએ વ્રત-શીલ-સંયમાદિકને મોક્ષમાર્ગ કહ્યો તેથી કાંઈ તેમને જ મોક્ષમાર્ગ ન માની લેવા; કારણ કે પરદ્રવ્યનાં ગ્રહણ-ત્યાગ આત્માને હોય તો આત્મા પરદ્રવ્યનો કર્તા-હર્તા થઈ જાય, પણ કોઈ દ્રવ્ય કોઈ દ્રવ્યને આધીન છે નહિ. આત્મા તો પોતાના ભાવ જે રાગાદિક છે તેમને છોડી વીતરાગી થાય છે, માટે નિશ્ચયથી વીતરાગભાવ જ મોક્ષમાર્ગ છે. વીતરાગભાવોને અને વ્રતાદિકને કદાચિત્ કાર્યકારણપણું છે તેથી વ્રતાદિકને મોક્ષમાર્ગ કહ્યા પણ તે કહેવામાત્ર જ છે. પરમાર્થે બાહ્યક્રિયા મોક્ષમાર્ગ નથી. આવું જ શ્રદ્ધાન કરવું. આ જ પ્રમાણે, અન્યત્ર પણ વ્યવહારનયને અંગીકાર ન કરવાનું સમજી લેવું.

પ્રશ્ન:- વ્યવહારનય પરને ઉપદેશ કરવામાં જ કાર્યકારી છે કે પોતાનું પણ પ્રયોજન સાધે છે ?

ઉત્તર:- પોતે પણ જ્યાંસુધી નિશ્ચયનયથી પ્રરૂપતિ વસ્તુને ન ઓળખે ત્યાંસુધી વ્યવહારમાર્ગ વડે વસ્તુનો નિશ્ચય કરે. તેથી નીચલી દશામાં પોતાને પણ વ્યવહારનય કાર્યકારી છે. પરંતુ વ્યવહારને ઉપચારમાત્ર માની તેના દ્વારા વસ્તુનું શ્રદ્ધાન બરાબર કરવામાં આવે તો તે કાર્યકારી થાય, અને જો નિશ્ચયની માફક વ્યવહાર પણ સત્યભૂત માની ‘વસ્તુ આમ જ છે’ એવું શ્રદ્ધાન કરવામાં આવે તો તે ઊલટો અકાર્યકારી થઈ જાય. એ જ પુરુષાર્થસિદ્ધયુપાય કહ્યું છે:-

અબુધસ્ય બોધનાર્થ મુનીશ્વરા દેશયન્તત્યભૂતાર્થમ્ ।
વ્યવહારમેવ કેવલમવૈતિ યસ્તસ્ય દેશના નાસ્તિ ।।
માણવક એવ સિંહો યથા ભવત્યનવગીતસિંહસ્ય ।
વ્યવહાર એવ હિ તથા નિશ્ચયતાં યાત્યનિશ્ચયજ્ઞસ્ય ।।

અર્થ:- મુનિરાજ, અજ્ઞાનીને સમજાવવા માટે અસત્યાર્થ જે વ્યવહારનય તેને ઉપદેશ છે. જે કેવળ વ્યવહારને જ સમજે છે, તેને તો ઉપદેશ જ દેવો યોગ્ય નથી. જેવી રીતે જે સાચા સિંહને ન સમજે તેને તો બિલાડું જ સિંહે છે, તેવી રીતે જે નિશ્ચયને ન સમજે તેને તો વ્યવહાર જ નિશ્ચયપણાને પામે છે.

—શ્રી મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક

નિશ્ચયવ્યવહારાભાસ-અવલંબીઓનું નિરૂપણ

હવે, નિશ્ચય-વ્યવહાર બન્ને નયોના આભાસને અવલંબે છે એવા મિથ્યાદષ્ટિઓનું નિરૂપણ કરીએ છીએ:-

કોઈ જીવો એમ માને છે કે જિનમતમાં નિશ્ચય અને વ્યવહાર બે નય કહ્યા છે માટે અમારે તે બન્નેનો અંગીકાર કરવો. આમ વિચારી, જે પ્રમાણે કેવળનિશ્ચયભાસના અવલંબીઓનું કથન કર્યું હતું તે પ્રમાણે તો તેઓ નિશ્ચયનો અંગીકાર કરે છે અને જે પ્રમાણે કેવળવ્યવહારાભાસના અવલંબીઓનું કથન કર્યું હતું તે પ્રમાણે વ્યવહારનો અંગીકાર કરે છે. જોકે એ પ્રમાણે અંગીકાર કરવામાં બન્ને નયોમાં પરસ્પર વિરોધ છે, તોપણ કરે શું? બન્ને નયોનું સાચું સ્વરૂપ તો ભાસ્યું નથી અને જિનમતમાં બે નય કહ્યા છે તેમાંથી કોઈને છોડવો પણ જતો નથી. તેથી ભ્રમપૂર્વક બન્ને નયોનું સાધન સાધે છે. તે જીવો પણ મિથ્યાદષ્ટિ જાણવા.

હવે તેમની પ્રવૃત્તિની વિશેષતા દર્શાવીએ છીએ:-

અંતરંગમાં પોતે તો નિર્ધાર કરી યથાવત્ નિશ્ચય-વ્યવહાર મોક્ષમાર્ગને ઓળખેલ નથી પરંતુ જિન-આજ્ઞા માની નિશ્ચય-વ્યવહારરૂપ બે પ્રકારના મોક્ષમાર્ગ માને છે. હવે મોક્ષમાર્ગ તો કાંઈ બે નથી, મોક્ષમાર્ગનું નિરૂપણ બે પ્રકારથી છે. જ્યાં સાચા મોક્ષમાર્ગને મોક્ષમાર્ગ નિરૂપણ કર્યો છે તે નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ છે, અને જ્યાં મોક્ષમાર્ગ તો છે નહિ પરંતુ મોક્ષમાર્ગનું નિમિત્ત છે વા સહ્યારી છે, તેને ઉપચારથી મોક્ષમાર્ગ કહીએ તે વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ છે; કારણ કે નિશ્ચય-વ્યવહારનું સર્વત્ર એવું જ લક્ષણ છે. સાચું નિરૂપણ તે નિશ્ચય, ઉપચાર નિરૂપણ તે વ્યવહાર. માટે નિરૂપણની અપેક્ષાએ બે પ્રકારે મોક્ષમાર્ગ જાણવો. પરંતુ એક નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ છે તથા એક વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ છે એમ બે મોક્ષમાર્ગ માનવા મિથ્યા છે.

વળી તેઓ નિશ્ચય-વ્યવહાર બન્નેને ઉપાદેય માને છે. તે પણ ભ્રમ છે, કારણ કે નિશ્ચય અને વ્યવહારનું સ્વરૂપ તો પરસ્પર વિરોધ સહિત છે...

-શ્રી મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક

ભગવાન શ્રી કુંદકુંદાચાર્યદેવ

વિષે
ઉલ્લેખો

*

વન્દ્યો વિભુર્ભુવિ ન કૈરહિ કૌણ્ડકુન્દઃ
કુન્દ-પ્રભા-પ્રણયિ-કીર્તિ-વિભૂષિતાશઃ ।
યશ્ચારુ-ચારણ-કરામ્બુજચન્દ્રીક-
શ્ચક્રે શ્રુતસ્ય ભરતે પ્રયતઃ પ્રતિષ્ઠામ્ ॥

[ચંદ્રગિરિ પર્વત પરનો શિલાલેખ]

અર્થ :- કુન્દપુષ્પની પ્રભા ધરનારી જેમની કીર્તિ વડે દિશાઓ વિભૂષિત થઈ છે, જેઓ ચારણોનાં-ચારણઋદ્ધિધારી મહામુનિઓનાં-સુંદર હસ્તકમળોના ભ્રમર હતા અને જે પવિત્રાત્માએ ભરતક્ષેત્રમાં શ્રુતની પ્રતિષ્ઠા કરી છે, તે વિભુ કુંદકુંદ આ પૃથ્વી પર કોનાથી વંદ્ય નથી ?

*

.....કોણ્ડકુન્દો યતીન્દ્રઃ ॥
રજોભિરસ્પૃષ્ટતમત્વમન્ત-
ર્બાહ્યોપિ સંવ્યઞ્જયિતું યતીશઃ ।
રજઃપદં ભૂમિતલં વિહાય
ચચાર મન્યે ચતુરંગુલં સઃ ॥

[વિંધ્યગિરિ-શિલાલેખ]

*

અર્થ :- યતીશ્વર (શ્રી કુંદકુંદસ્વામી) રજઃસ્થાન-ભૂમિતળને-છોડીને ચાર આંગળ ઊંચે આકાશમાં ચાલતા હતા તે દ્વારા હું એમ સમજું છું કે, તેઓશ્રી અંદરમાં તેમ જ બહારમાં રજથી (પોતાનું) અત્યંત અસ્પૃષ્ટપણું બ્યક્ત કરતા હતા (-અંદરમાં તેઓ રાગાદિક મળથી અસ્પૃષ્ટ હતા અને બહારમાં ધૂળથી અસ્પૃષ્ટ હતા).

*

जइ पउमणंदिणाहो सीमन्धरसामिदिव्वणाणेण ।
ण विबोहइ तो समणा कहं सुमग्गं पयाणंति ।।

[दर्शनसार]

*

અર્થ :- (મહાવિદેહક્ષેત્રના વર્તમાન તીર્થકરદેવ) શ્રી સીમંધરસ્વામી પાસેથી મળેલા દિવ્ય જ્ઞાન વડે શ્રી પન્નનંદિનાથે (શ્રી કુંદકુંદાચાર્યદેવે) બોધ ન આપ્યો હોત તો મુનિજનો સાચા માર્ગને કેમ જાણત ?

*

હે કુંદકુંદાદિ આચાર્યો! તમારાં વચનો પણ સ્વરૂપાનુસંધાનને વિષે આ પામરને પરમ ઉપકારભૂત થયાં છે. તે માટે હું તમને અતિશય ભક્તિથી નમસ્કાર કરું છું.

[શ્રીમદ્ રાજચંદ્ર]

ॐ

श्रीसीमन्धरपरमात्मने नमः।

अध्यात्मरसिक, श्रुतभक्त, आत्मारथी विद्वान् भाईश्री

डिंमतलाल जेठालाल शाह (B. Sc.)ने

सादर समर्पित

अभिनंदन -पत्र

शुद्धात्मरसिक विद्वान् बंधु!

विद्वेदक्षेत्रना वर्तमान तीर्थंकर श्री सीमंधर परमात्मान्नी अने भरतक्षेत्रना यरम तीर्थनायक श्री महावीर देवाधिदेवन्नी दिव्य वाणी द्वारा जे शुद्धात्मदर्शक श्रुतप्रवाह याल्यो, तेने जीलीने-तद्रूप परिणामीने परम पावन अध्यात्मयोगीन्द्र आचार्यवर श्री कुंडकुंडेवे पोताना समस्त आत्मवैभवथी पारमेश्वरी विद्वानां अनुपम रत्न समान श्री समयसारादि सर्वोत्तम परमागमोमां संगृहीत कर्यो.

तीर्थंकर भगवान्थी वारसामां आवेलां अने कुंडकुंडाचार्यदेवे यीवटथी संघरेलां आ परमागमोमां उल्लसता शुद्धात्मवैभवरूप अद्भूत निधानने अंतर्यक्षुथी निहाणनार, वीतराग सर्वज्ञप्रणीत मोक्षमार्गना यथार्थ ज्ञाता, अमोघ उपदेष्टा, महान समर्थक अने प्रयारक, परम पूज्य सद्गुरुदेव श्री ज्ञानज्ज्वामीअे सत्मा समक्ष संसारतापविनाशक, उपशांतरसपूर्णा, अपूर्व प्रवचनो द्वारा आ परमागमोनां अंतर् ऊंठां रहस्यो भोलवा मांऽयां.

पूज्य गुरुदेवश्रीना परिययमां आप आव्या अने तेमन्ना श्रीमुषेथी आपे पण आ आत्मस्पर्शी प्रवचनो सांभण्यां. तेना परिणामे आपन्नी आत्मारथिता उल्लसी आची, अने आपन्नी विद्वत्ता अध्यात्मरसिकताना ओपथी शोभी ठीठी.

पू. गुरुदेवश्रीन्नी प्रेरणा जीलीने, तेमन्नी कल्याणवर्षिणी शीतण छायामां रही, श्री समयसार, प्रवचनसार, नियमसार अने पंयास्तिकायसंग्रहन्नी संस्कृत

ટીકાનું ઘણું ઊંડું અવગાહન કરી, આચાર્યદેવના હાર્દ સુધી પહોંચી, પૂર્વાપર યથાર્થ સંબંધ વિચારી, અત્યંત સાવધાની અને અતિ પરિશ્રમ પૂર્વક આપે સાંગોપાંગ સુંદર, સરળ અને પૂરેપૂરો ભાવવાહી અનુવાદ ગુર્જર ગિરામાં કર્યો, અને અધ્યાત્મજિજ્ઞાસુ સમાજને અધ્યાત્મનિધાનની અણમોલ ભેટ આપી. આવી પ્રવચનભક્તિવત્સલતા અને અનુપમ અધ્યાત્મ-સાહિત્યસેવા ભારતના ધાર્મિક ઇતિહાસમાં ચિરસ્મરણીય રહેશે. તે દ્વારા જૈનસાહિત્યસૃષ્ટિમાં આપે સોનગઢને ઉજ્જવળ બનાવ્યું છે. જૈનશાસનની આવી મહાન સેવા માટે આપને અનેક કોટિ ધન્યવાદ ઘટે છે.

શ્રી સમયસારાદિ મહાન પરમાગમોનાં મૂળ સૂત્રોનો અત્યંત ભાવવાહી ગુજરાતી પદાનુવાદ પણ આપે કર્યો છે. આ ઉપરાંત શ્રી સમવસરણ સ્તુતિ તથા અન્ય કેટલાક અધ્યાત્મ કાવ્યોની પણ આપે રચના કરી છે. શાસ્ત્રના ગંભીર અર્થો ઉકલેવાની વિલક્ષણ કુશાગ્રબુદ્ધિ, શાસ્ત્રોક્ત સૂક્ષ્મ અધ્યાત્મ વિષયોને શબ્દ-ભાવગંભીરતા જાળવીને, સરસ અને સુગ્રાહ્યપણે અનુવાદમાં રજૂ કરવાની વિશિષ્ટ કળા, વાંચતાં જ અધ્યાત્મ પ્રત્યે રુચિ જાગૃત કરે એવી અધ્યાત્મરસભરી લેખનશૈલી, કાવ્યમાં પણ અધ્યાત્મ ઉતારવાની ખાસ શક્તિ વગેરે વિશેષતાઓ આપની અધ્યાત્મરસિકતા પ્રસિદ્ધ કરે છે.

-આપની એ અધ્યાત્મરસિકતાનું અમો બધા સન્માન કરીએ છીએ.

આત્મજ્ઞાનપિપાસુ !

આપ સ્વભાવથી જ ગંભીર અને શાંત છો, વૈરાગ્યશાળી, સદ્ધર્મરચિવંત તેમ જ તત્વાન્વેષક છો, સંસ્કૃતભાષાનું વિશાળ જ્ઞાન ધરાવો છો તથા વિશિષ્ટ ક્ષયોપશમવંત પ્રતિભા-સંપન્ન વિદ્વાન છો. વળી આપે જૈનશાસ્ત્રોનું ઊંડું ચિંતન-મનન-અવધારણ કર્યું છે. આમ છતાં આપની આત્મજ્ઞાનપિપાસા અત્યંત તીવ્ર છે, તેને માટે આપનો અવિરત પ્રયત્ન છે. વૈરાગ્યપરાયણતાની સાથે આત્મહિતસાધના પણ આપ કરી રહ્યા છો તે અત્યંત પ્રશંસનીય અને અનુકરણીય છે.

નિસ્પૃહ શ્રુતભક્ત !

મહાન પરમાગમોના અનુવાનું જે શુભ કાર્ય આપના દ્વારા થયું છે

તેને અમો આપનું મહાન સૌભાગ્ય ગણીએ છીએ. પરમપૂજ્ય સદ્ગુરુદેવના આશ્રય તળે આ ગહન શાસ્ત્રોનો અનુવાદ આપે પરમાગમ પ્રત્યેની ભક્તિથી અને ગુરુદેવની પ્રેરણાથી પ્રેરાઈને, નિજ કલ્યાણ અર્થે, ભવભયથી ડરતાં ડરતાં કર્યો છે. આવું અજોડ કાર્ય કરવા છતાં આપે કોઈ પણ જાતના બદલાની આશા રાખી નથી, એટલું જ નહિ પણ અત્યાગ્રહ કરવા છતાં કાંઈ પણ બદલો સ્વીકારવાની કે અભિનંદનપત્ર લેવાની પણ આપે અનિચ્છા જ દર્શાવી છે. તેથી અમારે આપનો ઉપકાર માનીને જ સંતોષ કરવો પડે છે. આપની શ્રુતભક્તિ નિસ્પૃહતાને લીધે વિશેષ શોભી ઊઠે છે.

આપની મહાન શ્રુતભક્તિ અને નિસ્પૃહતા, અધ્યાત્મરસિકતા અને મુમુક્ષુતા, વૈરાગ્ય અને વિનય-ઈત્યાદિ અનેક ગુણોની ઘણી જ પ્રશંસાપૂર્વક અમો આપને હાર્દિક અભિનંદન આપીએ છીએ ને શ્રી કુંદકુંદપ્રભુનાં આ 'રત્નચતુષ્ટય'ના અનુવાદના ફળમાં આપને 'અનંત ચતુષ્ટય' ની પ્રાપ્તિ થાઓ -એવી શ્રુતદેવતા પ્રત્યે પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

આપના ગુણાનુરાગી
શ્રી દિગંબર જૈન સ્વાધ્યાયમંદિર ટ્રસ્ટ, તથા
શ્રી સમસ્ત દિ. જૈન મુમુક્ષુમંડળ વતી
રામજી માણેકચંદ દોશી
-પ્રમુખ

卐 श्री सद्गुरुदेव-स्तुति 卐

(हरिगीत)

संसारसागर तारवा जिनवाणी छे नौका भली,
ज्ञानी सुकानी मय्या विना ऐ नाव पण तारे नही;
आ काणमां शुद्धात्मज्ञानी सुकानी बहु बहु दोषलो,
मुज पुण्यराशि इण्यो अहो! गुरु इहान तुं नाविक मण्यो.

(अनुष्टुप)

अहो! भक्त यिदात्माना, सीमंधर-वीर-कुंडना!
आद्यांतर विभवो तारा, तारे नाव मुमुक्षुनां.

(शिपरिणी)

सद्य दृष्टि तारी विमण निज यैतन्य नीरभे,
अने जप्तिमांडी दरव-गुण-पर्याय विलसे;
निजलंबीभावे परिश्रति स्वरूपे जछ भणे,
निमित्तो वडेवारो यिदधन विषे कांछ न मणे.

(शार्दूलविक्रीडित)

डैयुं 'सत सत, ज्ञान ज्ञान' धभके ने वज्रवाणी छूटे,
जे वज्रे सुमुमुक्षु सत्त्व जणके; परद्रव्य नातो तूटे;
-रागद्वेष रुये न, जंप न वणे भावेंद्रिमां-अंशमां,
टंकोत्कीर्ण अकंप ज्ञान महिमा व्हटये रडे सर्वदा.

(वसंततिलका)

नित्ये सुधाजराश चंद्र! तने नमुं हुं,
करुणा अकारण समुद्र! तने नमुं हुं;
हे ज्ञानपोषक सुभेध! तने नमुं हुं,
आ दासना ज्वनशिल्पी! तने नमुं हुं.

(स्रग्धरा)

ओंठी ओंठी, ओंठी सुभनिधि सतना वायु नित्ये वडंती,
वाणी यिन्मूर्ति! तारी उर-अनुभवना सूक्ष्म भावे भरेली;
भावो ओंठा विचारी, अतिनव महिमा यित्तमां लावी लावी,
भोयेलुं रत्न पामुं, -मनरथ मननो; पूरजो शक्तिशाणी!

*** શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહની વિષયાનુક્રમણિકા ***

વિષય	ગાથ l	વિષય	ગાથા
૧. ષડ્દ્રવ્ય-પંચાસ્તિકાયવર્ણન		ત્રણ પ્રકારે દ્રવ્યનું લક્ષણ	૧૦
-ષડ્દ્રવ્યપંચાસ્તિકાયના સામાન્ય		બંને નયો વડે દ્રવ્યના લક્ષણોનો વિભાગ	૧૧
વ્યાખ્યાનરૂપ પીઠિકા-		દ્રવ્ય અને પર્યાયોના અભેદપણાનું કથન	૧૨
શાસ્ત્રના આદિમાં જિનને ભાવનમસ્કારરૂપ		દ્રવ્ય અને ગુણોના અભેદપણાનું કથન	૧૩
અસાધારણ મંગળ	૧	દ્રવ્યના આદેશને વશ સસભંગી	૧૪
સમય અર્થાત્ આગમને પ્રણામ કરીને		ઉત્પાદને વિષે અસત્નો પ્રાદુર્ભાવ	
તેનું કથન કરવા વિષે શ્રીમદ્કુંદકુંદા-		અને વ્યયને વિષે સત્નો વિનાશ	
ચાર્યદેવની પ્રતિજ્ઞા	૨	હોવાનો નિષેધ	૧૫
શબ્દરૂપે, જ્ઞાનરૂપે અને અર્થરૂપે-એમ		દ્રવ્યો, ગુણો અને પર્યાયોનું પ્રજ્ઞાનપન	૧૬
ત્રણ પ્રકારનો 'સમય'શબ્દનો અર્થ		'ભાવનો નાશ નથી અને અભાવનો	
તથા લોક-અલોકરૂપ વિભાગ	૩	ઉત્પાદ થતો નથી' તેનું ઉદાહરણ	૧૭
પાંચ અસ્તિકાયોની વિશેષસંજ્ઞા સામાન્ય-		દ્રવ્ય કથયિત્ વ્યય અને ઉત્પાદવાણું	
વિશેષ-અસ્તિત્વ તથા કાયત્વનું કથન	૪	હોવા છતાં તેનું સદા અવિનષ્ટપણું	
પાંચ અસ્તિકાયોને અસ્તિત્વ કયા પ્રકારે છે		અને અનુત્પન્નપણું	૧૮
અને કાયત્વ કયા પ્રકારે છે તેનું કથન	૫	ધ્રુવતાના પક્ષથી સત્નો અવિનાશ અને	
પાંચ અસ્તિકાયોનું તથા કાળને દ્રવ્ય-		અસત્નો અનુત્પાદ	૧૯
પણાનું કથન	૬	સિદ્ધને અત્યંત અસત્ ઉત્પાદનો નિષેધ	૨૦
છ દ્રવ્યોનું પરસ્પર અત્યંત સંકર હોવા		જીવને ઉત્પાદ, વ્યય, સત્ વિનાશ અને	
છતાં તેઓ પોતપોતાના નિશ્ચિત સ્વરૂપથી		અસત્ ઉત્પાદનું કર્તાપણું હોવાની	
ચ્યુત થતાં નથી એવું કથન	૭	સિદ્ધિરૂપ ઉપસંહાર	૨૧
અસ્તિત્વનું સ્વરૂપ	૮	છ દ્રવ્યોમાંથી પાંચને અસ્તિકાયપણાનું	
સત્તાને અને દ્રવ્યને અર્થાત્તરપણું		સ્થાપન	૨૨
હોવાનું ખંડન	૯	તેનું અર્થપણું	૨૩

વિષય	ગાથ l	વિષય	ગાથા
નિશ્ચયકાળનું સ્વરૂપ	૨૪	જ્ઞાનોપયોગના ભેદોનાં નામ અને	૪૧
વ્યવહારકાળનું કથંચિત્ પરાશ્રિતપણું	૨૫	સ્વરૂપનું	
વ્યવહારકાળના કથંચિત્ પરાશ્રિતપણું		દર્શનોપયોગના ભેદોનાં નામ અને	
વિષે સત્ય યુક્તિ	૨૬	સ્વરૂપનું કથન	૪૨
-જીવદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન-		એક આત્મા અનેક જ્ઞાનાત્મક હોવાનું	
		સમર્થન	૪૩
સંસાર-અવસ્થાવાળા આત્માનું સોપાધિ		દ્રવ્યનું ગુણોથી ભિન્નપણું અને ગુણોનું	
અને નિરુપાધિ સ્વરૂપ	૨૭	દ્રવ્યથી ભિન્નપણું હોવામાં દોષ	૪૪
મુક્તાવસ્થાવાળા આત્માનું નિરુપાધિ		દ્રવ્ય અને ગુણોનું સ્વોચિત અનન્યપણું	૪૫
સ્વરૂપ	૨૮	વ્યપદેશ વગેરે એકાંતે દ્રવ્ય-ગુણોના	
સિદ્ધના નિરુપાધિ જ્ઞાન, દર્શન અને		અન્યપણાનું કારણ હોવાનું ખંડન	૪૬
સુખનું સમર્થન	૨૯	વસ્તુપણે ભેદ અને (વસ્તુપણે)	
જીવત્વગુણની વ્યાખ્યા	૩૦	અભેદનું ઉદાહરણ	૪૭
જીવોનું સ્વાભાવિક પ્રમાણ તથા તેમનો		દ્રવ્ય અને ગુણોને અર્થાતરપણું	
મુક્ત ને અમુક્ત એવો વિભાગ	૩૧-૩૨	હોવામાં દોષ	૪૮
જીવના દેહપ્રમાણપણાના દષ્ટાંતનું કથન	૩૩	જ્ઞાન અને જ્ઞાનીને સમવાય સંબંધ	
જીવનું દેહાંતરમાં અસ્તિત્વ, દેહથી		હોવાનું નિરાકરણ	૪૯
પૃથક્પણું અને દેહાંતરમાં ગમનનું		સમવાયને વિષે પદાર્થાતરપણું હોવાનું	
કારણ	૩૪	નિરાકરણ	૫૦
સિદ્ધભગવંતોનાં જીવત્વ અને દેહ-		દષ્ટાંતરૂપ અને દાષ્ટાંતરૂપ પદાર્થપૂર્વક,	
પ્રમાણત્વની વ્યસ્વથા	૩૫	દ્રવ્ય અને ગુણોના અભિન્ન-પદાર્થ-	
સિદ્ધભગવાનને કાર્યપણું અને કારણપણું		પણાના વ્યાખ્યાનનો ઉપસંહાર	૫૧-૫૨
હોવાનું નિરાકરણ	૩૬	પોતાના ભાવોને કરતા થકા, શું જીવો	
‘ જીવનો અભાવ તે મુક્તિ છે ’ એ		અનાદિ-અનંત છે ? શું સાદિ-સાંત છે ?	
વાતનું ખંડન	૩૭	શું સાદિ-અનંત છે ? શું તદાકારે	
ચેચયિતૃત્વગુણની વ્યાખ્યા	૩૮	પરિણત છે ? શું તદાકારે અપરિણત	
કયા જીવને કઈ ચેતના હોય છે તેનું		છે ?- તે આશંકાઓનું સમાધાન	૫૩
કથન	૩૯	જીવને ભાવવશાત્ સાદિ-સાંતપણું અને	
ઉપયોગગુણના વ્યાખ્યાનનો પ્રારંભ	૪૦	અનાદિ-અનંતપણું હોવામાં વિરોધનો	
		પરિહાર	૫૪

વિષય	ગાથા	વિષય	ગાથા
જીવને સત્ ભાવના ઉચ્છેદ અને અસત્		નિશ્ચયથી જીવ અને કર્મને નિજ નિજ રૂપનું	
ભાવના ઉત્પાદમાં નિમિત્તભૂત ઉપાધિનું		જ કર્તાપણું હોવા છતાં, વ્યવહારથી જીવને	
પ્રતિપાદન	૫૫	કર્મ દીધેલા ફળનો ભોગવટો વિરોધ	
જીવોને પાંચ ભાવની પ્રગટતાનું વર્ણન	૫૬	પામતો નથી-એ વિષે કથન	૬૭
જીવના ઔદયિકાદિભ ભાવોના કર્તૃત્વ-		કર્તૃત્વ અનેભોકર્તૃત્વની વ્યાખ્યાનો	
પ્રકારનું કથન	૫૭	ઉપસંહાર	૬૮
નિમિત્તમાત્ર તરીકે દ્રવ્યકર્મોને ઔદયિકાદિ		કર્મસંયુક્તપણાની મુખ્યતાથી પ્રભુત્વગુણનું	
ભાવોનું કર્તાપણું	૫૮	વ્યાખ્યાન	૬૯
કર્મને જીવભાવનું કર્તાપણું હોવાની		કર્મવિયુક્તપણાની મુખ્યતાથી પ્રભુત્વગુણનું	
બાબતમાં પૂર્વ-પક્ષના	૫૯	વ્યાખ્યાન	૭૦
સમાધાનરૂપ સિદ્ધાન્ત	૬૦	જીવના ભેદોનું કથન	૭૧-૭૨
નિશ્ચયથી જીવને પોતાના ભાવોનું		બદ્ધ જીવને કર્મનિમિત્તક પડવિધ ગમન	
કર્તાપણું અને પુદ્ગલકર્મોનું અકર્તાપણું	૬૧	અને મુક્ત જીવને સ્વાભાવિક એવું એક	
નિશ્ચયને અભિન્ન કારકો હોવાથી કર્મ		ઉર્ધ્વગમન	૭૩
અને જીવ સ્વયં પોતપોતાના રૂપના		-પુદ્ગલદ્રવ્યોસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન-	
કર્તા છે- એ વિષે નિરૂપણું	૬૨	પુદ્ગલદ્રવ્યના ભેદો	૭૪
જો કર્મ અને જીવને અન્યોન્ય અકર્તાપણું		પુદ્ગલદ્રવ્યના ભેદોનું વર્ણન	૭૫
હોય, તો 'અન્યે દીધેલું ફળ અન્ય		સ્કંધોને વિષે 'પુદ્ગલ' એવો જે વ્યવહાર	
ભોગવે,' એવો પ્રસંગ આવે;- આવો		છે તેનું સમર્થન	૭૬
દોષ બતાવીને પૂર્વપક્ષની રજુઆત	૬૩	પરમાણુની વ્યાખ્યા	૭૭
કર્મયોગ્ય પુદ્ગલો આખા લોકમાં		પરમાણુઓ ભિન્ન ભિન્ન જાતિના હોવાનું	
વ્યાપેલાં છે; તે જ્યાં આત્મા છે.		ખંડન	૭૮
ત્યાં, વિના લાભે જ, તેઓ રહેલાં		શબ્દ પુદ્ગલ સ્કંધપર્યાય હોવાનું કથન	૭૯
છે- એ વિષે કથન	૬૪	પરમાણુના એકપ્રદેશીપણાનું કથન	૮૦
અન્ય વડે કરવામાં આવ્યા વિના કર્મની		પરમાણુદ્રવ્યમાં ગુણ-પર્યાય વર્તવાનું કથન	૮૧
ઉત્પત્તિ કઈ રીતે થાય છે તેનું કથન	૬૫	સર્વ પુદ્ગલ ભેદોનો ઉપસંહાર	૮૨
કર્મોની વિચિત્રતા અન્ય વડે કરવામાં		-ધર્મદ્રવ્યાસ્તિકાય અને અધર્મ-	
આવતી નથી- એ વિષે કથન	૬૬	દ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન-	
		ધર્માસ્તિકાયનું સ્વરૂપ	૮૩

વિષય	ગાથા	વિષય	વિષય
ધર્માસ્તિકાયનું જ બાકીનું સ્વરૂપ	૮૪	દ્રવ્યોનું સક્રિય-નિષ્ક્રયપણું	૯૮
ધર્માસ્તિકાયના ગતિહેતુત્વ વિષે દૃષ્ટાંત	૮૫	મૂર્ત અને અમૂર્તનાં લક્ષણ	૯૯
અધર્માસ્તિકાયનું સ્વરૂપ	૮૬	-કાળદ્રવ્યનું વ્યાખ્યાન-	
ધર્મ અને અધર્મના સદ્ભાવની સિદ્ધિ		વ્યવહારકાળ તથા નિશ્ચયકાળનું સ્વરૂપ	૧૦૦
માટે હેતુ	૮૭	કાળના 'નિત્ય' અને 'ક્ષણિક' એવા	
ધર્મ અને અધર્મ ગતિ અને સ્થિતિના		બે વિભાગ	૧૦૧
હેતુઓ હોવા છતાં તેમનું અત્યંત		કાળને દ્રવ્યપણાનું વિધાન અને અસ્તિકાય-	
ઉદાસીનપણું	૮૮	પણાનો નિષેધ	
ધર્મ અને અધર્મના ઉદાસીનપણાની		-ઉપસંહાર-	
બાબતમાં હેતુ	૮૯	પંચાસ્તિકાયના અવબોધનું ફળ કહીને	
-આકાશદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન-		પંચાસ્તિકાયના વ્યાખ્યાનનો ઉપસંહાર	૧૦૩
આકાશનું સ્વરૂપ	૯૦	દુઃખથી વિમુક્ત થવાના ક્રમનું કથન	૧૦૪
લોકની બહાર પણ આકાશ હોવાની સૂચના	૯૧	૨. નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગ- પ્રપંચવર્ણન	
આકાશને વિષે ગતિસ્થિતિહેતુત્વ હોવામાં		આત્મની સ્તુતિ પૂર્વક પ્રતિજ્ઞા	૧૦૫
દોષનું નિરૂપણ	૯૨	મોક્ષમાર્ગની સૂચના	૧૦૬
૯૨ મી ગાથામાં ગતિપપક્ષ સંબંધી કથન		સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની સૂચના	૧૦૭
કર્યા પછી સ્થિતિપક્ષ સંબંધી કથન	૯૩	પદાર્થોનાં નામ અને સ્વરૂપનું કથન	૧૦૮
આકાશને ગતિસ્થિતિહેતુત્વનો અભાવ		-જીવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-	
હોવા વિષે હેતુ	૯૪	જીવના સ્વરૂપનું કથન	૧૦૯
આકાશને ગતિસ્થિતિહેતુત્વ હોવાના ખંડન		સંસારી જીવોના ભેદોમાંથી પૃથ્વીકાયિક	
સંબંધી કથનનો ઉપસંહાર	૯૫	વગેરે પાંચ ભેદોનું કથન	૧૧૦
ધર્મ, અધર્મ અને લોકાકાશનું અવગાહની		પૃથ્વીકાયિક વગેરે પંચવિધ જીવોના	
અપેક્ષાએ એકત્વ હોવા છતાં વસ્તુપણે		સ્થાવર-ત્રસપણાસંબંધી કથન	૧૧૧
અન્યત્વ	૯૬	પૃથ્વીકાયિક વગેરે પંચવિધ જીવોના	
-ચૂલિકા-		એકેન્દ્રિયપણાનો નિયમ	૧૧૨
દ્રવ્યોનું મૂર્તામૂર્તપણું અને ચેતના			
ચેતનપણું	૯૭		

વિષય	ગાથા	વિષય	ગાથા
એકેન્દ્રિયોને ચૈતન્યનું અસ્તિત્વ હોવા		-પુણ્ય-પાપપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-	
સંબંધી દૃષ્ટાંત	૧૧૩	પુણ્ય-પાપને યોગ્ય ભાવના સ્વભાવનું કથન	૧૩૧
દ્વીન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના	૧૧૪	પુણ્ય-પાપનું સ્વરૂપ	૧૩૨
ત્રીન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના	૧૧૫	મૂર્તકર્મનું સમર્થન	૧૩૩
ચતુરિન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના	૧૧૬	મૂર્તકર્મનો મૂર્તકર્મની સાથે જે બંધપ્રકાર	
પંચેન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના	૧૧૭	તથા અમૂર્ત જીવનો મૂર્તકર્મની સાથે	
એકેન્દ્રિયાદિ જીવોનો ચતુર્ગતિસંબંધ		જે બંધપ્રકાર તેની સૂચના	૧૩૪
દર્શાવીને તે જીવભેદોનો ઉપસંહાર	૧૧૮	-આસ્રવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-	
ગતિનામકર્મ અને આયુષકર્મના ઉદયથી		પુણ્યાસ્રવનું સ્વરૂપ	૧૩૫
નિષ્પન્ન થતાં હોવાથી દેવત્વાદિનું		પ્રશસ્ત રાગનું સ્વરૂપ	૧૩૬
અનાત્મસ્વભાવપણું	૧૧૯	અનુકંપાનું સ્વરૂપ	૧૩૭
પૂર્વોક્ત જીવવિસ્તારનો ઉપસંહાર	૧૨૦	ચિત્તની કલુષતાનું સ્વરૂપ	૧૩૮
વ્યવહારજીવત્વના એકાંતની પ્રતિપત્તિનું		પાપાસ્રવનું સ્વરૂપ	૧૩૯
ખંડન	૧૨૧	પાપાસ્રવભૂત ભાવોનો વિસ્તાર	૧૪૦
અન્યથી અસાધારણ એવાં જીવકાર્યોનું		-સંવરપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-	
કથન	૧૨૨	પાપના સંવરનું કથન	૧૪૧
જીવ-વ્યાખ્યાનના ઉપસંહારની અને		સામાન્યપણે સંવરનું સ્વરૂપ	૧૪૨
અજીવ-વ્યાખ્યાનના પ્રારંભની સૂચના	૧૨૩	વિશેષપણે સંવરનું સ્વરૂપ	૧૪૩
-અજીવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-		-નિર્જરાપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-	
આકાશાદિનું અજીવપણું દર્શાવવા માટે		નિર્જરાનું સ્વરૂપ	૧૪૪
હેતુ	૧૨૪	નિર્જરાનું મુખ્ય કારણ	૧૪૫
આકાશાદિનું અચેતનત્વસામાન્ય નક્કી		ધ્યાનનું સ્વરૂપ	૧૪૬
કરવા માટે અનુમાન	૧૨૫	-બંધપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-	
જીવ-પુદ્ગલના સંયોગમાં પણ, તેમના		બંધનું સ્વરૂપ	૧૪૭
ભેદના કારણભૂત સ્વરૂપનું કથન	૧૨૬-૧૨૭	બંધનું બહિરંગકારણ અને અંતરંગ-	
જીવ-પુદ્ગલના સંયોગથી નિષ્પન્ન થતા અન્ય		કારણ	૧૪૮
સાત પદાર્થોના ઉપોદ્ધાત અર્થે જીવકર્મ		મિથ્યાત્વાદિ દ્રવ્યપર્યાયોને પણ બંધના	
અને પુદ્ગલકર્મના ચક્રનું વર્ણન	૧૨૮-૧૩૦	બહિરંગ-કારણપણાનું પ્રકાશન	૧૪૯

વિષય	ગાથા	વિષય	ગાથા
-મોક્ષપદાર્થનું વ્યાખ્યાન-			
દ્રવ્યકર્મમોક્ષના હેતુભૂત પરમ-સંવરરૂપે		સર્વ સંસારી આત્માઓ મોક્ષમાર્ગને	
ભાવમોક્ષના સ્વરૂપનું કથન	૧૫૦-૧૫૧	યોગ્ય હોવાનું નિરાકરણ	૧૬૩
દ્રવ્યકર્મમોક્ષના હેતુભૂત એવી પરમ		દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનું કથયિત્ બંધ-	
નિર્જરાના કારણભૂત ધ્યાન	૧૫૨	હેતુપણું અને જીવસ્વભાવમાં નિયત	
દ્રવ્યમોક્ષનું સ્વરૂપ	૧૫૩	ચારિત્રનું સાક્ષાત્ મોક્ષહેતુપણું	૧૬૪
-મોક્ષમાર્ગપ્રપંચસૂચક ચૂલિકા-			
મોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ	૧૫૪	સૂક્ષ્મ પરસમયનું સ્વરૂપ	૧૬૫
સ્વસમયના ગ્રહણ અને પરસમયના		શુદ્ધસંપ્રયોગને કથયિત્ બંધહેતુપણું	
ત્યાગપૂર્વક કર્મક્ષય થાય છે-એવા		હોવાથી તેને મોક્ષમાર્ગપણાનો નિષેધ	૧૬૬
પ્રતિપાદન દ્વારા 'જીવસ્વભાવમાં		સ્વસમયની ઉપલબ્ધિમાં રાગ જ	
નિયત ચારિત્ર તે મોક્ષમાર્ગ છે'		એક હેતુ	૧૬૭
એવું નિરૂપણ	૧૫૫	રાગલવમૂલક દોષપરંપરાનું નિરૂપણ	૧૬૮
પરચારિત્રમાં પ્રવર્તનારનું સ્વરૂપ	૧૫૬	રાગરૂપ કલેશનો નિ:શેષ નાશ કરવા-	
પરચારિત્રપ્રવૃત્તિ બંધહેતુભૂત હોવાથી		યોગ્ય હોવાનું નિરૂપણ	૧૬૯
તેને મોક્ષમાર્ગપણાનો નિષેધ	૧૫૭	અર્હતાદિની ભક્તિરૂપ પરસમયપ્રવૃત્તિમાં	
સ્વચારિત્રમાં પ્રવર્તનારનું સ્વરૂપ	૧૫૮	સાક્ષાત્ મોક્ષહેતુપણાનો અભાવ હોવા	
શુદ્ધ સ્વચારિત્રપ્રવૃત્તિનો માર્ગ	૧૫૯	છતાં પરંપરાએ મોક્ષહેતુપણાનો	
નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગના સાધન તરીકે,		સદ્ભાવ	૧૭૦
પૂર્વોદ્દિષ્ટ વ્યવહારમોક્ષમાર્ગનો નિર્દેશ	૧૬૦	માત્ર અર્હતાદિની ભક્તિ જેટલા	
વ્યવહારમોક્ષમાર્ગના સાધ્ય તરીકે,		રાગથી ઉત્પન્ન થતો સાક્ષાત્	
નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગનું કથન	૧૬૧	મોક્ષનો અંતરાય	૧૭૧
આત્માના ચારિત્ર-જ્ઞાન-દર્શનપણાનું		સાક્ષાત્ મોક્ષમાર્ગના સાર સૂચન દ્વારા	
પ્રકાશન	૧૬૨	શાસ્ત્રતાત્પર્યરૂપ ઉપસંહાર	૧૭૨
		શાસ્ત્રકર્તાની પ્રતિજ્ઞાની પૂર્ણતા	
		સૂચવનારી સમાપ્તિ	૧૭૩

श्रीसर्वज्ञवीतरागाय नमः

शास्त्र-स्वाध्यायनुं प्रारंभिक भंगलायरण

*

ओंकारं बिन्दुसंयुक्तं नित्यं ध्यायन्ति योगिनः।
कामदं मोक्षदं चैव ॐ काराय नमो नमः॥१॥

अविरलशब्दघनौघप्रक्षालितसकलभूतलकलङ्का।
मुनिभिरुपासिततीर्था सरस्वती हरतु नो दुरितान्॥ २ ॥

अज्ञानतिमिरान्धानां ज्ञानाञ्जनशलाकया।
चक्षुरुन्मीलितं येन तस्मै श्रीगुरवे नमः॥३॥

॥ श्रीपरमगुरवे नमः, परम्पराचार्यगुरवे नमः ॥

सकलकलुषविध्वंसकं, श्रेयसां परिवर्धकं, धर्मसम्बन्धकं,
भव्यजीवमनःप्रतिबोधकारकं, पुण्यप्रकाशकं, पापप्रणाशकमिदं शास्त्रं श्री
समयसारनामधेयं, अस्य मूलग्रन्थकर्तारः श्रीसर्वज्ञदेवास्तदुत्तरग्रन्थकर्तारः
श्रीगणधरदेवाः प्रतिगणधरदेवास्तेषां वचनानुसारमासाद्य
आचार्यश्रीकुन्दकुन्दाचार्यदेवविरचितं, श्रोतारः सावधानतया शृण्वन्तु॥

मंगलं भगवान् वीरो मंगलं गौतमो गणी।
मंगलं कुन्दकुन्दार्यो जैनधर्मोऽस्तु मंगलम्॥९॥

सर्वमङ्गलमांगल्यं सर्वकल्याणकारकं।
प्रधानं सर्वधर्माणां जैनं जयतु शासनम्॥ २ ॥

श्री सर्वज्ञवीतरागाय नमः ।
श्रीमद्भगवत्कुंडकुंडाचार्य देव प्रणीत
श्री

पंचास्तिकायसंग्रह

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X -१- X
X षड्द्रव्य- पंचास्तिकायवर्णन X
X X X
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

श्रीमदमृतचंद्राचार्यदेवविरचिता समयव्याख्या ।

सहजानन्द चैतन्यप्रकाशाय महीयसे ।
नमोऽनेकान्तविश्रान्तमहिम्ने परमात्मने ॥ १ ॥

મૂળ ગાથાઓનો અને સમયવ્યાખ્યા નામની ટીકાનો

ગુજરાતી અનુવાદ

[પ્રથમ, ગ્રંથના આદિમાં શ્રીમદ્ભગવત્કુંડકુંડાચાર્યદેવપ્રણીત પ્રાકૃતગાથાબદ્ધ આ 'પંચાસ્તિકાયાસંગ્રહ' નામના શાસ્ત્રની 'સમયવ્યાખ્યા' નામની સંસ્કૃત ટીકા રચનાર આચાર્ય શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવ શ્લોક દ્વારા મંગળ અર્થે પરમાત્માને નમસ્કાર કરે છે.)

[શ્લોકાર્થ:-] સહજ આનંદ અને સહજ ચૈતન્યપ્રકાશમય હોવાથી જે અતિ મહાન છે અને અનેકાંતમાં સ્થિત જેનો મહિમા છે, તે પરમાત્માને નમસ્કાર હો. [૧]

૨]

પંચાસ્તિકાય સંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

દુર્નિવારનયાનીકવિરોધધ્વંસનૌષધિઃ ।

સ્યાત્કારજીવિતા જીયાઞ્ઞૈની સિદ્ધાન્તપદ્ધતિઃ ॥ ૨ ॥

સમ્યગ્જ્ઞાનામલજ્યોતિર્જનની દ્વિનયાશ્રયા ।

અથાતઃ સમયવ્યાખ્યા સંક્ષેપેનાઽભિધીયતે ॥ ૩ ॥

[હવે ટીકાકાર આચાર્યદેવ શ્લોક દ્વારા જિનવાણીની સ્તુતિ કરે છે:]

[**શ્લોકાર્થ:-**] ^૧સ્યાત્કાર જેનું જીવન છે એવી જૈની (-જિનભગવાનની) સિદ્ધાન્તપદ્ધતિ- કે જે ^૨ દુર્નિવાર નયસમૂહના ^૩ વિરોધનો નાશ કરનારી ઔષધિ છે તે- જયવંત હો. [૨]

[હવે ટીકાકાર આચાર્યદેવ શ્લોક દ્વારા આ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ નામના શાસ્ત્રની ટીકા રચવાની પ્રતિજ્ઞા કરે છે]

[**શ્લોકાર્થ:-**] હવે અહીંથી, જે સમ્યગ્જ્ઞાનરૂપી નિર્મળ જ્યોતિની જનની છે એવી દ્વિનયાશ્રિત (બે નયોનો આશ્રય કરનારી) ^૪સમયવ્યાખ્યા (પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ નામના શાસ્ત્રની સમયવ્યાખ્યા નામની ટીકા) સંક્ષેપથી કહેવામાં આવે છે. [૩]

[હવે ત્રણ શ્લોકો દ્વારા ટીકાકાર આચાર્યદેવ આ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ નામના શાસ્ત્રમાં કયા કયા વિષયોનું નિરૂપણ છે તે અતિ સંક્ષેપથી કહે છે:]

૧. 'સ્યાત્' પદ જિનદેવની સિદ્ધાન્તપદ્ધતિનું જીવન છે. (સ્યાત્= કથંચિત્; કોઈ અપેક્ષાથી; કોઈ પ્રકારે.)
૨. દુર્નિવાર = નિવારવો મુશ્કેલ; ટાળવો મુશ્કેલ.
૩. દરેક વસ્તુ નિત્યત્વ, અનિત્યત્વ વગેરે અનેક અંતમય (ધર્મમય) છે. વસ્તુની સર્વથા નિત્યતા તેમ જ સર્વથા અનિત્યતા માનવામાં પૂરેપૂરો વિરોધ આવતો હોવા છતાં, કથંચિત્ (અર્થાત્ દ્રવ્ય-અપેક્ષાએ) નિત્યતા અને કથંચિત્ (અર્થાત્ પર્યાય-અપેક્ષાએ) અનિત્યતા માનવામાં જરા પણ વિરોધ આવતો નથી એમ જિનવાણી સ્પષ્ટ સમજાવે છે. આ રીતે જિનભગવાનની વાણી સ્યાદવાદ વડે (અપેક્ષાકથનથી) વસ્તુનું પરમ યથાર્થ નિરૂપણ કરીને, નિત્યત્વ-અનિત્યત્વાદિ ધર્મોમાં (અને તે તે ધર્મ બતાવનારા નયોમાં) અવિરોધ (સુમેળ) અબાધિતપણે સિદ્ધ કરે છે અને એ ધર્મો વિના વસ્તુની નિષ્પત્તિ જ ન હોઈ શકે એમ નિર્બાધપણે સ્થાપે છે.
૪. સમયવ્યાખ્યા=સમયની વ્યાખ્યા; પંચાસ્તિકાયની વ્યાખ્યા; દ્રવ્યની વ્યાખ્યા; પદાર્થની વ્યાખ્યા. [વ્યાખ્યા=વ્યાખ્યાન; સ્પષ્ટ કથન; વિવરણ; સ્પષ્ટીકરણ]

પન્ચાસ્તિકાયષડ્દ્રવ્યપ્રકારેણ પ્રરૂપણમ્ ।
પૂર્વ મૂલપદાર્થાનામિહ સૂત્રકૃતા કૃતમ્ ॥ ૪ ॥
જીવાજીવદ્વિપર્યાયરૂપાણાં ચિત્રવર્ત્મનામ્ ।
તતોનવપદાર્થાનાં વ્યવસ્થા પ્રતિપાદિતા ॥ ૫ ॥
તતસ્તત્ત્વપરિજ્ઞાનપૂર્વેણ ત્રિતયાત્મના ।
પ્રોક્તા માર્ગેણ કલ્યાણી મોક્ષપ્રાપ્તિરપશ્ચિમા ॥ ૬ ॥

[શ્લોકાર્થ:-] અહીં પહેલાં * સુત્રકર્તાએ મૂળ પદાર્થોનું પંચાસ્તિકાય અને પડ્દ્રવ્યના પ્રકારથી પ્રરૂપણ કર્યું છે (અર્થાત્ આ શાસ્ત્રમાં પ્રથમ અધિકારને વિષે શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવે વિશ્વના મૂળ પદાર્થોનું પાંચ અસ્તિકાય અને છ દ્રવ્યની પદ્ધતિથી નિરૂપણ કર્યું છે). [૪]

[શ્લોકાર્થ:-] પછી (બીજા અધિકારમાં), જીવ અને અજીવ એ બેના પર્યાયોરૂપ નવ પદાર્થોની -કે જેમના માર્ગ અર્થાત્ કાર્ય ભિન્નભિન્ન પ્રકારના છે તેમની -વ્યવસ્થા પ્રતિપાદિત કરી છે. [૫]

[શ્લોકાર્થ:-] પછી (બીજા અધિકારના અંતમાં) તત્ત્વના પરિજ્ઞાનપૂર્વક (પંચાસ્તિકાય, પડ્દ્રવ્ય અને નવ પદાર્થના યથાર્થ જ્ઞાનપૂર્વક) ત્રયાત્મક માર્ગથી (સમ્યગ્દર્શન જ્ઞાનચારિત્રાત્મક માર્ગથી) કલ્યાણસ્વરૂપ ઉત્તમ મોક્ષપ્રાપ્તિ કહી છે. [૬]

* આ શાસ્ત્રના કર્તા શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવ છે. તેમનાં બીજાં નામો પદ્મનંદી વક્રગ્રીવાચાર્ય, એલાચાર્ય અને ગૃધ્રપિચ્છાચાર્ય છે. શ્રી જયસેનાચાર્યદેવ આ શાસ્ત્રની તાત્પર્યવૃત્તિ નામની ટીકાનો પ્રારંભ કરતાં લખે છે કે: 'હવે શ્રી કુમારનંદી-સિદ્ધાંતિદેવના શિષ્ય શ્રીમત્કુંદકુંદાચાર્યદેવ- જેમનાં બીજાં નામો પદ્મનંદી વગેરે હતાં તેમણે-પ્રસિદ્ધકથાન્યાયે પૂર્વવિદેહમાં જઈ વીતરાગ-સર્વજ્ઞ સીમંધરસ્વામી તીર્થંકરપરમદેવનાં દર્શન કરીને, તેઓશ્રીનામુખકમળથી નીકળેલી દિવ્ય વાણીના શ્રવણ વડે અવધારિત પદાર્થ દ્વારા શુદ્ધાત્મતત્ત્વાદિ સારભૂત અર્થને ગ્રહીને, ત્યાંથી પાછા આવી અંત:તત્ત્વ અને બહિ:તત્ત્વના ગૌણ-મુખ્ય પ્રતિપાદન અર્થે અથવા શિવકુમારમહારાજાદિ સંક્ષેપરુચિ શિષ્યના પ્રતિબોધન અર્થે રચેલા પંચાસ્તિકાય-પ્રાભૂતશાસ્ત્રનું યથાક્રમે અધિકારશુદ્ધિપૂર્વક તાત્પર્યાર્થરૂપ વ્યાખ્યાન કરવામાં આવે છે.

અથ સૂત્રાવતાર :-

**ઈદસદવંદિયાણં તિહુઅણહિદમધુરવિસદવક્કાણં ।
અંતાતીદગુણાણં ણમો જિણાણં જિદભવાણં ॥૧॥**

**ઈન્દ્રશતવન્દિતેભ્યસ્ત્રિભુવનહિતમુધુરવિશદવાક્યેભ્યઃ ।
અન્તાતીતગુણેભ્યો નમો જિનેભ્યો જિતભવેભ્યઃ ॥૧॥**

અથાત્ર ‘નમો જિનેભ્યઃ’ इत्यनेन जिनभावनमस्काररूपमसाधारणं शास्त्रस्यादौ मङ्गलमुपात्तम्। अनादिना संतानेन प्रवर्तमाना अनादिनैव संतानेन प्रवर्तमानैरिन्द्राणां शतैर्वन्दिता ये इत्यनेन सर्वदैव देवधिदेवत्वात्तेषामेवासाधारणनमस्कारार्हत्वमुक्तम्।

હવે (શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવવિરચિત) ગાથાસૂત્રનું અવતરણ કરવામાં આવે છે:

**શત-ઈંદ્રવંદિત, ત્રિજગદિત-નિર્મળ-મધુર વદનારને,
નિઃસીમ ગુણ ધરનારને, જિતભવ નમું જિનરાજને. ૧.**

અન્યયાર્થ:- [इन्द्रशतवन्दितेभ्यः] સો ઈંદ્રોથી જે વંદિત છે, [त्रिभुवनहितमधुरविशदवाक्येभ्यः] ત્રણ લોકોને હિતકર, મધુર અને વિશદ (નિર્મળ, સ્પષ્ટ) જેમની વાણી છે, [अन्तातीतगुणेभ्यः] (ચૈતન્યના અનંત વિલાસસ્વરૂપ) અનંત ગુણ જેમને વર્તે છે અને [जितभवेभ्यः] ભવ ઉપર જેમણે જય મેળવ્યો છે, [जिनेभ्यः] તે જિનોને [नमः] નમસ્કાર હો.

ટીકા:- અહીં (આ ગાથામાં) ‘જિનોને નમસ્કાર હો’ એમ કહીને શાસ્ત્રના આદિમાં જિનને ભાવનમસ્કારરૂપ અસાધારણ ^૧ મંગળ કહ્યું. ‘જેઓ અનાદિ પ્રવાહથી પ્રવર્તતા (-ચાલ્યા આવતા) થકા અનાદિ પ્રવાહથી જ પ્રવર્તતા (-ચાલ્યા આવતા) ^૨સો સો ઈંદ્રોથી વંદિત છે’ એમ કહીને સદાય દેવાધિદેવપણાને લીધે તેઓ જ (જિનો જ) અસાધારણ નમસ્કારને યોગ્ય છે એમ કહ્યું. ‘જેમની

૧. મળને અર્થાત પાપને ગાળે-નષ્ટ કરે તે મંગળ છે, અથવા સુખને પ્રાપ્ત કરે-લાવે તે મંગળ છે.

૨. ભવનવાસી દેવોના ૪૦ ઈંદ્રો, વ્યંતર દેવોના ૩૨, કલ્પવાસી દેવોના ૨૪, જ્યોતિષક દેવોના ૨, મનુષ્યોનો ૧ અને તિર્યચોના ૧- એમ કુલ ૧૦૦ ઈંદ્રો અનાદિ પ્રવાહરૂપે ચાલ્યા આવે છે.

ત્રિભુવનમુર્ધ્વાધોમધ્યલોકવર્તી સમસ્ત એવ જીવલોકસ્તસ્મૈ નિર્વ્યોબાધવિશુદ્ધાત્મતત્ત્વોપલમ્બો-
પાયાભિધાયિત્વાદ્ધિતં પરમાર્થરસિકજનમનોહારિત્વાન્મધુરં,
નિરસ્તસમસ્તશંકાદિદોષાસ્પદત્વાદ્ધિ-શદં વાક્યં દિવ્યો ધ્વનિર્યેષામિત્યનેન
સમસ્તવસ્તુયાથાત્મ્યોપદેશિત્વાત્પ્રેક્ષાવત્પ્રતીક્ષ્યત્વમાખ્યાતમ્। અન્તમતીતઃ ક્ષેત્રાનવચ્છિન્નઃ
કાલાનવચ્છિન્નશ્ચ પરમચૈતન્યશક્તિવિલાસલક્ષણો ગુણો યેષામિત્યનેન તુ
પરમાદ્ભુતજ્ઞાનાતિશયપ્રકાશનાદવાસજ્ઞાનાતિશયાનામપિ યોગીન્દ્રાણાં વન્ધત્વમુદિતમ્। જિતો
ભવ આજવંજવો યૈરિત્યનેન તુ કુતકૃત્યત્વપ્રકટનાત્ત એવાન્યેષામકૃતકૃત્યાનાં
શરણમિત્યુપદિષ્ટમ્। ઇતિ સર્વપદાનાં તાત્પર્યમ્।। ૧।।

વાણી અર્થાત દિવ્ય ધ્વનિ ત્રણ લોકને -ઉર્ધ્વ-અધો-મધ્ય લોકવર્તી સઘળાય જીવસમુહને-
નિર્બાધ વિશુદ્ધ આત્મતત્ત્વની ઉપલબ્ધિનો ઉપાય કહેનાર હોવાથી હિતકર છે, પરમાર્થરસિક
જનોનાં મનને હરનાર હોવાથી મધુર છે અને સમસ્ત શંકાદિ દોષોનાં સ્થાન દૂર કરવામાં આવ્યાં
હોવાથી વિશદ (નિર્મળ, સ્પષ્ટ) છે' એમ કહીને(જિનો) સમસ્ત વસ્તુના યથાર્થ સ્વરૂપનો
ઉપદેશ કરનારા હોવાથી વિચારવંત ડાહ્યા પુરુષોના બહુમાનને યોગ્ય છે (અર્થાત્ જેમનો ઉપદેશ
વિચારવંત ડાહ્યા પુરુષોએ બહુમાનપૂર્વક વિચારવો જોઈએ એવા છે) એમ કહ્યું. 'અન્ત-ક્ષેત્રથી
અંત રહિત અને કાળથી અંત રહિત-પરમચૈતન્યશક્તિના વિલાસસ્વરૂપ ગુણ જેમને વર્તે છે'
એમ કહીને (જિનોને) પરમ અદ્ભુત જ્ઞાનાતિશય પ્રગટ થયો હોવાથી જ્ઞાનાતિશયને પામેલા
યોગીન્દ્રોથી પણ વંધ છે એમ કહ્યું. 'ભવ અર્થાત્ સંસાર ઉપર જેમણે જય મેળવ્યો છે' એમ
કહીને કુતકૃત્યપણું પ્રગટ થયું હોવાથી તેઓ જ (જિનો જ) બીજા અકૃતકૃત્ય જીવોનું શરણ છે
એમ ઉપદેશ્યું.- આ પ્રમાણે સર્વ પદોનું તાત્પર્ય છે.

ભાવાર્થ:- અહીં જિનભગવંતોના ચાર વિશેષણો વર્ણવીને તેમને ભાવનમસ્કાર કર્યો
છે. (૧) પ્રથમ તો, જિનભગવંતો સો ઈન્દ્રોથી વંધ છે. આવા અસાધારણ નમસ્કારને યોગ્ય
બીજું કોઈ નથી, કારણ કે દેવોને અને અસુરોને યુદ્ધ થતું હોવાથી (દેવાધિદેવ જિનભગવાન
સિવાય) અન્ય કોઈ પણ દેવ સો ઈન્દ્રોથી વંદિત નથી. (૨) બીજું; જિનભગવાનની વાણી ત્રણ
લોકને શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપની પ્રાપ્તિનો ઉપાય દર્શાવતી હોવાથી હિતકર છે; વીતરાગ નિર્વિકલ્પ
સમાધિથી ઉત્પન્ન સહજ -અપૂર્વ પરમાનંદરૂપ પારમાર્થિકસુખરસાસ્વાદના રસિક જનોનાં મનને
હરતી હોવાથી (અર્થાત્ પરમ સમરસીભાવના રસિક જીવોને મુદિત કરતી હોવાથી) મધુર છે;

સમણમુહુગ્ગદમઢ્ઠં ચદુગ્ગદિણિવારણં સણિવ્વાણં । एसो पणमिय सिरसा समयमियं सणह वोच्छामि ॥ २ ॥

શુદ્ધ જીવાસ્તિકાયાદિ સાત તત્ત્વ, નવ પદાર્થ, છ દ્રવ્ય અને પાંચ અસ્તિકાયનું સંશયવિમોહ-વિભ્રમ રહિત નિરૂપણ કરતી હોવાથી અથવા પૂર્વાપરવિરોધાદિ દોષ રહિત હોવાથી અથવા યુગપદ્ સર્વ જીવોને પોતપોતાની ભાષામાં સ્પષ્ટ અર્થનું પ્રતિપાદન કરતી હોવાથી વિશદ-સ્પષ્ટ-વ્યક્ત છે. આ રીતે જિનભગવાનની વાણી જ પ્રમાણભૂત છે; એકાંતે અપૌરુષેય વચન કે વિચિત્ર કથારૂપ કલ્પિત પુરાણવચનો પ્રમાણભૂત નથી. (૩) ત્રીજું; અનંત દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ ભાવને જાણનારો અનંત કેવળજ્ઞાનગુણ જિનભગવંતોને વર્તે છે. આ રીતે બુદ્ધિ આદિ સાત ઋદ્ધિ તેમજ મતિજ્ઞાનાદિ ચતુર્વિધ જ્ઞાનથી સંપન્ન ગણધરદેવાદિ યોગીંદ્રોને પણ તેઓ વંધ છે. (૪) ચોથું; પાંચ પ્રકારના સંસારને જિનભગવંતોએ જીત્યો છે. આ રીતે કુતકૃત્યપણાને લીધે તેઓ જ બીજા અકૃતકૃત્ય જીવોનું શરણ છે, અન્ય કોઈ નહિ- આ પ્રમાણે ચાર વિશેષણોથી યુક્ત જિનભગવંતોને ગ્રંથના આદિમાં ભાવનમસ્કાર કરીને મંગળ કર્યું.

પ્રશ્ન:- જે શાસ્ત્ર પોતે જ મંગળ છે, તેનું મંગળ શા માટે કરવામાં આવે છે ?

ઉત્તર:- ભક્તિ અર્થ મંગળનું પણ *મંગળ કરવામાં આવે છે. સુર્યને દીપકથી, મહાસાગરને જળથી, વાગીશ્વરીને (સરસ્વતીને) વાણીથી અને મંગળને મંગળથી અર્ચવામાં આવે છે. ૧.

**આ સમયને શિરનમનપૂર્વક ભાખું છું સૂણજો તમે;
જિનવદનનિર્ગત-અર્થમય, ચઉગતિહરણ, શિવહેતુ છે. ૨.**

* આ ગાથાની શ્રીજયસેનાચાર્યદેવકૃત ટીકામાં, શાસ્ત્રનું મંગળ શાસ્ત્રનું નિમિત્ત, શાસ્ત્રનો હેતુ (ફળ), શાસ્ત્રનું પરિમાણ, શાસ્ત્રનું નામ અને શાસ્ત્રના કર્તા- એ છ બાબાતોનું વિસ્તૃત વિવેચન કર્યું છે.

વળી શ્રી જયસેનાચાર્યદેવે આ ગાથાના શબ્દાર્થ, નયાર્થ, મતાર્થ, આગમાર્થ અને ભાવાર્થ સમજાવીને, ‘એ રીતે વ્યાખ્યાનકાળે સર્વત્ર શબ્દાર્થ, નયાર્થ, મતાર્થ, આગમાર્થ અને ભાવાર્થ યોજવાયોગ્ય છે’ એમ કહ્યું છે.

**શ્રમણમુખોદ્ગતાર્થ ચતુર્ગતિનિવારણં સનિર્વાણમ્ ।
एष प्रणम्य शिरसा समयमिमं शृणुत वक्ष्यामि ॥ २ ॥**

સમયો હ્યાગમઃ । તસ્ય પ્રણામપૂર્વકમાત્મનાભિધાનમત્ર પ્રતિજ્ઞાતમ્ । યુજ્યતે હિ સ પ્રણન્તુમભિધાતું ચાસોપદિષ્ટત્વે સતિ સફલત્વાત્ । તત્રાસોપદિષ્ટત્વમસ્ય શ્રમણમુખોદ્ગતાર્થત્વાત્ । શ્રમણા હિ મહાશ્રમણાઃ સર્વજ્ઞવીતરાગાઃ । અર્થઃ પુનરનેકશબ્દસંબન્ધેનાભિધીયમાનો વસ્તુતયૈકોઽભિધેય । સફલત્વં તુ ચતસૃણાં નારકતિર્યગ્મનુષ્યદેવત્વલક્ષણાનાં ગતીનાં નિવારણત્વાત્ પારતંત્ર્યનિવૃત્તિલક્ષણસ્ય નિર્વાણસ્ય શુદ્ધાત્મતત્ત્વોપલમ્બરૂપસ્ય પરમ્પરયા કારણત્વાત્ સ્વાતંત્ર્યપ્રાપ્તિલક્ષણસ્ય ચ ફલસ્ય સદ્ભાવાદિતિ ॥ ૨ ॥

અન્વયાર્થઃ- [શ્રમણમુખોદ્ગતાર્થ] શ્રમણના મુખમાંથી નીકળેલ અર્થમય (-સર્વજ્ઞ મહામુનિના મુખથી કહેવાયેલા પદાર્થોને કહેનાર), [ચતુર્ગતિનિવારણ] ચાર ગતિનું નિવારણ કરનાર અને [સનિર્વાણમ્] નિર્વાણ સહિત (-નિર્વાણના કારણભૂત)- [ઇમં સમયં] એવા આ સમયને [શિરસા પ્રણમ્ય] શિરસા પ્રણમીને [ઇષવક્ષ્યામિ] હું તેનું કથન કરું છું; [શૃણુત] તે શ્રવણ કરો.

ટીકા:- સમય એટલે આગમ; તેને પ્રણામ કરીને પોતે તેનું કથન કરશે એમ અહીં (શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવે) પ્રતિજ્ઞા કરી છે. તે (સમય) પ્રણામ કરવાને અને કથન કરવાને યોગ્ય છે, કારણ કે તે * આપ્ત વડે ઉપદિષ્ટ હોવાથી સફળ છે. ત્યાં, તેનું આસ વડે ઉપદિષ્ટપણું એટલા માટે છે કે જેથી તે ‘શ્રમણના મુખમાંથી નીકળેલ અર્થમય’ છે. ‘શ્રમણો’ એટલે મહાશ્રમણો- સર્વજ્ઞવીતરાગદેવો; અને ‘અર્થ’ એટલે અનેક શબ્દોના સંબંધથી કહેવામાં આવતો, વસ્તુપણે એક એવો પદાર્થ. વળી તેનું (-સમયનું) સફળપણું એટલા માટે છે કે જેથી તે સમય (૧) ‘નારકત્વ’ તિર્યચત્વ, મનુષ્યત્વ અને દેવત્વસ્વરૂપ ચાર ગતિઓનું નિવારણ કરવાને લીધે અને (૨) શુદ્ધાત્મતત્વની ઉપલબ્ધિરૂપ ‘નિર્વાણનું પરંપરાએ કારણ’ હોવાને લીધે (૧) પરતંત્રતાનિવૃત્તિ જેનું લક્ષણ છે અને (૨) સ્વતંત્રતાપ્રાપ્તિ

* આસ = વિશ્વાસપાત્ર; પ્રમાણભૂત; યથાર્થ વક્તા. [સર્વજ્ઞદેવ સમસ્ત વિશ્વને પ્રત્યેક સમયે સંપૂર્ણપણે જાણી રહ્યા છે અને તેઓ વીતરાગ (મોહરાગદ્વેષરહિત) હોવાથી તેમને અસત્ય કહેવાનું લેશમાત્ર પ્રયોજન રહ્યું નથી; તેથી વીતરાગ-સર્વજ્ઞદેવ ખરેખર આસ છે. આવા આસ વડે આગમ ઉપદેશવામાં આવ્યું હોવાથી તે (આગમ) સફળ છે.]

***સમવાઓ પંચઞ્હં સમઠ ત્તિ જિણુત્તમેહિં પઞ્ણત્તં ।
સો ચેવ હવદિ લોઓ તત્તો અમિઓ અલોઓ ઁં ॥ ૩ ॥**

***સમવાદઃ સમવાયો વા પંચાનાં સમય ઙ્ઙિતિ જિનોત્તમૈઃ પ્રજ્ઙસમ્ ।
સ ચ ઁવ ભવતિ લોકસ્તતોઙ્ઙમિતોઙ્ઙલોકઃ ઁમ્ ॥ ૩ ॥**

અત્ર શબ્દજ્ઙાનાર્થરૂપેણ ત્રિવિધાઙ્ઙભિધેયતા સમયશબ્દસ્ય
લોકાલોકવિભાગશ્ચાભિહિતઃ ।

જેનું લક્ષણ છે એવા * ઙ્ઙથી સહિત છે.

ભાવાર્થઃ- વીતરાગસર્વજ્ઙ મહાશ્રમણના મુખથી નીકળેલા શબ્દસમયને કોઈ આસન્નભવ્ય પુરુષ સાંભળીને, તે શબ્દસમયના વાચ્યભૂત પંચાસ્તિકાયસ્વરૂપ અર્થ સમયને જાણે છે અને તેની અંદર આવી જતા શુદ્ધજ્ઙવાસ્તિકાયસ્વરૂપ અર્થમાં(પદાર્થમાં) વીતરાગ નિર્વિકલ્પ સમાધિ વડે સ્થિત રહીને ચાર ગતિનું નિવારણ કરી, નિર્વાણને પામી, સ્વાત્મોત્પન્ન, અનાદુળતાલક્ષણ, અનંત સુખને પ્રાપ્ત કરે છે. આ કારણથી દ્રવ્યાગમરૂપ શબ્દસમય નમસ્કાર કરવાને અને વ્યાખ્યાન કરવાને યોગ્ય છે. ૨.

**સમવાદ વા સમવાય પાંચ તણો સમય- ભાખ્યું જિને;
તે લોક છે, આગળ અમાપ અલોક આભસ્વરૂપ છે. ૩.**

અન્યાર્થઃ- [પંચાનાં સમવાદઃ] પાંચ અસ્તિકાયનું સમભાવપૂર્વક નિરૂપણ [વા] અથવા [સમવાયઃ] તેમનો સમવાય (-પંચાસ્તિકાયનો સમ્યક્ બોધ અથવા સમૂહ) [સમયઃ] તે સમય છે [ઙ્ઙિતિ] એમ [જિનોત્તમૈઃ પ્રજ્ઙસમ્] જિનવરોએ કહ્યું છે. [સઃ ત ઁવ લોકઃ ભવતિ] તેજ લોક છે. (-પાંચ અસ્તિકાયના સમૂહ જેવડો જ લોક છે.); [તતઃ] તેનાથી આગળ [અમિતઃ અલોકઃ] અમાપ અલોક [ઁમ્] આકાશસ્વરૂપ છે.

ટીકાઃ- અહીં (આ ગાથામાં શબ્દરૂપે, જ્ઙાનરૂપે અનુ અર્થરૂપે (-શબ્દ-

- * મૂળ ગાથામાં સમવાઓ શબ્દ છે; સંસ્કૃત ભાષામાં તેનો અર્થ સમવાદઃ પણ થાય અને સમવાયઃ પણ થાય.
- * ચાર ગતિનું નિવારણ (અર્થાત્ પરત્તંત્રતાની નિવૃત્તિ) અને નિર્વાણની ઉત્પત્તિ (અર્થાત્ સ્વતંત્રતાની પ્રાપ્તિ) તે સમયનું ઙ્ઙ છે.

તત્ર ચ પજ્ઞાનામસ્તિકાયાનાં સમો મધ્યસ્થો રાગદ્વેષાભ્યામનુપહતો વર્ણપદવાક્ય-
સન્નિવેશવિશિષ્ટઃ પાઠો વાદઃ શબ્દસમયઃ શબ્દાગમ ઇતિ યાવત્ । તેષામેવ
મિથ્યાદર્શનોદયોચ્છેદે સતિ સમ્યગ્વાયઃ પરિચ્છેદો જ્ઞાનસમયો જ્ઞાનગમ ઇતિ યાવત્ ।
તેષામેવાભિધાનપ્રત્યયપરિચ્છિન્નાનાં વસ્તુરૂપેણ સમવાયઃ સંઘાતોઽર્થસમયઃ સર્વપદાર્થસાર્થ
ઇતિ યાવત્ । તદત્ર જ્ઞાનસમયપ્રસિદ્ધયર્થ શબ્દસમયસમ્બન્ધેનાર્થસમયોઽભિધાતુમભિપ્રેતઃ । અથ
તસ્યૈવાર્થસમયસ્ય દ્વૈવિધ્યં લોકાલોક-વિકલ્પાત્ । સ એવ પજ્ઞાસ્તિકાયસમવાયો
યાવાંસ્તાવાંલ્લોકસ્તતઃ પરમમિતોઽનન્તો હ્યલોકઃ , સ તુ નાભાવમાત્રં કિન્તુ

સમય, જ્ઞાનસમય અને અર્થસમય)– એમ ત્રણ પ્રકારનો ‘સમય’ શબ્દનો અર્થ કહ્યો છે તથા
લોક-અલોકરૂપ વિભાગ કહ્યો છે.

ત્યાં, (૧) ‘સમ’ એટલે મધ્યસ્થ અર્થાત્ રાગદ્વેષથી વિકૃત નહિ બનેલો; ‘વાદ’ એટલે
વર્ણ (અક્ષર), પદ (શબ્દ) અને વાક્યના સમૂહવાળો પાઠ. પાંચ અસ્તિકાયનો ‘સમવાદ’
અર્થાત્ મધ્યસ્થ (-રાગદ્વેષથી વિકૃત નહિ બનેલો) પાઠ(-મૌખિક કે શાસ્ત્રાદૃઢ નિરૂપણ) તે
શબ્દસમય છે, એટલે કે શબ્દાગમ તે શબ્દસમય છે. (૨) મિથ્યાદર્શનના ઉદયનો નાશ હોતાં, તે
પંચાસ્તિકાયનો જ *સમ્યક્ અવાય અર્થાત્ સમ્યક્ જ્ઞાન તે જ્ઞાનસમય છે, એટલે કે જ્ઞાનાગમ તે
જ્ઞાનસમય છે. (૩) કથનના નિમિત્તે જણાયેલા તે પંચાસ્તિકાયનો જ વસ્તુરૂપે ‘સમવાય’ અર્થાત્
જથ્થો તે અર્થસમય છે, એટલે કે સર્વપદાર્થસમૂહ તે અર્થસમય છે. તેમાં અહીં જ્ઞાનસમયની
પ્રસિદ્ધ અર્થ શબ્દસમયના સંબંધથી અર્થસમય કહેવાનો (શ્રીમદ્ભગવત્કુંડાચાર્યદેવનો) ઇરાદો
છે.

હવે તે જ અર્થસમયનું, ^૨ લોક અને અલોકના ભેદને લીધે દ્વિવિધપણું છે. તે જ
પંચાસ્તિકાયસમૂહ જેવડો છે, તેવડો લોક છે. તેનાથી આગળ અમાપ અર્થાત્ અનંત અલોક છે.
તે અલોક અભાવમાત્ર નથી પરંતુ પંચાસ્તિકાયસમૂહ જેટલું ક્ષેત્ર

૧. સમવાય =(૧) સમ્+અવાય; સમ્યક્ અવાય; સમ્યક્ જ્ઞાન. (૨) જથ્થો: સમૂહ. [આ
પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ શાસ્ત્રમાં અહીં કાળદ્રવ્ય કે જે દ્રવ્ય હોવા છતાં અસ્તિકાય નથી તેને વિવક્ષામાં
ગૌણ કરીને ‘પંચાસ્તિકાયનો સમવાય તે સમય છે.’ એમ કહ્યું છે; માટે ‘છ દ્રવ્યનો સમવાય તે
સમય છે’ એવા કથનના ભાવ સાથે આ કથનના ભાવનો વિરોધ ન સમજવો, માત્ર વિવક્ષાભેદ છે
એમ સમજવું. વળી એ જ પ્રમાણે અન્ય સ્થળે પણ વિવક્ષા સમજી અવિરુદ્ધ અર્થ સમજી લેવો]
૨. લોક્યન્તે દશ્યન્તે જીવાદિપદાર્થો યત્ર સ લોક અર્થાત્ જ્યાં જીવાદિપદાર્થો જોવામાં આવે છે.

તત્સમવાયાતિરિક્તપરિમાણમનન્તક્ષેત્રં ચમાકાશમિતિ ॥ ૩ ॥

**જીવા પુગ્ગલકાયા ધમ્માધમ્મા તહેવ આવાસં ।
અસ્તિત્ત્વિહ ય ણિયદા અણ્ણમઙ્ગયા અણમહંતા ॥ ૪ ॥**

**જીવા: પુદ્ગલકાયા ધર્મો ધર્મો તથૈવ આકાશમ્ ।
અસ્તિત્વે ચ નિયતા અનન્યમયા અણુમહાન્ત: ॥ ૪ ॥**

અત્ર પચ્ચાસ્તિકાયાનાં વિશેષસંજ્ઞા સામાન્યવિશેષાસ્તિત્વં કાયત્વં ચોક્તમ્ ।
તત્ર જીવા: પુદ્ગલા: ધર્માધર્મો આકાશમિતિ તેષાં વિશેષસંજ્ઞા અન્વર્થા: પ્રત્યેયા: ।
સામાન્યવિશેષાસ્તિત્વચ્ચ તેષામુત્પાદવ્યયઘ્નૌવ્યમય્યાં સામાન્યવિશેષસત્તાયાં નિયત-

બાદ કરીને બાકીના અનંત ક્ષેત્રવાળું આકાશ છે (અર્થાત અલોક શૂન્યરૂપ નથી પરંતુ શુદ્ધ આકાશદ્રવ્યરૂપ છે. ૩.

**જીવદ્રવ્ય, પુદ્ગલકાય, ધર્મ, અધર્મ ને આકાશ એ
અસ્તિત્વનિયત, અનન્યમય ને અણુમહાન પદાર્થ છે. ૪.**

અન્વયાર્થ:- [જીવા:] જીવો, [પુદ્ગલકાયા:] પુદ્ગલકાયો, [ધર્માધર્મો] ધર્મ, અધર્મ [તથા એવ] તેમ જ [આકાશમ્] આકાશ [અસ્તિત્વે નિયતા:] અસ્તિત્વમાં નિયત, [અનન્યમયા:] (અસ્તિત્વથી) અનન્યમય [ચ] અને [અણુમહાન્ત:] *અણુમહાન (પ્રદેશે મોટાં) છે.

ટીકા:- અહીં(આ ગાથામાં) પાંચ અસ્તિકાયોની વિશેષસંજ્ઞા, સામાન્ય વિશેષ-અસ્તિત્વ તથા કાયત્વ કહેલ છે.

ત્યાં, જીવો, પુદ્ગલો, ધર્મ, અધર્મ અને આકાશ-એ તેમની વિશેષસંજ્ઞાઓ * અન્વર્થ જાણવી.

તેઓ ઉત્પાદ-વ્યય-ઘ્નૌવ્યમયી સામાન્યવિશેષસત્તામાં નિયત- વ્યવસ્થિત

* અણુમહાન=(૧) પ્રદેશે મોટાં અર્થાત્ અનેકપ્રદેશી; (૨) એકપ્રદેશી (વ્યક્તિ-અપેક્ષાએ) તેમ જ અનેકપ્રદેશી (શક્તિ-અપેક્ષાએ).

* અન્વયે=અર્થને અનુસરતી; અર્થ પ્રમાણે. (પાંચ અસ્તિકાયોના નામો તેમના અર્થ અનુસાર છે.)

ત્વાદ્વચવસ્થિતત્વાદવસેયમ્। અસ્તિત્વે નિયતાનામપિ ન તેષામન્યમયત્વમ્, યતસ્તે સર્વદૈવાનન્ય-મયા આત્મનિર્વૃત્તાઃ। અનન્યમયત્વેઽપિ તેષામસ્તિત્વનિયતત્વં નયપ્રયોગાત્। દ્વૌ હિ નયૌ ભગવતા પ્રણીતૌ- દ્રવ્યાર્થિકઃ પર્યાયાર્થિકશ્ચ। તત્ર ન ખલ્વેકનયાયતાદેશના કિન્તુ તદુભયાયતા। તતઃ પર્યાયાર્થાદેશાદસ્તિત્વે સ્વતઃ કથંચિદ્વિન્નઽપિ વ્યવસ્થિતાઃ દ્રવ્યાર્થાદેશાત્સ્વયમેવ સન્તઃ સતોઽનન્યમયા ભવન્તીતિ। કાયત્વમપિ તેષામણુમહત્ત્વાત્। અણવોઽત્ર પ્રદેશા મૂર્તોઽમૂર્તાશ્ચ નિર્વિભાગાંશાસ્તૈઃ મહાન્તોઽણુમહાન્તઃ પ્રદેશપ્રચયાત્મકા ઇતિ સિદ્ધં તેષાં કાયત્વમ્। અણુમ્યાં। મહાન્ત ઇતિઃ વ્યત્પત્ત્યા

(નિશ્ચિત રહેલા) હોવાથી તેમને સામાન્યવિશેષ-અસ્તિત્વ પણ છે એમ નક્કી કરવું. તેઓ અસ્તિત્વમાં નિયત હોવા છતાં (જેમ વાસણમાં રહેલું ઘી વાસણથી અન્યમય છે તેમ) અસ્તિત્વથી અન્યમય નથી; કારણ કે તેઓ સદાય પોતાથી નિષ્પન્ન (અર્થાતપોતાથી સત્) હોવાને લીધે (અસ્તિત્વથી) અનન્યમય છે (જેમ અગ્નિ ઉષ્ણતાથી અનન્યમય છે તેમ). ‘અસ્તિત્વથી અનન્યમય’ હોવા છતાં તેમનું ‘અસ્તિત્વમાં નિયતપણું’ નયપ્રયોગથી છે. બે નયો ભગવાને કહ્યા છે- દ્રવ્યાર્થિક અને પર્યાયાર્થિક. ત્યાં કથન એક નયને આધીન હોતું નથી પરંતુ તે બન્ને નયોને આધીન હોય છે. માટે તેઓ પર્યાયાર્થિક કથનથી જે પોતાથી કથંચિત્ ભિન્ન પણ છે એવા અસ્તિત્વમાં વ્યવસ્થિત (નિશ્ચિત રહેલાં) છે. અને દ્રવ્યાર્થિક કથનથી સ્વયમેવ સત્ (- વિદ્યમાન, હયાત) હોવાને લીધે અસ્તિત્વથી અનન્યમય છે.

તેમને કાયપણું પણ છે કારણ કે તેઓ અણુમહાન છે. અહીં અણુઓ એટલે પ્રદેશો-મૂર્ત અને અમૂર્ત નિર્વિભાગ (નાનામાં નાના) અંશો; ‘તેમના વડે (બહુ પ્રદેશો વડે) મહાન હોય’ તે અણુમહાન; એટલે કે પ્રદેશપ્રચયાત્મક (-પ્રદેશોના સમૂહમય) હોય તે અણુમહાન. આ રીતે તેમને (ઉપર્યુક્ત પાંચ દ્રવ્યોને) કાયત્વ સિદ્ધ થયું. (ઉપર જે અણુમહાનની વ્યુત્પત્તિ કરી તેમાં અણુઓને અર્થાત્ પ્રદેશોને માટે બહુવચન વાપર્યું છે અને સંસ્કૃત ભાષાના નિયમ પ્રમાણે બહુવચનમાં દ્વિવચન સમાતું નથી તેથી હવે વ્યુત્પત્તિમાં જરા ભાષાનો ફેર કરીને દ્વિ-અણુક સ્કંધોને પણ અણુમહાન બતાવીને તેમનું કાયત્વ સિદ્ધ કરવામાં આવે છે:) ‘બે અણુઓ (-બે પ્રદેશો) વડે મહાન હોય’ તે અણુમહાન- એવી વ્યુત્પત્તિથી દ્વિ-અણુક પુદ્ગલસ્કંધોને પણ (અણુમહાનપણું હોવાથી) કાયત્વ છે. (હવે પરમાણુઓને અણુમહાનપણું કઈ રીતે છે તે બતાવીને પરમાણુઓનું પણ કાયત્વ સિદ્ધ કરવામાં

દ્વચ્ચુકપુદ્ગલસ્કન્ધાનામપિ તથાવિધત્વમ્। અણવશ્ચ મહાન્તશ્ચ વ્યક્તિશક્તિરૂપાભ્યામિતિ પરમાણુ-નામેકપ્રદેશાત્મકત્વેઽપિ તત્ત્સિદ્ધિઃ। વ્યક્ત્યપેક્ષયા શક્ત્યપેક્ષયા ચ પ્રદેશ પ્રચયાત્મકસ્ય મહત્ત્વસ્યાભાવાત્કાલાણૂનામસ્તિત્વનિયતત્વેઽપ્યકાયત્વમનેનૈવ સાધિતમ્। અત એવ તેષામસ્તિકાય-પ્રકરણે સતામપ્યનુપાદાનમિતિ।। ૪।।

આવે છે.) વ્યક્તિ અને શક્તિરૂપે ‘અણુ તેમ જ મહાન’ હોવાથી (અર્થાત્ પરમાણુઓ વ્યક્તિરૂપે એકપ્રદેશી અને શક્તિરૂપે અનેકપ્રદેશી હોવાથી) પરમાણુઓને પણ, તેમને એકપ્રદેશાત્મકપણું હોવા છતાં પણ, (અણુમહાનપણું સિદ્ધ થવાથી) કાયત્વ સિદ્ધ થાય છે. કાળાણુઓને વ્યક્તિ-અપેક્ષાએ તેમ જ શક્તિ-અપેક્ષાએ પ્રદેશપ્રચયાત્મક મહાનપણાનો અભાવ હોવાથી, જોકે તેઓ અસ્તિત્વમાં નિયત છે તોપણ, તેમને અકાયત્વ છે એમ આનાથી જ (-આ કથનથી જ) સિદ્ધ થયું માટે જ, જોકે તેઓ સત્ (વિદ્યમાન) છે તોપણ તેમને અસ્તિકાયના પ્રકરણમાં લીધા નથી.

ભાવાર્થ:- પાંચ અસ્તિકાયોનાં નામ જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ અને આકાશ છે. આ નામો તેમના અર્થ પ્રમાણે છે.

આ પાંચ દ્રવ્યો પર્યાયાર્થિક નયે પોતાથી કથંચિત ભિન્ન એવા અસ્તિત્વમાં રહેલાં છે અને દ્રવ્યાર્થિક નયે અસ્તિત્વથી અનન્ય છે.

વળી આ પાંચે દ્રવ્યો કાયત્વવાળાં છે કારણ કે તેઓ અણુમહાન છે. તેઓ અણુમહાન કઈ રીતે છે તે બતાવવામાં આવે છે:- ‘અણુમહાન્તઃ’ ની વ્યુત્પત્તિ ત્રણ પ્રકારે છે: (૧) અણુભિઃ મહાન્તઃ અણુમહાન્તઃ અર્થાત્ જેઓ બહુ પ્રદેશો વડે (- બેથી વધારે પ્રદેશો વડે) મોટા હોય તેઓ અણુમહાન છે. આ વ્યુત્પત્તિ પ્રમાણે જીવો, ધર્મ અને અધર્મ અસંખ્યપ્રદેશી હોવાથી અણુમહાન છે; આકાશ અનંતપ્રદેશી હોવાથી અણુમહાન છે; અને ત્રિ-અણુક સ્કંધથી માંડીને અનંતાણુક સ્કંધ સુધીના બધા સ્કંધો બહુપ્રદેશી હોવાથી અણુમહાન છે. (૨) અણુભ્યામ્ મહાન્તઃ અણુમહાન્તઃ અર્થાત્ જેઓ બે પ્રદેશો વડે મોટા હોય તેઓ અણુમહાન છે. આ વ્યુત્પત્તિ પ્રમાણે દ્વિ-અણુક સ્કંધો અણુમહાન છે. (૩) અણવશ્ચ મહાન્તશ્ચ અણુમહાન્તઃ અર્થાત્ જેઓ અણુરૂપ (- એક પ્રદેશી) પણ હોય અને મહાન (અનેક પ્રદેશી) પણ હોય તેઓ અણુમહાન છે. આ વ્યુત્પત્તિ પ્રમાણે પરમાણુઓ અણુમહાન છે, કારણ કે વ્યક્તિ-અપેક્ષાએ તેઓ એકપ્રદેશી છે અને શક્તિ-અપેક્ષાએ અનેકપ્રદેશી પણ (ઉપચારથી) છે. આ રીતે ઉપર્યુક્ત પાંચે દ્રવ્યો અણુમહાન હોવાથી કાયત્વવાળાં છે એમ સિદ્ધ થયું.

**जेसिं अत्थि सहाओ गुणेहिं सह पञ्चएहिं विविहेहिं ।
ते हौंति अत्थिकाया णिप्पिण्णं जेहिं तइच्चुक्कं ॥५॥**

**येषामस्ति स्वभावः गुणैः सह णर्ययैर्विविधैः ।
ते भवन्त्यस्तिकायाः निष्पन्नं यैस्त्रैलोक्यम् ॥५॥**

अत्र पञ्चास्तिकायानामस्तित्वसंभवप्रकारः कायत्वसंभवप्रकारश्चोक्तः ।

अस्ति ह्यस्तिकायानां गुणैः पर्यायैश्च विविधैः सह स्वभावो आत्मभावोऽनन्यत्वम् ।
वस्तुनो विशेषा हि व्यतिरेकिणः पर्याया गुणास्तु त एवान्वयिनः । तत

કાળાણુને અસ્તિત્વ છે પરંતુ કોઈ પ્રકારે પણ કાયત્વ નથી, તેથી તે દ્રવ્ય છે પણ
અસ્તિકાય નથી. ૪.

**विधविध गुणो ने पर्ययो सह जे अन्नयपणुं धरे
ते अस्तिकायो ज्ञाया, त्रैलोक्यरचना जे वडे. ५.**

अन्वयार्थः- [येषाम्] જેમને [વિવિધૈઃ] વિવિધ [ગુણૈઃ] ગુણો અને [પર્યાયૈઃ]
*પર્યાયો (-પ્રવાહકમના તેમ જ વિસ્તારકમના અંશો) [સહ] સાથે [સ્વભાવઃ] પોતાપણું
[અસ્તિ] છે [તે] તે [અસ્તિકાયાઃ ભવન્તિ] અસ્તિકાયો છે [યૈઃ] કે જેમનાથી [ત્રૈલોક્યમ્]
ત્રણ લોક [નિષ્પન્નમ્] નિષ્પન્ન છે.

ટીકા:- અહીં, પાંચ અસ્તિકાયોને અસ્તિત્વ કયા પ્રકારે છે અને કાયત્વ કયા પ્રકારે છે
તે કહ્યું છે.

ખરેખર અસ્તિકાયોને વિવિધ ગુણો અને પર્યાયો સાથે સ્વપણું-પોતાપણું-અનન્યપણું
છે. વસ્તુના ^૧વ્યતિરેકી વિશેષો તે પર્યાયો છે અને ^૨અન્યથી વિશેષો

* પર્યાયો=(પ્રવાહકમના તેમ જ વિસ્તારકમના) નિર્વિભાગ અંશો. (પ્રવાહકમના અંશો તો દરેક
દ્રવ્યને હોય છે, પરંતુ વિસ્તારકમના અંશો અસ્તિકાયને જ હોય છે.]

૧. વ્યતિરેક=ભેદ; એકનું બીજારૂપ નહિ હોવું તે; ‘આ તે નથી’ એવા જ્ઞાનના નિમિત્તભૂત
ભિન્નરૂપપણું. [એક પર્યાય બીજા પર્યાયરૂપ નહિ હોવાથી પર્યાયોમાં પરસ્પર વ્યતિરેક છે, તેથી
પર્યાયો દ્રવ્યના વ્યતિરેકી (વ્યતિરેકવાળા) વિશેષો છે.]

૨. અન્ય=એકરૂપતા; સદશતા; ‘આ તે જ છે’ એવા જ્ઞાનના કારણભૂત એકરૂપપણું. [ગુણોમાં

એકેન પર્યાયેણ પ્રલીયમાનસ્યાન્યેનોપજાયમાનસ્યાન્વયિના ગુણેન ધૌવ્યં વિભ્રાણસ્યૈકસ્યાઽપિ વસ્તુનઃ સમુચ્છેદોત્પાદધૌવ્યલક્ષણમસ્તિત્વમુપપદ્યત એવ । ગુણપર્યાયૈઃ સહ સર્વથાન્યત્વે ત્વન્યો વિનશ્યત્યન્યઃ પ્રાદુર્ભવત્યન્યો ધ્રુવત્વમાલમ્બત ઇતિ સર્વં વિપ્લવતે । તતઃ સાધ્વસ્તિત્વસંભવ- પ્રકારકથનમ્ । કાયત્વસંભવપ્રકારસ્ત્વયમુપદિશ્યતે । અવયવિનો હિ જીવપુદ્ગલધર્માધર્માકાશ- પદાર્થાસ્તેષામવયવા અપિ પ્રદેશાખ્યાઃ પરસ્પરવ્યતિરેકિત્વાત્પર્યાયાઃ ઉચ્યન્તે । તેષાં તૈઃ સહાનન્યત્વે કાયત્વસિદ્ધિરૂપપત્તિમતી । નિરવયવસ્યાપિ પરમાણોઃ સાવયવત્વશક્તિસદ્ભાવાત્ કાયત્વસિદ્ધિરનપવાદા । ન ચૈતદાક્લ્મ્બમ્

તે ગુણો છે. તેથી એક પર્યાયથી પ્રલય પામતી, અન્ય પર્યાયથી ઊપજતી અને અન્વયી ગુણથી ધ્રુવ રહેતી એક જ વસ્તુને ^૧વ્યય-ઉત્પાદ-ધૌવ્યલક્ષણ અસ્તિત્વ ઘટે છે જ. અને જો ગુણો ને પર્યાયો સાથે (વસ્તુને) સર્વથા અન્યત્વ હોય તો તો અન્ય કોઈ વિનાશ પામે, અન્ય કોઈ પ્રાદુર્ભાવ(ઉત્પાદ) પામે અને વળી અન્ય કોઈ ધ્રુવ રહે- એ રીતે બધું ^૨વિપ્લવ પામે. તેથી (પાંચ અસ્તિકાયોને) અસ્તિત્વ કયા પ્રકારે છે તે સંબંધી આ (ઉપર્યુક્ત) કથન સાચું-યોગ્ય- ન્યાયયુક્ત છે.

હવે (તેમને) કાયત્વ કયા પ્રકારે છે તે ઉપદેશવામાં આવે છે:- જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ, અને આકાશ એ પદાર્થો ^૩અવયવી છે. પ્રદેશો નામના તેમના જે અવયવો છે તેઓ પણ પરસ્પર વ્યતિરેકવાળા હોવાથી ^૪પર્યાયો કહેવાય છે. તેમની સાથે તે (પાંચ) પદાર્થોને અનન્યપણું હોવાથી કાયત્વસિદ્ધિ ઘટે છે. પરમાણુ (વ્યક્તિ-અપેક્ષાએ) ^૫નિરવયવ હોવા છતાં તેને સાવયવપણાની શક્તિનો સદ્ભાવ હોવાથી કાયત્વસિદ્ધિ ^૬નિરપવાદ છે. ત્યાં એવી આશંકા કરવી યોગ્ય નથી કે પુદ્ગલ સિવાયના

સદાય સદ્શતા રહેતી હોવાથી તેમનામાં સદાય અન્વય છે, તેથી ગુણો દ્રવ્યના અન્વયી વિશેષો (અન્વયવાળા ભેદો) છે.]

૧. અસ્તિત્વનું લક્ષણ અથવા સ્વરૂપ વ્યય-ઉત્પાદ-ધૌવ્ય છે.

૨. વિપ્લવ=અંધાધૂંધી; ઊથલપાથલ; ગોટાળો; વિરોધ.

૩. અવયવી=અવયવવાળા; અંશવાળા; અંશી; જેમને અવયવો (અર્થાત્) એકથી વધારે પ્રદેશો) હોય એવા.

૪. પર્યાયનું લક્ષણ પરસ્પર વ્યતિરેક છે. આ લક્ષણ પ્રદેશોમાં પણ વ્યાપે છે, કારણ કે એક પ્રદેશ બીજા પ્રદેશરૂપ નહિ હોવાથી પ્રદેશોમાં પરસ્પર વ્યતિરેક છે; તેથી પ્રદેશો પણ પર્યાયો કહેવાય છે.

૫. નિરવયવ=અવયવ વગરનો; અંશ વગરનો; નિરંશ; એકથી વધારે પ્રદેશ વિનાનો.

૬. નિરપવાદ=અપવાદ રહિત. [પાંચ અસ્તિકાયોને કાયપણું હોવામાં એક પણ અપવાદ નથી, કારણ કે (ઉપચારથી) પરમાણુને પણ શક્તિ-અપેક્ષાએ અવયવો-પ્રદેશો છે.]

પુદ્ગલાદન્યેષામમૂર્તત્વાદવિભાજ્યાનાં સાવયવત્વકલ્પનમન્યાય્યમ્। દશ્યત એવાવિભાજ્યેઽપિ વિહાય-સીદં ઘટાકાશમિદમઘટાકાશમિતિ વિભાગકલ્પનમ્। યદિ તત્ર વિભાગો ન કલ્પેત તદા યદેવ ઘટાકાશં તદેવાઘટાકાશં સ્યાત્। ન ચ તદિષ્ટમ્। તતઃ કાલાણુભ્યોઽન્યત્ર સર્વેષાં કાયત્વાચ્ચં સાવયવત્વમવસેયમ્। ત્રૈલોક્યરૂપેણ નિષ્પન્નત્વમપિ તેષામસ્તિકાયત્વસાધનપરમુપન્યસ્તમ્। તથા ચ-ત્રયાણામૂર્ધ્વાઽધોમધ્યલોકાનામુત્પાદવ્યયઘ્નોવ્યવન્તસ્તદ્વિશેષાત્મકા ભાવા ભવન્તસ્તેષાં મૂલ-પદાર્થાનાં ગુણપર્યાયયોગપૂર્વકમસ્તિત્વં સાધયન્તિ। અનુમીયતે ચ ધર્માધર્માકાશાનાં પ્રત્યેકમૂર્ધ્વાઽધોમધ્યલોકવિભાગરૂપેણ પરિણમનાત્કાયત્વાચ્ચં સાવયવત્વમ્। જીવાનામપિ

પદાર્થા અમૂર્તપણાને લીધે 'અવિભાજ્ય હોવાથી તેમના સાવયવપણાની કલ્પના ન્યાયવિરુદ્ધ (ગેરવાજબી) છે. આકાશ અવિભાજ્ય હોવા છતાં તેમાં 'આ ઘટાકાશ છે, આ અઘટાકાશ (અથવા પટાકાશ) છે' એવી વિભાગકલ્પના જોવામાં આવે છે જ. જો ત્યાં (કથંચિત્) વિભાગ ન કલ્પવામાં આવે તો જે ઘટાકાશ છે તે જ (સર્વથા) અઘટાકાશ થાય; અને તે તો ઈષ્ટ (માન્ય) નથી. માટે કાળાણુઓ સિવાય બીજા બધાને વિષે કાયત્વ નામનું સાવયવપણું નક્કી કરવું.

તેમનું જે ત્રણ લોકરૂપે નિષ્પન્નપણું (-રચાવું) કહ્યું તે પણ તેમનું અસ્તિકાયપણું (- અસ્તિપણું તથા કાયપણું) સિદ્ધ કરવાના સાધન તરીકે કહ્યું છે. તે આ પ્રમાણે :-

(૧) ઊર્ધ્વ-અધો-મધ્ય ત્રણ લોકના ઉત્પાદ-વ્યય-ઘ્નોવ્યવાળા ભાવો- કે જેઓ ત્રણ લોકના વિશેષસ્વરૂપ છે તેઓ-ભવતા થકા (પરિણમતા થકા) તેમના મૂળ પદાર્થોનું ગુણપર્યાયયુક્ત અસ્તિત્વ સિદ્ધ કરે છે. (ત્રણ લોકના ભાવો સદાય કથંચિત્ સદશ રહે છે અને કથંચિત્ પલટાયા કરે છે તે એમ સિદ્ધ કરે છે કે ત્રણ લોકના મૂળ પદાર્થો કથંચિત્ સદશ રહે છે અને કથંચિત્ પલટાયા કરે છે અર્થાત્ તે મૂળ પદાર્થોને ઉત્પાદવ્યય-ઘ્નોવ્યવાળું અથવા ગુણપર્યાયવાળું અસ્તિત્વ છે.)

(૨) વળી ધર્મ, અધર્મ અને આકાશ-એ પ્રત્યેક પદાર્થ ઊર્ધ્વ-અધો-મધ્ય એવા લોકના (ત્રણ) વિભાગરૂપે પરિણત હોવાથી તેમને કાયત્વ નામનું સાવયવપણું

૧. અવિભાજ્ય=જેના વિભાગ ન કરી શકાય એવા.

૨. જો લોકના ઊર્ધ્વ, અધઃ અને મધ્ય એવા ત્રણ ભાગ છે તો પછી 'આ ઊર્ધ્વલોકનો આકાશભાગ છે, આ અધોલોકનો આકાશભાગ છે અને આ મધ્યલોકનો આકાશભાગ છે' એમ આકાશના પણ

પ્રત્યેકમૂર્ધ્વાધોમધ્યલોકવિભાગરૂપેણ
સન્નિહિત-શક્તેસ્તદનુમીયત

પરિણમનાઙ્ગોકપૂરણાવસ્થાવ્યવસ્થિતવ્યક્તેસ્સદા
૯૫ ।

પુદ્ગલાનામપ્યૂર્ધ્વાધોમધ્યલોકવિભાગરૂપપરિણતમહાસ્કન્ધત્વપ્રાપ્તિવ્યક્તિ-
શક્તિયોગિત્વાત્તથાવિધા સાવયવત્વસિદ્ધિરસ્ત્યેવેતિ ॥ ૫ ॥

**તે ચેવ અત્થિકાયા તેકાલિયભાવપરિણદા ણિચ્ચા ।
ગચ્છંતિ દવિયભાવં પરિયટ્ટણલિંગસંજુતા ॥ ૬ ॥**

**તે ચૈવાસ્તિકાયાઃ ત્રૈકાલિકભાવપરિણતા નિત્યાઃ ।
ગચ્છંતિ દ્રવ્યભાવં પરિવર્તનલિઙ્ગસંયુક્તાઃ ॥ ૬ ॥**

અત્ર પચ્ચાસ્તિકાયાનાં કાલસ્ય ચ દ્રવ્યત્વમુક્તમ્

છે એમ અનુમાન કરી શકાય છે. દરેક જીવને પણ ઊર્ધ્વ-અધો-મધ્ય એવા લોકના (ત્રણ) વિભાગરૂપે પરિણત * લોકપૂરણ અવસ્થારૂપ વ્યક્તિની શક્તિનો સદા સદ્ભાવ હોવાથી જીવોને પણ કાયત્વ નામનું સાવયવપણું છે એમ અનુમાન કરી જ શકાય છે. પુદ્ગલો પણ ઊર્ધ્વ અધો-મધ્ય એવા લોકના (ત્રણ) વિભાગરૂપે પરિણત મહાસ્કન્ધપણાની પ્રાપ્તિની વ્યક્તિવાળાં અથવા શક્તિવાળાં હોવાથી તેમને પણ તેવી (કાયત્વ નામની) સાવયવપણાની સિદ્ધિ છે જ. ૫.

**તે અસ્તિકાય ત્રિકાળભાવે પરિણમે છે, નિત્ય છેઃ
એ પાંચ તેમ જ કાળ વર્તનલિંગ સર્વે દ્રવ્ય છે. ૬.**

અન્યાર્થઃ- [ત્રૈકાલિકભાવપરિણતાઃ] જે ત્રણ કાળના ભાવરૂપે પરિણમે છે તેમ જ [નિત્યાઃ] નિત્ય છે [તે ચ એવ અસ્તિકાયાઃ] એવા તે જ અસ્તિકાયો, [પરિવર્તનલિઙ્ગસંયુક્તાઃ] પરિવર્તનલિંગ (કાળ) સહિત, [દ્રવ્યભાવં ગચ્છંતિ] દ્રવ્યપણાને પામે છે (અર્થાત તે છેયે દ્રવ્યો છે.)

ટીકાઃ- અહીં પાંચ અસ્તિકાયોને તથા કાળને દ્રવ્યપણું કહ્યું છે.

વિભાગ કરી શકાય છે અને તેથી તે સાવયવ અર્થાત્ કાયત્વવાળું છે એમ સિદ્ધ થાય છે. એ જ રીતે ધર્મ અને અધર્મ પણ સાવયવ અર્થાત્ કાયત્વવાળાં છે.

* લોકપૂરણ=લોકવ્યાપી. [કેવળસમુદ્ઘાત વખતે જીવને ત્રિલોકવ્યાપી અવસ્થા થાય છે. તે વખતે 'આ ઊર્ધ્વલોકનો જીવભાગ છે, આ અધોલોકનો જીવભાગ છે અને આ મધ્યલોકનો જીવભાગ છે' એમ વિભાગ કરી શકાય છે. આવી ત્રિલોકવ્યાપી અવસ્થાની શક્તિ તો જીવોમાં સદાય છે તેથી જીવો સદા સાવયવ અર્થાત્ કાયત્વવાળા છે એમ સિદ્ધ થાય છે.]

દ્રવ્યાણિ હિ સહક્રમભુવાં ગુણપર્યાયાણામનન્યતયાધારભૂતાનિ ભવન્તિ । તતો વૃત્તવર્તમાનવર્તિષ્યમાણાનાં ભાવાનાં પર્યાયાણા સ્વરૂપેણ પરિણતત્વાદસ્તિકાયાનાં પરિવર્તનલિજ્જસ્ય કાલસ્ય ચાસ્તિ દ્રવ્યત્વમ્ । ન ચ તેષાં ભૂતભવદ્ભવિષ્યદ્ભાવાત્મના પરિણમમાનાનામનિત્યત્વમ્, યતસ્તે ભૂતભવદ્ભવિષ્યદ્ભાવાવસ્થાસ્વપિ પ્રતિનિયતસ્વરૂપાપરિત્યાગા-ન્નિત્યા એવ । અત્ર કાલઃ પુદ્ગલાદિપરિવર્તનહેતુત્વાત્પુદ્ગલાદિપરિવર્તનગમ્યમાનપર્યાયત્વા-ચ્ચાસ્તિકાયેષ્વન્તર્ભાવાર્થ સ પરિવર્તનલિજ્જ ઇત્યુક્ત ઇતિ ॥ ૬ ॥

દ્રવ્યો ખરેખર સહભાવી ગુણોને તથા ક્રમભાવી પર્યાયોને ^૧અનન્યપણે આધારભૂત છે. તેથી વર્તી ચૂકેલા, વર્તતા અને ભવિષ્યમાં વર્તનારા ભાવોના-પર્યાયોના સ્વરૂપે પરિણમતાં હોવાને લીધે (પાંચ) અસ્તિકાયો અને ^૨પરિવર્તનલિંગ કાળ (તે છયે) દ્રવ્યો છે. ભૂત, વર્તમાન ને ભાવી ભાવોસ્વરૂપે પરિણમતાં હોવાથી તેઓ કાંઈ અનિત્ય નથી, કારણ કે ભૂત, વર્તમાન ને ભાવી ભાવરૂપ અવસ્થાઓમાં પણ પ્રતિનિયત (-પોતપોતાના નિશ્ચિત સ્વરૂપને નહિ છોડતાં હોવાથી તેઓ નિત્ય જ છે.

અહીં કાળ પુદ્ગલાદિના પરિવર્તનનો હેતુ હોવાથી તેમ જ પુદ્ગલાદિના પરિવર્તન દ્વારા તેના પર્યાયો ગમ્ય થતા (જણાતા) હોવાથી, તેનો અસ્તિકાયોમાં સમાવેશ કરવા અર્થે, તેને ‘^૩પરિવર્તનલિંગ’ કહ્યો છે. [પુદ્ગલાદિ અસ્તિકાયોનું વર્ણન કરતાં તેમનું પરિવર્તન (પરિણમન) વર્ણવવું જોઈએ. અને તેમનું પરિવર્તન વર્ણવતાં તે પરિવર્તનમાં નિમિત્તભૂત પદાર્થને (કાળને) અથવા તે પરિવર્તન દ્વારા જેના પર્યાયો વ્યક્ત થાય છે તે પદાર્થને (કાળને) વર્ણવવો અસ્થાને ન ગણાય. આ રીતે પંચાસ્તિકાયના વર્ણનની અંદર કાળના વર્ણનનો સમાવેશ કરવો અનુચિત નથી એમ દર્શાવવા અર્થે આ ગાથાસૂત્રમાં કાળ માટે ‘પરિવર્તનલિંગ’ શબ્દ વાપર્યો છે.]

૧. અનન્યપણે=અભિન્નપણે [જેમ અગ્નિ આધાર છે અને ઉષ્ણતા આધેય છે છતાં તેઓ અભિન્ન છે, તેમ દ્રવ્ય આધાર છે અનેગુણપર્યાયો આધેય છે છતાં તેઓ અભિન્ન છે.]
૨. પરિવર્તનલિંગ=પુદ્ગલાદિનું પરિવર્તન જેનું લિંગ છે તે; પુદ્ગલાદિના પરિણમન દ્વારા જે જણાય છે તે. (લિંગ=ચિહ્ન; સૂચક; ગમક; ગમ્ય કરાવનાર; જણાવનાર; ઓળખાવનાર.)
૩. (૧) જો પુદ્ગલાદિનું પરિવર્તન થાય છે તો તેનું કોઈ નિમિત્ત હોવું જોઈએ-એમ પરિવર્તનરૂપી ચિહ્ન દ્વારા કાળનું અનુમાન થાય છે (જેમ ધુમાડારૂપી ચિહ્ન દ્વારા અગ્નિનું અનુમાન થાય છે. તેમ), તેથી કાળ ‘પરિવર્તનલિંગ’ છે. (૨) વળી પુદ્ગલાદિના પરિવર્તન દ્વારા કાળના પર્યાયો (-‘થોડો વખત’, ‘ઘણો વખત’ એવી કાળની અવસ્થાઓ) ગમ્ય થાય છે તેથી પણ કાળ ‘પરિવર્તનલિંગ’ છે.

**અળ્ણોળ્ણં પવિસંતા દિંતા ઓગાસમળ્ણમળ્ણસ્સ ।
મેલંતા વિ ય ણિચ્ચં સગં સભાવં ણ વિજહંતિ ॥ ૭ ॥**

**અન્યોઽન્યં પ્રવિશન્તિ દદન્ત્યવકાશમન્યોઽન્યસ્ય ।
મિલન્ત્યપિ ચ નિત્યં સ્વકં સ્વભાવં ન વિજહન્તિ ॥ ૭ ॥**

અત્ર ષળ્ણાં દ્રવ્યાળાં પરસ્પરમત્યન્તસંકરેઽપિ પ્રતિનિયતસ્વરૂપાદપ્રચ્યવનમુક્તમ્ ।

અત એવ તેષાં પરિણામવત્ત્વેઽપિ પ્રાગ્નિત્યત્વમુક્તમ્ । અત એવ ચ ન તેષામેકત્વાપત્તિર્ન ચ
જીવકર્મણોર્વ્યવહારનયાદેશાદેકત્વેઽપિ પરસ્પરસ્વરૂપોપાદાનમિતિ ॥ ૭ ॥

**સત્તા સવ્વપયત્થા સવિસ્સરુવા અળ્ણંતપજ્ઞાયા ।
મંગુપ્પાદધુવત્તા સપ્પહિવક્ખા હવદિ એક્કા ॥ ૮ ॥**

**અન્યોન્ય થાય પ્રવેશ, એ અન્યોન્ય દે અવકાશને,
અન્યોન્ય મિલન, છતાં કદી છોડે ન આપસ્વભાવને. ૭.**

અન્યયાર્થ:- (અન્યોન્યં પ્રવિશન્તિ] તેઓ એકબીજામાં પ્રવેશ કરે છે, [અન્યોન્યસ્ય]
અન્યોન્ય [અવકાશમ્ દદન્તિ] અવકાશ આપે છે, [મિલન્તિ] પરસ્પર (ક્ષીરનીરવત્) મળી
જાય છે. [અપિ ચ] તોપણ [નિત્યં] સદા [સ્વકં સ્વભાવં] પોતપોતાના સ્વભાવને [ન
વિજહન્તિ] છોડતાં નથી.

ટીકા:- અહીં છ દ્રવ્યોને, પરસ્પર અત્યંત *સંકર હોવા છતાં તેઓ પ્રતિનિયત (-
પોતપોતાના નિશ્ચિત) સ્વરૂપથી ચ્યુત થતાં નથી એમ કહ્યું છે. તેથી જ (-પોતપોતાના
સ્વભાવથી ચ્યુત નહિ થતાં હોવાથી જ), પરિણામવાળાં હોવા છતાં પણ, તેઓ નિત્ય છે એમ
પૂર્વે (છઠ્ઠી ગાથામાં) કહ્યું હતું; અને તેથી જ તેઓ એકપણું પામતા નથી, અને જોકે જીવ તથા
કર્મને વ્યવહારનયના કથનથી એકપણું (કહેવામાં આવે) છે તોપણ તેઓ (જીવ તથા કર્મ)
એકબીજાના સ્વરૂપને ગ્રહતાં નથી. ૭.

**સર્વાર્થપ્રાપ્ત, સવિશ્વરૂપ, અનંતપર્યયવંત છે,
સત્તા જનમ-લય-દ્રૌવ્યમય છે, એક છે, સવિપક્ષ છે. ૮.**

* સંકર=મિલન; મેળાપ; (અન્યોન્ય-અવગાહરૂપ) મિશ્રિતપણું.

**સત્તા સર્વપદાર્થા સવિશ્વરૂપા અનન્તપર્યાયા ।
મજ્જોત્પાદઘ્નૌવ્યાત્મિકા સપ્રતિપક્ષા મવત્યેકા ॥ ૮ ॥**

અત્રાસ્તિત્વસ્વરૂપમુક્તમ્ ।

અસ્તિત્વં હિ સત્તા નામ સતો ભાવઃ સત્ત્વમ્ । ન સર્વથા નિત્યતયા સર્વથા ક્ષણિકતયા વા વિદ્યમાનમાત્રં વસ્તુ । સર્વથા નિત્યસ્ય વસ્તુનસ્તત્ત્વતઃ ક્રમભુવાં ભાવાનામભાવાત્કુતો વિકારવત્ત્વમ્ । સર્વથા ક્ષણિકસ્ય ચ તત્ત્વતઃ પ્રત્યભિજ્ઞાનાભાવાત્ કુત એકસંતાનત્વમ્ । તતઃ પ્રત્યભિજ્ઞાનહેતુભૂતેન કેનચિત્સ્વરૂપેણ ધ્નૌવ્યમાલમ્બ્યમાનં કામ્યાંચિત્ક્રમપ્રવૃત્તામ્યાં સ્વરૂપામ્યાં પ્રલીયમાનમુપજાયમાનં ચૈકકાલમેવ પરમાર્થતસ્મિતયીમવસ્થાં બિભ્રાણં વસ્તુ સદવબોધ્યમ્ । અત એવ સત્તાપ્યુત્પાદવ્યયધ્નૌવ્યાત્મિકાઽવબોદ્ધવ્યા , ભાવભાવવતોઃ કથંચિદેકસ્વરૂપત્વાત્ । સા ચ ત્રિલક્ષણસ્ય

અન્યયાર્થઃ- [સત્તા] સત્તા [મજ્જોત્પાદઘ્નૌવ્યાત્મિકા] ઉત્પાદવ્યયધ્નૌવ્યાત્મિક, [એકા] એક, [સર્વપદાર્થા] સર્વપદાર્થસ્થિત, [સવિશ્વરૂપા] સવિશ્વરૂપ, [અનન્તપર્યાયા] અનન્તપર્યાયમય અને [સપ્રતિપક્ષા] સપ્રતિપક્ષ [ભવતિ] છે.

ટીકા:- અહીં અસ્તિત્વનું સ્વરૂપ કહ્યું છે.

અસ્તિત્વ એટલે સત્તા નામનો સત્નો ભાવ અર્થાત 'સત્ત્વ'.

વિદ્યમાનમાત્ર વસ્તુ નથી સર્વથા નિત્યપણે હોતી કે નથી સર્વથા ક્ષણિકપણે હોતી. સર્વથા નિત્ય વસ્તુને ખરેખર ક્રમભાવી ભાવોનો અભાવ થવાથી વિકાર (-ફેરફાર, પરિણામ) ક્યાંથી થાય? અને સર્વથા ક્ષણિક વસ્તુને વિષે ખરેખર પ્રત્યભિજ્ઞાનનો અભાવ થવાથી એકપ્રવાહપણું ક્યાંથી રહે? માટે પ્રત્યભિજ્ઞાનના હેતુભૂત કોઈ સ્વરૂપથી ધ્રુવ રહેતી અને કોઈ બે ક્રમવર્તી સ્વરૂપોથી નષ્ટ થતી ને ઊપજતી - એ રીતે એક જ કાળે પરમાર્થ ત્રેવડી (ત્રણ અંશવાળી) અવસ્થાને ધરતી વસ્તુ સત્ જાણવી. તેથી જ 'સત્તા' પણ 'ઉત્પાદવ્યયધ્નૌવ્યાત્મિક (ત્રિલક્ષણ) જાણવી, કારણ કે ભાવ અને ભાવવાનનું કથંચિત્ એક સ્વરૂપ હોય છે. વળી તે (સત્તા) 'એક' છે, કારણ કે તે ત્રિલક્ષણવાળા સમસ્ત વસ્તુવિસ્તારનું સાદૃશ્ય સૂચવે

૧. સત્ત્વ=સત્પણું; હ્યાતપણું; વિદ્યમાનપણું; હ્યાતનો ભાવ; 'છે' એવો ભાવ.

૨. વસ્તુ સર્વથા ક્ષણિક હોય તો 'જે પૂર્વે જોવામાં (-જાણવામાં) આવી હતી તે જ આ વસ્તુ છે' એવું જ્ઞાન ન થઈ શકે.

૩. સત્તા ભાવ છે અને વસ્તુ ભાવવાન છે.

સમસ્તસ્યાપિ વસ્તુવિસ્તારસ્ય સાદૃશ્યસૂચકત્વાદેકા। સર્વપદાર્થસ્થિતા ચ ત્રિલક્ષણસ્ય સદિત્યભિધાનસ્ય સદિતિ પ્રત્યયસ્ય ચ સર્વપદાર્થેષુ તન્મૂલસ્યૈવોપલમ્ભાત્। સવિશ્વરૂપા ચ વિશ્વસ્ય સમસ્તવસ્તુવિસ્તારસ્યાપિ રૂપૈસ્ત્રિલક્ષણૈઃ સ્વભાવૈઃ સહ વર્તમાનત્વાત્। અનન્તપર્યાયા ચાનન્તાભિર્દ્રવ્યપર્યાયવ્યક્તિભિસ્ત્રિલક્ષણાભિઃ પરિગમ્યમાનત્વાત્ એવંભૂતાપિ સા ન ખલુ નિરકુશા કિન્તુ સપ્રતિપક્ષા। પ્રતિપક્ષો હ્યસત્તા સત્તાયાઃ અત્રિલક્ષણત્વં ત્રિલક્ષણાયાઃ, અનેકત્વમેકસ્યાઃ, એકપદાર્થસ્થિતત્વં સર્વપદાર્થસ્થિતાયાઃ, એકરૂપત્વં સવિશ્વરૂપાયાઃ, એકપર્યાયત્વમનન્તપર્યાયાયા ઇતિ। દ્વિવિધા હિ સત્તા- મહાસત્તા-

છે. વળી તે (સત્તા) ‘ સર્વપદાર્થસ્થિત છે, કારણ કે તેના કારણે જ (-સત્તાને લીધે જ) સર્વ પદાર્થોમાં ત્રિલક્ષણની (-ઉત્પાદવ્યયઘ્રૌવ્યની), ‘ સત્ ’ એવા કથનની અને ‘ સત ’ એવી પ્રતીતિની ઉપલબ્ધિ થાય છે. વળી તે (સત્તા) ‘ સવિશ્વરૂપ ’ છે, કારણ કે તે વિશ્વનાં રૂપો સહિત અર્થાત્ સમસ્ત વસ્તુવિસ્તારના ત્રિલક્ષણવાળા સ્વભાવો સહિત વર્તે છે. વળી તે (સત્તા) ‘ અનન્તપર્યાયમય ’ છે. કારણ કે તે ત્રિલક્ષણવાળી અનન્ત તેના દ્રવ્યપર્યાયરૂપ વ્યક્તિઓથી વ્યાપ્ત છે. (આ પ્રમાણે ‘ સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તાનું તેના સામાન્ય પડખાની અપેક્ષાએ અર્થાત્ મહાસત્તારૂપ પડખાની અપેક્ષાએ વર્ણન થયું.)

આવી હોવા છતાં તે ખરેખર ^૧નિરંકુશ નથી પરંતુ ^૨સપ્રતિપક્ષ છે. (૧) સત્તાને અસત્તા પ્રતિપક્ષ છે; (૨) ત્રિલક્ષણને અત્રિલક્ષણપણું પ્રતિપક્ષ છે; (૩) એકને અનેકપણું પ્રતિપક્ષ છે; (૪) સર્વપદાર્થસ્થિતને એકપદાર્થસ્થિતપણું પ્રતિપક્ષ છે; (૫) સવિશ્વરૂપને એકરૂપપણું પ્રતિપક્ષ છે; (૬) અનન્તપર્યાયમયને એકપર્યાયમયપણું પ્રતિપક્ષ છે.

(ઉપર્યુક્ત સપ્રતિપક્ષપણું સ્પષ્ટ સમજાવવામાં આવે છે:-) સત્તા દ્વિવિધ છે:

૧. અહીં ‘ સામાન્યાત્મક ’નો અર્થ ‘ મહા ’ સમજવો અને ‘ વિશેષાત્મક ’ નો અર્થ ‘ અવાન્તર ’ સમજવો. સામાન્ય વિશેષના બીજા અર્થો અહીં ન સમજવા.
૨. નિરંકુશ=અંકુશ વિનાની; વિરુદ્ધ પક્ષ વિનાની; નિઃપ્રતિપક્ષ. [સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા ઉપર વર્ણવી તેવી હોવા છતાં સર્વથા તેવી નથી, કથંચિત્(સામાન્ય-અપેક્ષાએ) તેવી છે. અને કથંચિત્(વિશેષ-અપેક્ષાએ) વિરુદ્ધ પ્રકારની છે.]
૩. સપ્રતિપક્ષ=પ્રતિપક્ષ સહિત; વિપક્ષ સહિત; વિરુદ્ધ પક્ષ સહિત.

વાન્તરસત્તા ચ । તત્ર સવપદાર્થસાર્થવ્યાપિની સાદૃશ્યાસ્તિત્વસૂચિકા મહાસત્તા પ્રોક્તૈવ । અન્યા તુ પ્રતિનિયતવસ્તુવર્તિની સ્વરૂપાસ્તિત્વસૂચિકાઽવાન્તરસત્તા । તત્ર મહાસત્તાઽવાન્તરસત્તારૂપેનાઽસત્તાઽવાન્તરસત્તા ચ મહાસત્તારૂપેનાઽસત્તેત્યસત્તા સત્તાયાઃ । યેન સ્વરૂપેણોત્પાદસ્તત્તથો-ત્પાદૈકલક્ષણમેવ, યેન સ્વરૂપેણોચ્છેદસ્તત્તથોચ્છેદૈકલક્ષણમેવ, યેન સ્વરૂપેણ ધ્રોવ્યં તત્તથા ધ્રોવ્યૈકલક્ષણમેવ, તત ઉત્પદ્યમાનોચ્છિદ્યમાનાવતિષ્ઠમાનાનાં વસ્તુનઃ સ્વરૂપાણાં પ્રત્યેકં ત્રૈલક્ષણ્યાભાવાદત્રિલક્ષણત્વં: ત્રિલક્ષણાયાઃ । એકસ્ય વસ્તુનઃ સ્વરૂપસત્તા નાન્યસ્ય વસ્તુનઃ સ્વરૂપસત્તા ભવતીત્યનેકત્વમેકસ્યાઃ । પ્રતિનિયતપદાર્થસ્થિતાભિરેવ સત્તાભિઃ પદાર્થાનાં પ્રતિનિયમો ભવતીત્યેકપદાર્થસ્થિતત્વં સર્વપદાર્થ-

મહાસત્તા અને અવાન્તરસત્તા. તેમાં, સર્વપદાર્થસમૂહમાં વ્યાપનારી, સાદૃશ્ય અસ્તિત્વને સૂચવનારી મહાસત્તા (સામાન્યસત્તા) તો કહેવાઈ જ ગઈ. બીજી, પ્રતિનિશ્ચિત (-એકેક નિશ્ચિત) વસ્તુમાં રહેનારી, સ્વરૂપ-અસ્તિત્વને સૂચવનારી અવાન્તરસત્તા (વિશેષસત્તા) છે. (૧) ત્યાં મહાસત્તા અવાન્તરસત્તારૂપે અસત્તા છે અને અવાન્તરસત્તા મહાસત્તારૂપે અસત્તા છે તેથી સત્તાને અસત્તા છે (અર્થાત્ જે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા મહાસત્તારૂપ હોવાથી 'સત્તા' છે તે જ અવાન્તરસત્તારૂપ પણ હોવાથી 'અસત્તા' પણ છે). (૨) જે સ્વરૂપે ઉત્પાદ છે તેનું (-તે સ્વરૂપનું) તે રીતે ઉત્પાદ એક જ લક્ષણ છે, જે સ્વરૂપે વ્યય છે તેનું (-તે સ્વરૂપનું) તે રીતે વ્યય એક જ લક્ષણ છે અને જે સ્વરૂપે ધ્રોવ્ય છે તેનું (- તે સ્વરૂપનું) તે રીતે ધ્રોવ્ય એક જ લક્ષણ છે તેથી વસ્તુના ઊપજતા, નષ્ટ થતા અને ધ્રુવ રહેતા સ્વરૂપોમાંનાં પ્રત્યેકને ત્રિલક્ષણનો અભાવ હોવાથી ત્રિલક્ષણા(સત્તા) ને અત્રિલક્ષણપણું છે. (અર્થાત્ જે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા મહાસત્તારૂપ હોવાથી 'ત્રિલક્ષણા' છે તે જ અહીં કહેલી અવાન્તરસત્તારૂપ પણ હોવાથી 'અત્રિલક્ષણા' પણ છે). (૩) એક વસ્તુની સ્વરૂપસત્તા અન્ય વસ્તુની સ્વરૂપસત્તા નથી તેથી એક (સત્તા) ને અનેકપણું છે. (અર્થાત્ જે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા મહાસત્તારૂપ હોવાથી 'એક' છે તે જ અહીં કહેલી અવાન્તરસત્તારૂપ પણ હોવાથી 'અનેક' પણ છે). (૪) પ્રતિનિશ્ચિત (વ્યક્તિગત નિશ્ચિત) પદાર્થમાં સ્થિત સત્તાઓ વડે જ પદાર્થોનું પ્રતિનિશ્ચિતપણું (-ભિન્નભિન્ન નિશ્ચિત વ્યક્તિત્વ) હોય છે તેથી સર્વપદાર્થસ્થિત(સત્તા) ને એકપદાર્થસ્થિતપણું છે. (અર્થાત્ જે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા મહાસત્તારૂપ હોવાથી 'સર્વપદાર્થસ્થિત' છે તે જ અહીં કહેલી અવાન્તરસત્તારૂપ પણ હોવાથી

સ્થિતાયાઃ । પ્રતિનિયતૈકરૂપાભિરેવ સત્તાભિઃ પ્રતિનિયતૈકરૂપત્વં વસ્તૂનાં ભવતીત્યેકરૂપત્વં સવિશ્વરૂપાયાઃ પ્રતિપર્યાયનિયતાભિરેવ સત્તાભિઃ પ્રતિનિયતૈકપર્યાયાણામાનન્ત્યં ભવતીત્યેકપર્યાય-ત્વમનન્તપર્યાયાયાઃ । ઇતિ સર્વમનવદ્દં સામાન્યવિશેષપ્રરૂપણપ્રવર્ણનયદ્વયાયત્તત્વાત્તદ્દેશનાયાઃ ॥ ૮ ॥

‘એકપદાર્થસ્થિત’ પણ છે.) (૫) પ્રતિનિશ્ચિત એક એક રૂપવાળી સત્તાઓ વડે જ વસ્તુઓનું પ્રતિનિશ્ચિત એક એક રૂપ હોય છે તેથી સવિશ્વરૂપ(સત્તા)ને એકરૂપપણું છે (અર્થાત્ જે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા મહાસત્તારૂપ હોવાથી ‘સવિશ્વરૂપ’ છે તે જ અહીં કહેલી અવાન્તરસત્તારૂપ પણ હોવાથી ‘એકરૂપ’ પણ છે). (૬) પ્રત્યેક પર્યાયમાં રહેલી (વ્યકિતગત ભિન્નભિન્ન) સત્તાઓ વડે જ પ્રતિનિશ્ચિત એક એક પર્યાયોનું અનંતપણું થાય છે તેથી અનંતપર્યાયમય(સત્તા)ને એકપર્યાયમયપણું છે (અર્થાત્ જે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા મહાસત્તારૂપ હોવાથી ‘અનંતપર્યાયમય’ છે તે જ અહીં કહેલી અવાન્તરસત્તારૂપ પણ હોવાથી ‘એકપર્યાયમય’ પણ છે).

આ રીતે બધું નિરવધ છે (અર્થાત્ ઉપર કહેલું સર્વ સ્વરૂપ નિર્દોષ છે, નિર્બાધ છે, કિંચિત વિરોધવાળું નથી) કારણ કે તેનું (-સત્તાના સ્વરૂપનું) કથન સામાન્ય અને વિશેષના પ્રરૂપણ પ્રત્યે ઢળતા બે નયોને આધીન છે.

ભાવાર્થ:- સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તાનાં બે પડખાં છે: એક પડખું તે મહાસત્તા અને બીજું પડખું તે અવાન્તરસત્તા. (૧) મહાસત્તા અવાન્તરસત્તારૂપે અસત્તા છે અને અવાન્તરસત્તા મહાસત્તારૂપે અસત્તા છે; તેથી જો મહાસત્તાને ‘સત્તા’ કહીએ તો અવાન્તરસત્તાને ‘અસત્તા’ કહેવાય. (૨) મહાસત્તા ઉત્પાદ, વ્યય અને ધ્રૌવ્ય એવાં ત્રણ લક્ષણવાળી છે તેથી તે ‘ત્રિલક્ષણા’ છે. વસ્તુના ઊપજતા સ્વરૂપનું ઉત્પાદ જ એક લક્ષણ છે, નષ્ટ થતા સ્વરૂપનું વ્યય જ એક લક્ષણ છે અને ધ્રુવ રહેતા સ્વરૂપનું ધ્રૌવ્ય જ એક લક્ષણ છે તેથી તે ત્રણ સ્વરૂપોમાંના પ્રત્યેકની અવાન્તરસત્તા એક જ લક્ષણવાળી હોવાથી ‘અત્રિલક્ષણા’ છે. (૩) મહાસત્તા સમસ્ત પદાર્થસમૂહમાં ‘સત્, સત્, સત્’ એવું સમાનપણું દર્શાવતી હોવાથી એક છે. એક વસ્તુની સ્વરૂપસત્તા બીજી કોઈ વસ્તુની સ્વરૂપસત્તા નથી, તેથી જેટલી વસ્તુઓ તેટલી સ્વરૂપસત્તાઓ; માટે આવી સ્વરૂપસત્તાઓ અથવા અવાન્તરસત્તાઓ ‘અનેક’ છે. (૪) સર્વ પદાર્થો સત્ છે તેથી મહાસત્તા ‘સર્વ પદાર્થોમાં રહેલી’ છે. વ્યકિતગત પદાર્થોમાં રહેલી ભિન્નભિન્ન વ્યકિતગત સત્તાઓ વડે જ પદાર્થોનું ભિન્નભિન્ન નિશ્ચિત વ્યકિતત્વ રહી શકે, તેથી તે તે પદાર્થની અવાન્તરસત્તા તે તે

**દવિયદિ ગચ્છદિ તાઈ તાઈ સભ્ભાવપજ્જયાઈ જં ।
દવિયં તં ભણ્ણંતે અણ્ણભૂદં તુ સત્તાદો ॥ ૧ ॥**

**દ્રવતિ ગચ્છતિ તાંસ્તાન્ સદ્ભાવપર્યાયાન્ યત્ ।
દ્રવ્ય તત્ ભણન્તિ અનન્યભૂતં તુ સત્તાતઃ ॥ ૧ ॥**

અત્ર સત્તાદ્રવ્યયોરર્થાન્તરત્વં પ્રત્યાખ્યાતમ્ ।

દ્રવતિ ગચ્છતિ સામાન્યરૂપેણ સ્વરૂપેણ વ્યાપ્નોતિ તાંસ્તાન્ ક્રમભુવઃ સહભુવશ્ચ

‘એક પદાર્થમાં જ સ્થિત’ છે. (૫) મહાસત્તા સમસ્ત વસ્તુસમૂહનાં રૂપો (સ્વભાવો) સહિત છે તેથી તે ‘સવિશ્વરૂપ (સર્વરૂપવાળી) છે. વસ્તુની સત્તાનું (કથંચિત્) એક રૂપ હોય તો જ તે વસ્તુનું નિશ્ચિત એક રૂપ (-ઓક્કસ એક સ્વભાવ) રહી શકે, તેથી પ્રત્યેક વસ્તુની અવાન્તરસત્તા નિશ્ચિત ‘એક રૂપવાળી જ છે. (૬) મહાસત્તા સર્વ પર્યાયોમાં રહેલી છે તેથી તે ‘અનંતપર્યાયમય’ છે. ભિન્નભિન્ન પર્યાયોમાં (કથંચિત્) ભિન્નભિન્ન સત્તાઓ હોય તો જ એક એક પર્યાય ભિન્નભિન્ન રહીને અનંત પર્યાયો સિદ્ધ થાય, નહિ તો પર્યાયોનું અનંતપણું જ ન રહે-એકપણું થઈ જાય; માટે પ્રત્યેક પર્યાયની અવાન્તરસત્તા તે તે ‘એક પર્યાયમય’ જ છે.

આ રીતે સામાન્યવિશેષાત્મક સત્તા, મહાસત્તારૂપે તેમ જ અવાન્તરસત્તારૂપ હોવાથી, (૧) સત્તા પણ છે અને અસત્તા પણ છે, (૨) ત્રિલક્ષણા પણ છે અને અત્રિલક્ષણા પણ છે, (૩) એક પણ છે અને અનેક પણ છે, (૪) સર્વપદાર્થસ્થિત પણ છે અને એકપદાર્થસ્થિત પણ છે. (૫) સવિશ્વરૂપ પણ છે અને એકરૂપ પણ છે, (૬) અનંતપર્યાયમય પણ છે અને એકપર્યાયમય પણ છે. ૮.

**તે તે વિવિધ સદ્ભાવપર્યાયને દ્રેવ-વ્યાપે-લહે
તેને કહે છે દ્રવ્ય, જે સત્તા થકી નહિ અન્ય છે. ૮.**

અન્યાર્થઃ- [તાન્ તાન્ સદ્ભાવપર્યાયાન્] તે તે સદ્ભાવપર્યાયોને [યત્] જે [દ્રવતિ] દ્રવે છે- [ગચ્છતિ] પામે છે, [તત્] તેને [દ્રવ્યં ભણન્તિ] (સર્વજ્ઞો) દ્રવ્ય કહે છે - [સત્તાતઃ અનન્યભૂતં તુ] કે જે સત્તાથી અનન્યભૂત છે.

ટીકાઃ- અહીં સત્તાને અને દ્રવ્યને અર્થાતરપણું(ભિન્નપદાર્થપણું, અન્યપદાર્થપણું) હોવાનું ખંડન કર્યું છે.

‘તે તે ક્રમભાવી અને સહભાવી સદ્ભાવપર્યાયોને અર્થાત સ્વભાવવિશેષોને

સદ્ભાવપર્યાયાન્ સ્વભાવવિશેષાનિત્યનુગતાર્થયા નિરુક્તયા દ્રવ્યં વ્યાખ્યાતમ્। દ્રવ્યં ચ લક્ષ્ય-
લક્ષણભાવાદિભ્યઃ કથચ્ચિદ્દેડપિ વસ્તુતઃ સત્તાયા અપૃથગ્ભૂતમેવેતિ મન્તવ્યમ્। તતો યત્પૂર્વ
સત્ત્વમસત્ત્વં ત્રિલક્ષણત્વમત્રિલક્ષણત્વમેકત્વમનેકત્વં સર્વપદાર્થસ્થિતત્વમેકપદાર્થસ્થિતત્વં
વિશ્વ-રૂપત્વમેકરૂપત્વમનન્તપર્યાયત્વમેકપર્યાયત્વં ચ પ્રતિપાદિતં સત્તાયાસ્તત્સર્વ
તદનર્થાન્તરભૂતસ્ય દ્રવ્યાસ્યૈવ દ્રષ્ટવ્યમ્। તતો ન કશ્ચિદપિ તેષુ સત્તા વિશેષોડવશિષ્યેત યઃ
સત્તાં વસ્તુતો દ્રવ્યાત્પૃથક્ વ્યવસ્થાપયેદિતિ ॥ ૧ ॥

**દ્રવ્યં સલ્લક્ષણયં ઉપ્પાદવ્યયધુવત્તસંજુતે
ગુણપજ્જયાસ્યં વા જં તં ભણ્ણંતિ સવ્વણ્ણહુ ॥ ૧૦ ॥**

જે 'દ્રવે છે- પામે છે અને સામાન્યરૂપ સ્વરૂપે વ્યાપે છે તે દ્રવ્ય છે' -એમ 'અનુગત અર્થવાળી
નિરુક્તિથી દ્રવ્યની વ્યાખ્યા કરવામાં આવી. વળી જોકે 'લક્ષ્યલક્ષણભાવાદિક દ્વારા દ્રવ્યને સત્તાથી
કથંચિત્ ભેદ છે તોપણ વસ્તુતઃ (પરમાર્થે) દ્રવ્ય સત્તાથી અપૃથક્ જ છે એમ માનવું. માટે પૂર્વે
(ટમી ગાથામાં) સત્તાને જે સત્પણું, અસત્પણું, ત્રિલક્ષણપણું, અત્રિલક્ષણપણું, એકપણું,
અનેકપણું, સર્વપદાર્થસ્થિતપણું, એકપદાર્થસ્થિતપણું, વિશ્વરૂપપણું, એકરૂપપણું, અનંતપર્યાયમયપણું
અને એકપર્યાયમયપણું કહેવામાં આવ્યું તે બધું સત્તાથી અનર્થાતરભૂત (-અભિન્નપદાર્થભૂત,
અનન્યપદાર્થભૂત) દ્રવ્યને જ દેખવું (અર્થાત્ સત્પણું, અસત્પણું, ત્રિલક્ષણપણું, અત્રિલક્ષણપણું
વગેરે બધા સત્તાના વિશેષો દ્રવ્યના જ છે એમ માનવું). તેથી તેમનામાં (-તે સત્તાના
વિશેષોમાં) કોઈ સત્તાવિશેષ બાકી રહેતો નથી કે જે સત્તાને વસ્તુતઃ (પરમાર્થે) દ્રવ્યથી પૃથક્
સ્થાપે ૯.

**છે સત્ત્વ લક્ષણ જેહનું, ઉત્પાદવ્યયધુવયુક્ત જે,
ગુણપર્યાયાશ્રય જેહ, તેને દ્રવ્ય સર્વજ્ઞો કહે. ૧૦**

૧. શ્રી જયસેનાચાર્યદેવની ટીકામાં પણ અહીંની માફક જ 'દ્રવતિ ગચ્છતિ' નો એક અર્થ તો 'દ્રવે છે
અર્થાત્ પામે છે' એમ કરવામાં આવ્યો છે; તે ઉપરાંત 'દ્રવતિ' એટલે સ્વભાવપર્યાયોને દ્રવે છે
અને ગચ્છતિ એટલે વિભાવપર્યાયોને પામે છે' એવો બીજો અર્થ પણ ત્યાં કરવામાં આવ્યો છે.
૨. અહીં દ્રવ્યની જે નિરુક્તિ કરવામાં આવી છે તે 'દ્રુ' ધાતુને અનુસરતા (-મળતા) અર્થવાળી છે.
૩. સત્તા લક્ષણ છે અને દ્રવ્ય લક્ષ્ય છે.

**દ્રવ્યં સન્નલક્ષણકં ઉત્પાદવ્યયધ્રુવત્વસંયુક્તમ્ ।
ગુણપયાયાશ્રયં વા યત્તદ્ભ્રુવન્તિ સર્વજ્ઞા ॥ ૧૦ ॥**

અત્ર ત્રેઘા દ્રવ્યલક્ષણમુક્તમ્ ।

સદ્રવ્યલક્ષણમ્ ઉક્તલક્ષણાયાઃ સત્તાયા અવિશેષાદ્રવ્યસ્ય સત્સ્વરૂપમેવ લક્ષણમ્ । ન ચાનેકાન્તાત્મકસ્ય દ્રવ્યસ્ય સન્માત્રમેવ સ્વં રૂપં યતો લક્ષ્યલક્ષણવિભાગાભાવ ઇતિ । ઉત્પાદવ્યયધ્રુવ્યાણિ વા દ્રવ્યલક્ષણમ્ । એકજાત્યવિરોધિનિ ક્રમભુવાં ભાવાનાં સંતાને પૂર્વભાવવિનાશઃ સુમચ્છેદઃ, ઉત્તરભાવપ્રાદુર્ભાવશ્ચ સમુત્પાદઃ, પૂર્વોત્તરભાવોચ્છેદોત્પાદયોરપિ સ્વજાતેરપરિત્યાગો ધ્રુવ્યમ્ । તાનિ સામાન્યાદેશાદ-

અન્યાર્થઃ- [યત્] જે [સન્નલક્ષણકમ્] ‘સત્’ લક્ષણવાળુ છે, [ઉત્પાદવ્યયધ્રુવત્વસંયુક્તમ્] જે ઉત્પાદવ્યયધ્રુવ્યસંયુક્ત છે [વા] અથવા [ગુણપર્યાયાશ્રયમ્] જે ગુણપર્યાયોનો આશ્રય છે, [તદ્] તેને [સર્વજ્ઞાઃ] સર્વજ્ઞો [દ્રવ્યં] દ્રવ્ય [ભ્રુવન્તિ] કહે છે.

ટીકા:- અહીં ત્રણ પ્રકારે દ્રવ્યનું લક્ષણ કહ્યું છે.

‘સત્’ દ્રવ્યનું લક્ષણ છે. પુર્વોક્ત લક્ષણવાળી સત્તાથી દ્રવ્ય અભિન્ન હોવાને લીધે ‘સત્’ સ્વરૂપ જ દ્રવ્યનું લક્ષણ છે. વળી અનેકાંતાત્મક દ્રવ્યનું સત્માત્ર જ સ્વરૂપ નથી કે જેથી લક્ષ્યલક્ષણના વિભાગનો અભાવ થાય. (સત્તાથી દ્રવ્ય અભિન્ન છે તેથી દ્રવ્યનું જે સત્તારૂપ સ્વરૂપ તે જ દ્રવ્યનું લક્ષણ છે. **પ્રશ્ન:-** જો સત્તા ને દ્રવ્ય અભિન્ન છે - સત્તા દ્રવ્યનું સ્વરૂપ તે જ છે, તો ‘સત્તા લક્ષણ છે અને દ્રવ્ય લક્ષ્ય છે’ એવો વિભાગ કઈ રીતે ઘટે છે? **ઉત્તર:-** અનેકાંતાત્મક દ્રવ્યનાં અનંત સ્વરૂપો છે, તેમાંથી સત્તા પણ તેનું એક સ્વરૂપ છે; તેથી અનંતસ્વરૂપવાળું દ્રવ્ય લક્ષ્ય છે અને તેનું સત્તા નામનું સ્વરૂપ લક્ષણ છે - એવો લક્ષ્યલક્ષણવિભાગ અવશ્ય ઘટે છે. આ રીતે અબાધિતપણે સત્ દ્રવ્યનું લક્ષણ છે.)

અથવા, ઉત્પાદવ્યયધ્રુવ્ય દ્રવ્યનું લક્ષણ છે. *એક જાતિનો અવિરોધક એવો જે ક્રમભાવી ભાવોનો પ્રવાહ તેમાં પૂર્વ ભાવનો વિનાશ તે વ્યય છે, ઉત્તર ભાવનો પ્રાદુર્ભાવ(-પછીના ભાવની એટલે કે વર્તમાન ભાવની ઉત્પત્તિ) તે ઉત્પાદ છે અને પૂર્વ-ઉત્તર ભાવોના વ્યય-ઉત્પાદ થતાં પણ સ્વજાતિનો અત્યાગ તે ધ્રુવ્ય છે.

* દ્રવ્યમાં ક્રમભાવી ભાવોનો પ્રવાહ એક જાતિને ખંડતો-તોડતો નથી અર્થાત્ જાતિ-અપેક્ષાએ સદા એકપણું જ રાખે છે.

પરમાર્થ સદાવેદયન્તિ , ગુણપર્યાયાંશ્ચાત્મલાભનિબન્ધનભૂતાન પ્રથયન્તિ । ગુણપર્યાયાસ્ત્વન્વયવ્ય-
તિરેકિત્વાદ્ઘૌવ્યોત્પત્તિવિનાશાન્ સુચયન્તિ , નિત્યાનિત્યસ્વભાવં પરમાર્થ
સદ્ગોપલક્ષયન્તીતિ ।।૧૦।।

**उत्पत्ती व विणासो द्रव्यस्य य णत्थि अत्थि सम्भावो ।
विगमुप्पादधवत्तं करैति तस्सेव पञ्जाया ।। ११ ।।**

**उत्पत्तिर्वो विनाशो द्रव्यस्य च नास्त्यस्ति सद्भावः ।
विगमोत्पादधुवत्त्वं कुर्वन्ति तस्यैव पर्यायाः ।। ११ ।।**

અત્રોભયનયામ્યાં દ્રવ્યલક્ષણં પ્રવિભક્તમ્ ।

સત્ને જણાવે છે તથા (૨) ^૧પોતાના સ્વરૂપની પ્રાપ્તિના કારણભૂત ગુણપર્યાયોને જાહેર કરે છે, ^૨ગુણપર્યાયો અન્વય અને વ્યતિરેકવાળા હોવાથી (૧)દ્રૌવ્યને અને ઉત્પાદવ્યયને સૂચવે છે તથા (૨) નિત્યાનિત્યસ્વભાવવાળા પારમાર્થિક સત્ને જણાવે છે.

ભાવાર્થ:- દ્રવ્યનાં ત્રણ લક્ષણો છે: સત્ ઉત્પાદવ્યયદ્રૌવ્ય અને ગુણપર્યાયો. આ ત્રણે લક્ષણો પરસ્પર અવિનાભાવી છે; જ્યાં એક હોય ત્યાં બાકીનાં બંને નિયમની હોય છે. ૧૦.

**નહિ દ્રવ્યનો ઉત્પાદ અથવા નાશ નહિ, સદ્ભાવ છે;
તેના જ જે પર્યાય તે ઉત્પાદ-લય-ધ્રુવતા કરે. ૧૧.**

અન્વયાર્થ:- [દ્રવ્યસ્ય ચ] દ્રવ્યનો [ઉત્પત્તિ:] ઉત્પાદ [વા] કે [વિનાશ:] વિનાશ [ન અસ્તિ] નથી, [સદ્ભાવ: અસ્તિ] સદ્ભાવ છે. [તસ્ય એવ પર્યાયા:] તેના જ પર્યાયો [વિગમોત્પાદધુવત્ત્વં] વિનાશ, ઉત્પાદ અને ધ્રુવતા [કુર્વન્તિ] કરે છે.

ટીકા:- અહીં બન્ને નયો વડે દ્રવ્યનું લક્ષણ વિભક્ત કર્યું છે (અર્થાત્

૧. પોતાના= ઉત્પાદવ્યયદ્રૌવ્યના. (જો ગુણ હોય તો જ દ્રૌવ્ય હોય અને જો પર્યાયો હોય તો જ ઉત્પાદવ્યય હોય; માટે જો ગુણપર્યાયો ન હોય તો ઉત્પાદવ્યયદ્રૌવ્ય પોતાના સ્વરૂપને પામી શકે જ નહિ. આ રીતે ‘દ્રવ્ય ઉત્પાદવ્યયદ્રૌવ્યવાળું છે’ એમ કહેતાં તે ગુણપર્યાયવાળું પણ જાહેર થઈ જાય છે.)
૨. પ્રથમ તો, ગુણપર્યાય અન્વય દ્વારા દ્રાવ્યને સૂચવે છે અને વ્યતિરેક દ્વારા ઉત્પાદવ્યયને સૂચવે છે; આ રીતે તેઓ ઉત્પાદવ્યયદ્રૌવ્યને સૂચવે છે. બીજું ગુણપર્યાયો અન્વય દ્વારા નિત્યતાને જણાવે છે અને વ્યતિરેક દ્વારા અનિત્યતાને જણાવે છે; આ રીતે તેઓ નિત્યાનિત્યસ્વરૂપ સત્ને જણાવે છે.

દ્રવ્યસ્ય હિ સહક્રમપ્રવૃત્તગુણપર્યાયસદ્ભાવરૂપસ્ય ત્રિકાલાવસ્થાયિનોડનાદિનિઘનસ્ય ન સમુચ્છેદસમુદયૌ યુક્તૌ। અથ તસ્યૈવ પર્યાયાણાં સહપ્રવૃત્તિભાજાં કેષાંચિત્ ધૌવ્યસંભવેડપ્યરેષાં ક્રમપ્રવૃત્તિભાજાં વિનાશસંભવસંભાવનમુપપન્નમ્। તતો દ્રવ્યાર્થાર્પણાયામનુત્પાદમુચ્છેદં સત્સ્વભાવમેવ દ્રવ્યં, તદેવ પર્યાયાર્થાર્પણાયાં સોત્પાદં સોચ્છેદં ચાવબોદ્ધવ્યમ્। સર્વમિદમનવદ્યઞ્ચ દ્રવ્યપર્યાયાણામભેદાત્।। ૧૧।।

**પજ્ઞયવિજુદં દવ્યં દવ્યવિજુતા ય પજ્ઞયા ણત્થિ ।
દોઢ્ઢં અણ્ણભૂદં ભાવં સમણા પરુવિંતિ ।। ૧૨ ।।**

**પર્યાયવિયુતં દ્રવ્યં દ્રવ્યવિયુક્તાશ્ચ પર્યાયા ન સન્તિ ।
દ્વયોરનન્યભૂતં ભાવં શ્રમણાઃ પ્રરૂપયન્તિ ।। ૧૨ ।।**

અત્ર દ્રવ્યપર્યાયાણામભેદો નિર્દિષ્ટ ।

બે નયોની અપેક્ષાથી દ્રવ્યના લક્ષણના બે વિભાગ પાડવામાં આવ્યા છે)।

સહવર્તી ગુણો અને ક્રમવર્તી પર્યાયોના સદ્ભાવરૂપ, ત્રિકાળ-અવસ્થાયી (ત્રણે કાળે ટકનારા), અનાદિ-અનંત દ્રવ્યના વિનાશ ને ઉત્પાદ ઉચિત નથી. પરંતુ તેના જ પર્યાયોના-સહવર્તી કેટલાક (પર્યાયો) નું ધૌવ્ય હોવા છતાં પણ બીજા ક્રમવર્તી (પર્યાયો) ના-વિનાશ ને ઉત્પાદ થવા ઘટે છે. માટે દ્રવ્ય દ્રવ્યાર્થિક આદેશથી (-કથનથી) ઉત્પાદ વિનાનું, વિનાશ વિનાનું, સત્સ્વભાવવાળું જ જાણવું અને તે જ (દ્રવ્ય) પર્યાયાર્થિક આદેશથી ઉત્પાદવાળું અને વિનાશવાળું જાણવું.

-આ બધું નિરવધ (-નિર્દોષ, નિર્બાધ, અવિરુદ્ધ) છે, કારણ કે દ્રવ્ય અને પર્યાયોનો અભેદ (-અભિન્નપણું) છે. ૧૧.

**પર્યાયવિરહિત દ્રવ્ય નહિ, નહિ દ્રવ્યહીન પર્યાય છે,
પર્યાય તેમ જ દ્રવ્ય કેરી અનન્યતા શ્રમણો કહે. ૧૨.**

અન્યાર્થ:- [પર્યાયવિયુતં] પર્યાયો રહિત [દ્રવ્યં] દ્રવ્ય [ચ] અને [દ્રવ્યવિયુક્તાઃ] દ્રવ્ય રહિત [પર્યાયાઃ] પર્યાયો [ન સન્તિ] હોતાં નથી; [દ્વયોઃ] બન્નેનો [અનન્યભૂતં ભાવં] અનન્યભાવ (-અનન્યપણું) [શ્રમણાઃ] શ્રમણો [પ્રરૂપયન્તિ] પ્રરૂપે છે.

ટીકા:- અહીં દ્રવ્ય અને પર્યાયોનો અભેદ દર્શાવ્યો છે.

દુગ્ધદધિનવનીતધૃતાદિવિયુતગોરસવત્પર્યાયવિયુતં દ્રવ્યં નાસ્તિ ।
ગોરસવિયુક્તદુગ્ધદધિ-નવનીતધૃતાદિવદ્રવ્યવિયુક્તાઃ પર્યાયા ન સન્તિ । તતો દ્રવ્યસ્ય
પર્યાયાણાન્નાદેશવશાત્કથંચિદ્ભેદેઽપ્પેકાસ્તિત્વનિયતત્વાદન્યોન્યાજહદ્વૃત્તીનાં વસ્તુત્વેનાભેદ
इति ॥ ૧૨ ॥

**देव्येण विना ण गुणा गुणहिं दव्वं विना ण संभवदि ।
अव्यदिरित्तो भावो दव्वगुणाणं हवदि तम्हा ॥ १३ ॥**

દ્રવ્યેણ વિના ન ગુણા ગુણૈર્દ્રવ્યં વિના ન સમ્ભવતિ ।
અવ્યતિરિત્તો ભાવો દ્રવ્યગુણાનાં ભવતિ તસ્માત્ ॥ ૧૩ ॥

અત્રદ્રવ્યગુણાનામભેદો નિર્દષ્ટઃ ।

પુદ્ગલપૃથગ્ભૂતસ્પર્શરસગન્ધવર્ણવદ્રવ્યેણ વિના ન ગુણાઃ સંભવન્તિ સ્પર્શરસ-

જેમ દૂધ, દહીં, માખણ, ઘી ઇત્યાદી રહિત ગોરસ હોતું નથી તેમ પર્યાયોથી રહિત દ્રવ્ય
હોતું નથી; જેમ ગોરસથી રહિત દૂધ, દહીં, માખણ, ઘી ઇત્યાદિ હોતાં નથી તેમ દ્રવ્યથી રહિત
પર્યાયો હોતા નથી. તેથી, જોકે દ્રવ્ય અને પર્યાયોનો આદેશવશાત્ (-કથનને વશ) કથંચિત ભેદ
છે તોપણ, તેઓ એક અસ્તિત્વમાં નિયત (-દૃઢપણે રહેલાં) હોવાને લીધે *અન્યોન્યવૃત્તિ નહિ
છોડતાં હોવાથી વસ્તુપણે તેમનો અભેદ છે. ૧૨.

**નહિ દ્રવ્ય વિણ ગુણ હોય, ગુણ વિણ દ્રવ્ય પણ નહિ હોય છે;
તેથી ગુણો ને દ્રવ્ય કેરી અભિન્નતા નિર્દિષ્ટ છે. ૧૩.**

અન્યાર્થઃ- [દ્રવ્યેણ વિના] દ્રવ્ય વિના [ગુણઃ ન] ગુણો હોતા નથી, [ગુણેઃ વિના]
ગુણો વિના [દ્રવ્યં ન સમ્ભવતિ] દ્રવ્ય હોતું નથી; [તસ્માત્] તેથી [દ્રવ્યગુણાનામ્] દ્રવ્ય અને
ગુણોનો [અવ્યતિરિત્તઃ ભાવઃ] અવ્યતિરિક્તભાવ (-અભિન્નપણું) [ભવતિ] છે.

ટીકા:- અહીં દ્રવ્ય અને ગુણોનો અભેદ દર્શાવ્યો છે.

જેમ પુદ્ગલથી પૃથક્ સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણ હોતાં નથી તેમ દ્રવ્ય વિના ગુણો હોતા નથી;
જેમ સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણથી પૃથક્ પુદ્ગલ હોતું નથી તેમ ગુણો વિના

* અન્યોન્યવૃત્તિ=એકબીજાના આશ્રયે નભવું તે; એકબીજાના આધારે ટકવું તે; એકબીજાને લીધે
હયાત રહેવું તે.

ગન્ધવર્ણપૃથ્થભૂતપુદ્ગલવદ્વુર્ણૈર્વિના દ્રવ્યં ન સંભવતિ । તતો દ્રવ્યગુણાનામપ્યાદેશવશાત્ કથંચિદ્દેડપ્યેકાસ્તિત્વનિયતત્વાદન્યોન્યાજહદ્વૃત્તીનાં વસ્તુત્વેનાભેદ ઇતિ ॥ ૧૩ ॥

**સિય અત્થિ ણત્થિ ઉહયં અવ્વત્તવ્વં પુણો ય તત્તિદયં ।
દવ્વં યુ સતભંગં આદેસવસેણ સંભવદિ ॥ ૧૪ ॥**

**સ્યાદસ્તિ નાસ્ત્યુભયમવક્તવ્યં પુનશ્ચ તત્ત્રિતયમ્ ।
દ્રવ્યં યલુ સસમ્ભજ્જમાદેશવશેન સમ્ભવતિ ॥ ૧૪ ॥**

અત્ર દ્રવ્યસ્યાદેશવશેનોક્તા સસમ્ભજ્જી ।

સ્યાદસ્તિ દ્રવ્યં, સ્યાન્નાસ્તિ દ્રવ્યં, સ્યાદસ્તિ ચ નાસ્તિ ચ દ્રવ્યં, સ્યાદવક્તવ્યં દ્રવ્યં, સ્યાદસ્તિ ચાવક્તવ્યં ચ દ્રવ્યં, સ્યાન્નાસ્તિ ચાવક્તવ્યં ચ દ્રવ્યં, સ્યાદસ્તિ ચ નાસ્તિ ચાવક્તવ્યં ચ દ્રવ્યમિતિ । અત્ર સર્વથાત્વનિષેધકો

દ્રવ્ય હોતું નથી. તેથી, જોકે દ્રવ્ય અને ગુણોનો આદેશવશાત્ કથંચિત ભેદ છે તોપણ, તેઓ એક અસ્તિત્વમાં નિયત હોવાને લીધે અન્યોન્યવૃત્તિ નહિ છોડતાં હોવાથી વસ્તુપણે તેમનો પણ અભેદ છે (અર્થાત્ દ્રવ્ય અને પર્યાયોની માફક દ્રવ્ય અને ગુણોનો પણ વસ્તુપણે અભેદ છે).

**છે અસ્તિ નાસ્તિ, ઉભય તેમ અવાચ્ય આદિક ભંગ જે,
આદેશવશ તે સાત ભંગે યુક્ત સર્વે દ્રવ્ય છે. ૧૪.**

અન્યાર્થ:- [દ્રવ્યં] દ્રવ્ય [આદેશવશેન] આદેશવશાત્ (-કથનને વશ) [યુલ] ખરેખર [સ્યાત્ અસ્તિ] સ્યાત્ અસ્તિ, [નાસ્તિ] સ્યાત્ નાસ્તિ, [ઉભયમ્] સ્યાત્ અસ્તિ-નાસ્તિ, [અવક્તવ્યમ્] સ્યાત્ અવક્તવ્ય [પુનઃ ચ] અને વળી [તત્ત્રિતયમ્] અવક્તવ્યતાયુક્ત ત્રણ ભંગવાળું (-સ્યાત્ અસ્તિ-અવક્તવ્ય, સ્યાત્ નાસ્તિ-અવક્તવ્ય અને સ્યાત્ અસ્તિ-નાસ્તિ-અવક્તવ્ય) -[સસમ્ભજ્જમ્] એમ સાત ભંગવાળું [સમ્ભવતિ] છે.

ટીકા:- અહીં દ્રવ્યના આદેશને વશ સસમ્ભંગી કહી છે.

(૧) દ્રવ્ય ' સ્યાત્ અસ્તિ ' છે; (૨) દ્રવ્ય સ્યાત્ નાસ્તિ ' છે; (૩) દ્રવ્ય ' સ્યાત્ અસ્તિ અને નાસ્તિ ' છે; (૪) દ્રવ્ય ' સ્યાત્ અવક્તવ્ય છે; (૫) દ્રવ્ય ' સ્યાત્ અસ્તિ અને અવક્તવ્ય છે; (૬) દ્રવ્ય ' સ્યાત્ નાસ્તિ અને અવક્તવ્ય છે; (૭) દ્રવ્ય ' સ્યાત્ અસ્તિ, નાસ્તિ અને અવક્તવ્ય છે.

ડનેકાનતઘોતકઃ કથંચિદર્થે સ્યાચ્છબ્દો નિપાતઃ। તત્ર સ્વદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈરાદિષ્ટમસ્તિ દ્રવ્યં, પરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈરાદિષ્ટં નાસ્તિ દ્રવ્યં, સ્વદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈઃ પરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈશ્ચ ક્રમેણા-દિષ્ટમસ્તિ ચ નાસ્તિ ચ દ્રવ્યં, સ્વદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈઃ પરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈશ્ચ યુગપદાદિષ્ટમવક્તવ્યં દ્રવ્યં, સ્વદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈર્યુગપત્સ્વપરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈશ્ચાદિષ્ટમસ્તિ ચાવક્તવ્યં ચ દ્રવ્યં, ચરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈર્યુગપત્સ્વપરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈશ્ચાદિષ્ટં નાસ્તિ ચાવક્તવ્યં ચ દ્રવ્યં, સ્વદ્રવ્યક્ષેત્ર-કાલભાવૈઃ પરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈશ્ચ યુગપત્સ્વપરદ્રવ્યક્ષેત્રકાલભાવૈશ્ચાદિષ્ટમસ્તિ ચ નાસ્તિ ચાવક્તવ્યં ચ દ્રવ્યમિતિ। ન ચૈતદનુપપન્નમ્, સર્વસ્ય વસ્તુનઃ સ્વરૂપાદિના અશૂન્યત્વાત્, પરરૂપાદિના શૂન્યત્વાત્,

અહીં (સતભંગીમાં) સર્વથાપણાનો નિષેધક, અનેકાંતનો ઘોતક ‘*સ્યાત્’ શબ્દ ‘કથંચિત્’ એવા અર્થમાં અલ્પરૂપે વપરાયો છે. ત્યાં -(૧) દ્રવ્ય સ્વદ્રવ્યક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે કહેવામાં આવતાં ‘અસ્તિ’ છે; (૨) દ્રવ્ય પરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે કહેવામાં આવતાં ‘નાસ્તિ’ છે; (૩) દ્રવ્ય સ્વદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે અને પરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે કમથી કહેવામાં આવતાં ‘અસ્તિ અને નાસ્તિ’ છે; (૪) દ્રવ્ય સ્વદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે અને પરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે યુગપદ્ કહેવામાં આવતાં ‘^૧અવસ્તવ્ય’ છે; (૫) દ્રવ્ય સ્વદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે અને યુગપદ્ સ્વપરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે કહેવામાં આવતાં ‘અસ્તિ અને અવસ્તવ્ય’ છે; (૬) દ્રવ્ય પરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે અને યુગપદ્ સ્વપરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે કહેવામાં આવતાં ‘નાસ્તિ અને અવસ્તવ્ય’ છે; (૭) દ્રવ્ય સ્વદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે, પરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે અને યુગપદ્ સ્વપરદ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવે કહેવામાં આવતાં ‘અસ્તિ, નાસ્તિ અને અવસ્તવ્ય’ છે. - આ(ઉપરોક્ત વાત) અયોગ્ય નથી, કારણ કે સર્વ વસ્તુ (૧) સ્વરૂપાદિથી ‘^૨અશૂન્ય’ છે, (૨) પરરૂપાદિથી ‘^૩શૂન્ય’ છે, (૩) બન્નેથી (સ્વરૂપાદિથી અને પરરૂપાદિથી) ‘અશૂન્ય અને શૂન્ય’ છે, (૪) બન્નેથી (સ્વરૂપાદિથી અને પરરૂપાદિથી) એકીસાથે ‘અવાચ્ય’ છે, ભંગોના

- * સ્યાત્=કથંચિત્; કોઈ પ્રકારે કોઈ અપેક્ષાએ. (‘સ્યાત્’ શબ્દ સર્વથાપણાને નિષેધે છે અને અનેકાંતને પ્રકાશે છે - દર્શાવે છે.)
૧. અવસ્તવ્ય=કહી શકાય નહિ એવું; અવાચ્ય. (એકીસાથે સ્વચતુષ્ટય તેમ જ પરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી દ્રવ્ય કથનમાં આવી શકતું નથી તેથી ‘અવસ્તવ્ય’ છે.)
 ૨. અશૂન્ય=શૂન્ય નહિ એવું; હયાત; સત્
 ૩. શૂન્ય=નહિ હયાત એવું; અસત્

उभाभ्यामशून्यशून्यत्वात्, सहावाच्यत्वात्, भङ्गसंयोगार्पणायामशून्यावाच्यत्वात्, शून्यावाच्य-त्वात्, अशून्यशून्यावाच्यत्वाच्चेति ॥ १४ ॥

**भावस्स णत्थि णासो णत्थि अभावस्स चैव उप्पादो ।
गुणपञ्जयेसु भावा उप्पादवए पकुव्वंति ॥ १५ ॥**

**भावस्य नास्ति नाशो नास्ति अभावस्य चैव उत्पादः ।
गुणपर्यायेषु भावा उत्पादव्ययान् प्रकुर्वन्ति ॥ १५ ॥**

अत्रासत्प्रादुर्भावत्वमुत्पादस्य सदुच्छेदत्वं विगमस्य निषिद्धम् ।

સંયોગથી કથન કરતાં (૫) 'અશૂન્ય અને અવાચ્ય' છે, (૬) 'શૂન્ય અને અવાચ્ય' છે, (૭) 'અશૂન્ય, શૂન્ય અને અવાચ્ય' છે.

ભાવાર્થ:- (૧) દ્રવ્ય *સ્વચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'છે.' (૨) દ્રવ્ય પરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'નથી.' (૩) દ્રવ્ય ક્રમશઃ સ્વચતુષ્ટયની અને પરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'છે અને નથી.' (૪) દ્રવ્ય યુગપદ્ સ્વચતુષ્ટયની અને પરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'અવક્તવ્ય છે.' (૫) દ્રવ્ય સ્વચતુષ્ટયની અને યુગપદ્ સ્વપરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'છે અને અવક્તવ્ય છે.' (૬) દ્રવ્ય પરચતુષ્ટયની, અને યુગપદ્ સ્વપરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'નથી અને અવક્તવ્ય છે.' (૭) દ્રવ્ય સ્વચતુષ્ટયની, પરચતુષ્ટયની અને યુગપદ્ સ્વપરચતુષ્ટયની અપેક્ષાથી 'છે, નથી અને અવક્તવ્ય છે.'- એ પ્રમાણે અહીં સમભંગી કહેવામાં આવી. ૧૪.

**નહિ 'ભાવ' કેરો નાશ હોય, 'અભાવ'નો ઉત્પાદ ના;
'ભાવો' કરે છે નાશ ને ઉત્પાદ ગુણપર્યાયમાં. ૧૫.**

અન્યાર્થ:- [ભાવસ્ય] ભાવનો (સત્નો) [નાશઃ] નાશ [ન અસ્તિ] નથી [ચ એવ] તેમ જ [અભાવસ્ય] અભાવનો (અસત્નો) [ઉત્પાદઃ] ઉત્પાદ [ન અસ્તિ] નથી; [ભાવાઃ] ભાવો (સત્ દ્રવ્યો) [ગુણપર્યાયેષુ] ગુણપર્યાયોમાં [ઉત્પાદવ્યયાન્] ઉત્પાદવ્યય [પ્રકુર્વન્તિ] કરે છે.

ટીકા:- અહીં ઉત્પાદને વિષે અસત્નો પ્રાદુર્ભાવ હોવાનું અને વ્યયને વિષે

* સ્વદ્રવ્ય, સ્વક્ષેત્ર સ્વકાળ અને સ્વભાવને સ્વચતુષ્ટય કહેવામાં આવે છે. સ્વદ્રવ્ય એટલે નિજ ગુણપર્યાયોના આધારભૂત વસ્તુ પોત; સ્વક્ષેત્ર એટલે વસ્તુનો નિજ વિસ્તાર અર્થાત્ સ્વપ્રદેશસમૂહ; સ્વકાળ એટલે વસ્તુનો પોતાનો વર્તમાન પર્યાય; સ્વભાવ એટલે નિજગુણ- સ્વશક્તિ.

ભાવસ્ય સતો હિ દ્રવ્યસ્ય ન દ્રવ્યત્વેન વિનાશઃ, અભાવસ્યાસતોડન્યદ્રવ્યસ્ય ન દ્રવ્યત્વેનોત્પાદઃ। કિન્તુ ભાવાઃ સન્તિ દ્રવ્યાણિ સદુચ્છેદમસદુત્પાદં ચાન્તરેણૈવ ગુણપર્યાયેષુ વિનાશમુત્પાદં ચારભન્તે। યથા હિ ઘૃતોત્પતૌ ગોરસસ્ય સતો ન વિનાશઃ ન ચાપિ ગોરસવ્યતિરિક્તસ્યાર્થાન્તરસ્યાસતઃ ઉત્પાદઃ કિન્તુ ગોરસસ્યૈવ સદુચ્છેદમસદુત્પાદં ચાનુપલભ-માનસ્ય સ્પર્શરસગન્ધવર્ણાદિષુ પરિણામિષુ ગુણેષુ પૂર્વાવસ્થયા વિનશ્યત્સૂતરાવસ્થયા પ્રાદર્ભવત્સુ નશ્યતિ ચ નવનીતપર્યાયો ઘટૃપર્યાય ઉત્પદ્યતે, તથા સર્વભાવાનામપીતિ।। ૧૫।।

ભાવા જીવાદીયા જીવગુણા ચેદના ય ઉવઓગો ।

સુરણરણારયતિરિયા જીવસ્સ ય પજ્જયા બહુગા ।। ૧૬ ।।

સત્નો વિનાશ હોવાનું નિષેધ્યું છે (અર્થાત્ ઉત્પાદ થતાં કાંઈ અસત્ની ઉત્પત્તિ થતી નથી અને વ્યય થતાં કાંઈ સત્નો વિનાશ થતો નથી એમ આ ગાથામાં કહ્યું છે).

ભાવનો-સત્ દ્રવ્યનો-દ્રવ્યપણે વિનાશ નથી, અભાવનો -અસત્ અન્યદ્રવ્યનો -દ્રવ્યપણે ઉત્પાદ નથી; પરંતુ ભાવો-સત્ દ્રવ્યો, સત્ના વિનાશ અને અસત્ના ઉત્પાદ વિના જ, ગુણપર્યાયોમાં વિનાશ અને ઉત્પાદ કરે છે. જેવી રીતે ધીની ત્પત્તિને, વિષે ગોરસનો-સત્નો-વિનાશ નથી તેમ જ ગોરસથી ભિન્ન પદાર્થાતરનો-અસત્નો-ઉત્પાદ નથી, પરંતુ ગોરસને જ, સત્નો વિનાશ અને અસત્નો ઉત્પાદ કર્યા વિના જ, પૂર્વ અવસ્થાથી વિનાશ પામતા અને ઉત્તર અવસ્થાથી ઉત્પન્ન તથા સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણાદિક પરિણામી ગુણોમાં માખણપર્યાય વિનાશ પામે છે અને ધીપર્યાય ઉત્પન્ન થાય છે; તેવી રીતે સર્વ ભાવોનું પણ તેમ જ છે (અર્થાત્ બધાં દ્રવ્યોને નવીન પર્યાયની ઉત્પત્તિને વિષે સત્નો વિનાશ નથી તેમ જ અસત્નો ઉત્પાદ નથી, પરંતુ સત્નો વિનાશ અને અસત્નો ઉત્પાદ કર્યા વિના જ, પહેલાંની (જૂની) અવસ્થાથી વિનાશ પામતા અને પછીની (નવીન) અવસ્થાથી ઉત્પન્ન થતા *પરિણામી ગુણોમાં પહેલાંનો પર્યાય વિનાશ પામે છે અને પછીનો પર્યાય ઉત્પન્ન થાય છે). ૧૫.

જીવાદિ સૌ છે ' ભાવ, ' જીવગુણચેતના ઉપયોગ છે;

જીવપર્યાયો તિર્યચ-નારક-દેવ-મનુજ અનેક છે. ૧૬.

* પરિણામી=પરિણમનારા; પરિણામવાળા. (પર્યાયાર્થિક નયે ગુણો પરિણામી છે અર્થાત્ પરિણમે છે.)

**ભાવા જીવાદ્યા જીવગુણાશ્ચેતના ચોપયોગઃ।
સુરનરનારકતિર્યઙ્ચો જીવસ્ય ચ પર્યાયાઃ બહવઃ।। ૧૬।।**

અત્ર ભાવગુણપર્યાયાઃ પ્રજ્ઞાપિતાઃ।

ભાવા હિ જીવાદયઃ ષટ્ પદાર્થાઃ। તેષાં ગુણાઃ પર્યાયાશ્ચ પ્રસિદ્ધાઃ। તથાપિ જીવસ્ય વક્ષ્યમાણોદાહરણપ્રસિદ્ધચર્મભિધીયન્તે। ગુણા હિ જીવસ્ય જ્ઞાનાનુભૂતિલક્ષણા શુદ્ધચેતના, કાર્યાનુભૂતિલક્ષણા કર્મફલાનુભૂતિલક્ષણા ચાશુદ્ધચેતના, ચૈતન્યાનુવિધાયિપરિણામલક્ષણઃ સવિકલ્પનિર્વિકલ્પરૂપઃ શુદ્ધાશુદ્ધતયા સકલવિકલતાં

અન્યર્થઃ- [જીવાદ્યાઃ] જીવાદિ (દ્રવ્યો) તે [ભાવાઃ] ‘ ભાવો ’ છે. [જીવગુણાઃ] જીવના ગુણો [ચેતના ચ ઉપયોગઃ] ચેતના તથા ઉપયોગ છે [ચ] અને [જીવસ્ય પર્યાયાઃ] જીવના પર્યાયો [સુરનરનારકતિર્યઙ્ચઃ] દેવ-મનુષ્ય-નારક-તિર્યંચરૂપ [બહવઃ] ઘણા છે.

ટીકા:- અહીં ભાવો (દ્રવ્યો), ગુણો અને પર્યાયો જણાવ્યા છે.

જીવાદિ છ પદાર્થો તે ‘ ભાવો ’ છે. તેમના ગુણો અને પર્યાયો પ્રસિદ્ધ છે, તોપણ ^૧આગળ (હવેની ગાથામાં) જે ઉદાહરણ કહેવાનું છે તેની પ્રસિદ્ધિ અર્થે જીવના ગુણો અને પર્યાયો કહેવામાં આવે છે:-

જીવના ગુણો ^૨જ્ઞાનાનુભૂતિસ્વરૂપ શુદ્ધચેતના તથા કાર્યાનુભૂતિસ્વરૂપ ને કર્મફલાનુભૂતિસ્વરૂપ અશુદ્ધચેતના છે અને ^૩ચૈતન્યાનુવિધાયી-પરિણામસ્વરૂપ, સવિકલ્પનિર્વિકલ્પરૂપ, શુદ્ધતા-અશુદ્ધતાને લીધે સકળતા-વિકળતા ધરતો, બે પ્રકારનો ઉપયોગ

૧. હવેની ગાથામાં જીવની વાત ઉદાહરણ તરીકે લેવાની છે; માટે તે ઉદાહરણને પ્રસિદ્ધ (જાણીતું) કરવા માટે અહીં જીવના ગુણો અને પર્યાયો કહેવામાં આવ્યા છે.
૨. શુદ્ધચેતના જ્ઞાનની અનુભૂતિસ્વરૂપ છે અને અશુદ્ધચેતના કર્મની તેમ જ કર્મફળની અનુભૂતિસ્વરૂપ છે.
૩. ચૈતન્ય-અનુવિધાયી પરિણામ અર્થાત્ ચૈતન્યને અનુસરતો પરિણામ તે ઉપયોગ છે. સવિકલ્પ ઉપયોગને જ્ઞાન અને નિર્વિકલ્પ ઉપયોગને દર્શન કહેવામાં આવે છે. જ્ઞાનોપયોગના ભેદોમાંથી માત્ર કેવળજ્ઞાન જ શુદ્ધ હોવાથી સકળ (અખંડ, પરિપૂર્ણ) છે અને બીજા બધા અશુદ્ધ હોવાથી વિકળ (ખંડિત, અપૂર્ણ) છે; દર્શનોપયોગના ભેદોમાંથી માત્ર કેવળદર્શન જ શુદ્ધ હોવાથી સકળ છે અને બીજા બધા અશુદ્ધ હોવાથી વિકળ છે.

દધાનો દ્વેધોપયોગશ્ચ । પર્યાયાસ્ત્વગુરુલઘુગુણહાનિવૃદ્ધિનિર્વૃત્તાઃ શુદ્ધાઃ, સૂત્રોપાત્તાસ્તુ સુરનારક-તિર્યજ્જનુપ્લક્ષણાઃ પરદ્રવ્યસમ્બન્ધનિર્વૃત્તત્વાદશુદ્ધાશ્ચેતિ ॥ ૧૬ ॥

**મણુસત્તણેણ ણઠ્ઠો દેહી દેવો હવેદિ ઇદરો વા ।
ઉભયત્થ જીવભાવો ણ ણસ્સદિ ણ જાયદે અણ્ણો ॥ ૧૭ ॥**

**મનુષ્યત્વેન નષ્ટો દેહી દેવો ભવતીતરો વા ।
ઉભયત્ર જીવભાવો ન નશ્યતિ ન જાયતેઽન્યઃ ॥ ૧૭ ॥**

इदं भावनाशाभावोत्पादनिषेधोदाहरणम् ।

પ્રતિસમયસંભવદગુરુલઘુગુણહાનિવૃદ્ધિનિર્વૃત્તસ્વભાવપર્યાયસંતત્યવિચ્છેદકનૈકેન સોપાધિના મનુષ્યત્વલક્ષણેન પર્યાયેણ વિનશ્યતિ જીવઃ, તથાવિધેન દેવત્વલક્ષણેન

છે (અર્થાત્ જીવના *ગુણો શુદ્ધ-અશુદ્ધ ચેતના તથા બે પ્રકારનો ઉપયોગ છે).

જીવના પર્યાયો આ પ્રમાણે છે: અગુરુલઘુગુણની હાનિવૃદ્ધિથી રચાતા પર્યાયો શુદ્ધ પર્યાયો છે અને સુત્રમાં (-આ ગાથામાં) કહેલા, દેવ-નારક-તિર્યચ-મનુષ્યસ્વરૂપ પર્યાયો પરદ્રવ્યના સંબંધથી રચાતા હોવાથી અશુદ્ધ પર્યાયો છે. ૧૬.

**મનુજત્વથી વ્યય પામીને દેવાદિ દેહી થાય છે;
ત્યાં જીવભાવ ન નાશ પામે, અન્ય નહિ ઉદ્ભવ લહે. ૧૭.**

અન્યર્થઃ- [મનુષ્યત્વેન] મનુષ્યપણાથી [નષ્ટઃ] નષ્ટ થયેલો [દેહી] દેહી (જીવ) [દેવઃ વા ઇતરઃ] દેવ અથવા અન્ય [ભવતિ] થાય છે; [ઉભયત્ર] તે બન્નેમાં [જીવભાવઃ] જીવભાવ [ન નશ્યતિ] નષ્ટ થતો નથી અને [અન્યઃ] બીજો જીવભાવ [ન જાયતે] ઉત્પન્ન થતો નથી.

ટીકા:- ‘ભાવનો નાશ થતો નથી અને અભાવનો ઉત્પાદ થતો નથી’ તેનું આ ઉદાહરણ છે.

પ્રત્યેક સમયે થતી અગુરુલઘુગુણની હાનિવૃદ્ધિથી રચાતા સ્વભાવપર્યાયોની સંતતિનો વિચ્છેદ નહિ કરનારા એક સોપાધિક મનુષ્યત્વસ્વરૂપ પર્યાયથી જીવ વિનાશ પામે છે. અને તથાવિધ (-સ્વભાવપર્યાયોના પ્રવાહને નહિ તોડનારા સોપાધિક)

* પર્યાયાર્થિક નયે ગુણો પણ પરિણામી છે. (૧૫ મી ગાથાની ટીકા જુઓ.)

નારકતિર્યક્ત્વલક્ષણેન વાન્યેન પર્યાયેણોત્પદ્યતે । ન ચ મનુષ્યત્વેન નાશે જીવત્વેનાપિ નશ્યતિ ,
દેવત્વાદિનોત્પાદે જીવત્વેનાપ્યુત્પદ્યતે: કિં તુ સદુચ્છેદમસદુત્પાદમન્તરેણૈવ તથા વિવર્તત
इति ।।૧૭ ।।

**सो चैव जादि मरणं जादि ण णट्ठो ण चैव उप्पण्णो ।
उप्पण्णो य विणट्ठो देवो मणुसु त्ति पज्जाओ ।। १८ ।।**

**स च एव याति मरणं याति न नष्टो न चैवोत्पन्नः ।
उत्पन्नश्च विनष्टो देवो मनुष्य इति पर्यायः ।। १८ ।।**

અત્ર કથંચિદ્વચ્યોત્પાદવત્ત્વેઽપિ દ્રવ્યસ્ય સદાવિનષ્ટાનુત્પન્નત્વં ધ્યાપિતમ્ ।

યદેવ

પૂર્વોત્તરપર્યાયવિવેકસંપર્કાપાદિતામુખ્યીમવસ્થામાત્મસાત્કુર્વાણમુચ્છિદ્યમાનમુત્પદ્ય-માનં ચ
દ્રવ્યમાલક્ષ્યતે , તદેવ તથાવિધોભયાવસ્થાવ્યાપિના પ્રતિનિયતૈક-

દેવત્વસ્વરૂપ, નારકત્વસ્વરૂપ કે તિર્ય્યત્વસ્વરૂપ અન્ય પર્યાયથી ઊપજે છે. ત્યાં એમ નથી કે
મનુષ્યપણાથી નાશ થતાં જીવપણાથી પણ નષ્ટ થાય છે અને દેવપણા વગેરેથી ઉત્પાદ થતાં
જીવપણાથી પણ ઉત્પન્ન થાય છે, પરંતુ સત્ત્વા ઉચ્છેદ અને અસત્ત્વા ઉત્પાદ વિના જ તે પ્રમાણે
વિવર્તન (-પરિવર્તન, પરિણમન) કરે છે. ૧૭.

**જન્મે મરે છે તે જ, તોપણ નાશ-ઉદ્ભવ નવ લહે;
સુર-માનવાદિક પર્યયો ઉત્પન્ન ને લય થાય છે. ૧૮.**

અન્યાર્થ:- [સ: ચ એવ] તે જ [યાતિ] જન્મે છે અને [મરણ્યાતિ] મરણ પામે
છે છતાં [ન એવ ઉત્પન્ન:] તે ઉત્પન્ન થતો નથી [ચ] અને [ન નષ્ટ:] નષ્ટ થતો નથી; [દેવ:
મનુષ્ય:] દેવ, મુનષ્ય [ઇતિ પર્યાય:] એવો પર્યાય [ઉત્પન્ન:] ઉત્પન્ન થાય છે [ચ] અને
[વિનષ્ટ:] વિનષ્ટ થાય છે.

ટીકા:- અહીં, દ્રવ્ય કથંચિત્ વ્યય અને ઉત્પાદવાળું હોવા છતાં તેનું સદા અવિનષ્ટપણું
અને અનુત્પન્નપણું કહ્યું છે.

જે દ્રવ્ય ^૧પૂર્વ પર્યાયના વિયોગથી અને ^૨ઉત્તર પર્યાયના સંયોગથી થતી ઉભય
અવસ્થાને આત્મસાત્ (પોતારૂપ) કરતું થકું વિનાશ પામતું અને ઊપજતું જોવામાં આવે છે, તે
જ (દ્રવ્ય) તેવી ઉભય અવસ્થામાં વ્યાપનારો જે પ્રતિનિયત-એક-

૧. પૂર્વ=પહેલાંના ૨. ઉત્તર=પછીના

વસ્તુત્વનિબંધનભૂતેન સ્વભાવેનાવિનષ્ટમનુત્પન્નં વા વેદ્યતે । પર્યાયાસ્તુ તસ્ય પૂર્વપૂર્વપરિણામો-
પમર્દોત્તરોત્તરપરિણામોત્પાદરૂપાઃ પ્રણાશસંભવધર્માણોઽભિધીયન્તે । તે ચ વસ્તુત્વેન
દ્રવ્યાદપૃથગ્ભૂતા એવોક્તાઃ । તતઃ પર્યાયૈઃ સહૈકવસ્તુત્વાજ્ઞાયમાનં મ્રિયમાણમતિ જીવદ્રવ્યં
સર્વદાનુત્પન્ના વિનષ્ટં દ્રષ્ટવ્યમ્ । દેવમનુષ્યાદિપર્યાયાસ્તુ
ક્રમવર્તિત્વાદુપસ્થિતાતિવાહિતસ્વસમયા ઉત્પદ્યન્તે વિનશ્યન્તિ ચેતિ ॥ ૧૮ ॥

**एवं सदो विणासो असदो जीवस्स णत्थि उप्पादो ।
तावदिओ जीवाणं देवो मणुसो त्ति गदिणामो ॥ १९ ॥**

**एवं सतो विनाशोऽसतो जीवस्य नास्त्युत्पादः ।
तावज्जीवानां देवो मनुष्य इति गतिनाम ॥ १९ ॥**

અત્ર સદસતોરવિનાશાનુત્પાદૌ સ્થિતિપક્ષત્વેનોપન્યસ્તૌ ।

વસ્તુત્વના કારણભૂત સ્વભાવ તેના વડે (-તે સ્વભાવની અપેક્ષાએ) અવિનષ્ટ અને અનુત્પન્ન જણાય છે; તેના પર્યાયો પૂર્વ પૂર્વ પરિણામના નાશરૂપ અને ઉત્તર ઉત્તર પરિણામના ઉત્પાદરૂપ હોવાથી વિનાશ-ઉત્પાદધર્મવાળા (-વિનાશ ને ઉત્પાદરૂપ ધર્મવાળા) કહેવામાં આવે છે, અને તેઓ (પર્યાયો) વસ્તુપણે દ્રવ્યથી અપૃથગ્ભૂત જ કહેવામાં આવ્યા છે. તેથી પર્યાયો સાથે એકવસ્તુપણાને લીધે જન્મતું અને મરતું હોવા છતાં જીવદ્રવ્ય સર્વદા અનુત્પન્ન અને અવિનષ્ટ જ દેખવું (-શ્રદ્ધવું); દેવ મનુષ્યાદિ પર્યાયો ઊપજે છે અને વિનાશ પામે છે કારણ કે તેઓ ક્રમવર્તી હોવાથી તેમનો સ્વસમય ઉપસ્થિત થાય છે અને વીતી જાય છે. ૧૮.

**એ રીતે સત્-વ્યય ને અસત્-ઉત્પાદ હોય ન જીવને;
સુરનરપ્રમુખ ગતિનામનો હૃદયુક્ત કાળ જ હોય છે. ૧૯.**

અન્યાર્થ:- [એવં] એ રીતે [જીવસ્ય] જીવને [સતઃ વિનાશઃ] સત્નો વિનાશ અને [અસતઃ ઉત્પાદઃ] અસત્નો ઉત્પાદ [ન અસ્તિ] નથી; ('દેવ જન્મે છે ને મનુષ્ય મરે છે' એમ કહેવાય છે તેનું એ કારણ છે કે) [જીવાનામ્] જીવોને [દેવઃ મનુષ્યઃ] દેવ, મનુષ્ય [ઇતિ ગતિનામ] એવું ગતિનામકર્મ [તાવત્] તેટલા જ કાળનું હોય છે.

ટીકા:- અહીં સત્નો અવિનાશ અને અસત્નો અનુત્પાદ ધ્રુવતા પક્ષથી

यदि हि जीवो य एव म्रियते स एव जायते, य एव जायते स एव म्रियते, तदैवं सतो विनाशोऽसत् उत्पादश्च नास्तीति व्यवतिष्ठते। यत्तु देवो जायते मनुष्यो म्रियते इति व्यपदिश्यते तदवधृतकालदेवमनुष्यत्वपर्यायनिर्वर्तकस्य देवमनुष्यगतिनाम्नस्तन्मात्रत्वादविरुद्धम्। यथा हि महतो वेणुदण्डस्यैकस्य क्रमवृत्तीन्यने कानि पर्वाण्यात्मीयात्मीयप्रमाणावच्छिन्नत्वात् पर्वान्तरमगच्छन्ति स्वस्थानेषु भावभास्त्रि परस्थानेष्वभावभास्त्रि भवन्ति, वेणुदण्डस्तु सर्वेष्वपि पर्वस्थानेषु भावभागपि पर्वान्तरसंबन्धेन पर्वान्तरसंबन्धाभावादभावभागभवति; तथा निरवधिन्नि-कालावस्थायिनो जीवद्रव्यस्यैकस्य क्रमवृत्तयोऽनेकेः मनुष्यत्वादिपर्याया आत्मीयात्मीयप्रमाणा-वच्छिन्नत्वात् पर्यायान्तरमगच्छन्तः स्वस्थानेषु भावभाजः परस्थानेष्वभावभाजो भवन्ति, जीवद्रव्यं तु सर्वपर्यायस्थानेषु भावभागपि पर्यायान्तरसंबन्धेन पर्यायान्तरसंबन्धाभावादभावभागभवति।।१९।।

કલ્પો છે (અર્થાત્ ધ્રુવતાની અપેક્ષાએ સત્નો વિનાશ કે અસત્નો ઉત્પાદ થતો નથી એમ આ ગાથામાં કલ્પું છે).

જો ખરેખર જે જીવ મરે છે તે જ જન્મે છે, જે જીવ જન્મે છે તે જ મરે છે, તો એ રીતે સત્નો વિનાશ અને અસત્નો ઉત્પાદ નથી એમ નક્કી થાય છે. અને ‘દેવ જન્મે છે ને મનુષ્ય મરે છે’ એમ જે કહેવામાં આવે છે તે (પણ) અવિરુદ્ધ છે કારણ કે મર્યાદિત કાળના દેવત્વપર્યાય અને મનુષ્યત્વપર્યાયને રચનારાં દેવગતિનામકર્મ અને મનુષ્યગતિનામકર્મ માત્ર તેટલા કાળ પૂરતાં જ હોય છે. જેવી રીતે મોટા એક વાંસનાં કમવર્તી અનેક પર્વો પોતપોતાના માપમાં મર્યાદિત હોવાથી અન્ય પર્વમાં નહિ જતાં થકાં પોતપોતાનાં સ્થાનોમાં ભાવવાળાં(–વિદ્યમાન) છે અને પર સ્થાનોમાં અભાવવાળાં (–અવિદ્યમાન) છે તથા વાંસ તો બધાંય પર્વસ્થાનોમાં ભાવવાળો હોવા છતાં અન્ય પર્વના સંબંધ વડે અન્ય પર્વના સંબંધનો અભાવ હોવાથી અભાવવાળો (પણ) છે; તેવી રીતે નિરવધિ ત્રણે કાળે ટકનારા એક જીવદ્રવ્યના કમવર્તી અનેક મનુષ્યત્વાદિપર્યાયો પોતપોતાના માપમાં મર્યાદિત હોવાથી અન્ય પર્યાયમાં નહિ જતા થકા પોતપોતાનાં સ્થાનોમાં ભાવવાળા છે અને પર સ્થાનોમાં અભાવવાળા છે તથા જીવદ્રવ્ય તો સર્વપર્યાયસ્થાનોમાં ભાવવાળું હોવા છતાં અન્ય પર્યાયના સંબંધ વડે અન્ય પર્યાયના સંબંધનો અભાવ હોવાથી અભાવવાળું (પણ) છે.

૧. પર્વ=એક ગાંઠથી બીજી ગાંઠ સુધીનો ભાગ; કાતળી.

**णाणावरणादीया भावा जीवेण सुद्ध अणुबद्धा ।
तेसिमभावं किच्चा अभूदपुव्वो हवदि सिद्धो ॥ २० ॥**

**જ્ઞાનાવરણાદ્યા ભાવા જીવેન સુદ્ધ અણુબદ્ધા ।
તેષામભાવં કૃત્વાઽભૂતપૂર્વો ભવતિ સિદ્ધઃ ॥ ૨૦ ॥**

અત્રાત્યન્તાસદુત્પાદત્વં સિદ્ધસ્ય નિષિદ્ધમ્ ।

યથા સ્તોકકાલાન્વયિષુ નામકર્મવિશેષોદયનિવૃત્તેષુ જીવસ્ય દેવાદિપર્યાયેષ્વેકસ્મિન્ સ્વકારણનિવૃત્તૌ નિવૃત્તેઽભૂતપૂર્વ એવ ચાન્યસ્મિન્નુત્પન્ને નાસદુત્પત્તિઃ, તથા દીર્ઘકાલા-

ભાવાર્થ:- જીવને ધ્રોવ્ય અપેક્ષાએ સત્નો વિનાશ અને અસત્નો ઉત્પાદ નથી. ‘મનુષ્ય મરે છે ને દેવ જન્મે છે’ એમ જે કહેવામાં આવે છે તે વાત પણ ઉપરોક્ત ફકીકત સાથે વિરોધ પામતી નથી. જેમ મોટા એક વાંસની અનેક કાતળીઓ પોતપોતાના સ્થાનોમાં વિદ્યમાન છે અને બીજી કાતળીઓનાં સ્થાનોમાં અવિદ્યમાન છે તથા વાંસ તો સર્વ કાતળીઓનાં સ્થાનોમાં અન્વયરૂપે વિદ્યમાન હોવા છતાં પ્રથમાદિ કાતળીરૂપે દ્વિતીયાદિ કાતળીમાં નહિ હોવાથી અવિદ્યમાન પણ કહેવાય છે, તેમ ત્રિકાળ-અવસ્થાથી એક જીવના નરનારકાદિ અનેક પર્યાયો પોતપોતાના કાળમાં વિદ્યમાન છે અને બીજા પર્યાયોના કાળમાં અવિદ્યમાન છે તથા જીવ તો સર્વ પર્યાયોમાં અન્વયરૂપે વિદ્યમાન હોવા છતાં મનુષ્યાદિપર્યાયરૂપે દેવાદિપર્યાયમાં નહિ હોવાથી અવિદ્યમાન પણ કહેવાય છે. ૧૯.

**જ્ઞાનાવરણ ઇત્યાદિ ભાવો જીવ સહ અણુબદ્ધ છે;
તેનો કરીને નાશ, પામે જીવ સિદ્ધિ અપૂર્વને. ૨૦.**

અન્યાર્થ:- [જ્ઞાનાવરણાદ્યાઃ ભાવાઃ] જ્ઞાનાવરણાદિ ભાવો [જીવેન] જીવ સાથે [સુદ્ધ] સારી રીતે [અણુબદ્ધાઃ] અણુબદ્ધ છે; [તેષામ્ અભાવં કૃત્વા] તેમનો અભાવ કરીને તે [અભૂતપૂર્વઃ સિદ્ધઃ] અભૂતપૂર્વ સિદ્ધ [ભવતિ] થાય છે.

ટીકા:- અહીં સિદ્ધને અત્યંત અસત્-ઉત્પાદનો નિષેધ કર્યો છે. (અર્થાત્ સિદ્ધપણું થતાં સર્વથા અસત્નો ઉત્પાદ થતો નથી એમ કહ્યું છે).

જેમ થોડા કાળ સુધી અન્વયરૂપે (-સાથે સાથે) રહેનારા, નામકર્મવિશેષના ઉદયથી રચાતા જે દેવાદિપર્યાયો તેમાંથી જીવને એક પર્યાય સ્વકારણની નિવૃત્તિ થતાં નિવૃત્ત થાય અને બીજો કોઈ અભૂતપૂર્વ પર્યાય જ ઉત્પન્ન થાય, ત્યાં અસત્ની

ન્યયિનિ જ્ઞાનાવરણાદિકર્મસામાન્યોદયનિર્વૃત્તિસંસારિત્વપર્યાયે ભવ્યસ્ય સ્વકારણનિવૃત્તૌ નિવૃત્તે સુમુત્પન્ને ચામૂતપૂર્વે સિદ્ધત્વપર્યાયે નાસદુત્પત્તિરિતિ । કિં ચ-યથા દ્રાઘીયસિ વેણુદણ્ડે વ્યવહિતા-વ્યવહિતવિચિત્રચિત્રકિર્મીરતાખચિતાધસ્તનાર્ધભાગે
એકાન્તવ્યવહિતસુવિશુદ્ધોર્ધ્વાર્ધભાગેઽવતારિતા દષ્ટિઃ સમન્તતો વિચિત્રચિત્રકિર્મીરતાવ્યાસિં પશ્યન્તી સમુનમિનોતિ તસ્ય સર્વત્રાવિશુદ્ધત્વં, તથા ક્વચિદપિ જીવદ્રવ્યે વ્યવહિતાવ્યવહિતજ્ઞાનાવરણાદિકર્મકિર્મીરતાખચિતબહુતરાધસ્તનાર્ધભાગે એકાન્ત- વ્યવહિતસુવિશુદ્ધબહુતરોર્ધ્વાર્ધભાગેઽવતારિતા બુદ્ધિઃ સમન્તતો જ્ઞાનાવરણાદિકર્મકિર્મીરતાવ્યાસિ વ્યવસ્યન્તી સમનુમિનોતિ તસ્ય સર્વત્રાવિશુદ્ધત્વમ્ । યથા ચ તત્ર વેણુદણ્ડે વ્યાસિજ્ઞાનાભાસનિ- બન્ધનવિચિત્રચિત્ર કિર્મીરતાન્વયઃ તથા ચ ક્વચિજ્ઞીવદ્રવ્યે જ્ઞાનાવર-

ઉત્પત્તિ નથી; તેમ દીર્ઘ કાળ સુધી અન્વયરૂપે રહેનારો, જ્ઞાનાવરણાદિકર્મસામાન્યના ઉદયથી રચાતો સંસારિત્વપર્યાય ભવ્યને સ્વકારણની નિવૃત્તિ થતાં નિવૃત્ત થાય અને અભૂતપૂર્વ (-પૂર્વે નહિ થયેલો એવો) સિદ્ધત્વપર્યાય ઉત્પન્ન થાય, ત્યાં અસત્ની ઉત્પત્તિ નથી.

વળી (વિશેષ સમજાવવામાં આવે છે.):-

જેવી રીતે જેનો વિચિત્ર ચિત્રોથી ચિત્રવિચિત્ર નીચેનો અર્ધ ભાગ કેટલોક ઢંકાયેલો અને કેટલોક અણઢંકાયેલો હોય તથા સુવિશુદ્ધ (-અચિત્રિત) ઊંચેનો અર્ધ ભાગ એકલો ઢંકાયેલો જ હોય એવા બહુ લાંબા વાંસ પર દષ્ટિ મૂકતાં, તે દષ્ટિ સર્વત્ર વિચિત્ર ચિત્રોથી થયેલા ચિત્રવિચિત્રપણાની વ્યાસિનો નિર્ણય કરતી થકી ‘ તે વાંસ સર્વત્ર અવિશુદ્ધ છે (અર્થાત્ આખોય રંગબેરંગી છે) ’ એમ અનુમાન કરે છે, તેવી રીતે જેનો જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મથી થયેલ ચિત્રવિચિત્રતાયુક્ત (-વિવિધ વિભાવપર્યાયવાળો) ઘણો મોટો નીચેનો ભાગ કેટલોક ઢંકાયેલો અને કેટલોક અણઢંકાયેલો છે તથા સુવિશુદ્ધ (સિદ્ધપર્યાયવાળો), ઘણો મોટો ઊંચેનો ભાગ એકલો ઢંકાયેલો જ છે એવા કોઈ જીવદ્રવ્યમાં બુદ્ધિ લગાડતાં, તે બુદ્ધિ સર્વત્ર જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મથી થયેલા ચિત્રવિચિત્રપણાની વ્યાસિનો નિર્ણય કરતી થકી ‘ તે જીવ સર્વત્ર અવિશુદ્ધ છે (અર્થાત્ આખોય સંસારપર્યાયવાળો છે) ’ એમ અનુમાન કરે છે. વળી જેમ તે વાંસમાં વ્યાસિજ્ઞાનાભાસનું કારણ (નીચેના ખુણા ભાગમાં) વિચિત્ર ચિત્રોથી થયેલા ચિત્રવિચિત્રપણાનો અન્વય (- સંતતિ, પ્રવાહ) છે, તેમ તે જીવદ્રવ્યમાં વ્યાસિજ્ઞાનાભાસનું

નાદિકર્મકિર્મીરતાન્વયઃ। યથૈવ ચ તત્ર વેણુદણ્ડે
વિચિત્રચિત્રકિર્મીરતાન્વયાભાવાત્સુવિશુદ્ધત્વં, તથૈવ ચ ક્વચિજ્ઞીવદ્રવ્યે જ્ઞાનવરણાદિકર્મ
કિર્મીરતાન્વયાભાવાદાક્ષાગમસમ્યગનુમાનાતીન્દ્રિય-જ્ઞાનપરિચ્છિન્નાત્સિદ્ધત્વમિતિ ॥ ૨૦ ॥

કારણ (નીચેના ખુલ્લા ભાગમાં) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મથી થયેલા ચિત્રવિચિત્રપણાનો અન્વય છે. વળી જેમ તે વાસમાં (ઉપરના ભાગમાં) સુવિશુદ્ધપણું છે કારણ કે (ત્યાં) વિચિત્ર ચિત્રોથી થયેલા ચિત્રવિચિત્રપણાના અન્વયનો અભાવ છે, તેમ તે જીવદ્રવ્યમાં (ઉપરના ભાગમાં) સિદ્ધપણું છે કારણ કે (ત્યાં) જ્ઞાનાવરણાદિ કર્મથી થયેલા ચિત્રવિચિત્રપણાના અન્વયનો અભાવ છે- કે જે અભાવ આસ- આગમના જ્ઞાનથી સમ્યક્ અનુમાનજ્ઞાનથી અને અતીન્દ્રિય જ્ઞાનથી જણાય છે.

ભાવાર્થ:- સંસારી જીવની પ્રગટ સંસારી દશા જોઈને અજ્ઞાની જીવને ભ્રમ ઊપજે છે કે - 'જીવ સદા સંસારી જ રહે, સિદ્ધ થઈ શકે જ નહિ; જો સિદ્ધ થાય તો સર્વથા અસત્-ઉત્પાદનો પ્રસંગ આવે.' પરંતુ અજ્ઞાનીની આ વાત યોગ્ય નથી.

જેવી રીતે જીવને દેવાદિરૂપ એક પર્યાયના કારણનો નાશ થતાં તે પર્યાયનો નાશ થઈ અન્ય પર્યાય ઉત્પન્ન થાય છે, જીવદ્રવ્ય તો તેનું તે જ રહે છે, તેવી રીતે જીવને સંસારપર્યાયના કારણભૂત મોહરાગદ્વેષાદિનો નાશ થતાં સંસારપર્યાયનો નાશ થઈ સિદ્ધપર્યાય ઉત્પન્ન થાય છે, જીવદ્રવ્ય તો તેનું તે જ રહે છે. સંસારપર્યાય અને સિદ્ધપર્યાય બન્ને એક જ જીવદ્રવ્યના પર્યાયો છે.

વળી અન્ય પ્રકારે સમજાવવામાં આવે છે:- ધારો કે એક લાંબો વાંસ ઊભો રાખવામાં આવ્યો છે: તેનો નીચેનો કેટલોક ભાગ રંગબેરંગી કરવામાં આવ્યો છે અને બાકીનો ઉપરનો ભાગ અરંગી (-સ્વાભાવિક શુદ્ધ) છે. આ વાંસના રંગબેરંગી ભાગમાંનો કેટલોક ભાગ ખુલ્લો રાખવામાં આવ્યો છે અને બાકીનો બધો રંગબેરંગી ભાગ અને આખોય અરંગી ભાગ ઢાંકી દીધેલો છે. આ વાંસનો ખુલ્લો ભાગ રંગબેરંગી જોઈને અવિચારી જીવ 'જ્યાં જ્યાં વાંસ હોય ત્યાં ત્યાં રંગબેરંગીપણું હોય' એવી વ્યાપ્તિ (-નિયમ, અવિનાભાવસંબંધ) કલ્પી લે છે અને આવા ખોટા વ્યાપ્તિજ્ઞાન દ્વારા એવું અનુમાન તારવે છે કે 'નીચેથી છેક ઉપર સુધી આખો વાંસ રંગબેરંગી છે.' આ અનુમાન મિથ્યા છે; કારણ કે ખરેખર તો આ વાંસનો ઉપરનો ભાગ રંગબેરંગીપણાના અભાવવાળો છે, અરંગી છે. વાંસના દૃષ્ટાંતની માફક-કોઈ એક ભવ્ય જીવ છે; તેનો નીચેનો કેટલોક ભાગ (અર્થાત્ અનાદિ કાળથી વર્તમાન

**एवं भावमभावं भावाभावं अभावभावं च ।
गुणपञ्चयेहिं सहिदो संसरमाणो कुणदि जीवो ॥ २१ ॥**

**एवं भावमभावं भावाभावमभावभावं च ।
गुणपर्ययैः सहितः संसरन् करोति जीवः ॥ २१ ॥**

जीवस्योत्पादव्ययसदुच्छेदासदुत्पादकर्तृत्वोपपत्त्युपसंहारोऽयम् ।

કાળ સુધીનો અને અમુક ભવિષ્ય કાળ સુધીનો ભાગ) સંસારી છે અને બાકીનો ઉપરનો અનંત ભાગ સિદ્ધરૂપ (-સ્વાભાવિક શુદ્ધ) છે. આ જીવના સંસારી ભાગમાંનો કેટલોક ભાગ ખુદ્ધો (પ્રગટ) છે અને બાકીનો બધો સંસારી ભાગ અને આખોય સિદ્ધરૂપ ભાગ ઢંકાયેલો (અપ્રગટ) છે. આ જીવનો ખુદ્ધો (પ્રગટ) ભાગ સંસારી જોઈને અજ્ઞાની જીવ ‘ જ્યાં જ્યાં જીવ હોય ત્યાં ત્યાં સંસારીપણું હોય ’ એવી વ્યાસિ કલ્પી લે છે અને આવા આ ખોટા વ્યાસિજ્ઞાન દ્વારા એવું અનુમાન તારવે છે કે ‘ અનાદિઅનંત આખો જીવ સંસારી છે. ’ આ અનુમાન મિથ્યા છે; કારણ કે આ જીવનો ઉપરનો ભાગ (-અમુક ભવિષ્ય કાળ પછીનો બાકીનો અનંત ભાગ) સંસારીપણાના અભાવવાળો છે, સિદ્ધરૂપ છે- એમ સર્વજ્ઞપ્રણીત આગમના જ્ઞાનથી, સમ્યક્ અનુમાનજ્ઞાનથી અને અતીન્દ્રિય જ્ઞાનથી સ્પષ્ટ જણાય છે.

આમ અનેક પ્રકારે નક્કી થાય છે કે જીવ સંસારપર્યાય નષ્ટ કરી સિદ્ધરૂપપર્યાયે પરિણમે ત્યાં સર્વથા અસત્નો ઉત્પાદ થતો નથી. ૨૦.

**गुणपर्यये संयुक्त जिव संसरण करतो એ रीते
उद्भव, विलय, वणी भाव-विलय, अभाव-उद्भवने करे. २१.**

अन्यार्थः- [एवम्] એ રીતે [गुणपर्ययैः सहित] ગુણપર્યાયો સહિત [जीवः] જીવ [संसरन्] સંસરણ કરતો થકો [भावम्] ભાવ, [अभावम्] અભાવ, [भावाभावम्] ભાવાભાવ [च] અને [अभावभावम्] અભાવભાવને [करोति] કરે છે.

टीका:- આ, જીવ ઉત્પાદ, વ્યય, સત્-વિનાશ અને અસત્-ઉત્પાદનું કર્તાપણું હોવાની સિદ્ધિરૂપ ઉપસંહાર છે.

દ્રવ્યં હિ સર્વદાઽવિનષ્ટાનુત્પન્નમામ્નતમ્ તતો જીવદ્રવ્યસ્ય દ્રવ્યરૂપેણ નિત્યત્વમુપન્યસ્તમ્ તસ્યૈવ દેવાદિપર્યાયરૂપેણ પ્રાદુર્ભવતો ભાવકર્તૃત્વમુક્તં; તસ્યૈવ ચ મનુષ્યાદિપર્યાયરૂપેણ વ્યયતોઽભાવકર્તૃત્વમાખ્યાતં; તસ્યૈવ ચ સતો દેવાદિપર્યાયસ્યોચ્છેદમારભમાણસ્ય ભાવાભાવ-કર્તૃત્વમુદિતં; તસ્યૈવ ચાસતઃ પુનર્મનુષ્યાદિપર્યાયસ્યોત્પાદમારભમાણસ્યાભાવભાવકર્તૃત્વમભિહિતમ્ સર્વમિદમનવદ્યં દ્રવ્યપર્યાયાણામન્યતરગુણમુખ્યત્વેન વ્યાખ્યાનાત્ તથા હિ-યદા જીવઃ પર્યાય-ગુણત્વેન દ્રવ્યમુખ્યત્વેન વિવક્ષ્યતે તદા નોત્પદ્યતે, ન વિનશ્યતિ, ન ચ ક્રમવૃત્ત્યાવર્તમાનત્વાત્ સત્યપર્યાયજાતમુચ્છિનત્તિ, નાસદુત્પાદયતિ યદા તુ દ્રવ્યગુણત્વેન પર્યાયમુખ્યત્વેન વિવક્ષ્યતે તદા પ્રાદુર્ભવતિ, વિનશ્યતિ, સત્પર્યાયજાતમતિવાહિતસ્વકાલમુચ્છિનત્તિ, અસદુપસ્થિત-

દ્રવ્ય ખરેખર સર્વદા અવિનષ્ટ અને અનુત્પન્ન આગમમાં કહ્યું છે; તેથી જીવદ્રવ્યને દ્રવ્યરૂપે નિત્યપણું કહેવામાં આવ્યું. (૧) દેવાદિપર્યાયરૂપે ઊપજતું હોવાથી તેને જ (-જીવદ્રવ્યને જ) ભાવનું (-ઉત્પાદનું) કર્તાપણું કહેવામાં આવ્યું છે; (૨) મનુષ્યાદિપર્યાયરૂપે નાશ પામતું હોવાથી તેને જ અભાવનું (-વ્યયનું) કર્તાપણું કહેવામાં આવ્યું છે; (૩) સત્ (વિદ્યમાન) દેવાદિપર્યાયનો નાશ કરતું હોવાથી તેને જ ભાવાભાવનું (-સત્ના વિનાશનું) કર્તાપણું કહેવામાં આવ્યું છે; અને (૪) ફરીને અસત્ (-અવિદ્યમાન) મનુષ્યાદિપર્યાયનો ઉત્પાદ કરતું હોવાથી તેને જ અભાવભાવનું (-અસત્ના ઉત્પાદનું) કર્તાપણું કહેવામાં આવ્યું છે.

-આ બધું નિરવધ (નિર્દોષ, નિર્બાધ, અવિરુદ્ધ) છે, કારણ કે દ્રવ્ય અને પર્યાયોમાંથી એકની ગૌણતાથી અને અન્યની મુખ્યતાથી કથન કરવામાં આવે છે. તે આ પ્રમાણે :-

જ્યારે જીવ પર્યાયની ગૌણતાથી અને દ્રવ્યની મુખ્યતાથી વિવક્ષિત હોય છે ત્યારે તે (૧) ઊપજતો નથી, (૨) વિનાશ પામતો નથી, (૩) ક્રમવૃત્તિએ નહિ વર્તતો હોવાથી સત્ (-વિદ્યમાન) પર્યાયસમૂહને વિનષ્ટ કરતો નથી અને (૪) અસત્ને (-અવિદ્યમાન પર્યાયસમૂહને) ઉત્પન્ન કરતો નથી; અને જ્યારે જીવ દ્રવ્યની ગૌણતાથી અને પર્યાયની મુખ્યતાથી વિવક્ષિત હોય છે ત્યારે તે (૧) ઊપજે છે, (૨) વિનાશ પામે છે, (૩) જેનો સ્વકાળ વીતી ગયો છે એવા સત્ (-વિદ્યમાન) પર્યાયસમૂહને વિનષ્ટ કરે છે અને (૪) જેનો સ્વકાળ ઉપસ્થિત થયો છે (-આવી પહોંચ્યો છે) એવા અસત્ને (-અવિદ્યમાન પર્યાયસમૂહને) ઉત્પન્ન કરે છે.

સ્વકાલમુત્પાદ યતિ ચેતિ । સ ખલ્વયં પ્રસાદોડનેકાન્તવાદસ્ય યદીદ્દશોડપિ વિરોધો ન વિરોધઃ ॥૨૧॥

इति षड्द्रव्यसामान्यप्ररूपणा ।

**જીવા પુદ્ગલકાયા આયાસં અત્થિકાઙ્યા સેસા ।
અમયા અત્થિત્તમયા કારણભુદા હિ લોકસ્સ ॥ ૨૨ ॥**

**જીવા: પુદ્ગલકાયા આકાશમસ્તિકાયૌ શેષૌ ।
અમયા અસ્તિત્વમયા: કારણભૂતા હિ લોકસ્ય ॥ ૨૨ ॥**

અત્ર સામાન્યેનોક્તલક્ષણાનાં ષણ્ણાં દ્રવ્યાણાં મધ્યાત્પશ્ચાનામસ્તિકાયત્વં વ્યવસ્થાપિતમ્ ।

અકૃતત્વાત્ અસ્તિત્વમયત્વાત્ વિચિત્રાત્મપરિણતિરૂપસ્ય લોકસ્ય કારણત્વાચ્ચામ્બુ-

તે આ પ્રસાદ ખરેખર અનેકાંતવાદનો છે કે આવો વિરોધ પણ (ખરેખર) વિરોધ નથી. ૨૧.

આ રીતે ષડ્દ્રવ્યનું સામાન્ય પ્રરૂપણ સમાપ્ત થયું.

**જીવદ્રવ્ય, પુદ્ગલકાય, નભ ને અસ્તિકાયો શેષ બે
અણુકૃતક છે, અસ્તિત્વમય છે, લોકકારણભૂત છે. ૨૨.**

અન્યાર્થ:- [જીવા:] જીવો, [પુદ્ગલકાયા:] પુદ્ગલકાયો, [આકાશમ્] આકાશ અને [શેષૌ અસ્તિકાયૌ] બાકીના બે અસ્તિકાયો [અમયા:] અકૃત છે, [અસ્તિત્વમયા:] અસ્તિત્વમય છે અને [હિ] ખરેખર [લોકસ્ય કારણભૂતા:] લોકના કારણભૂત છે.

ટીકા:- અહીં (આ ગાથામાં), સામાન્યપણે જેમનું સ્વરૂપ (પૂર્વે) કહેવામાં આવ્યું છે એવાં છ દ્રવ્યોમાંથી પાંચને અસ્તિકાયપણું સ્થાપિત કરવામાં આવ્યું છે.

અકૃત હોવાથી, અસ્તિત્વમય હોવાથી અને અનેક પ્રકારની * પોતાની પરિણતિરૂપ લોકનાં કારણ હોવાથી જેઓ સ્વીકારવામાં (-સંમત કરવામાં) આવ્યાં

૧. લોક છ દ્રવ્યોના અનેકવિધ પરિણામરૂપ (-ઉત્પાદવ્યયઘ્નોવ્યરૂપ) છે; તેથી છ દ્રવ્યો ખરેખર લોકનાં કારણ છે.

પગમ્યમાનેષુ ષદસુ દવ્યેષુ જીવપુદ્ગલાકાશધર્માધર્માઃ પ્રદેશપ્રચયાત્મકત્વાત્ પચ્ચાસ્તિકાયાઃ। ન
ખલુ કાલસ્તદભાવાદસ્તિકાય ઇતિ સામર્થ્યાદવસીયત ઇતિ।। ૨૨।।

**સભ્વાવસભાવાણં જીવાણં તહ ય પોગ્ગલાણં ચ।
પરિયટ્ટણસંભૂદો કાલો ણિયમેણ પણ્ણત્તો।। ૨૩।।**

**સદ્ભાવસ્વભાવાનાં જીવાનાં તથૈવ પુદ્ગલાનાં ચ।
પરિવર્તનસમ્ભૂતઃ કાલો નિયમેન પ્રજ્ઞસ।। ૨૩।।**

અત્રાસિતકાયત્વેનાનુક્તસ્યાપિ કાલસ્યાર્થાપન્નત્વં ઘોતિતમ્।

ઈહ હિ જીવાનાં પુદ્ગલાનાં ચ સત્તાસ્વભાવત્વાદસ્તિ
પ્રતિક્ષણમુત્પાદવ્યયધ્વૈકવૃત્તિરૂપઃ પરિણામઃ। સ ખલુ સહકારિકારણસદ્ભાવે દષ્ટઃ,
ગતિસ્થિત્યવગાહપરિણામવત્।

છે એવાં છ દ્રવ્યોમાં જીવ, પુદ્ગલ, આકાશ, ધર્મ ને અધર્મ પ્રદેશપ્રચયાત્મક (–પ્રદેશોના
સમૂહમય) હોવાથી એ પાંચ અસ્તિકાયો છે. કાળને પ્રદેશપ્રચયાત્મકપણાનો અભાવ હોવાથી તે
ખરેખર અસ્તિકાય નથી એમ (વગર–કહે પણ) સામર્થ્યથી નક્કી થાય છે. ૨૨.

**સત્તાસ્વભાવી જીવ ને પુદ્ગલ તણા પરિણમનથી
છે સિદ્ધિ જેની, કાળ તે ભાખ્યો જિણંદે નિયમથી ૨૩.**

અન્યાર્થઃ- [સદ્ભાવસ્વભાવાનામ્] સત્તાસ્વભાવવાળાં [જીવાનામ્ તથા એવ
પુદ્ગલાનામ્ ચ] જીવો અને પુદ્ગલોના [પરિવર્તનસમ્ભૂતઃ] પરિવર્તનથી સિદ્ધ થતો [કાલઃ]
એવો કાળ [નિયમેન પ્રજ્ઞસઃ] (સર્વજ્ઞો દ્વારા) નિયમથી (નિશ્ચયથી) ઉપદેશવામાં આવ્યો છે.

ટીકાઃ- કાળ અસ્તિકાયપણે અનુક્ત (–નહિ કહેવામાં આવેલો) હોવા છતાં તેને
અર્થપણું (–પદાર્થપણું) સિદ્ધ થાય છે એમ અહીં દર્શાવ્યું છે.

આ જગતમાં ખરેખર જીવોને અને પુદ્ગલોને સત્તાસ્વભાવને લીધે પ્રતિક્ષણ
ઉત્પાદવ્યયધ્વૈક્યની એકવૃત્તિરૂપ પરિણામ વર્તે છે. તે (–પરિણામ) ખરેખર સહકારી કારણના
સદ્ભાવમાં જોવામાં આવે છે, ગતિ–સ્થિત–અવગાહપરિણામની માફક. (જેમ

યસ્તુ સહકારિકારણં સ કાલઃ। તત્પરિણામાન્યથાનુપપતિગમ્યમાનત્વાદનુક્તોઽપિ નિશ્ચયકાલોઽસ્તીતિ નિશ્ચીયતે। યસ્તુ નિશ્ચયકાલપર્યાયરૂપો વ્યવહારકાલઃ સ જીવપદ્મલપરિણામેનાભિ-વ્યજ્યમાનત્વાત્તદાયત્ત એવાભિગમ્યત એવેતિ ॥ ૨૩ ॥

**વવગદપણવણ્ણરસો વવગદદોગંધઅટ્ટુફાસો ય।
અગુરુલહુગો અમુત્તો વટ્ટુણલક્ષો ય કાલો ત્તિ ॥ ૨૪ ॥**

ગતિ, સ્થિતિ અને અવગાહરૂપ પરિણામો ધર્મ, અધર્મ અને આકાશરૂપ સહકારી કારણોના સદ્ભાવમાં હોય છે, તેમ ઉત્પાદવ્યયધૌવ્યની એકતારૂપ પરિણામ સહકારી કારણના સદ્ભાવમાં હોય છે.) આ જે સહકારી કારણ તે કાળ છે. ^૧જીવ-પુદ્ગલના પરિણામની ^૨અન્યથા અનુપપત્તિ દ્વારા જણાતો હોવાથી, નિશ્ચયકાળ-(અસ્તિકાયપણે) અનુક્ત હોવા છતાં પણ-(દ્રવ્યપણે) વિદ્યમાન છે એમ નક્કી થાય છે. અને જે નિશ્ચયકાળના પર્યાયરૂપ વ્યવહારકાળ તે, જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામથી વ્યક્ત (-ગમ્ય) થતો હોવાથી જરૂર તદાશ્રિત જ (-જીવ અને પુદ્ગલના પરિણામને આશ્રિત જ) ગણવામાં આવે છે. ૨૩.

**રસવર્ણપંચક સ્પર્શ-અષ્ટક, ગંધયુગલ વિહીન છે,
છે મૂતિહીન, અગુરુલઘુક છે, કાળ વર્તનલિંગ છે. ૨૪.**

૧. જોકે કાળદ્રવ્ય જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામ ઉપરાંત ધર્માસ્તિકાયાદિના પરિણામને પણ નિમિત્તભૂત છે તોપણ જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામ સ્પષ્ટ ખ્યાલમાં આવતા હોવાથી કાળદ્રવ્યને સિદ્ધ કરવામાં માત્ર તે બેના પરિણામની જ વાત લેવામાં આવી છે.
૨. અન્યથા અનુપપત્તિ = બીજી કોઈ રીતે નહિ બની શક્યું તે. [જીવ-પુદ્ગલોના ઉત્પાદવ્યયધૌવ્યાત્મક પરિણામ એટલે તેમની સમયવિશિષ્ટ વૃત્તિ. તે સમયવિશિષ્ટ વૃત્તિ સમયને ઉત્પન્ન કરનારા કોઈ પદાર્થ વિના (-નિશ્ચયકાળ વિના) હોઈ શકે નહિ. જેમ આકાશ વિના દ્રવ્યો અવગાહ પામી શકે નહિ અર્થાત્ તેમને વિસ્તાર (તિર્યકપણું) હોઈ શકે નહિ તેમ નિશ્ચયકાળ વિના દ્રવ્યો પરિણામ પામી શકે નહિ અર્થાત્ તેમને પ્રવાહ (ઊર્ધ્વપણું) હોઈ શકે નહિ. આ પ્રમાણે નિશ્ચયકાળની હયાતી વિના (અર્થાત્ નિમિત્તભૂત કાળદ્રવ્યના સદ્ભાવ વિના) બીજી કોઈ રીતે જીવ-પુદ્ગલના પરિણામ બની શકતા નથી તેથી 'નિશ્ચયકાળ વિદ્યમાન છે' એમ જણાય છે- નક્કી થાય છે.]

**વ્યપગતપશ્ચવર્ણરસો વ્યપગતદ્વિગન્ધાષ્ટસ્પર્શશ્ચ ।
અગુરુલઘુકો અમૂર્તો વર્તનલક્ષણશ્ચ કાલ ઇતિ ॥ ૨૪ ॥**

અન્વયાર્થ:- [કાલઃ ઇતિ] કાળ (નિશ્ચયકાળ) [વ્યપગતપશ્ચવર્ણરસઃ] પાંચ વર્ણ ને પાંચ રસ રહિત, [વ્યપગતદ્વિગન્ધાષ્ટસ્પર્શઃ ચ] બે ગંધ ને આઠ સ્પર્શ રહિત, [અગુરુલઘુકઃ અગુરુલઘુ, [અમૂર્તઃ] અમૂર્ત [ચ] અને [વર્તનલક્ષણઃ] વર્તનાલક્ષણવાળો છે.

*** ભાવાર્થ:-** અહીં નિશ્ચયકાળનું સ્વરૂપ કહ્યું છે.

લોકાકાશના એકેક પ્રદેશે એકેક કાળાણું (કાળદ્રવ્ય) સ્થિત છે. આ કાળાણું (કાળદ્રવ્ય) તે નિશ્ચયકાળ છે. અલોકાકાશમાં કાળાણું(કાળદ્રવ્ય) નથી.

આ કાળ (નિશ્ચયકાળ) વર્ણ-ગંધ-રસ-સ્પર્શ રહિત છે. વર્ણાદિ રહિત હોવાથી અમૂર્ત છે અને અમૂર્ત હોવાથી સૂક્ષ્મ, અતીંદ્રિયજ્ઞાનગ્રાહ્ય છે. વળી તે ષટ્ગુણહાનિવૃદ્ધિસહિત અગુરુલઘુત્વસ્વભાવવાળો છે. કાળનું લક્ષણ વર્તનાહેતુત્વ છે; એટલે કે, જેમ શિયાળામાં સ્વયં અધ્યયનક્રિયા કરતા પુરુષને અગ્નિ સહકારી (-બહિરંગ નિમિત્ત) છે અને જેમ સ્વયં ફરવાની ક્રિયા કરતા કુંભારના ચાકને નીચની ખીલી સહકારી છે તેમ નિશ્ચયથી સ્વયમેવ પરિણામ પામતાં જીવ-પુદ્ગલાદિ દ્રવ્યોને (વ્યવહારથી) કાળાણુરૂપ નિશ્ચયકાળ બહિરંગ નિમિત્ત છે.

પ્રશ્ન:- અલોકમાં કાળદ્રવ્ય નથી તો ત્યાં આકાશની પરિણતિ કઈ રીતે થઈ શકે ?

ઉત્તર:- જેમ લટકતી મોટી દોરીને, મોટા વાંસને કે કુંભારના ચાકને એક જ જગ્યાએ સ્પર્શવા છતાં સર્વત્ર ચલન થાય છે, જેમ મનોહ સ્પર્શનેન્દ્રિયવિષયનો કે રસનેન્દ્રિયવિષયનો શરીરના એક જ ભાગમાં સ્પર્શ થવા છતાં આખા આત્મામાં સુખાનુભવ થાય છે અને જેમ સંપર્દેશ કે વ્રણ (જખમ) વગેરે શરીરના એક જ ભાગમાં થવા છતાં આખા આત્મામાં દુઃખવેદના થાય છે, તેમ કાળદ્રવ્ય લોકાકાશમાં જ હોવા છતાં આખા આકાશમાં પરિણતિ થાય છે કારણ કે આકાશ અખંડ એક દ્રવ્ય છે.

* શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવે આ ૨૪ મી ગાથાની ટીકા લખી નથી તેથી ગુજરાતી અનુવાદમાં અન્વયાર્થ પછી તુરત જ ભાવાર્થ લખવામાં આવ્યો છે.

**સમઓ ણિમિસો કઢા કલા ય ણાલી તદો દિવારત્તી ।
માસોદુઅયણસંવચ્છરો તિ કાલો પરાયત્તો ॥ ૨૫ ॥**

**સમયો નિમિષઃ કાષ્ઠા કલા ચ નાલી તતો દિવારાત્ર ।
માસર્ત્વયનસંવત્સરમિતિ કાલઃ પરાયત્ત ॥ ૨૫ ॥**

અત્ર વ્યવહારકાલસ્ય કથંચિત્પરાયત્તત્વં દ્યોતિતમ્ ।

પરમાણુપ્રચલનાયત્તઃ સમયઃ । નયનપુટઘટનાયત્તો નિમિષઃ । તત્સંખ્યાવિશેષતઃ કાષ્ઠા કલા નાલી ચ । ગગનમણિગમનાયત્તો દિવારાત્રઃ । તત્સંખ્યાવિશેષતઃ માસઃ, ઋતુઃ અયનં, સંવત્સરમિતિ । એવંવિધો હિ વ્યવહારકાલઃ કેવલકાલપર્યાયમાત્રત્વેનાવધારયિતુમશક્યત્વાત્ પરાયત્ત ઇત્યુપમીયત ઇતિ ॥ ૨૫ ॥

અહીં એ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવું કે કાળ કોઈ દ્રવ્યને પરિણમાવતો નથી, સંપૂર્ણ સ્વતંત્રતાથી સ્વયમેવ પરિણમતાં દ્રવ્યોને તે બાહ્યનિમિત્તમાત્ર છે.

આ પ્રમાણે નિશ્ચયકાળનું સ્વરૂપ દર્શાવવામાં આવ્યું. ૨૪.

**જે સમય, નિમિષ, કળા, ઘડી, દિનરાત, માસ, ઋતુ અને
જે અયન ને વર્ષાદિ છે, તે કાળ પર-આયત્ત છે. ૨૫.**

અન્યાર્થઃ- [સમયઃ] સમય, [નિમિષઃ] નિમેષ, [કાષ્ઠા] કાષ્ઠા, [કલા ચ] કળા, [નાલી] ઘડી, [તતઃ દિવારાત્રઃ] અહોરાત્ર, (-દિવસ), [માસર્ત્વયનસંવત્સરમ્] માસ, ઋતુ, અયન અને વર્ષ - [ઇતિ કાલઃ] એવો જે કાળ (અર્થાત્ વ્યવહારકાળ) [પરાયત્તઃ] તે પરાશ્રિત છે.

ટીકા:- વ્યવહારકાળનું કથંચિત્ પરાશ્રિતપણું દર્શાવ્યું છે.

પરમાણુના ગમનને આશ્રિત સમય છે; આંખના વીંચાવાને આશ્રિત નિમેષ છે; તેની (-નિમેષની) અમુક સંખ્યાથી કાષ્ઠા, કળા અને ઘડી હોય છે; સૂર્યના ગમનને આશ્રિત અહોરાત્ર હોય છે; અને તેની (-અહોરાત્રની) અમુક સંખ્યાથી માસ, ઋતુ, અયન ને વર્ષ હોય છે. -આવો વ્યવહારકાળ કેવળ કાળના પર્યાયમાત્રપણે અવધારવો અશક્ય હોવાથી (અર્થાત્ પરની અપેક્ષા વિના- પરમાણુ, આંખ, સૂર્ય વગેરે પર પદાર્થોની અપેક્ષા વિના-વ્યવહારકાળનું માપ નક્કી કરવું અશક્ય હોવાથી) તેને ' પરાશ્રિત ' એવી ઉપમા આપવામાં આવે છે.

**णत्थि चिरं वा खिप्पं मत्तारहिदं तु सा वि खलु मत्ता ।
पोग्गलदव्वेण विणा तम्हा कालो पडुच्चभवो ॥ २६ ॥**

**नास्ति चिरं वा क्षिप्रं मात्रारहितं तु सापि खलु मात्रा ।
पुद्गलद्रव्येण विना तस्मात्काल प्रतीत्यभवः ॥ २६ ॥**

**‘ચિર’ ‘શીઘ્ર’ નહિ માત્રા વિના, માત્રા નહીં પુદ્ગલ વિના,
તે કારણે પર-આશ્રયે ઉત્પન્ન ભાખ્યો કાળ આ. ૨૬.**

ભાવાર્થ:- ‘સમય’ નિમિત્તભૂત એવા મંદ ગતિએ પરિણત પુદ્ગલ-પરમાણુ વડે પ્રગટ થાય છે- મપાય છે. (અર્થાત્ પરમાણુને એક આકાશપ્રદેશથી બીજા અનંતર આકાશપ્રદેશ મંદગતિથી જતાં જે વખત લાગે તેને સમય કહેવામાં આવે છે). ‘નિમેષ’ આંખના વીંચાવાથી પ્રગટ થાય છે (અર્થાત્ ખુલ્લી આંખને વીંચાતા જે વખત લાગે તેને નિમેષ કહેવામાં આવે છે અને તે એક નિમેષ અસંખ્યાત સમયોનો હોય છે). પંદર નિમેષની એક ‘કાષ્ઠા’, ત્રીશ કાષ્ઠાની એક ‘કળા’, વીશથી કાંઈક અધિક કળાની એક ‘ઘડી’ અને બે ઘડીનું એક ‘મહૂર્ત બને છે). ‘અહોરાત્ર’ સૂર્યના ગમનથી પ્રગટ થાય છે (અને તે એક અહોરાત્ર ત્રીશ મુહૂર્તનું હોય છે) ત્રીશ અહોરાત્રનો એક ‘માસ’, બે માસની એક ‘ઋતુ’ ત્રણ ઋતુનું એક ‘અયન’ અને બે અયનનું એક ‘વર્ષ’ બને છે. - આ બધો વ્યવહારકાળ છે. ‘પલ્લોપમ’, ‘સાગરોપમ’ વગેરે પણ વ્યવહારકાળના ભેદો છે.

ઉપરોક્ત સમય-નિમેષાદિ બધાય ખરેખર કેવળ નિશ્ચયકાળના જ (-કાળદ્રવ્યના જ) પર્યાયો છે પરંતુ તેઓ પરમાણુ વગેરે દ્વારા પ્રગટ થતા હોવાથી (અર્થાત્ પર પદાર્થો દ્વારા માપી શકાતા હોવાથી) તેમને ઉપચારથી પરાશ્રિત કહેવામાં આવે છે. ૨૫.

અન્યાર્થ:- [ચિરં વા ક્ષિપ્રં] ‘ચિર’ અથવા ‘ક્ષિપ્ર’ એવું જ્ઞાન (-બહુ કાળ અથવા થોડો કાળ એવું જ્ઞાન) [માત્રારહિતં તુ] પરિમાણ વિના (-કાળના માપ વિના) [ન અસ્તિ] હોય નહિ; [સા માત્રા અપિ] અને તે પરિમાણ [ખલુ] ખરેખર [પુદ્ગલદ્રવ્યેણ વિના] પુદ્ગલદ્રવ્ય વિના થતું નથી; [તસ્માત્] તેથી [કાલઃ પ્રતીત્યભવઃ] કાળ આશ્રિતપણે ઊપજનારો છે (અર્થાત્ વ્યવહારકાળ પરનો આશ્રય કરીને ઊપજે છે એમ ઉપચારથી કહેવાય છે).

અત્ર વ્યવહારકાલસ્ય કથંચિત્ પરાયત્ત્વે સદુપપત્તિરુક્તા ।

इह हि व्यवहारकाले निमिषसमयादौ अस्ति तावत् चिर इति क्षिप्र इति संप्रत्ययः । स खलु दीर्घह्रस्वकालनिबंधनं प्रमाणमंतरेण न संभाव्यते । तदपि प्रमाणं पुद्गलद्रव्यपरिणाममन्तरेण नावधार्यते । ततःपरपरिणामद्योतमानत्वाद्ध्रस्वव्यवहारकालो निश्चयेनानन्याश्रितोऽपि प्रतीत्यभव इत्यभिधीयते । तदत्रास्तिकायसामान्यप्ररूपणायामस्तिकायत्वाभावात्साक्षादनुपन्यस्यमानोऽपि जीव-पुद्गलपरिणामान्यथानुपपत्त्या निश्चयरूपस्तत्परिणामायत्ततया व्यवहाररूपः कालोऽस्तिकायपञ्च-कवच्चोकरूपेण परिणत इति खरतरदृष्ट्याभ्युपगम्यत इति ॥ २६ ॥

ટીકા:- અહીં વ્યવહારકાળના કથંચિત્ પરાશ્રિતપણા વિષે સત્ય યુક્તિ કહેવામાં આવી છે.

પ્રથમ તો, નિમેષ-સમયાદિ વ્યવહારકાળમાં ‘ચિર’ અને ‘ક્ષિપ્ર’ એવું જ્ઞાન (-લાંબો કાળ અને ટૂંકો કાળ એવું જ્ઞાન) થાય છે. તે જ્ઞાન ખરેખર લાંબા અને ટૂંકા કાળ સાથે સંબંધ રાખનારા પ્રમાણ (-કાળપરિમાણ) વિના સંભવતું નથી; અને તે પ્રમાણ પુદ્ગલદ્રવ્યના પરિણામ વિના નક્કી થતું નથી. તેથી, વ્યવહારકાળ પરના પરિણામ દ્વારા જણાતો હોવાથી - જોકે નિશ્ચયથી તે અન્યને આશ્રિત નથી તોપણ- આશ્રિતપણે ઊપજનારો (-પરને અવલંબીને ઊપજતો) કહેવામાં આવે છે.

માટે, જોકે કાળને અસ્તિકાયપણાના અભાવને લીધે અહીં અસ્તિકાયની સામાન્ય પ્રરૂપણામાં તેનું *સાક્ષાત્ કથન નથી તોપણ, જીવ-પુદ્ગલના પરિણામની અન્યથા અનુપપત્તિ વડે સિદ્ધ થતો નિશ્ચયરૂપ કાળ અને તેમના પરિણામને આશ્રિત નક્કી થતો વ્યવહારરૂપ કાળ પંચાસ્તિકાયની માફક લોકરૂપે પરિણત છે- એમ, અતિ તીક્ષ્ણ દૃષ્ટિથી જાણી શકાય છે.

ભાવાર્થ:- ‘સમય’ ટૂંકા છે, ‘નિમેષ’ લાંબા છે અને ‘મુહુર્ત’ તેનાથી પણ લાંબું છે એવું જે જ્ઞાન થાય છે તે ‘સમય’, ‘નિમેષ’ વગેરેનું પરિમાણ જાણવાથી થાય છે; અને તે કાળપરિમાણ પુદ્ગલો દ્વારા નક્કી થાય છે. તેથી વ્યવહારકાળની ઉત્પત્તિ પુદ્ગલો દ્વારા થતી (ઉપચારથી) કહેવામાં આવે છે.

* સાક્ષાત્ =સીધું (કાળનું વિસ્તૃત સીધું કથન શ્રી પ્રવચનસારના દ્વિતીય-શ્રુતસ્કંધમાં કરવામાં આવ્યું છે; માટે કાળનું સ્વરૂપ વિસ્તારથી જાણવાના ઈચ્છક જિજ્ઞાસુએ પ્રવચનસારમાંથી તે જાણી લેવું.]

इति समयव्याख्यायामन्तनीतषड्द्रव्यपञ्चास्तिकायसामान्यव्याख्यानरूपः पीठबंधः समाप्तः ।।

अथामीषामेव विशेषव्याख्यानम् । तत्र तावत् जीवद्रव्यास्तिकायव्याख्यानम् ।

એ રીતે જોકે વ્યવહારકાળનું માપ પુદ્ગલ દ્વારા થતું હોવાથી તેને ઉપચારથી પુદ્ગલાશ્રિત કહેવામાં આવે છે તોપણ નિશ્ચયથી તે કેવળ કાળદ્રવ્યના જ પર્યાયરૂપ છે, પુદ્ગલથી સર્વથા ભિન્ન છે-એમ સમજવું. જેમ દસ શેર પાણીના માટીમય ઘડાનું માપ પાણી દ્વારા થતું હોવા છતાં ઘડો માટીના જ પર્યાયરૂપ છે, પાણીના પર્યાયરૂપ નથી, તેમ સમય-નિમેષાદિ વ્યવહારકાળનું માપ પુદ્ગલ દ્વારા થતું હોવા છતાં વ્યવહારકાળ કાળદ્રવ્યના જ પર્યાયરૂપ છે, પુદ્ગલના પર્યાયરૂપ નથી.

કાળસંબંધી ગાથાસૂત્રોના કથનનો સંક્ષેપ આ પ્રમાણે છે:- જીવપુદ્ગલોના પરિણામમાં (સમયવિશિષ્ટ વૃત્તિમાં) વ્યવહારે સમયની અપેક્ષા આવે છે; તેથી સમયને ઉત્પન્ન કરનારો કોઈ પદાર્થ અવશ્ય હોવો જોઈએ. આ પદાર્થ તે કાળદ્રવ્ય છે. કાળદ્રવ્ય પરિણમવાથી વ્યવહારકાળ થાય છે અને તે વ્યવહારકાળ પુદ્ગલ દ્વારા મપાતો હોવાથી તેને ઉપચારથી પરાશ્રિત કહેવામાં આવે છે. પંચાસ્તિકાયની માફક નિશ્ચયવ્યવહારરૂપ કાળ પણ લોકરૂપે પરિણત છે એમ સર્વજ્ઞોએ જોયું છે અને અતિ તીક્ષ્ણ દ્રષ્ટિ વડે સ્પષ્ટ સમ્યક્ અનુમાન પણ થઈ શકે છે.

કાળસંબંધી કથનનો તાત્પર્યાર્થ નીચે પ્રમાણે ગ્રહવાયોગ્ય છે:- અતીત અનંત કાળમાં જીવને એક ચિદાનંદરૂપી કાળ જ (સ્વકાળ જ) જેનો સ્વભાવ છે એવા જીવાસ્તિકાયની ઉપલબ્ધિ થઈ નથી; તે જીવાસ્તિકાયનું જ સમ્યક્ શ્રદ્ધાન, તેનું જ રાગાદિથી ભિન્નરૂપે ભેદજ્ઞાન અને તેમાં જ રાગાદિવિભાવરૂપ સમસ્ત સંકલ્પ-વિકલ્પજાળના ત્યાગ વડે સ્થિર પરિણતિ કર્તવ્ય છે. રહ.

આ રીતે (શ્રીમદ્ભગવત્કુંડાચાર્યદેવપ્રણીત શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ શાસ્ત્રની શ્રી અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવવિરચિત) સમયવ્યાખ્યા નામની ટીકામાં પડ્દ્રવ્ય-પંચાસ્તિકાયના સામાન્ય વ્યાખ્યાનરૂપ પીઠિકા સમાપ્ત થઈ.

હવે તેમનું જ (-પડ્દ્રવ્ય અને પંચાસ્તિકાયનું જ) વિશેષ વ્યાખ્યાન કરવામાં આવે છે. તેમાં પ્રથમ, જીવદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન છે.

**जीवो ति हवदि चेदा उवओगविसेसिदो प्हू कत्ता ।
भोक्ता य देहमेत्तो ण हि मुत्तो कम्मसंजुत्तो ॥ २७ ॥**

**जीव इति भवति चेतयितोपयोगविशेषितः प्रभुः कर्ता ।
भोक्ता च देहमात्रो न हि मूर्तः कर्मसंयुक्तः ॥ २७ ॥**

अत्र संसारावस्थस्यात्मनः सोपाधि निरुपाधि च स्वरूपमुक्तम् ।

आत्मा हि निश्चयेन भावप्राणधारणाज्जीवः, व्यवहारेण द्रव्यप्राणधारणाज्जीवः। निश्चयेन चिदात्मकत्वात्, व्यवहारेण चिच्छक्तियुक्तत्वाच्चेतयिता। निश्चयेनापृथग्भूतेन, व्यवहारेण पृथग्भूतेन चैतन्यपरिणामलक्षणेनोपयोगेनोपलक्षितत्वादुपयोगविशेषितः।

**છે જીવ, ચેતયિતા, પ્રભુ, ઉપયોગચિત્ત, અમૂર્ત છે,
કર્તા અને ભોક્તા, શરીરપ્રમાણ, કર્મે યુક્ત છે. ૨૭.**

अन्यार्थः- [जीवः इति भवति] (संसारस्थित) आत्मा जिव છે, [चेतयिता] ચેતયિતા (ચેતનારો) છે, [उपयोगविशेषितः] ઉપયોગલક્ષિત છે, [प्रभुः] પ્રભુ છે, [कर्ता] કર્તા છે, [भोक्ता] ભોક્તા છે, [देहमात्रः] દેહપ્રમાણ છે, [न हि मूर्तः] અમૂર્ત છે [च] અને [कर्मसंयुक्तः] કર્મસંયુક્ત છે.

टीका:- અહીં (આ ગાથામાં) સંસાર-અવસ્થાવાળા આત્માનું *સોપાધિ અને નિરુપાધિ સ્વરૂપ કહ્યું છે.

આત્મા નિશ્ચયે ભાવપ્રાણના ધારણને લીધે ‘જીવ’ છે, વ્યવહારે (અસદ્ભૂત વ્યવહારનયે) દ્રવ્યપ્રાણના ધારણને લીધે ‘જીવ’ છે; નિશ્ચયે *ચિત્સ્વરૂપ હોવાથી ‘ચેતયિતા’ (ચેતનારો) છે, વ્યવહારે (સદ્ભૂત વ્યવહારનયે) ચિત્શક્તિયુક્ત હોવાથી ‘ચેતયિતા’ છે; નિશ્ચયે *અપૃથગ્ભૂત એવા ચૈતન્યપરિણામસ્વરૂપ ઉપયોગ વડે લક્ષિત હોવાથી ‘ઉપયોગલક્ષિત’ છે, વ્યવહારે (સદ્ભૂત વ્યવહારનયે) પૃથગ્ભૂત એવા ચૈતન્યપરિણામસ્વરૂપ ઉપયોગ વડે લક્ષિત હોવાથી ‘ઉપયોગલક્ષિત’ છે; નિશ્ચયે

૧. સોપાધિ = ઉપાધિ સહિત; જેમાં પરની અપેક્ષા આવતી હોય એવું.

૨. નિશ્ચયે ચિત્શક્તિને આત્મા સાથે અભેદ છે અને વ્યવહારે ભેદ છે; તેથી નિશ્ચયે આત્મા ચિત્શક્તિસ્વરૂપ છે અને વ્યવહારે ચિત્શક્તિવાન છે.

૩. અપૃથગ્ભૂત = અપૃથક્; અભિન્ન. (નિશ્ચયે ઉપયોગ આત્માથી અપૃથક્ છે અને વ્યવહારે પૃથક્ છે.)

નિશ્ચયેન ભાવકર્મણાં, વ્યવહારેણ દ્રવ્યકર્મણામાસ્રવણબંધનસંવરણનિર્જરણમોક્ષણેષુ
સ્વયમીશત્વાત્ પ્રભુઃ। નિશ્ચયેન પૌદ્ગલિકકર્મનિમિત્તાત્મપરિણામાનાં,
વ્યવહારેણાત્મપરિણામનિમિત્તપૌદ્ગલિકકર્મણાં કર્તૃત્વાત્કર્તા।
નિશ્ચયેનશુભાશુભકર્મનિમિત્તસુખદુઃખપરિણામાનાં, વ્યવહારેણ શુભાશુભકર્મસંપાદિ-
તેષ્ટાનિષ્ટવિષયાણાં ભોક્તૃત્વાદ્ભોક્તા। નિશ્ચયેન લોકમાત્રોઽપિ વિશિષ્ટાવગાહપરિણામશક્તિયુક્ત-
ત્વાન્નામકર્મનિર્વૃત્તમણુ મહચ્ચ શરીરમધિતિષ્ઠન્ વ્યવહારેણ દેહમાત્રઃ। વ્યવહારેણ કર્મભિઃ
સહૈકત્વપરિણામાન્મૂર્તોઽપિ નિશ્ચયેન નીરૂપસ્વભાવત્વાન્ન હિ મૂર્તઃ। નિશ્ચયેન પુદ્ગલ-
પરિણામાનુરૂપચૈતન્યપરિણામાત્મભિઃ, વ્યવહારેણ ચૈતન્યપરિણામાનુરૂપપુદ્ગલપરિણામાત્મભિઃ
કર્મભિઃ સંયુક્તત્વાત્કર્મસંયુક્ત ઇતિ ॥ ૨૭ ॥

ભાવકર્મોનાં આસ્રવ, બંધ, સંવર, નિર્જરા અને મોક્ષ કરવામાં સ્વયં ઈશ (સમર્થ) હોવાથી
'પ્રભુ' છે, વ્યવહારે (અસદ્ભૂત વ્યવહારનયે) દ્રવ્યકર્મોનાં આસ્રવ, બંધ, સંવર, નિર્જરા અને
મોક્ષ કરવામાં સ્વયં ઈશ હોવાથી 'પ્રભુ' છે; નિશ્ચયે પૌદ્ગલિક કર્મો જેમનું નિમિત્ત છે એવા
આત્મપરિણામોનું કર્તૃત્વ હોવાથી 'કર્તા' છે, વ્યવહારે (અસદ્ભૂત વ્યવહારનયે) આત્મપરિણામો
જેમનું નિમિત્ત છે એવાં પૌદ્ગલિક કર્મોનું કર્તૃત્વ હોવાથી 'કર્તા' છે; નિશ્ચયે શુભાશુભ કર્મો
જેમનું નિમિત્ત છે એવા સુખદુઃખપરિણામોનું ભોક્તૃત્વ હોવાથી 'ભોક્તા' છે, વ્યવહારે
(અસદ્ભૂત વ્યવહારનયે) શુભાશુભ કર્મોથી સંપાદિત (પ્રાપ્ત) ઈષ્ટાનિષ્ટ વિષયોનું ભોક્તૃત્વ
હોવાથી 'ભોક્તા' છે; નિશ્ચયે લોકપ્રમાણ હોવા છતાં, વિશિષ્ટ અવગાહપરિણામની શક્તિવાળો
હોવાથી નામકર્મથી રચાતા નાના-મોટા શરીરમાં રહેતો થકો વ્યવહારે (સદ્ભૂત વ્યવહારનયે)
'દેહપ્રમાણ' છે; વ્યવહારે (અસદ્ભૂત વ્યવહારનયે) કર્મો સાથે એકત્વપરિણામને લીધે મૂર્ત હોવા
છતાં, નિશ્ચયે અરૂપી-સ્વભાવવાળો હોવાને લીધે 'અમૂર્ત' છે; *નિશ્ચયે પુદ્ગલપરિણામને
અનુરૂપ ચૈતન્યપરિણામાત્મક કર્મો સાથે સંયુક્ત હોવાથી 'કર્મસંયુક્ત' છે, વ્યવહારે (અસદ્ભૂત
વ્યવહારનયે) ચૈતન્યપરિણામને અનુરૂપ પુદ્ગલપરિણામાત્મક કર્મો સાથે સંયુક્ત હોવાથી
'કર્મસંયુક્ત' છે.

ભાવાર્થ:- પહેલી ૨૬ ગાથાઓમાં પડ્દવ્ય અને પંચાસ્તિકાયનું સામાન્ય

* સંસારી આત્મા નિશ્ચયે નિમિત્તભૂત પુદ્ગલકર્મોને અનુરૂપ એવા નૈમિત્તિક આત્મપરિણામો સાથે
(અર્થાત્ ભાવકર્મો સાથે) સંયુક્ત હોવાથી કર્મસંયુક્ત છે અને વ્યવહારે નિમિત્તભૂત
આત્મપરિણામોને અનુરૂપ એવાં નૈમિત્તિક પુદ્ગલકર્મો સાથે (અર્થાત્ દ્રવ્યકર્મો સાથે) સંયુક્ત
હોવાથી કર્મસંયુક્ત છે.

**કર્મમલવિપ્પમુક્તો ઉઢ્ઢું લોગસ્સ અંતમધિગંતા ।
સો સવ્વણાણદરિસી લહદિ સુહમણિંદિયમનંતમ્ ॥ ૨૮ ॥**

**કર્મમલવિપ્રમુક્ત ઊર્ધ્વ લોકસ્યાન્તમધિગમ્ય ।
સ સર્વજ્ઞાનદર્શી લભતે સુખમનિન્દ્રિયમનંતમ્ ॥ ૨૮ ॥**

અત્ર મુક્તાવસ્થસ્યાત્મનો નિરુપાધિસ્વરૂપમુક્તમ્ ।

આત્મા હિ પરદ્રવ્યત્વાત્કર્મરજસા સાકલ્યેન યસ્મિન્નેવ ક્ષણે મુચ્યતે તસ્મિન્નેવોર્ધ્વગમનસ્વભાવત્વાદ્લોકાંતમધિગમ્ય પરતો ગતિહેતોરભાવાદવસ્થિતઃ કેવલજ્ઞાનદર્શનાભ્યાં સ્વરૂપભૂતત્વાદમુક્તોઽનંતમતીન્દ્રિયં સુખમનુભવતિ । મુક્તસ્ય ચાસ્ય ભાવપ્રાણધારણલક્ષણં

નિરૂપણ કરીને, હવે આ ૨૭મી ગાથાથી તેમનું વિશેષ નિરૂપણ શરૂ કરવામાં આવ્યું છે. તેમાં પ્રથમ, જીવનું (આત્માનું) નિરૂપણ શરૂ કરતાં આ ગાથામાં સંસારસ્થિત આત્માને જીવ (અર્થાત્ જીવત્વવાળો), ચેતયિતા, ઉપયોગલક્ષણવાળો, પ્રભુ, કર્તા ઇત્યાદિ કહ્યો છે. જીવત્વ, ચેતયિતૃત્વ, ઉપયોગ, પ્રભુત્વ, કર્તૃત્વ, ઇત્યાદિનું વિવરણ આગળની ગાથાઓમાં આવશે. ૨૭.

**સૌ કર્મભજથી મુક્ત આત્મા પામીને લોકાગ્રને,
સર્વજ્ઞદર્શી તે અનંત અનિન્દ્રિય સુખને અનુભવે. ૨૮.**

અન્યયાર્થ:- [કર્મમલવિપ્રમુક્તઃ] કર્મભજથી મુક્ત આત્મા [ઊર્ધ્વ] ઊંચે [લોકસ્ય અન્તમ્] લોકના અંતને [અધિગમ્ય] પામીને [સઃ સર્વજ્ઞાનદર્શી] તે સર્વજ્ઞ-સર્વદર્શી [અનંતમ્] અનંત [અનિન્દ્રિયમ્] અનિન્દ્રિય [સુખમ્] સુખને [લભતે] અનુભવે છે.

ટીકા:- અહીં મુક્તાવસ્થાવાળા આત્માનું નિરુપાધિ સ્વરૂપ કહ્યું છે.

આત્મા (કર્મરજના) પરદ્રવ્યપણાને લીધે કર્મરજથીસંપૂર્ણપણે જે ક્ષણે મુક્તાય છે (-મુક્ત થાય છે), તે જ ક્ષણે (પોતાના) ઊર્ધ્વગમનસ્વભાવને લીધે લોકના અંતને પામીને આગળ ગતિહેતુનો અભાવ હોવાથી (ત્યાં) સ્થિર રહેતો થકો, કેવળજ્ઞાન અને કેવળદર્શન (નિજ) સ્વરૂપભૂત હોવાને લીધે તેમનાથી નહિ મુક્તાતો થકો અનંત અનિન્દ્રિય સુખને અનુભવે છે. તે મુક્ત આત્માને, ભાવપ્રાણધારણ જેનું લક્ષણ

જીવત્વં, ચિદ્રૂપલક્ષણં ચેતયિતૃત્વં, ચિત્પરિણામલક્ષણ ઉપયોગઃ,
નિર્વર્તિતસમસ્તાધિકારશક્તિમાત્રં પ્રભુત્વં, સમસ્તવસ્ત્વસાધારણસ્વરૂપનિર્વર્તનમાત્રં કર્તૃત્વં,
સ્વરૂપભૂતસ્વાતન્ત્ર્યલક્ષણસુખોપલમ્ભ-રૂપં ભોક્તૃત્વં,
અતીતાનંતરશરીરપરિમાણાવગાહપરિણામરૂપં દેહમાત્રત્વં, ઉપાધિસંબંધવિવિક્ત-
માત્યન્તિકમમૂર્તત્વમ્। કર્મસંયુક્તત્વં તુ દ્રવ્યભાવકર્મવિપ્રમોક્ષાન્ન ભવત્યેવ। દ્રવ્યકર્માણિ હિ
પુદ્ગલસ્કંધા ભાવકર્માણિ તુ ચિદ્વિવર્તાઃ। વિવર્તતે હિ ચિચ્છક્તિરનાદિજ્ઞાનાવરણાદિ-
કર્મસંપર્કકૂળિતપ્રચારા પરિચ્છેદ્યસ્ય વિશ્વસ્યૈકદેશેષુ ક્રમેણ વ્યાપ્રિયમાણા। યદા તુ
જ્ઞાનાવરણાદિકર્મસંપર્કઃ પ્રણશ્યતિ તદા પરિચ્છેદ્યસ્ય વિશ્વસ્ય

(-સ્વરૂપ) છે એવું 'જીવત્વ' હોય છે; ચિદ્રૂપ જેનું લક્ષણ (-સ્વરૂપ) છે એવું 'ચેતયિતૃત્વ' હોય છે; ચિત્પરિણામ જેનું લક્ષણ (-સ્વરૂપ) છે એવો 'ઉપયોગ' હોય છે; પ્રાપ્ત કરેલા સમસ્ત (આત્મિક) અધિકારોની *શક્તિમાત્રરૂપ 'પ્રભુત્વ' હોય છે; સમસ્ત વસ્તુઓથી અસાધારણ એવા સ્વરૂપની નિષ્પત્તિમાત્રરૂપ (-નિજ સ્વરૂપને રચવારૂપ) 'કર્તૃત્વ' હોય છે; સ્વરૂપભૂત સ્વાતંત્ર્ય જેનું લક્ષણ (-સ્વરૂપ) છે એવા સુખની ઉપલબ્ધિરૂપ 'ભોક્તૃત્વ' હોય છે; અતીત અનંતર (-છેલ્લા) શરીર પ્રમાણે અવગાહપરિણામરૂપ 'દેહપ્રમાણપણું' હોય છે; અને ઉપાધિના સંબંધથી વિવિક્ત એવું આત્યંતિક (સર્વથા) 'અમૂર્તપણું' હોય છે. (મુક્ત આત્માને) 'કર્મસંયુક્તપણું' તો નથી જ હોતું, કારણ કે દ્રવ્યકર્મો અને ભાવકર્મોથી વિમુક્તિ થઈ છે. દ્રવ્યકર્મો તે પુદ્ગલસ્કંધો છે અને ભાવકર્મો તે ચિદ્વિવર્તો છે. ચિત્શક્તિ અનાદિ જ્ઞાનાવરણાદિકર્મોના સંપર્કથી (સંબંધથી) સંકુચિત વ્યાપારવાળી હોવાને લીધે જોયભૂત વિશ્વના (-સમસ્ત પદાર્થોના) એક એક દેશમાં ક્રમે વ્યાપાર કરતી થકી વિવર્તન પામે છે. પરંતુ જ્યારે જ્ઞાનાવરણાદિકર્મોનો સંપર્ક વિનાશ પામે છે, ત્યારે

- * શક્તિ = સામર્થ્ય; ઈશત્વ. (મુક્ત આત્મા સમસ્ત આત્મિક અધિકારોને ભોગવવામાં અર્થાત્ તેમનો અમલ કરવામાં સ્વયં સમર્થ છે તેથી તે પ્રભુ છે.)
૧. મુક્ત આત્માની અવગાહના ચરમશરીરપ્રમાણ હોય છે તેથી તે છેલ્લા દેહની અપેક્ષા લઈને તેમને 'દેહપ્રમાણપણું' કહી શકાય છે.
 ૨. વિવિક્ત = ભિન્ન; રહિત.
 ૩. પૂર્વ સૂત્રમાં કહેલા 'જીવત્વ' આદિ નવ વિશેષોમાંથી પ્રથમના આઠ વિશેષો મુક્તાત્માને પણ યથાસંભવ હોય છે, માત્ર એક 'કર્મસંયુક્તપણું' હોતું નથી.
 ૪. ચિદ્વિવર્ત = ચૈતન્યનો પલટો અર્થાત્ ચૈતન્યનું એક વિષયને છોડી અન્ય વિષયને જાણવારૂપે પલટાવું તે; ચિત્શક્તિનું અન્ય અન્ય જોયોને જાણવારૂપે પરિણમવું તે.

સર્વદેશેષુ યુગપદ્ધ્યાપૃતા કથંચિત્કૌટસ્થ્યમવાપ્ય વિષયાંતરમનાપ્નુવંતી ન વિવર્તતે । સ ખલ્વેષ નિશ્ચિતઃ સર્વજ્ઞસર્વદર્શિત્વોપલમ્ભઃ । અયમેવ દ્રવ્યકર્મનિબંધનભૂતાનાં ભાવકર્મણાં કર્તૃત્વોચ્છેદઃ । અયમેવ ચ વિકારપૂર્વકાનુભવાભાવાદૌપાધિકસુખદુઃખપરિણામાનાં ભોક્તૃત્વોચ્છેદઃ । ઇદમેવ ચાનાદિવિવર્તચ્છેદવિચ્છિત્તિસુસ્થિતાનંતચૈતન્યસ્યાત્મનઃ સ્વતંત્રસ્વરૂપાનુભૂતિલક્ષણસુખસ્ય ભોક્તૃત્વમિતિ ॥ ૨૮ ॥

**જાદો સયં સ ચેદા સવ્વળ્હૂ સવ્વલોગદરસી ય ।
પપ્પોદિ સુહમણંતં અવ્વાબાધં સગમમુત્તં ॥ ૨૯ ॥**

**જાતઃ સ્વયં સ ચેતયિતા સર્વજ્ઞઃ સર્વલોકદર્શી ચ ।
પ્રાપ્નોતિ સુખમનંતમવ્યાબાધં સ્વકમમૂર્તમ્ ॥ ૨૯ ॥**

તે જ્ઞેયભૂત વિશ્વના સર્વ દેશોમાં યુગપદ્ વ્યાપાર કરતી થકી કથંચિત્ કૂટસ્થ થઈને, અન્ય વિષયને નહિ પામતી થકી વિવર્તન કરતી નથી. તે આ (ચિત્શક્તિના વિવર્તનનો અભાવ), ખરેખર નિશ્ચિત (-નિયત, અચળ) સર્વજ્ઞપણાની અને સર્વદર્શીપણાની ઉપલબ્ધિ છે. આ જ, દ્રવ્યકર્મોના નિમિત્તભૂત ભાવકર્મોના કર્તૃત્વનો વિનાશ છે; આ જ, વિકારપૂર્વક અનુભવના અભાવને લીધે ઔપાધિક સુખદુઃખપરિણામોના ભોક્તૃત્વનો વિનાશ છે; અને આ જ, અનાદિ વિવર્તનના ખેદના વિનાશથી જેનું અનંત ચૈતન્ય સુસ્થિત થયું છે એવા આત્માને સ્વતંત્રસ્વરૂપાનુભૂતિલક્ષણ સુખનું (-સ્વતંત્ર સ્વરૂપની અનુભૂતિ જેનું લક્ષણ છે એવા સુખનું) ભોક્તૃત્વ છે. ૨૮.

**સ્વયમેવ ચેતક સર્વજ્ઞાની-સર્વદર્શી થાય છે,
ને નિજ અમૂર્ત અનંત અવ્યાબાધ સુખને અનુભવે. ૨૯.**

અન્યયાર્થઃ- [સઃ ચેતયિતા] તે ચેતયિતા (ચેતનારો આત્મા) [સર્વજ્ઞઃ] સર્વજ્ઞ [ચ] અને [સર્વલોકદર્શી] સર્વલોકદર્શી [સ્વયં જાતઃ] સ્વયં થયો થકો,

૧. કૂટસ્થ = સર્વકાળે એક રૂપે રહેનારી; અચળ. [જ્ઞાનાવરણાદિકર્મોનો સંબંધ નષ્ટ થતાં કાંઈ ચિત્શક્તિ સર્વથા અપરિણામી થઈ જતી નથી; પરંતુ તે અન્ય અન્ય જ્ઞેયોને જાણવારૂપે પલટાતી નથી-સર્વદા ત્રણે કાળના સમસ્ત જ્ઞેયોને જાણ્યા કરે છે, તેથી તેને કથંચિત્ કૂટસ્થ કહી છે.]
૨. ઔપાધિક = દ્રવ્યકર્મરૂપ ઉપાધિ સાથે સંબંધવાળા; દ્રવ્યકર્મરૂપ ઉપાધિ જેમાં નિમિત્ત જ્ઞેય છે એવા; અસ્વાભાવિક; વૈભાવિક; વિકારી.

इदं सिद्धस्य निरुपाधिज्ञानदर्शनसुखसमर्थनम् ।

આત્મા હિ જ્ઞાનદર્શનસુખસ્વભાવઃ સંસારાવસ્થાયામનાદિકર્મક્લેશસંકોચિતાત્મશક્તિઃ પરદ્રવ્યસંપર્કેણ ક્રમેણ કિંચિત્ કિંચિજ્ઞાનાતિ પશ્યતિ, પરપ્રત્યયં મૂર્તસંબદ્ધં સવ્યાબાધં સાંતં સુખમનુભવતિ ચ । યદા ત્વસ્ય કર્મક્લેશાઃ સામસ્ત્યેન પ્રણશ્યન્તિ, તદાઽનર્ગલાસંકુચિતાત્મ-શક્તિરસહાયઃ સ્વયમેવ યુગપત્સમગ્રં જાનાતિ પશ્યતિ, સ્વપ્રત્યયમમૂર્તસંબદ્ધમવ્યાબાધમનંતં સુખ મનુભવતિ ચ । તતઃ સિદ્ધસ્ય સમસ્તં સ્વયમેવ જાનતઃ પશ્યતઃ, સુખમનુભવતશ્ચ સ્વં, ન પરેણ પ્રયોજનમિતિ ॥ ૨૧ ॥

[સ્વકમ્] સ્વક્રીય [અમૂર્તમ્] અમૂર્ત [અવ્યાબાધમ્] અવ્યાબાધ [અનંતમ્] અનંત [સુખમ્] સુખને [પ્રાપ્નોતિ] ઉપલબ્ધ કરે છે.

ટીકા:- આ, સિદ્ધના નિરુપાધિ જ્ઞાન, દર્શન અને સુખનું સમર્થન છે.

ખરેખર જ્ઞાન, દર્શન અને સુખ જેનો સ્વભાવ છે એવો આત્મા સંસારાવસ્થામાં, અનાદિ કર્મકલેશ વડે આત્મશક્તિ સંકુચિત કરવામાં આવી હોવાથી, પરદ્રવ્યના સંપર્ક વડે (ઈંદ્રિયાદિના સંબંધ વડે) કમથી કાંઈક કાંઈક જાણે છે અને દેખે છે તથા પરાશ્રિત, મૂર્ત (ઈંદ્રિયાદિ) સાથે સંબંધવાળું, સવ્યાબાધ (–બાધા સહિત) ને સાન્ત સુખ અનુભવે છે; પરંતુ જ્યારે તેને કર્મકલેશો સમસ્તપણે વિનાશ પામે છે ત્યારે, આત્મશક્તિ અનર્ગલ (–નિરંકુશ) અને અસંકુચિત હોવાથી, તે અસહાયપણે (–કોઈની સહાય વિના) સ્વયમેવ યુગપદ્ બધું (–સર્વ દ્રવ્યક્ષેત્રકાળભાવ) જાણે છે અને દેખે છે તથા સ્વાશ્રિત, મૂર્ત (ઈંદ્રિયાદિ) સાથે સંબંધ વિનાનું, અવ્યાબાધ ને અનંત સુખ અનુભવે છે. માટે બધું સ્વયમેવ જાણનારા અને દેખનારા તથા સ્વક્રીય સુખને અનુભવનારા સિદ્ધને પરથી (કાંઈ) પ્રયોજન નથી.

ભાવાર્થ:- સિદ્ધભગવાન (તેમ જ કેવળીભગવાન) સ્વયમેવ સર્વજ્ઞત્વાદિરૂપે પરિણમે છે; તેમના એ પરિણમનમાં લેશમાત્ર પણ (ઈંદ્રિયાદિ) પરનું આલંબન નથી.

અહીં કોઈ સર્વજ્ઞનો નિષેધ કરનાર જીવ કહે કે ‘સર્વજ્ઞ છે જ નહિ, કારણ કે જોવામાં આવતા નથી,’ તો તેને નીચે પ્રમાણે સમજાવવામાં આવે છે:-

હે ભાઈ ! જો તમે કહો છો કે ‘સર્વજ્ઞ નથી,’ તો અમે પૂછીએ છીએ કે કયાં સર્વજ્ઞ નથી ? આ ક્ષેત્રમાં અને આ કાળમાં કે ત્રણે લોકમાં અને ત્રણે કાળમાં ? જો ‘આ ક્ષેત્રમાં અને આ કાળમાં સર્વજ્ઞ નથી’ એમ કહો, તો તે તો સંમત જ છે.

**पाणेहिं चदुहिं जीवदि जीविस्सदि जो हु जीविदो पुव्वं ।
सो जीवो पाणा पुण बलमिंदियमाउ उस्सासो ॥ ३० ॥**

**प्राणैश्चतुर्भिर्जीवति जीविष्यति यः खलु जीवितः पूर्वम् ।
स जीवः प्राणाः पुनर्बलमिन्द्रियमायुरुच्छ्वासः ॥ ३० ॥**

जीवत्वगुणव्याख्येयम् ।

પરંતુ જો 'ત્રણે લોકમાં અને ત્રણે કાળમાં સર્વજ્ઞ નથી' એમ કહો તો અમે પૂછીએ છીએ કે તે તમે કઈ રીતે જાણ્યું? જો ત્રણે લોકને અને ત્રણે કાળને સર્વજ્ઞ વિનાના તમે જોઈ-જાણી લીધા તો તમે જ સર્વજ્ઞ થયા, કારણ કે જે ત્રણ લોકને અને ત્રણ કાળને જાણે તે જ સર્વજ્ઞ છે. અને જો સર્વજ્ઞ વિનાના ત્રણે લોકને અને ત્રણે કાળને તમે નથી જોઈ-જાણી લીધા તો પછી 'ત્રણે લોકમાં અને ત્રણે કાળમાં સર્વજ્ઞ નથી' એમ તમે કઈ રીતે કહી શકો? આ રીતે સિદ્ધ થાય છે કે તમે કરેલો સર્વજ્ઞનો નિષેધ યોગ્ય નથી.

હે ભાઈ! આત્મા એક પદાર્થ છે અને જ્ઞાન તેનો સ્વભાવ છે; તેથી તે જ્ઞાનનો સંપૂર્ણ વિકાસ થતાં એવું કાંઈ રહેતું નથી કે જે તે જ્ઞાનમાં અજ્ઞાત રહે. જેમ પરિપૂર્ણ ઉષ્ણતાએ પરિણમેલો અગ્નિ સમસ્ત દાઘને બાળે છે, તેમ પરિપૂર્ણ જ્ઞાને પરિણમેલો આત્મા સમસ્ત જ્ઞેયને જાણે છે. આવી સર્વજ્ઞશા આ ક્ષેત્રે આ કાળે (અર્થાત્ આ ક્ષેત્રે આ કાળમાં જન્મેલા જીવને) પ્રાપ્ત નહિ થતી હોવા છતાં સર્વજ્ઞત્વશક્તિવાળા નિજ આત્માનો સ્પષ્ટ અનુભવ આ ક્ષેત્રે આ કાળે પણ થઈ શકે છે.

આ શાસ્ત્ર અધ્યાત્મશાસ્ત્ર હોવાથી અહીં સર્વજ્ઞસિદ્ધિનો વિસ્તાર કરવામાં આવ્યો નથી; જિજ્ઞાસુએ તે અન્ય શાસ્ત્રોમાંથી જોઈ લેવો. ૨૯.

**જે ચાર પ્રાણે જીવતો પૂર્વે, જીવે છે, જીવશે,
તે જીવે છે; ને પ્રાણ ઈન્દ્રિય-આયુ-બળ-ઉચ્છ્વાસ છે. ૩૦.**

અન્યાર્થ:- [ય: ખલુ] જે [ચતુર્ભિ: પ્રાણૈ:] ચાર પ્રાણોથી [જીવતિ] જીવે છે, [જીવિષ્યતિ] જીવશે અને [જીવિત: પૂર્વમ્] પૂર્વે જીવતો હતો, [સ: જીવ:] તે જીવે છે; [પુન: પ્રાણા:] અને પ્રાણો [ઇન્દ્રિયમ્] ઈન્દ્રિય, [બલમ્] બળ, [આયુ:] આયુ તથા [ઉચ્છ્વાસ:] ઉચ્છ્વાસ છે.

ટીકા:- આ, જીવત્વગુણની વ્યાખ્યા છે.

इन्द्रियबलायुरुच्छ्वासलक्षणा हि प्राणाः। तेषु चित्सामान्यान्वयिनो भावप्राणाः,
पुद्गलसामान्यान्वयिनो द्रव्यप्राणाः। तेषामुभयेषामपि त्रिष्वपि कालेष्वनवच्छिन्नसंतानत्वेन
धारणात्संसारिणो जीवत्वम्। मुक्तस्य तु केवलानामेव भावप्राणानां धारणात्तदवसेयमिति ॥
३०॥

**अगुरुलघुगा अणंता तेहिं अणंतेहिं परिणदा सव्वे ।
देसेहिं असंखादा सिय लोगं सव्वमावण्णा ॥ ३१ ॥
केचित्तु अणावण्णा मिच्छादंसणकसायजोगजुदा ।
विजुदा य तेहिं बहुगा सिद्धा संसारिणो जीवा ॥ ३२ ॥**

**अगुरुलघुका अनंतास्तैरनंतैः परिणताः सर्वे ।
देशैरसंख्याताः स्यान्नोकं सर्वमापन्नाः ॥ ३१ ॥
केचित्तु अनापन्ना मिथ्यादर्शनकषाययोगयुताः ।
वियुताश्च तैर्बहवः सिद्धाः संसारिणो जीवाः ॥ ३२ ॥**

પ્રાણો ઈન્દ્રિય, બળ, આયુ અને ઉચ્છ્વાસસ્વરૂપ છે. તેમનામાં (-પ્રાણોમાં),
* ચિત્સામાન્યરૂપ અન્વયવાળા તે ભાવપ્રાણો છે અને પુદ્ગલસામાન્યરૂપ અન્વયવાળા તે
દ્રવ્યપ્રાણો છે. તે બન્ને પ્રાણોને ત્રણે કાળે અચ્છિન્ન-સંતાનપણે (અતૂટ ધારાએ) ધારતો હોવાથી
સંસારીને જીવત્વ છે. મુક્તને (સિદ્ધને) તો કેવળ ભાવપ્રાણોનું જ ધારણ હોવાથી જીવત્વ છે
એમ સમજવું. ૩૦.

**જે અગુરુલઘુક અનંત તે-રૂપ સર્વ જીવો પરિણમે;
સૌના પ્રદેશ અસંખ્ય; કતિપય લોકવ્યાપી હોય છે; ૩૧.
અવ્યાપી છે કતિપય; વળી નિર્દોષ સિદ્ધ જીવો ઘણા;
મિથ્યાત્વ-યોગ-કષાયયુત સંસારી જીવ બહુ જાણવા. ૩૨.**

अन्वयार्थः- [अनंताः अगुरुलघुकाः] अनंत એવા જે અગુરુલઘુ (ગુણો,

* જે પ્રાણોમાં ચિત્સામાન્યરૂપ અન્વય હોય છે તે ભાવપ્રાણો છે અર્થાત્ જે પ્રાણોમાં સદા
'ચિત્સામાન્ય, ચિત્સામાન્ય, ચિત્સામાન્ય' એવી એકરૂપતા-સદૃશતા હોય છે તે ભાવપ્રાણો છે. (જે
પ્રાણોમાં સદા 'પુદ્ગલસામાન્ય, પુદ્ગલસામાન્ય, પુદ્ગલસામાન્ય' એવી એકરૂપતા-સદૃશતા હોય
છે તે દ્રવ્યપ્રાણો છે.)

અત્ર જીવાનાં સ્વાભાવિકં પ્રમાણં મુક્તામુક્તવિભાગશ્ચોક્તઃ ।

જીવા હ્યવિભાગૈકદ્રવ્યત્વાલ્લોકપ્રમાણૈકપ્રદેશઃ । અગુરુલઘવો ગુણાસ્તુ તેષામગુરુલઘુ-
ત્વાભિધાનસ્ય સ્વરૂપપ્રતિષ્ઠત્વનિબંધનસ્ય સ્વભાવસ્યાવિભાગપરિચ્છેદાઃ પ્રતિસમય-

અંશો) [તૈઃ અનંતૈઃ] તે અનંત અગુરુલઘુ(ગુણ)રૂપે [સર્વે] સર્વ જીવો [પરિણતાઃ] પરિણત છે; [દેશૈઃ અસંખ્યાતાઃ] તેઓ અસંખ્યાત પ્રદેશવાળા છે. [સ્યાત્ સર્વમ્ લોકમ્ આપન્નાઃ] કેટલાક કથંચિત્ આખા લોકને પ્રાપ્ત હોય છે [કેચિત્ તુ] અને કેટલાક [અનાપન્નાઃ] અપ્રાપ્ત હોય છે. [બહવઃ જીવાઃ] ઘણા (-અનંત) જીવો [મિથ્યાદર્શનકષાયયોગયુતાઃ] મિથ્યાદર્શન-કષાય-યોગસહિત [સંસારિણઃ] સંસારી છે [ચ] અને ઘણા (-અનંત જીવો) [તૈઃ વિયુતાઃ] મિથ્યાદર્શન-કષાય-યોગરહિત [સિદ્ધાઃ] સિદ્ધ છે.

ટીકા:- અહીં જીવોનું સ્વાભાવિક પ્રમાણ તથા તેમનો મુક્ત ને અમુક્ત એવો વિભાગ કહ્યો છે.

જીવો ખરેખર અવિભાગી-એકદ્રવ્યપણાને લીધે લોકપ્રમાણ-એકપ્રદેશવાળા છે. તેમના (-જીવોના) અગુરુલઘુ ^૨ગુણો-અગુરુલઘુત્વ નામનો જે સ્વરૂપપ્રતિષ્ઠત્વના કારણભૂત સ્વભાવ તેના ^૩અવિભાગ પરિચ્છેદો-પ્રતિસમય થતી ^૪પદસ્થાનપતિત

૧. પ્રમાણ = માપ; પરિમાણ. [જીવના અગુરુલઘુત્વસ્વભાવના નાનામાં નાના અંશો (અવિભાગ પરિચ્છેદો) પાડતાં સ્વભાવથી જ સદાય અનંત અંશો પડે છે, તેથી જીવ સદાય આવા (પદગુણવૃદ્ધિહાનિયુક્ત) અનંત અંશો જેવડો છે. વળી જીવના સ્વક્ષેત્રના નાનામાં નાના અંશો પાડતાં સ્વભાવથી જ સદાય અસંખ્ય અંશો પડે છે, તેથી જીવ સદાય આવા અસંખ્ય અંશો જેવડો છે.]
૨. ગુણ = અંશ; અવિભાગ પરિચ્છેદ. [જીવમાં અગુરુલઘુત્વ નામનો સ્વભાવ છે. તે સ્વભાવ જીવને સ્વરૂપપ્રતિષ્ઠત્વના (અર્થાત્ સ્વરૂપમાં રહેવાના) કારણભૂત છે. તેના અવિભાગ પરિચ્છેદોને અહીં અગુરુલઘુ ગુણો (-અંશો) કહ્યા છે.]
૩. કોઈ ગુણમાં (એટલે કે ગુણના પર્યાયમાં) અંશકલ્પના કરવામાં આવતાં, તેનો જે નાનામાં નાનો (જઘન્ય માત્રારૂપ, નિરંશ) અંશ પડે તેને તે ગુણનો (એટલે કે ગુણના પર્યાયનો) અવિભાગ પરિચ્છેદ કહેવામાં આવે છે.
૪. પદસ્થાનપતિત વૃદ્ધિહાનિ = છ સ્થાનમાં સમાવેશ પામતી વૃદ્ધિહાનિ; પદગુણ વૃદ્ધિહાનિ. [અગુરુલઘુત્વસ્વભાવના અનંત અંશોમાં સ્વભાવથી જ સમયે સમયે પદગુણ વૃદ્ધિહાનિ થયા કરે છે.]

સંભવત્પદસ્થાનપતિતવૃદ્ધિહાનયોઽનંતાઃ। પ્રદેશાસ્તુ અવિભાગપરમાણુપરિચ્છિન્નસૂક્ષ્માંશરૂપા અસંખ્યેયાઃ। એવંવિધેષુ તેષુ કેચિત્કથંચિન્નોકપૂરણાવસ્થાપ્રકારેણ સર્વલોકવ્યાપિનઃ, કેચિત્તુ તદવ્યાપિન ઇતિ। અથ યે તેષુ મિથ્યાદર્શનકષાયયોગૈરનાદિસંતતિપ્રવૃત્તૈર્યુક્તાસ્તે સંસારિણઃ, યે વિમુક્તાસ્તે સિદ્ધાઃ, તે ચ પ્રત્યેકં બહવ ઇતિ।। ૩૧-૩૨।।

**જહ પડમરાયરયણં ચિત્તં ચીરે પમાસયદિ ચીરં।
તહ દેહી દેહત્થો સદેહમિત્તં પમાસયદિ।। ૩૩।।**

**યથા પદ્મરાગરત્ત્વં ક્ષિપ્તં કીરે પ્રમાસયતિ કીરમ્।
તથા દેહી દેહસ્થઃ સ્વદેહમાત્રં પ્રમાસયતિ।। ૩૩।।**

એષ દેહમાત્રત્વદષ્ટાંતોપન્યાસઃ।

વૃદ્ધિહાનિવાળા અનંત છે; અને (તેમના અર્થાત્ જીવોના) પ્રદેશો-કે જેઓ અવિભાગ પરમાણુ જેવડા માપવાળા સૂક્ષ્મ અંશરૂપ છે તેઓ-અસંખ્ય છે. આવા તે જીવોમાં કેટલાક કથંચિત્ (કેવળસમુદ્ઘાતના કારણે) લોકપૂરણ-અવસ્થાના પ્રકાર વડે આખા લોકમાં વ્યાપ્ત હોય છે અને કેટલાક આખા લોકમાં અવ્યાપ્ત હોય છે. વળી તે જીવોમાં જેઓ અનાદિ પ્રવાહરૂપે પ્રવર્તતા મિથ્યાદર્શન-કષાય-યોગથી સહિત છે તેઓ સંસારી છે, જેઓ તેમનાથી વિમુક્ત છે (અર્થાત્ મિથ્યાદર્શન-કષાય-યોગથી રહિત છે) તેઓ સિદ્ધ છે; અને તે દરેક પ્રકારના જીવો ઘણા છે (અર્થાત્ સંસારી તેમ જ સિદ્ધ જીવોમાંના દરેક પ્રકારના જીવો અનંત છે). ૩૧-૩૨.

**જ્યમ દૂધમાં સ્થિત પદ્મરાગમણિ પ્રકાશે દૂધને,
ત્યમ દેહમાં સ્થિત દેહી દેહપ્રમાણ વ્યાપકતા લહે. ૩૩.**

અન્યાર્થઃ- [યથા] જેમ [પદ્મરાગરત્ત્વં] પદ્મરાગરત્ત્વ [ક્ષીરે ક્ષિપ્તં] દૂધમાં નાખવામાં આવ્યું થકું [ક્ષીરમ્ પ્રમાસયતિ] દૂધને પ્રકાશે છે, [તથા] તેમ [દેહી] દેહી (જીવ) [દેહસ્થઃ] દેહમાં રહ્યો થકો [સ્વદેહમાત્રં પ્રમાસયતિ] સ્વદેહપ્રમાણ પ્રકાશે છે.

ટીકા:- આ, દેહપ્રમાણપણાના *દષ્ટાંતનું કથન છે (અર્થાત્ અહીં જીવનું દેહપ્રમાણપણું સમજાવવા દષ્ટાંત કહ્યું છે).

* અહીં એ ખ્યાલમાં રાખવું કે દષ્ટાંત અને દાર્ષ્ટાંત અમુક અંશોમાં જ એકબીજા સાથે મળતાં (-સમાનતાવાળાં) હોય છે, સર્વ અંશોમાં નહિ.

યથૈવ હિ પદ્મરાગરત્ન ક્ષીરે ક્ષિપ્તં સ્વતોઽવ્યતિરિક્તપ્રભાસ્કંધેન તદ્વ્યાપ્નોતિ ક્ષીરં, તથૈવ હિ જીવઃ અનાદિકષાયમલીમસત્વમૂલે શરીરેઽવતિષ્ઠમાનઃ સ્વપ્રદેશૈસ્તદભિવ્યાપ્નોતિ શરીરમ્। યથૈવ ચ તત્ર ક્ષીરેઽગ્નિસંયોગાદુદ્વલમાને તસ્ય પદ્મરાગરત્નસ્ય પ્રભાસ્કંધ ઉદ્વલતે પુનર્નિવિશમાને નિવિશતે ચ, તથૈવ ચ તત્ર શરીરે વિશિષ્ટાહારાદિવશાદુત્સર્પતિ તસ્ય જીવસ્ય પ્રદેશાઃ ઉત્સર્પન્તિ પુનરપસર્પતિ અપસર્પન્તિ ચ। યથૈવ ચ તત્પદ્મરાગરત્નમન્યત્ર પ્રભૂતક્ષીરે ક્ષિપ્તં સ્વપ્રભા-સ્કંધવિસ્તારેણ તદ્વ્યાપ્નોતિ પ્રભૂતક્ષીરં, તથૈવ હિ જીવોઽન્યત્ર મહતિ શરીરેઽવતિષ્ઠમાનઃ સ્વપ્રદેશવિસ્તારેણ તદ્વ્યાપ્નોતિ મહચ્છરીરમ્। યથૈવ ચ તત્પદ્મરાગરત્નમન્યત્ર સ્તોકક્ષીરે નિક્ષિપ્તં સ્વપ્રભાસ્કંધોપસંહારેણ તદ્વ્યાપ્નોતિ સ્તોકક્ષીરં, તથૈવ ચ જીવોઽન્યત્રાણુશરીરેઽવતિષ્ઠમાનઃ

જેવી રીતે પદ્મરાગરત્ન દૂધમાં નાખવામાં આવ્યું થકું પોતાથી *અવ્યતિરિક્ત પ્રભાસમૂહ વડે તે દૂધમાં વ્યાપે છે, તેવી જ રીતે જીવ અનાદિ કાળથી કષાય વડે મલિનપણું હોવાને કારણે શરીરમાં રહ્યો થકો સ્વપ્રદેશો વડે તે શરીરમાં વ્યાપે છે. વળી જેવી રીતે અગ્નિના સંયોગથી તે દૂધમાં ઊભરો આવતાં તે પદ્મરાગરત્નના પ્રભાસમૂહમાં ઊભરો આવે છે (અર્થાત્ તે વિસ્તાર પામે છે) અને દૂધ પાછું બેસી જતાં પ્રભાસમૂહ બેસી જાય છે, તેવી જ રીતે વિશિષ્ટ આહારાદિના વશે તે શરીર વધતાં તે જીવના પ્રદેશો વિસ્તાર પામે છે અને શરીર પાછું ઘટી જતાં પ્રદેશો સંકોચાઈ જાય છે. વળી જેવી રીતે તે પદ્મરાગરત્ન બીજા વધારે દૂધમાં નાખવામાં આવ્યું થકું સ્વપ્રભાસમૂહના વિસ્તાર વડે તે વધારે દૂધમાં વ્યાપે છે, તેવી જ રીતે જીવ બીજા મોટા શરીરમાં સ્થિતિ પામ્યો થકો સ્વપ્રદેશોના વિસ્તાર વડે તે મોટા શરીરમાં વ્યાપે છે. વળી જેવી રીતે તે પદ્મરાગરત્ન બીજા થોડા દૂધમાં નાખવામાં આવ્યું થકું સ્વપ્રભાસમૂહના સંકોચ વડે તે થોડા દૂધમાં વ્યાપે છે, તેવી જ રીતે જીવ બીજા નાના

* અવ્યતિરિક્ત = અભિન્ન [જેમ 'સાકર એક દ્રવ્ય છે અને ગળપણ તેનો ગુણ છે' એવું કોઈ સ્થળે દૃષ્ટાંતમાં કહ્યું હોય તો તે સિદ્ધાંત તરીકે ન સમજવું જોઈએ, તેમ અહીં પણ જીવના સંકોચવિસ્તારરૂપ દાર્ષ્ટાંતને સમજાવવા માટે રત્ન અને (દૂધમાં ફેલાયેલી) તેની પ્રભાને જે અવ્યતિરિક્તપણું કહ્યું છે તે સિદ્ધાંત તરીકે ન સમજવું. પુદ્ગલાત્મક રત્નને દૃષ્ટાંત બનાવીને અસંખ્યપ્રદેશી જીવદ્રવ્યના સંકોચવિસ્તારનો કોઈ રીતે ખ્યાલ કરાવવાના હેતુથી અહીં રત્નની પ્રભાને રત્નથી અભિન્ન કહી છે (અર્થાત્ રત્નની પ્રભા સંકોચવિસ્તાર પામતાં જાણે કે રત્નના અંશો જ-રત્ન જ-સંકોચવિસ્તાર પામેલ હોય એમ ખ્યાલમાં લેવાનું કહ્યું છે).]

સ્વપ્રદેશોપસંહારેણ તદ્વ્યાપ્નોત્યણુશરીરમિતિ ॥ ૩૩ ॥

**સવ્વત્થ અત્થિ જીવો ણ ય એકો એકકાય એકદ્વો ।
અજ્ઞવસાણવિસિદ્ધો ચિદ્વદિ મલિણો રજમલેહિં ॥ ૩૪ ॥**

**સર્વત્રાસ્તિ જીવો ન ચૈક એકકાયે એક્યસ્થઃ ।
અધ્યવસાનવિશિષ્ટશ્ચેષ્ટે મલિનો રજોમલૈઃ ॥ ૩૪ ॥**

અત્ર જીવસ્ય દેહાદેહાંતરેઽસ્તિત્વં, દેહાત્પૃથગ્ભૂતત્વં, દેહાંતરસંચરણકારણં
ચોપન્યસ્તમ્ ।

શરીરમાં સ્થિતિ પામ્યો થકો સ્વપ્રદેશોના સંકોચ વડે તે નાના શરીરમાં વ્યાપે છે.

ભાવાર્થ:- ત્રણ લોક અને ત્રણ કાળના સમસ્ત દ્રવ્ય-ગુણ-પર્યાયોને એક સમયે પ્રકાશવામાં સમર્થ એવા વિશુદ્ધ-દર્શનજ્ઞાનસ્વભાવવાળા ચૈતન્યમત્કારમાત્ર શુદ્ધજીવાસ્તિકાયથી વિલક્ષણ મિથ્યાત્વરાગાદિ વિકલ્પો વડે ઉપાર્જિત જે શરીરનામકર્મ તેનાથી જનિત (અર્થાત્ તે શરીરનામકર્મનો ઉદય જેમાં નિમિત્ત છે એવા) સંકોચવિસ્તારના આધીનપણે જીવ સર્વોત્કૃષ્ટ અવગાહે પરિણમતો થકો સહસ્રયોજનપ્રમાણ મહામચ્છના શરીરમાં વ્યાપે છે, જઘન્ય અવગાહે પરિણમતો થકો ઉત્સેધ ઘનાંગુલના અસંખ્યમા ભાગ જેવડા લબ્ધ્યપર્યાપ્ત સૂક્ષ્મનિગોદના શરીરમાં વ્યાપે છે અને મધ્યમ અવગાહે પરિણમતો થકો મધ્યમ શરીરોમાં વ્યાપે છે. ૩૩.

**તન તન ઘરે જીવ, તન મહીં એક્યસ્થ પણ નહિ એક છે,
જીવ વિવિધ અધ્યવસાયયુત, રજમળમલિન થઈને ભમે. ૩૪.**

અન્યાર્થ:- [જીવઃ] જીવ [સર્વત્ર] સર્વત્ર (કમવર્તી સર્વ શરીરોમાં) [અસ્તિ] છે [ચ] અને [એકકાયે] કોઈ એક શરીરમાં [એક્યસ્થઃ] (ક્ષીરનીરવત્) એકપણે રહ્યો હોવા છતાં [ન એકઃ] તેની સાથે એક નથી; [અધ્યવસાનવિશિષ્ટઃ] અધ્યવસાયવિશિષ્ટ વર્તતો થકો [રજોમલૈઃ મલિનઃ] રજમળ (કર્મમળ) વડે મલિન હોવાથી [ચેષ્ટે] તે ભમે છે.

ટીકા:- અહીં જીવનું દેહથી દેહાંતરમાં (-એક શરીરથી અન્ય શરીરમાં) અસ્તિત્વ, દેહથી પૃથક્પણું અને દેહાંતરમાં ગમનનું કારણ કહેલ છે.

આત્મા હિ સંસારાવસ્થાયાં ક્રમવર્તિન્યનવચ્છિન્નશરીરસંતાને યથૈકસ્મિન્ શરીરે વૃત્તઃ તથા ક્રમેણાન્યેષ્વપિ શરીરેષુ વર્તત ઇતિ તસ્ય સર્વત્રાસ્તિત્વમ્ । ન ચૈકસ્મિન્ શરીરે નીરે ક્ષીરમિવૈક્યેન સ્થિતોઽપિ ભિન્નસ્વભાવત્વાત્તેન સહૈક ઇતિ તસ્ય દેહાત્પૃથગ્ભૂતત્વમ્ । અનાદિ-બંધનોપાધિવિવર્તિતવિવિધાધ્યવસાયવિશિષ્ટત્વાતન્મૂલકર્મજાલમલીમસત્વાદ્ય ચેષ્ટમાનસ્યાત્મનસ્ત-થાવિધાધ્યવસાયકર્મનિર્વર્તિતેતરશરીરપ્રવેશો ભવતીતિ તસ્ય દેહાંતરસંચરણકારણોપન્યાસ ઇતિ ॥૩૪ ॥

**જેસિં જીવસહાવો ણત્થિ અભાવો ય સવ્વહા તસ્સ ।
તે હોંતિ ભિણ્ણદેહા સિદ્ધા વચિગોચરમદીદા ॥ ૩૫ ॥**

**યેષાં જીવસ્વભાવો નાસ્ત્યભાવશ્ચ સર્વથા તસ્ય ।
તે ભવન્તિ ભિન્નદેહાઃ સિદ્ધા વાગ્ગોચરમતીતાઃ ॥ ૩૫ ॥**

આત્મા સંસાર-અવસ્થામાં ક્રમવર્તી અચ્છિન્ન (-અતૂટક) શરીરપ્રવાહને વિષે જેમ એક શરીરમાં વર્તે છે તેમ ક્રમથી અન્ય શરીરોમાં પણ વર્તે છે; એ રીતે તેને સર્વત્ર (-સર્વ શરીરોમાં) અસ્તિત્વ છે. વળી કોઈ એક શરીરમાં, પાણીમાં દૂધની માફક એકપણે રહ્યો હોવા છતાં, ભિન્ન સ્વભાવને લીધે તેની સાથે એક (તદ્રૂપ) નથી; એ રીતે તેને દેહથી પૃથક્પણું છે. અનાદિ બંધનરૂપ ઉપાધિથી વિવર્તન (પરિવર્તન) પામતા વિવિધ અધ્યવસાયોથી વિશિષ્ટ હોવાને લીધે (-અનેક પ્રકારના અધ્યવસાયવાળો હોવાને લીધે) તથા તે અધ્યવસાયો જેનું નિમિત્ત છે એવા કર્મસમૂહથી મલિન હોવાને લીધે ભ્રમતા આત્માને તથાવિધ અધ્યવસાયો અને કર્મોથી રચાતા (-તે પ્રકારના મિથ્યાત્વરાગાદિરૂપ ભાવકર્મો અને દ્રવ્યકર્મોથી રચાતા) અન્ય શરીરમાં પ્રવેશ થાય છે; એ રીતે તેને દેહાંતરમાં ગમન થવાનું કારણ કહેવામાં આવ્યું. ૩૪.

**જીવત્વ નહિ ને સર્વથા તદભાવ પણ નહિ જેમને,
તે સિદ્ધ છે-જે દેહવિરહિત વચનવિષયાતીત છે. ૩૫.**

અન્યથાર્થ:- [યેષાં] જેમને [જીવસ્વભાવઃ] જીવસ્વભાવ (-પ્રાણધારણરૂપ જીવત્વ) [ન અસ્તિ] નથી અને [સર્વથા] સર્વથા [તસ્ય અભાવઃ] તેનો અભાવ પણ નથી, [તે] તે [ભિન્નદેહાઃ] દેહવિરહિત [વાગ્ગોચરમ્ અતીતાઃ] વચનગોચરાતીત [સિદ્ધાઃ ભવન્તિ] સિદ્ધો (સિદ્ધભગવંતો) છે.

સિદ્ધાનાં જીવત્વદેહમાત્રત્વવ્યવસ્થેયમ્ ।

સિદ્ધાનાં હિં દ્રવ્યપ્રાણધારણાત્મકો મુખ્યત્વેન જીવસ્વભાવો નાસ્તિ । ન ચ જીવસ્વભાવસ્ય સર્વથાભાવોઽસ્તિ ભાવપ્રાણધારણાત્મકસ્ય જીવસ્વભાવસ્ય મુખ્યત્વેન સદ્ભાવાત્ । ન ચ તેષાં શરીરેણ સહ નીરક્ષીરયોરિવૈક્યેન વૃત્તિઃ, યતસ્તે તત્સંપર્કહેતુભૂતકષાયયોગવિપ્રયોગાદતી-
તાનંતરશરીરમાત્રાવગાહપરિણતત્વેઽપ્યત્યંતભિન્નદેહાઃ । વાચાં ગોચરમતીતશ્ચ તન્મહિમા, યતસ્તે લૌકિકપ્રાણધારણમંતરેણ શરીરસંબંધમંતરેણ ચ પરિપ્રાપ્તનિરુપાધિસ્વરૂપાઃ સતતં પ્રત-
પંતીતિ ।।૩૫ ।।

**ળ કુદોચિ વિ ઉપ્પણ્ણો જમ્હા કજ્જં ણ તેણ સો સિદ્ધો ।
ઉપ્પાદેદિ ણ કિંચિ વિ કારણમવિ તેણ ણ સ હોદિ ।। ૩૬ ।।**

ટીકા:- આ, સિદ્ધોનાં (સિદ્ધભગવંતોનાં) જીવત્વ અને દેહપ્રમાણત્વની વ્યવસ્થા છે.

સિદ્ધોને ખરેખર દ્રવ્યપ્રાણના ધારણસ્વરૂપ જીવસ્વભાવ મુખ્યપણે નથી; (તેમને) જીવસ્વભાવનો સર્વથા અભાવ પણ નથી, કારણ કે ભાવપ્રાણના ધારણસ્વરૂપ જીવસ્વભાવનો મુખ્યપણે સદ્ભાવ છે. વળી તેમને શરીરની સાથે, નીરક્ષીરની માફક, એકપણે ^૧વૃત્તિ નથી; કારણ કે શરીરસંયોગના હેતુભૂત કષાય અને યોગનો વિયોગ થયો હોવાથી તેઓ ^૨અતીત અનંતર શરીરપ્રમાણ અવગાહે પરિણત હોવા છતાં અત્યંત દેહરહિત છે. વળી ^૩વચનગોચરાતીત તેમનો મહિમા છે; કારણ કે લૌકિક પ્રાણના ધારણ વિના અને શરીરના સંબંધ વિના, સંપૂર્ણપણે પ્રાપ્ત કરેલા નિરુપાધિ સ્વરૂપ વડે તેઓ સતત પ્રતપે છે (-પ્રતાપવંત વર્તે છે). ૩૫.

**ઊપજે નહીં કો કારણે તે સિદ્ધ તેથી ન કાર્ય છે,
ઉપજાવતા નથી કાંઈ પણ તેથી ન કારણ પણ ઠરે. ૩૬.**

૧. વૃત્તિ = વર્તવું તે; હયાતી.

૨. અતીત અનંતર = ભૂત કાળનું સૌથી છેલ્લું; ચરમ. (સિદ્ધભગવંતોની અવગાહના ચરમશરીરપ્રમાણ હોવાને લીધે તે છેલ્લા દેહની અપેક્ષા લઈને તેમને 'દેહપ્રમાણપણું' કહી શકાતું હોવા છતાં, ખરેખર તેઓ અત્યંત દેહરહિત છે.)

૩. વચનગોચરાતીત = વચનગોચરપણાને અતિક્રમી ગયેલ; વચનવિષયાતીત; વચન-અગોચર.

**ન કુતશ્ચિદપ્યુત્પન્નો યસ્માત્ કાર્યં ન તેન સઃ સિદ્ધઃ ।
ઉત્પાદયતિ ન કિંચિદપિ કારણમપિ તેન ન સ ભવતિ ॥ ૩૬ ॥**

સિદ્ધસ્ય કાર્યકારણભાવનિરાસોઽયમ્ ।

યથા સંસારી જીવો ભાવકર્મરૂપયાત્મપરિણામસંતત્યા દ્રવ્યકર્મરૂપયા ચ પુદ્ગલપરિણામસંતત્યા કારણભૂતયા તેન તેન દેવમનુષ્યતિર્યગ્નારકરૂપેણ કાર્યભૂત ઉત્પદ્યતે ન તથા સિદ્ધરૂપેણાપીતિ । સિદ્ધો હ્યુભયકર્મક્ષયે સ્વયમુત્પદ્યમાનો નાન્યતઃ કુતશ્ચિદુત્પદ્યત ઇતિ । યથૈવ ચ સ એવ સંસારી ભાવકર્મરૂપામાત્મપરિણામસંતતિ દ્રવ્યકર્મરૂપાં ચ પુદ્ગલપરિણામસંતતિ કાર્યભૂતાં કારણભૂતત્વેન નિર્વર્તયન્ તાનિ તાનિ દેવમનુષ્યતિર્યગ્નારકરૂપાણિ કાર્યાણ્યુત્પાદયત્યાત્મનો ન તથા સિદ્ધરૂપમપીતિ । સિદ્ધો હ્યુભયકર્મક્ષયે સ્વયમાત્માનમુત્પાદયન્નાન્યત્કિંચિદુત્પાદયતિ ॥ ૩૬ ॥

અન્યથાર્થઃ- [યસ્માત્ સઃ સિદ્ધઃ] તે સિદ્ધ [કુતશ્ચિત્ અપિ] કોઈ (અન્ય) કારણથી [ન ઉત્પન્નઃ] ઊપજતા નથી [તેન] તેથી [કાર્યં ન] કાર્ય નથી, અને [કિંચિત્ અપિ] કાંઈ પણ (અન્ય કાર્યને) [ન ઉત્પાદયતિ] ઉપજાવતા નથી [તેન] તેથી [સઃ] તે [કારણમ્ અપિ] કારણ પણ [ન ભવતિ] નથી.

ટીકા:- આ, સિદ્ધને કાર્યકારણભાવ હોવાનો નિરાસ છે (અર્થાત્ સિદ્ધભગવાનને કાર્યપણું અને કારણપણું હોવાનું નિરાકરણ-ખંડન છે).

જેમ સંસારી જીવ કારણભૂત એવી ભાવકર્મરૂપ * આત્મપરિણામસંતતિ અને દ્રવ્યકર્મરૂપ પુદ્ગલપરિણામસંતતિ વડે તે તે દેવ-મનુષ્ય-તિર્યચ-નારકના રૂપે કાર્યભૂતપણે ઊપજે છે, તેમ સિદ્ધરૂપે પણ ઊપજે છે એમ નથી; (અને) સિદ્ધ (-સિદ્ધભગવાન) ખરેખર, બંને કર્મનો ક્ષય હોતાં, સ્વયં (સિદ્ધપણે) ઊપજતા થકા અન્ય કોઈ કારણથી (-ભાવકર્મથી કે દ્રવ્યકર્મથી) ઊપજતા નથી.

વળી જેમ તે જ સંસારી (જીવ) કારણભૂત થઈને કાર્યભૂત એવી ભાવકર્મરૂપ આત્મપરિણામસંતતિ અને દ્રવ્યકર્મરૂપ પુદ્ગલપરિણામસંતતિ રચતો થકો કાર્યભૂત એવાં તે તે દેવ-મનુષ્ય-તિર્યચ-નારકનાં રૂપો પોતાને વિષે ઉપજાવે છે, તેમ સિદ્ધનું રૂપ પણ (પોતાને વિષે) ઊપજાવે છે એમ નથી; (અને) સિદ્ધ ખરેખર, બન્ને કર્મનો ક્ષય હોતાં, સ્વયં પોતાને (સિદ્ધપણે) ઉપજાવતા થકા અન્ય કાંઈ પણ (ભાવદ્રવ્યકર્મસ્વરૂપ કે દેવાદિસ્વરૂપ કાર્ય) ઉપજાવતા નથી. ૩૬.

* આત્મપરિણામસંતતિ = આત્માના પરિણામોની પરંપરા

**સસ્સદમધ ઉચ્છેદં ભવ્યમભવ્યં ચ સુણ્ણમિદરં ચ ।
વિણ્ણાણમવિણ્ણાણં ણ વિ જુજ્જદિ અસદિ સભ્ભાવે ॥ ૩૭ ॥**

**શાશ્વતમથોચ્છેદો ભવ્યમભવ્યં ચ શૂન્યમિતરચ્ચ ।
વિજ્ઞાનમવિજ્ઞાનં નાપિ યુજ્યતે અસતિ સદ્ભાવે ॥ ૩૭ ॥**

અત્ર જીવાભાવો મુક્તિરિતિ નિરસ્તમ્ ।

દ્રવ્યં દ્રવ્યતયા શાશ્વતમિતિ, નિત્યે દ્રવ્યે પર્યાયાણાં પ્રતિસમયમુચ્છેદ ઇતિ, દ્રવ્યસ્ય સર્વદા અભૂતપર્યાયૈઃ ભાવ્યમિતિ, દ્રવ્યસ્ય સર્વદા ભૂતપર્યાયૈરભાવ્યમિતિ, દ્રવ્યમન્યદ્રવ્યૈઃ સદા શૂન્યમિતિ, દ્રવ્યં સ્વદ્રવ્યેણ સદાઽશૂન્યમિતિ, ક્વચિજ્જીવદ્રવ્યેઽનંતં જ્ઞાનં ક્વચિત્સાંતં જ્ઞાનમિતિ, ક્વચિજ્જીવદ્રવ્યેઽનંતં ક્વચિત્સાંતમજ્ઞાનમિતિ-૯તદન્યથા-

**સદ્ભાવ જો નહિ હોય તો ધ્રુવ, નાશ, ભવ્ય, અભવ્ય ને
વિજ્ઞાન, અણવિજ્ઞાન, શૂન્ય, અશૂન્ય-એ કંઈ નવ ઘટે. ૩૭.**

અન્યયાર્થ:- [સદ્ભાવે અસતિ] જો (મોક્ષમાં જીવનો) સદ્ભાવ ન હોય તો [શાશ્વતમ્] શાશ્વત, [અથ ઉચ્છેદઃ] નાશવંત, [મધ્યમ્] ભવ્ય (-થવાયોગ્ય), [અભવ્યમ્ ચ] અભવ્ય (-નહિ થવાયોગ્ય), [શૂન્યમ્] શૂન્ય, [ઇતરત્ ચ] અશૂન્ય, [વિજ્ઞાનમ્] વિજ્ઞાન અને [અવિજ્ઞાનમ્] અવિજ્ઞાન [ન અપિ યુજ્યતે] (જીવદ્રવ્યને વિષે) ન જ ઘટે. (માટે મોક્ષમાં જીવનો સદ્ભાવ છે જ.)

ટીકા:- અહીં, 'જીવનો અભાવ તે મુક્તિ છે' એ વાતનું ખંડન કર્યું છે.

(૧) દ્રવ્ય દ્રવ્યપણે શાશ્વત છે, (૨) નિત્ય દ્રવ્યમાં પર્યાયોનો પ્રત્યેક સમયે નાશ થાય છે, (૩) દ્રવ્ય સર્વદા અભૂત પર્યાયોરૂપે ભાવ્ય (-થવાયોગ્ય, પરિણમવાયોગ્ય) છે, (૪) દ્રવ્ય સર્વદા ભૂત પર્યાયોરૂપે અભાવ્ય (-નહિ થવાયોગ્ય) છે, (૫) દ્રવ્ય અન્ય દ્રવ્યોથી સદા શૂન્ય છે, (૬) દ્રવ્ય સ્વદ્રવ્યથી સદા અશૂન્ય છે, (૭) ^૧કોઈક જીવદ્રવ્યમાં અનંત જ્ઞાન અને કોઈકમાં સાંત જ્ઞાન છે, (૮) ^૨કોઈક જીવદ્રવ્યમાં અનંત અજ્ઞાન અને કોઈકમાં સાંત અજ્ઞાન છે-આ બધું,

૧. જે સમ્યક્ત્વથી ચ્યુત થવાનો ન હોય એવા સમ્યક્ત્વી જીવને અનંત જ્ઞાન છે અને જે ચ્યુત થવાનો હોય એવા સમ્યક્ત્વી જીવને સાંત જ્ઞાન છે.

૨. અભવ્ય જીવને અનંત અજ્ઞાન છે અને જેને કોઈ કાળે પણ જ્ઞાન થવાનું છે એવા અજ્ઞાની ભવ્ય જીવને સાંત અજ્ઞાન છે.

નુપપદ્યમાનં મુક્તૌ જીવસ્ય સદ્ભાવમાવેદયતીતિ ॥ ૩૭ ॥

**કમ્માણં ફલમેક્કો એક્કો કજ્જં તુ ણાણમધ એક્કો ।
ચેદયદિ જીવરાસી ચેદગભાવેણ તિવિહેણ ॥ ૩૮ ॥**

**કર્મણાં ફલમેકઃ એકઃ કાર્યં તુ જ્ઞાનમથૈકઃ ।
ચેતયતિ જીવરાશિશ્ચેતકભાવેન ત્રિવિધેન ॥ ૩૮ ॥**

ચેતયિતૃત્વગુણવ્યાખ્યેયમ્ ।

એકે હિ ચેતયિતારઃ પ્રકૃષ્ટતરમોહમલીમસેન પ્રકૃષ્ટતરજ્ઞાનાવરણમુદ્રિતાનુભાવેન

^૧અન્યથા નહિ ઘટતું થકું, મોક્ષમાં જીવના સદ્ભાવને જાહેર કરે છે. ૩૭.

**ત્રણવિધ ચેતકભાવથી કો જીવરાશિ ' કાર્ય 'ને,
કો જીવરાશિ ' કર્મફળ 'ને, કોઈ ચેતે ' જ્ઞાન 'ને. ૩૮.**

અન્યથાર્થઃ- [ત્રિવિધેન ચેતકભાવેન] ત્રિવિધ ચેતકભાવ વડે [એકઃ જીવરાશિઃ] એક જીવરાશિ [કર્મણાં ફલમ્] કર્મોના ફળને, [એકઃ તુ] એક જીવરાશિ [કાર્યં] કાર્યને [અથ] અને [એકઃ] એક જીવરાશિ [જ્ઞાનમ્] જ્ઞાનને [ચેતયતિ] ચેતે (-વેદે) છે.

ટીકાઃ- આ, ^૧ચેતયિતૃત્વગુણની વ્યાખ્યા છે.

કોઈ ચેતયિતાઓ અર્થાત્ આત્માઓ તો, જે અતિ પ્રકૃષ્ટ મોહથી મલિન છે અને જેનો પ્રભાવ (શક્તિ) અતિ પ્રકૃષ્ટ જ્ઞાનાવરણથી બિડાઈ ગયો છે એવા ચેતક-

૧. અન્યથા = અન્ય પ્રકારે; બીજી રીતે. [મોક્ષમાં જીવની હયાતી જ ન રહેતી હોય તો ઉડત આઠ ભાવો ઘટે જ નહિ. જો મોક્ષમાં જીવનો અભાવ જ થઈ જતો હોય તો, (૧) દરેક દ્રવ્ય દ્રવ્યપણે શાશ્વત છે-એ વાત કેમ ઘટે? (૨) દરેક દ્રવ્ય નિત્ય રહીને તેમાં પર્યાયોનો નાશ થયા કરે છે-એ વાત કેમ ઘટે? (૩-૬) દરેક દ્રવ્ય સર્વદા અનાગત પર્યાયે ભાવ્ય, સર્વદા અતીત પર્યાયે અભાવ્ય, સર્વદા પરથી શૂન્ય અને સર્વદા સ્વથી અશૂન્ય છે-એ વાતો કેમ ઘટે? (૭) કોઈક જીવદ્રવ્યમાં અનંત જ્ઞાન છે-એ વાત કેમ ઘટે? અને (૮) કોઈક જીવદ્રવ્યમાં સાંત અજ્ઞાન છે (અર્થાત્ જીવદ્રવ્ય નિત્ય રહીને તેમાં અજ્ઞાનપરિણામનો અંત આવે છે)-એ વાત કેમ ઘટે? માટે આ આઠ ભાવો દ્વારા મોક્ષમાં જીવની હયાતી સિદ્ધ થાય છે.]

૨. ચેતયિતૃત્વ = ચેતયિતાપણું; ચેતનારપણું; ચેતકપણું.

ચેતકસ્વભાવેન પ્રકૃષ્ટતરવીર્યાતરાયાવસાદિતકાર્યકારણસામર્થ્યાઃ સુખદુઃખરૂપં કર્મફલમેવ પ્રાધાન્યેન ચેતયંતે । અન્યે તુ પ્રકૃષ્ટતરમોહમલીમસેનાપિ પ્રકૃષ્ટજ્ઞાનાવરણમુદ્રિતાનુભાવેન ચેતકસ્વભાવેન મનાગવીર્યાતરાયક્ષયોપશમાસાદિતકાર્યકારણસામર્થ્યાઃ સુખદુઃખરૂપકર્મફલાનુભવન-સંવલિતમપિ કાર્યમેવ પ્રાધાન્યેન ચેતયંતે । અન્યતરે તુ પ્રક્ષાલિતસકલમોહકલક્ષેન સમુચ્છિન્ન-કૃત્સજ્ઞાનાવરણતયાત્યંતમુન્મુદ્રિતસમસ્તાનુભાવેન ચેતકસ્વભાવેન સમસ્તવીર્યાતરાયક્ષયાસાદિતાનંતવીર્યા અપિ નિર્જીર્ણકર્મફલત્વાદત્યંત-

સ્વભાવ વડે સુખદુઃખરૂપ ‘કર્મફળ’ને જ પ્રધાનપણે ચેતે છે, કારણ કે તેમને અતિ પ્રકૃષ્ટ વીર્યાતરાયથી કાર્ય કરવાનું (-કર્મચેતનારૂપે પરિણમવાનું) સામર્થ્ય નષ્ટ થયું છે.

બીજા ચેતયિતાઓ અર્થાત્ આત્માઓ, જે અતિ પ્રકૃષ્ટ મોહથી મલિન છે અને જેનો પ્રભાવ પ્રકૃષ્ટ જ્ઞાનાવરણથી બિડાઈ ગયો છે એવા ચેતકસ્વભાવ વડે- ભલે સુખદુઃખરૂપ કર્મફળના અનુભવથી મિશ્રિતપણે પણ-‘કાર્ય’ને જ પ્રધાનપણે ચેતે છે, કારણ કે તેમણે થોડા વીર્યાતરાયના ક્ષયોપશમથી કાર્ય કરવાનું સામર્થ્ય પ્રાપ્ત કર્યું છે.

વળી બીજા ચેતયિતાઓ અર્થાત્ આત્માઓ, જેમાંથી સકળ મોહકલંક ઘોવાઈ ગયું છે અને સમસ્ત જ્ઞાનાવરણના વિનાશને લીધે જેનો સમસ્ત પ્રભાવ અત્યંત ખીલી ગયો છે એવા ચેતકસ્વભાવ વડે ‘જ્ઞાન’ને જ-કે જે જ્ઞાન પોતાથી *અવ્યતિરિક્ત સ્વાભાવિક સુખવાળું છે તેને જ-ચેતે છે, કારણ કે તેમણે સમસ્ત વીર્યાતરાયના ક્ષયથી અનંત વીર્યને પ્રાપ્ત કર્યું હોવા છતાં તેમને (વિકારી સુખદુઃખરૂપ)

૧. કર્મચેતનાવાળા જીવને જ્ઞાનાવરણ ‘પ્રકૃષ્ટ’ હોય છે અને કર્મફળચેતનાવાળાને ‘અતિ પ્રકૃષ્ટ’ હોય છે.
૨. કાર્ય = (જીવ વડે) કરવામાં આવતું હોય તે; ઇચ્છાપૂર્વક ઇષ્ટાનિષ્ટ વિકલ્પરૂપ કર્મ. [જે જીવોને વીર્યનો કાંઈક વિકાસ થયો છે તેમને કર્મચેતનારૂપે પરિણમવાનું સામર્થ્ય પ્રગટ્યું છે તેથી તેઓ મુખ્યપણે કર્મચેતનારૂપે પરિણમે છે. આ કર્મચેતના કર્મફળચેતનાથી મિશ્રિત હોય છે.]
૩. અવ્યતિરિક્ત = અભિન્ન. (સ્વાભાવિક સુખ જ્ઞાનથી અભિન્ન છે તેથી જ્ઞાનચેતના સ્વાભાવિક સુખના સંચેતન-અનુભવન-સહિત જ હોય છે.)

કૃતકૃત્યત્વાચ્ચ સ્વતોડ્યતિરિક્તસ્વાભાવિકસુખં જ્ઞાનમેવ ચેતયંત ઇતિ ॥ ૩૮ ॥

**સવ્વે ખલુ કમ્મફલં સ્થાવરકાયા તસા હિ કજ્જજુદં ।
પાણિત્તમદિક્કંતા ણાણં વિંદંતિ તે જીવા ॥ ૩૯ ॥**

**સર્વે ખલુ કર્મફલં સ્થાવરકાયાસ્તસા હિ કાર્યયુતમ્ ।
પ્રાણિત્વમતિક્રાંતાઃ જ્ઞાનં વિંદન્તિ તે જીવાઃ ॥ ૩૯ ॥**

અત્ર કઃ કિં ચેતયત ઇત્યુક્તમ્ ।

ચેતયંતે અનુભવન્તિ ઉપલભંતે
વિંદંતીત્યેકાર્થાશ્ચેતનાનુભૂત્યુપલબ્ધિવેદનાનામેકાર્થત્વાત્ । તત્ર સ્થાવરાઃ કર્મફલં ચેતયંતે,
ત્રસાઃ કાર્યં ચેતયંતે, કેવલજ્ઞાનિનો

કર્મફળ નિર્જરી ગયું છે અને અત્યંત * કૃતકૃત્યપણું થયું છે (અર્થાત્ કાંઈ કરવાનું લેશમાત્ર પણ રહ્યું નથી). ૩૮.

**વેદે કર્મફળ સ્થાવરો, ત્રસ કાર્યયુત ફળ અનુભવે,
પ્રાણિત્વથી અતિક્રાંત જે તે જીવ વેદે જ્ઞાનને. ૩૯.**

અન્યાર્થઃ- [સર્વે સ્થાવરકાયાઃ] સર્વ સ્થાવર જીવસમૂહો [ખલુ] ખરેખર [કર્મફલં] કર્મફળને વેદે છે, [ત્રસાઃ] ત્રસો [હિ] ખરેખર [કાર્યયુતમ્] કાર્યસહિત કર્મફળને વેદે છે અને [પ્રાણિત્વમ્ અતિક્રાંતાઃ] જે પ્રાણિત્વને (-પ્રાણોને) અતિક્રમી ગયા છે [તે જીવાઃ] તે જીવો [જ્ઞાનં] જ્ઞાનને [વિંદન્તિ] વેદે છે.

ટીકા:- અહીં, કોણ શું ચેતે છે (અર્થાત્ કયા જીવને કઈ ચેતના હોય છે) તે કહ્યું છે.

ચેતે છે, અનુભવે છે, ઉપલબ્ધ કરે છે અને વેદે છે-એ એકાર્થ છે (અર્થાત્ એ બધા શબ્દો એક અર્થવાળા છે), કારણ કે ચેતના, અનુભૂતિ, ઉપલબ્ધિ અને વેદનાનો એક અર્થ છે. ત્યાં, સ્થાવરો કર્મફળને ચેતે છે, ત્રસો કાર્યને ચેતે છે,

૧. કૃતકૃત્ય = કૃતકાર્ય. [પરિપૂર્ણ જ્ઞાનવાળા આત્માઓ અત્યંત કૃતકાર્ય છે તેથી, જોકે તેમને અનંત વીર્ય પ્રગટ થયું છે તોપણ, તેમનું વીર્ય કાર્યચેતનાને (કર્મચેતનાને) રચતું નથી, (વળી વિકારી સુખદુઃખ વિનષ્ટ થયાં હોવાથી તેમનું વીર્ય કર્મફળચેતનાને પણ રચતું નથી,) જ્ઞાનચેતનાને જ રચે છે.]

જ્ઞાનં ચેતયંત ઇતિ ॥ ૩૧ ॥

અથોપયોગગુણવ્યાખ્યાનમ્ ।

**उवओगो खलु दुविहो णाणेण य दंसणेण संजुत्तो ।
जीवस्स सव्वकालं अणण्णभूदं वियाणीहि ॥ ४० ॥**

**उपयोगः खलु द्विविधो ज्ञानेन च दर्शनेन संयुक्तः ।
जीवस्य सर्वकालमनन्यभूतं विजानीहि ॥ ४० ॥**

આત્મનશ્ચૈતન્યાનુવિધાયી પરિણામ ઉપયોગઃ । સોડપિ દ્વિવિધઃ-જ્ઞાનોપયોગો દર્શનો-પયોગશ્ચ । તત્ર વિશેષગ્રાહિ જ્ઞાનં , સામાન્યગ્રાહિ દર્શનમ્ । ઉપયોગશ્ચ સર્વદા

કેવળજ્ઞાનીઓ જ્ઞાનને ચેતે છે.

ભાવાર્થ:- પાંચ પ્રકારના સ્થાવર જીવો અવ્યક્ત સુખદુઃખાનુભવરૂપ શુભાશુભકર્મફળને ચેતે છે. દ્વીંદ્રિય આદિ ત્રસ જીવો તે જ કર્મફળને ઇચ્છાપૂર્વક ઇષ્ટાનિષ્ટ વિકલ્પરૂપ કાર્ય સહિત ચેતે છે. * પરિપૂર્ણ જ્ઞાનવંત ભગવંતો (અનંત સૌખ્ય સહિત) જ્ઞાનને જ ચેતે છે. ૩૯.

હવે ઉપયોગગુણનું વ્યાખ્યાન છે.

**छे ज्ञान ने दर्शन सहित उपयोग युगल प्रकारनो;
ज्वद्रव्यने ते सर्व काण अनन्यरूपे ज्ञायो. ४०.**

અન્યાર્થ:- [જ્ઞાનેન ચ દર્શનેન સંયુક્તઃ] જ્ઞાનથી અને દર્શનથી સંયુક્ત એવો [ખલુ દ્વિવિધઃ] ખરેખર બે પ્રકારનો [ઉપયોગઃ] ઉપયોગ [જીવસ્ય] જીવને [સર્વકાલમ્] સર્વ કાળ [અનન્યભૂતં] અનન્યપણે [વિજાનીહિ] જાણો.

ટીકા:- આત્માનો ચૈતન્ય-અનુવિધાયી (અર્થાત્ ચૈતન્યને અનુસરનારો) પરિણામ તે ઉપયોગ છે. તે પણ બે પ્રકારનો છે-જ્ઞાનોપયોગ અને દર્શનોપયોગ. ત્યાં, વિશેષને ગ્રહનારું જ્ઞાન છે અને સામાન્યને ગ્રહનારું દર્શન છે (અર્થાત્ વિશેષ જેમાં પ્રતિભાસે તે જ્ઞાન છે અને સામાન્ય જેમાં પ્રતિભાસે તે દર્શન છે). વળી

* અહીં પરિપૂર્ણ જ્ઞાનચેતનાની વિવક્ષા હોવાથી, કેવળીભગવંતોને અને સિદ્ધભગવંતોને જ જ્ઞાનચેતના કહેવામાં આવી છે. આંશિક જ્ઞાનચેતનાની વિવક્ષાથી તો મુનિઓ, શ્રાવકો અને અવિરત સમ્યક્દષ્ટિઓને પણ જ્ઞાનચેતના કહી શકાય છે; તેનો અહીં નિષેધ ન સમજવો, માત્ર વિવક્ષાભેદ છે એમ સમજવું.

જીવાદપૃથગ્ભૂત એવ , એકાસ્તિત્વનિર્વૃત્તત્વાદિતિ ॥ ૪૦ ॥

**આભિનિસુદોધિમણકેવલાણિ ણાણાણિ પંચભેયાણિ ।
કુમદિસુદવિભંગાણિ ય તિણ્ણિ વિ ણાણેહિં સંજુત્તે ॥ ૪૧ ॥**

**આભિનિબોધિકશ્રુતાવધિમનઃપર્યયકેવલાણિ જ્ઞાનાણિ પચ્ચભેદાણિ ।
કુમતિશ્રુતવિભજ્ઞાણિ ચ ત્રીણ્યપિ જ્ઞાનૈઃ સંયુક્તાણિ ॥ ૪૧ ॥**

જ્ઞાનોપયોગવિશેષાણાં નામસ્વરૂપાભિધાનમેતત્ ।

તત્રાભિનિબોધિકજ્ઞાનં શ્રુતજ્ઞાનમવધિજ્ઞાનં મનઃપર્યયજ્ઞાનં કેવલજ્ઞાનં કુમતિજ્ઞાનં
કુશ્રુત-જ્ઞાનં વિભજ્ઞજ્ઞાનમિતિ નામાભિધાનમ્ । આત્મા હ્યનંતસર્વાત્મપ્રદેશવ્યાપિવિશુદ્ધ

ઉપયોગ સર્વદા જીવથી * અપૃથગ્ભૂત જ છે, કારણ કે એક અસ્તિત્વથી રચાયેલ છે. ૪૦.

**મતિ, શ્રુત, અવધિ, મનઃ, કેવળ-પાંચ ભેદો જ્ઞાનના;
કુમતિ, કુશ્રુત, વિભંગ-ત્રણ પણ જ્ઞાન સાથે જોડવાં. ૪૧.**

અન્યાર્થ:- [આભિનિબોધિકશ્રુતાવધિમનઃપર્યયકેવલાણિ] આભિનિબોધિક (-મતિ),
શ્રુત, અવધિ, મનઃપર્યય અને કેવળ-[જ્ઞાનાણિ પચ્ચભેદાણિ] એમ જ્ઞાનના પાંચ ભેદ છે;
[કુમતિશ્રુતવિભજ્ઞાણિ ચ] વળી કુમતિ, કુશ્રુત અને વિભંગ-[ત્રીણિ અપિ] એ ત્રણ (અજ્ઞાનો)
પણ [જ્ઞાનૈઃ] (પાંચ) જ્ઞાનો સાથે [સંયુક્તાણિ] જોડવામાં આવ્યાં છે. (એ પ્રમાણે
જ્ઞાનોપયોગના આઠ ભેદ છે.)

ટીકા:- આ, જ્ઞાનોપયોગના ભેદોનાં નામ અને સ્વરૂપનું કથન છે.

ત્યાં, (૧) આભિનિબોધિકજ્ઞાન, (૨) શ્રુતજ્ઞાન, (૩) અવધિજ્ઞાન, (૪)
મનઃપર્યયજ્ઞાન, (૫) કેવળજ્ઞાન, (૬) કુમતિજ્ઞાન, (૭) કુશ્રુતજ્ઞાન અને (૮) વિભંગજ્ઞાન-એ
પ્રમાણે (જ્ઞાનોપયોગના ભેદોનાં) નામનું કથન છે.

(હવે તેમનાં સ્વરૂપનું કથન કરવામાં આવે છે:-) આત્મા ખરેખર અનંત, સર્વ
આત્મપ્રદેશોમાં વ્યાપક, વિશુદ્ધ જ્ઞાનસામાન્યસ્વરૂપ છે. તે (આત્મા) ખરેખર

* અપૃથગ્ભૂત = અભિન્ન. (ઉપયોગ સદા જીવથી અભિન્ન જ છે, કારણ કે તેઓ એક અસ્તિત્વથી
નિષ્પન્ન છે.

જ્ઞાનસામાન્યાત્મા । સ ખલ્વનાદિજ્ઞાનાવરણકર્માવચ્છન્નપ્રદેશઃ સન્,
 યત્તદાવરણક્ષયોપશમાદિન્દ્રિ-યાનિન્દ્રિયાવલંબાચ્છ મૂર્તામૂર્તદ્રવ્યં વિકલં વિશેષેનાવબુદ્ધ્યતે
 તદાભિનિબોધિકજ્ઞાનમ્, યત્તદા-વરણક્ષયોપશમાદનિન્દ્રિયાવલંબાચ્છ મૂર્તામૂર્તદ્રવ્યં વિકલં
 વિશેષેનાવબુદ્ધ્યતે તત્ શ્રુતજ્ઞાનમ્, યત્તદાવરણક્ષયોપશમાદેવ મૂર્તદ્રવ્યં વિકલં વિશેષેનાવબુદ્ધ્યતે
 તદવધિજ્ઞાનમ્, યત્તદા-વરણક્ષયોપશમાદેવ પરમનોગતં મૂર્તદ્રવ્યં વિકલં વિશેષેનાવબુદ્ધ્યતે
 તન્મનઃપર્યયજ્ઞાનમ્, યત્સકલાવરણાત્યંતક્ષયે કેવલ એવ મૂર્તામૂર્તદ્રવ્યં સકલં વિશેષેનાવબુદ્ધ્યતે
 તત્સ્વાભાવિકં કેવલજ્ઞાનમ્ । મિથ્યાદર્શનોદયસહચરિતમાભિનિબોધિકજ્ઞાનમેવ કુમતિજ્ઞાનમ્,
 મિથ્યાદર્શનોદય-સહચરિતં શ્રુતજ્ઞાનમેવ કુશ્રુતજ્ઞાનમ્,
 મિથ્યાદર્શનોદયસહચરિતમવધિજ્ઞાનમેવ વિભજ્જ્ઞાનમિતિ સ્વરૂપાભિધાનમ્ । ઇત્થં
 મતિજ્ઞાનાદિજ્ઞાનોપયોગાટકં વ્યાખ્યાતમ્ ॥ ૪૧ ॥

અનાદિ જ્ઞાનાવરણકર્મથી આચ્છાદિત પ્રદેશોવાળો વર્તતો થકો, (૧) તે પ્રકારના (અર્થાત્ મતિજ્ઞાનના) આવરણના ક્ષયોપશમથી અને ઈન્દ્રિય-મનના અવલંબનથી મૂર્ત-અમૂર્ત દ્રવ્યને વિકલપણે વિશેષતઃ અવબોધે છે તે આભિનિબોધિકજ્ઞાન છે, (૨) તે પ્રકારના (અર્થાત્ શ્રુતજ્ઞાનના) આવરણના ક્ષયોપશમથી અને મનના અવલંબનથી મૂર્ત-અમૂર્ત દ્રવ્યને વિકલપણે વિશેષતઃ અવબોધે છે તે શ્રુતજ્ઞાન છે, (૩) તે પ્રકારના આવરણના ક્ષયોપશમથી જ મૂર્ત દ્રવ્યને વિકલપણે વિશેષતઃ અવબોધે છે તે અવધિજ્ઞાન છે, (૪) તે પ્રકારના આવરણના ક્ષયોપશમથી જ પરમનોગત (-પારકાના મન સાથે સંબંધવાળા) મૂર્ત દ્રવ્યને વિકલપણે વિશેષતઃ અવબોધે છે તે મનઃપર્યયજ્ઞાન છે, (૫) સમસ્ત આવરણના અત્યંત ક્ષયે, કેવળ જ (-આત્મા એકલો જ), મૂર્ત-અમૂર્ત દ્રવ્યને સકલપણે વિશેષતઃ અવબોધે છે તે સ્વાભાવિક કેવળજ્ઞાન છે. (૬) મિથ્યાદર્શનના ઉદય સાથેનું આભિનિબોધિકજ્ઞાન જ કુમતિજ્ઞાન છે, (૭) મિથ્યાદર્શનના ઉદય સાથેનું શ્રુતજ્ઞાન જ કુશ્રુતજ્ઞાન છે, (૮) મિથ્યાદર્શનના ઉદય સાથેનું અવધિજ્ઞાન જ વિભંગજ્ઞાન છે. -આ પ્રમાણે (જ્ઞાનોપયોગના ભેદોનાં) સ્વરૂપનું કથન છે.

એ રીતે મતિજ્ઞાનાદિ આઠ જ્ઞાનોપયોગોનું વ્યાખ્યાન કરવામાં આવ્યું.

ભાવાર્થ:- પ્રથમ તો, નીચે પ્રમાણે પાંચ જ્ઞાનોનું સ્વરૂપ છે:-

૧. વિકલપણે = અપૂર્ણપણે; અંશે.
૨. વિશેષતઃ અવબોધયું = જાણવું. (વિશેષ અવબોધ અર્થાત્ વિશેષ પ્રતિભાસ તે જ્ઞાન છે.)

નિશ્ચયનયે અખંડ-એક-વિશુદ્ધજ્ઞાનમય એવો આ આત્મા વ્યવહારનયે સંસારાવસ્થામાં કર્માવૃત્ત વર્તતો થકો, મતિજ્ઞાનાવરણનો ક્ષયોપશમ હોતાં, પાંચ ઈન્દ્રિયો અને મનથી મૂર્ત-અમૂર્ત વસ્તુને વિકલ્પરૂપે જે જાણે છે તે મતિજ્ઞાન છે. તે ત્રણ પ્રકારનું છે: ઉપલબ્ધિરૂપ, ભાવનારૂપ અને ઉપયોગરૂપ. મતિજ્ઞાનાવરણના ક્ષયોપશમથી જનિત અર્થગ્રહણશક્તિ (-પદાર્થને જાણવાની શક્તિ) તે ઉપલબ્ધિ છે, જાણેલા પદાર્થનું પુનઃ પુનઃ ચિંતન તે ભાવના છે અને 'આ કાળું છે,' 'આ પીળું છે' ઇત્યાદિરૂપે અર્થગ્રહણવ્યાપાર (-પદાર્થને જાણવાનો વ્યાપાર) તે ઉપયોગ છે. એવી જ રીતે તે (મતિજ્ઞાન) અવગ્રહ, ઈહા, અવાય અને ધારણારૂપ ભેદો વડે અથવા કોષ્ઠબુદ્ધિ, બીજબુદ્ધિ, પદાનુસારીબુદ્ધિ અને સંભિન્નશ્રોતૃતાબુદ્ધિ એવા ભેદો વડે ચાર પ્રકારનું છે. (અહીં, એમ તાત્પર્ય ગ્રહણ કરવું કે નિર્વિકાર શુદ્ધ અનુભૂતિ પ્રત્યે અભિમુખ જે મતિજ્ઞાન તે જ ઉપાદેયભૂત અનંત સુખનું સાધક હોવાથી નિશ્ચયથી ઉપાદેય છે, તેના સાધનભૂત બહિરંગ મતિજ્ઞાન તો વ્યવહારથી ઉપાદેય છે.)

તે જ પૂર્વોક્ત આત્મા, શ્રુતજ્ઞાનાવરણનો ક્ષયોપશમ હોતાં, મૂર્ત-અમૂર્ત વસ્તુને પરોક્ષરૂપે જે જાણે છે તેને જ્ઞાનીઓ શ્રુતજ્ઞાન કહે છે. તે લબ્ધિરૂપ અને ભાવનારૂપ છે તેમ જ ઉપયોગરૂપ અને નયરૂપ છે. 'ઉપયોગ'શબ્દથી અહીં વસ્તુને ગ્રહનારું પ્રમાણ સમજવું અર્થાત્ આખી વસ્તુને જાણનારું જ્ઞાન સમજવું અને 'નય'શબ્દથી વસ્તુના (ગુણપર્યાયરૂપ) એક દેશને ગ્રહનારો એવો જ્ઞાતાનો અભિપ્રાય સમજવો. (અહીં એમ તાત્પર્ય ગ્રહણ કરવું કે વિશુદ્ધજ્ઞાનદર્શન જેનો સ્વભાવ છે એવા શુદ્ધ આત્મતત્ત્વનાં સમ્યક્ શ્રદ્ધાન-જ્ઞાન-અનુચરણરૂપ અભેદરત્નત્રયાત્મક જે ભાવશ્રુત તે જ ઉપાદેયભૂત પરમાત્મતત્ત્વનું સાધક હોવાથી નિશ્ચયથી ઉપાદેય છે પરંતુ તેના સાધનભૂત બહિરંગ શ્રુતજ્ઞાન તો વ્યવહારથી ઉપાદેય છે.)

આ આત્મા, અવધિજ્ઞાનાવરણનો ક્ષયોપશમ હોતાં, મૂર્ત વસ્તુને જે પ્રત્યક્ષપણે જાણે છે તે અવધિજ્ઞાન છે. તે અવધિજ્ઞાન લબ્ધિરૂપ અને ઉપયોગરૂપ એમ બે પ્રકારે જાણવું. અથવા અવધિજ્ઞાન દેશાવધિ, પરમાવધિ અને સર્વાવધિ એવા ભેદો વડે ત્રણ પ્રકારે છે. તેમાં, પરમાવધિ અને સર્વાવધિ ચૈતન્યના ઊછળવાથી ભરપૂર આનંદરૂપ પરમસુખામૃતના રસાસ્વાદસ્વરૂપ સમરસીભાવે પરિણત ચરમદેહી તપોધનોને હોય છે. ત્રણે પ્રકારનાં અવધિજ્ઞાનો વિશિષ્ટ સમ્યક્ત્વાદિ ગુણથી નિશ્ચયે થાય છે. દેવો અને નારકોને થતું ભવપ્રત્યયી જે અવધિજ્ઞાન તે નિયમથી દેશાવધિ જ હોય છે.

આ આત્મા, મન:પર્યયજ્ઞાનાવરણનો ક્ષયોપશમ હોતાં, પરમનોગત મૂર્ત વસ્તુને જે પ્રત્યક્ષપણે જાણે છે તે મન:પર્યયજ્ઞાન છે. ઋજુમતિ અને વિપુલમતિ એવા ભેદો વડે મન:પર્યયજ્ઞાન બે પ્રકારનું છે. ત્યાં, વિપુલમતિ મન:પર્યયજ્ઞાન પરના મનવચનકાય સંબંધી પદાર્થને, વક્ર તેમ જ અવક્ર બન્નેને, જાણે છે અને ઋજુમતિ મન:પર્યયજ્ઞાન તો ઋજુને (અવક્રને) જ જાણે છે. નિર્વિકાર આત્માની ઉપલબ્ધિ અને ભાવના સહિત ચરમદેહી મુનિઓને વિપુલમતિ મન:પર્યયજ્ઞાન હોય છે. આ બન્ને મન:પર્યયજ્ઞાનો વીતરાગ આત્મતત્ત્વનાં સમ્યક્ શ્રદ્ધાન-જ્ઞાન-અનુષ્ઠાનની ભાવના સહિત, પંદર પ્રમાદ રહિત અપ્રમત્ત મુનિને ઉપયોગમાં-વિશુદ્ધ પરિણામમાં-ઉત્પન્ન થાય છે. અહીં મન:પર્યયજ્ઞાનના ઉત્પાદકાળે જ અપ્રમત્તપણાનો નિયમ છે, પછી પ્રમત્તપણામાં પણ તે સંભવે છે.

જે જ્ઞાન ઘટપટાદિ જ્ઞેય પદાર્થોને અવલંબીને ઊપજતું નથી તે કેવળજ્ઞાન છે. તે શ્રુતજ્ઞાનસ્વરૂપ પણ નથી. જોકે દિવ્યધ્વનિકાળે તેના આધારે ગણધરદેવ વગેરેને શ્રુતજ્ઞાન પરિણામે છે તોપણ તે શ્રુતજ્ઞાન ગણધરદેવ વગેરેને જ હોય છે, કેવળીભગવંતોને તો કેવળજ્ઞાન જ હોય છે. વળી, કેવળીભગવંતોને શ્રુતજ્ઞાન નથી એટલું જ નહિ, પણ તેમને જ્ઞાન-અજ્ઞાન પણ નથી અર્થાત્ તેમને કોઈ વિષયનું જ્ઞાન અને કોઈ વિષયનું અજ્ઞાન હોય એમ પણ નથી-સર્વ વિષયોનું જ્ઞાન જ હોય છે; અથવા, તેમને મતિ-જ્ઞાનાદિ અનેક ભેદવાળું જ્ઞાન નથી-કેવળજ્ઞાન એક જ છે.

અહીં જે પાંચ જ્ઞાનો વર્ણવવામાં આવ્યાં તે વ્યવહારથી વર્ણવવામાં આવ્યાં છે. નિશ્ચયથી તો વાદળાં વિનાના સૂર્યની માફક આત્મા અખંડ-એક-જ્ઞાનપ્રતિભાસમય જ છે.

હવે અજ્ઞાનત્રય વિષે કહેવામાં આવે છે:-

મિથ્યાત્વ દ્વારા અર્થાત્ ભાવ-આવરણ દ્વારા અજ્ઞાન (-કુમતિજ્ઞાન, કુશ્રુતજ્ઞાન તથા વિભંગજ્ઞાન) અને અવિરતિભાવ હોય છે તથા જ્ઞેયને અવલંબતાં (-જ્ઞેય સંબંધી વિચાર અથવા જ્ઞાન કરતાં) તે તે કાળે દુ:નય અને દુ:પ્રમાણ હોય છે. (મિથ્યાદર્શનના સદ્ભાવમાં વર્તતું મતિજ્ઞાન તે કુમતિજ્ઞાન છે, શ્રુતજ્ઞાન તે કુશ્રુતજ્ઞાન છે, અવધિજ્ઞાન તે વિભંગજ્ઞાન છે; તેના સદ્ભાવમાં વર્તતા નયો તે દુ:નયો છે અને

**દંસણમવિ ચક્ષુજુદં અચક્ષુજુદમવિ ય ઓહિણા સહિયં ।
અણિધનમનંતવિસયં કેવલિયં ચાવિ પણ્ણતં ॥ ૪૨ ॥**

**દર્શનમપિ ચક્ષુર્યુતમચક્ષુર્યુતમપિ ચાવધિના સહિતમ્ ।
અણિધનમનંતવિષયં કેવલ્યં ચાપિ પ્રજ્ઞપ્તમ્ ॥ ૪૨ ॥**

દર્શનોપયોગવિશેષાણાં નામસ્વરૂપાભિધાનમેતત્ ।

ચક્ષુર્દર્શનમચક્ષુર્દર્શનમવધિદર્શનં કેવલદર્શનમિતિ નામાભિધાનમ્ । આત્મા હ્યનંત-
સર્વાત્મપ્રદેશવ્યાપિવિશુદ્ધદર્શનસામાન્યાત્મા । સ ખલ્વનાદિદર્શનાવરણકર્માવચ્છન્નપ્રદેશઃ સન્,
યત્તદાવરણક્ષયોપશમાચક્ષુરિન્દ્રિયાવલમ્બાચ મૂર્તદ્રવ્યં વિકલં સામાન્યે

પ્રમાણ તે દુઃપ્રમાણ છે.) માટે એમ ભાવાર્થ સમજવો કે નિર્વિકાર શુદ્ધ આત્માની
અનુભૂતિસ્વરૂપ નિશ્ચય સમ્યક્ત્વ ઉપાદેય છે.

એ પ્રમાણે જ્ઞાનોપયોગોનું વર્ણન કરવામાં આવ્યું. ૪૧.

**દર્શન તણા ચક્ષુ-અચક્ષુરૂપ, અવધિરૂપ ને
નિઃસીમવિષય અણિધન કેવળરૂપ ભેદ કહેલ છે. ૪૨.**

અન્યાર્થઃ- [દર્શનમ્ અપિ] દર્શન પણ [ચક્ષુર્યુતમ્] ચક્ષુદર્શન, [અચક્ષુર્યુતમ્ અપિ
ચ] અચક્ષુદર્શન, [અવધિના સહિતમ્] અવધિદર્શન [ચ અપિ] અને [અનંતવિષયમ્] અનંત
જેનો વિષય છે એવું [અણિધનમ્] અવિનાશી [કેવલ્યં] કેવળદર્શન [પ્રજ્ઞપ્તમ્]-એમ ચાર
ભેદવાળું કહ્યું છે.

ટીકા:- આ, દર્શનોપયોગના ભેદોનાં નામ અને સ્વરૂપનું કથન છે.

(૧) ચક્ષુદર્શન, (૨) અચક્ષુદર્શન, (૩) અવધિદર્શન અને (૪) કેવળદર્શન -એ
પ્રમાણે (દર્શનોપયોગના ભેદોનાં) નામનું કથન છે.

(હવે તેમનાં સ્વરૂપનું કથન કરવામાં આવે છે:-) આત્મા ખરેખર અનંત, સર્વ
આત્મપ્રદેશોમાં વ્યાપક, વિશુદ્ધ દર્શનસામાન્યસ્વરૂપ છે. તે (આત્મા) ખરેખર અનાદિ
દર્શનાવરણકર્મથી આચ્છાદિત પ્રદેશોવાળો વર્તતો થકો, (૧) તે પ્રકારના (અર્થાત્ ચક્ષુદર્શનના)
આવરણના ક્ષયોપશમથી અને ચક્ષુ-ઈન્દ્રિયના અવલંબનથી મૂર્ત દ્રવ્યને વિકળપણે *સામાન્યતઃ
અવબોધે છે તે ચક્ષુદર્શન છે, (૨) તે પ્રકારના

* સામાન્યતઃ અવબોધવું = દેખવું. (સામાન્ય અવબોધ અર્થાત્ સામાન્ય પ્રતિભાસ તે દર્શન છે.)

નાવબુદ્ધ્યતે તદ્વક્ષુર્દર્શનમ્, યત્તદાવરણક્ષયોપશમાચક્ષુર્વર્જિતેતરચતુરિન્દ્રિયાનિન્દ્રિયાવલમ્બાચ મૂર્તા-મૂર્તદ્રવ્યં વિકલં સામાન્યેનાવબુદ્ધ્યતે તદ્વક્ષુર્દર્શનમ્, યત્તદાવરણક્ષયોપશમાદેવ મૂર્તદ્રવ્યં વિકલં સામાન્યેનાવબુદ્ધ્યતે તદ્વધિદર્શનમ્, યત્સકલાવરણાત્યંતક્ષયે કેવલ એવ મૂર્તામૂર્તદ્રવ્યં સકલં સામાન્યેનાવબુદ્ધ્યતે તત્સ્વાભાવિકં કેવલદર્શનમિતિ સ્વરૂપાભિધાનમ્ ॥ ૪૨ ॥

**જ વીયપ્પદિ જાણાદો જાણી જાણાણિ હોંતિ જેગાણિ ।
તમ્હા દુ વિસ્સરૂવં જ્ઞણિયં દવિયત્તિ જાણીહિં ॥ ૪૩ ॥**

**ન વિકલ્પ્યતે જ્ઞાનાત્ જ્ઞાની જ્ઞાનાનિ ભવંત્યનેકાનિ ।
તસ્માત્તુ વિશ્વરૂપં જ્ઞણિયં દ્રવ્યમિતિ જ્ઞાનિભિઃ ॥ ૪૩ ॥**

એકસ્યાત્મનોડનેકજ્ઞાનાત્મકત્વસમર્થનમેતત્ ।

ન તાવજ્ઞાની જ્ઞાનાત્પૃથગ્ભવતિ, દ્વયોરપ્થેકાસ્તિત્વનિર્વૃત્તત્વેનૈકદ્રવ્યત્વાત્,

આવરણના ક્ષયોપશમથી અને ચક્ષુ સિવાય બાકીની ચાર ઈન્દ્રિયો તથા મનના અવલંબનથી મૂર્ત-અમૂર્ત દ્રવ્યને વિકલપણે સામાન્યતઃ અવબોધે છે તે અચક્ષુદર્શન છે, (૩) તે પ્રકારના આવરણના ક્ષયોપશમથી જ મૂર્ત દ્રવ્યને વિકલપણે સામાન્યતઃ અવબોધે છે તે અવધિદર્શન છે, (૪) સમસ્ત આવરણના અત્યંત ક્ષયે, કેવળ જ (-આત્મા એકલો જ), મૂર્ત-અમૂર્ત દ્રવ્યને સકલપણે સામાન્યતઃ અવબોધે છે તે સ્વાભાવિક કેવળદર્શન છે.-આ પ્રમાણે (દર્શનોપયોગના ભેદોનાં) સ્વરૂપનું કથન છે. ૪૨.

**છે જ્ઞાનથી નહિ ભિન્ન જ્ઞાની, જ્ઞાન તોય અનેક છે;
તે કારણે તો વિશ્વરૂપ કહ્યું દરવને જ્ઞાનીએ. ૪૩.**

અન્યાર્થ:- [જ્ઞાનાત્] જ્ઞાનથી [જ્ઞાની ન વિકલ્પ્યતે] જ્ઞાનીનો (-આત્માનો) ભેદ પાડવામાં આવતો નથી; [જ્ઞાનાનિ અનેકાનિ ભવંતિ] તોપણ જ્ઞાનો અનેક છે. [તસ્માત્ તુ] તેથી તો [જ્ઞાનિભિઃ] જ્ઞાનીઓએ [દ્રવ્યં] દ્રવ્યને [વિશ્વરૂપમ્] વિશ્વરૂપ (- અનેકરૂપ) કહ્યું છે.

ટીકા:- એક આત્મા અનેક જ્ઞાનાત્મક હોવાનું આ સમર્થન છે.

પ્રથમ તો જ્ઞાની (-આત્મા) જ્ઞાનથી પૃથક્ નથી; કારણ કે બન્ને એક અસ્તિત્વથી રચાયાં હોવાથી બન્નેને એકદ્રવ્યપણું છે, બન્નેના અભિન્ન પ્રદેશો

દ્વયોરપ્યભિન્નપ્રદેશત્વેનૈકક્ષેત્રત્વાત્, દ્વયોરપ્યેકસમયનિર્વૃત્તત્વેનૈકકાલત્વાત્,
દ્વયોરપ્યેકસ્વભાવ-ત્વેનૈકભાવત્વાત્। ન
ચૈવમુચ્યમાનેપ્યેકસ્મિન્નાત્મન્યાભિનિબોધિકાદીન્યનેકાનિ જ્ઞાનાનિ વિરુદ્ધ્યંતે, દ્રવ્યસ્ય
વિશ્વરૂપત્વાત્। દ્રવ્યં હિ સહક્રમપ્રવૃત્તાનંતગુણપર્યાયાધારતયાનંતરૂપત્વાદેકમપિ વિશ્વ-
રૂપમભિધીયત્ ઇતિ।। ૪૩।।

**જદિ હવદિ દવ્યમણ્ણં ગુણદો ય ગુણા ય દવ્વદો અણ્ણે ।
દવ્વાણંતિયમધવા દવ્વાભાવં પકુવ્વંતિ ।। ૪૪ ।।**

**યદિ ભવતિ દ્રવ્યમન્યદ્ગુણતશ્ચ ગુણાશ્ચ દ્રવ્યતોડ્યે ।
દ્રવ્યાનંત્યમથવા દ્રવ્યાભાવં પ્રકુર્વન્તિ ।। ૪૪ ।।**

દ્રવ્યસ્ય ગુણેભ્યો ભેદે, ગુણાનાં ચ દ્રવ્યાદ્ભેદે દોષોપન્યાસોડ્યમ્।

હોવાથી બન્નેને એકક્ષેત્રપણું છે, બન્ને એક સમયે રચાતાં હોવાથી બન્નેને એકકાળપણું છે, બન્નેનો એક સ્વભાવ હોવાથી બન્નેને એકભાવપણું છે. પરંતુ આમ કહેવામાં આવતું હોવા છતાં, એક આત્મામાં આભિનિબોધિક (-મતિ) આદિ અનેક જ્ઞાનો વિરોધ પામતાં નથી, કારણ કે દ્રવ્ય વિશ્વરૂપ છે. દ્રવ્ય ખરેખર સહવર્તી અને ક્રમવર્તી એવા અનંત ગુણો અને પર્યાયોનો આધાર હોવાને લીધે અનંતરૂપવાળું હોવાથી, એક હોવા છતાં પણ, *વિશ્વરૂપ કહેવાય છે. ૪૩.

**જો દ્રવ્ય ગુણથી અન્ય ને ગુણ અન્ય માનો દ્રવ્યથી,
તો થાય દ્રવ્ય-અનંતતા વા થાય નાસ્તિ દ્રવ્યની. ૪૪.**

અન્યથાર્થ:- [યદિ] જો [દ્રવ્યં] દ્રવ્ય [ગુણતઃ] ગુણથી [અન્યત્ ચ ભવતિ] અન્ય (-ભિન્ન) હોય [ગુણાઃ ચ] અને ગુણો [દ્રવ્યતઃ અન્યે] દ્રવ્યથી અન્ય હોય તો [દ્રવ્યાનંત્યમ્] દ્રવ્યની અનંતતા થાય [અથવા] અથવા [દ્રવ્યાભાવં] દ્રવ્યનો અભાવ [પ્રકુર્વન્તિ] થાય.

ટીકા:- દ્રવ્યનું ગુણોથી ભિન્નપણું હોય અને ગુણોનું દ્રવ્યથી ભિન્નપણું હોય તો દોષ આવે છે તેનું આ કથન છે.

* વિશ્વરૂપ = અનેકરૂપ. [એક દ્રવ્ય સહવર્તી અનંત ગુણોનો અને ક્રમવર્તી અનંત પર્યાયોનો આધાર હોવાને લીધે અનંતરૂપવાળું પણ છે તેથી તેને વિશ્વરૂપ (અનેકરૂપ) પણ કહેવામાં આવે છે. માટે એક આત્મા અનેક જ્ઞાનાત્મક હોવામાં વિરોધ નથી.]

ગુણા હિ ક્વચિદાશ્રિતાઃ। યત્રાશ્રિતાસ્તદ્દ્રવ્યમ્। તદ્દેવન્યદ્ગુણેભ્યઃ। પુનરપિ ગુણાઃ ક્વચિદાશ્રિતાઃ। યત્રાશ્રિતાસ્તદ્દ્રવ્યમ્। તદપિ અન્યદ્દેવન્યદ્ગુણેભ્યઃ। પુનરપિ ગુણાઃ ક્વચિદાશ્રિતાઃ। યત્રાશ્રિતાઃ તદ્દ્રવ્યમ્। તદપ્યન્યદેવ ગુણેભ્યઃ। એવં દ્રવ્યસ્ય ગુણેભ્યો ભેદે ભવતિ દ્રવ્યા નંત્યમ્। દ્રવ્યં હિ ગુણાનાં સમુદાયઃ। ગુણાશ્ચેદન્યે સમુદાયાત્, કો નામ સમુદાયઃ। એવ ગુણાનાં દ્રવ્યાદ્ભેદે ભવતિ દ્રવ્યાભાવ ઇતિ ॥ ૪૪ ॥

**અવિભક્તમણ્ણત્તં દ્રવ્યગુણાણં વિભક્તમણ્ણત્તં ।
ણિચ્છંતિ ણિચ્ચયણ્હૂ તવ્વિવરીદં હિ વા તેસિં ॥ ૪૫ ॥**

**અવિભક્તમનન્યત્વં દ્રવ્યગુણાનાં વિભક્તમન્યત્વમ્ ।
નેચ્છન્તિ નિશ્ચયજ્ઞાસ્તદ્વિપરીતં હિ વા તેષામ્ ॥ ૪૫ ॥**

દ્રવ્યગુણાનાં સ્વોચિતાનન્યત્વોક્તિરિયમ્ ।

ગુણો ખરેખર કોઈકના આશ્રયે હોય; (તેઓ) જેના આશ્રયે હોય તે દ્રવ્ય હોય. તે (-દ્રવ્ય) જો ગુણોથી અન્ય (-ભિન્ન) હોય તો-ફરીને પણ, ગુણો કોઈકના આશ્રયે હોય; (તેઓ) જેના આશ્રયે હોય તે દ્રવ્ય હોય. તે જો ગુણોથી અન્ય હોય તો-ફરીને પણ, ગુણો કોઈકના આશ્રયે હોય; (તેઓ) જેના આશ્રયે હોય તે દ્રવ્ય હોય. તે પણ ગુણોથી અન્ય જ હોય.... એ પ્રમાણે, જો દ્રવ્યનું ગુણોથી ભિન્નપણું હોય તો, દ્રવ્યનું અનંતપણું થાય.

ખરેખર દ્રવ્ય એટલે ગુણોનો સમુદાય. ગુણો જો સમુદાયથી અન્ય હોય તો સમુદાય કેવો? (અર્થાત્ જો ગુણોને સમુદાયથી ભિન્ન માનવામાં આવે તો સમુદાય ક્યાંથી ઘટે? એટલે કે દ્રવ્ય જ ક્યાંથી ઘટે?) એ પ્રમાણે, જો ગુણોનું દ્રવ્યથી ભિન્નપણું હોય તો, દ્રવ્યનો અભાવ થાય. ૪૪.

**ગુણ-દ્રવ્યને અવિભક્તરૂપ અનન્યતા બુધમાન્ય છે;
પણ ત્યાં વિભક્ત અનન્યતા વા અન્યતા નહિ માન્ય છે. ૪૫.**

અન્યાર્થઃ- [દ્રવ્યગુણાનામ્] દ્રવ્ય અને ગુણોને [અવિભક્તમ્ અનન્યત્વમ્] અવિભક્તપણારૂપ અનન્યપણું છે; [નિશ્ચયજ્ઞાઃ હિ] નિશ્ચયના જાણનારાઓ [તેષામ્] તેમને [વિભક્તમ્ અન્યત્વમ્] વિભક્તપણારૂપ અન્યપણું [વા] કે [તદ્વિપરીતં] (વિભક્તપણારૂપ) અનન્યપણું [ન ઇચ્છન્તિ] માનતા નથી.

ટીકા:- આ, દ્રવ્ય અને ગુણોના સ્વોચિત અનન્યપણાનું કથન છે (અર્થાત્

અવિભક્તપ્રદેશત્વલક્ષણં દ્રવ્યગુણાનામનન્યત્વમભ્યુપગમ્યતે । વિભક્તપ્રદેશત્વલક્ષણં ત્વન્યત્વ-મનન્યત્વં ચ નાભ્યુપગમ્યતે । તથા હિ-યથૈકસ્ય પરમાણોરેકેનાત્મપ્રદેશન સહાવિભક્તત્વાદનન્ય-ત્વં, તથૈકસ્ય પરમાણોસ્તદ્વર્તિનાં સ્પર્શરસગંધવર્ણાદિગુણાનાં ચાવિભક્તપ્રદેશત્વાદનન્યત્વમ્ । યથા ત્વત્યંતવિપ્રકૃષ્ટયોઃ સહાવિંધ્યયોરત્યંતસન્નિકૃષ્ટયોશ્ચ મિશ્રિતયોસ્તોયપયસોર્વિભક્તપ્રદેશત્વલક્ષણ-મન્યત્વમનન્યત્વં ચ, ન તથા દ્રવ્યગુણાનાં વિભક્તપ્રદેશત્વાભાવાદન્યત્વમનન્યત્વં ચેતિ ॥ ૪૫ ॥

**વવદેસા સંઠાણા સંખા વિસયા ય હૌંતિ તે बहुगा ।
ते तेसिमणणत्ते अण्णत्ते चावि विज्जंते ॥ ૪૬ ॥**

દ્રવ્ય અને ગુણોને કેવું અનન્યપણું ઘટે છે તે અહીં કહ્યું છે).

દ્રવ્ય અને ગુણોને * અવિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અનન્યપણું સ્વીકારવામાં આવે છે; પરંતુ વિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અન્યપણું તથા (વિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ) અનન્યપણું સ્વીકારવામાં આવતું નથી. તે સ્પષ્ટ સમજાવવામાં આવે છે:-જેમ એક પરમાણુને એક સ્વપ્રદેશ સાથે અવિભક્તપણું હોવાથી અનન્યપણું છે, તેમ એક પરમાણુને અને તેમાં રહેલા સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણ વગેરે ગુણોને અવિભક્ત પ્રદેશો હોવાથી (અવિભક્ત-પ્રદેશત્વસ્વરૂપ) અનન્યપણું છે; પરંતુ જેમ અત્યંત દૂર એવા ^૧સહ અને વિંધ્યને વિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અન્યપણું છે તથા અત્યંત નિકટ એવાં મિશ્રિત ^૨ક્ષીર-નીરને વિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અનન્યપણું છે, તેમ દ્રવ્ય અને ગુણોને વિભક્ત પ્રદેશો નહિ હોવાથી (વિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ) અન્યપણું તથા (વિભક્તપ્રદેશત્વસ્વરૂપ) અનન્યપણું નથી. ૪૫.

**વ્યપદેશ ને સંસ્થાન, સંખ્યા, વિષય બહુ યે હોય છે;
તે તેમના અન્યત્વ તેમ અનન્યતામાં પણ ઘટે. ૪૬.**

* અવિભક્ત = અભિન્ન. (દ્રવ્ય અને ગુણોના પ્રદેશો અભિન્ન છે તેથી દ્રવ્ય અને ગુણોને અભિન્નપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અનન્યપણું છે.)

૧. અત્યંત દૂર રહેલા સહ અને વિંધ્ય નામના પર્વતોને ભિન્નપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અન્યપણું છે.
૨. અત્યંત નજીક રહેલાં મિશ્રિત દૂધ-જળને ભિન્નપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અનન્યપણું છે. દ્રવ્ય અને ગુણોને એવું અનન્યપણું નથી, પરંતુ અભિન્નપ્રદેશત્વસ્વરૂપ અનન્યપણું છે.

**વ્યપદેશાઃ સંસ્થાનાનિ સંખ્યા વિષયાશ્ચ ભવન્તિ તે बहुकाः ।
ते तेषामनन्यत्वे अन्यत्वे चापि विद्यन्ते ॥ ४६ ॥**

વ્યપદેશાદીનામેકાંતેન દ્રવ્યગુણાન્યત્વનિબંધનત્વમત્ર પ્રત્યાખ્યાતમ્ ।

યથા દેવદત્તસ્ય ગૌરિત્યન્યત્વે ષષ્ઠીવ્યપદેશઃ, તથા વૃક્ષસ્ય શાખા દ્રવ્યસ્ય ગુણા
ઇત્યનન્યત્વેઽપિ । યથા દેવદત્તઃ ફલમહ્લુશેન ધનદત્તાય વૃક્ષાદ્વાટિકાયામવચિનોતીત્યન્યત્વે
કારકવ્યપદેશઃ, તથા મૃત્તિકા ઘટભાવં સ્વયં સ્વેન સ્વસ્મૈ સ્વસ્માત્ સ્વસ્મિન્
કરોતીત્યાત્માત્માનમાત્મનાત્મને આત્મન આત્મનિ જાનાતીત્યનન્યત્વેઽપિ । યથા
પ્રાંશોર્દેવદત્તસ્ય પ્રાંશુર્ગૌરિત્યન્યત્વે સંસ્થાનં, તથા પ્રાંશોર્વૃક્ષસ્ય પ્રાંશુઃ શાખાભરો મૂર્તદ્રવ્યસ્ય
મૂર્તા ગુણા ઇત્યનન્યત્વેઽપિ । યથૈકસ્ય દેવદત્તસ્ય દશ ગાવ

અન્યથાર્થઃ- [વ્યપદેશાઃ] વ્યપદેશો, [સંસ્થાનાનિ] સંસ્થાનો, [સંખ્યાઃ] સંખ્યાઓ
[ચ] અને [વિષયાઃ] વિષયો [તે बहुकाः ભવન્તિ] ઘણાં હોય છે. [તે] તે (વ્યપદેશ વગેરે),
[તેષામ્] દ્રવ્ય-ગુણોના [અન્યત્વે] અન્યપણામાં [અનન્યત્વે ચ અપિ] તેમ જ અનન્યપણામાં
પણ [વિદ્યન્તે] હોઈ શકે છે.

ટીકા:- અહીં *વ્યપદેશ વગેરે એકાંતે દ્રવ્ય-ગુણોના અન્યપણાનું કારણ હોવાનું ખંડન
કર્યું છે.

જેવી રીતે ‘દેવદત્તની ગાય’ એમ અન્યપણામાં ષષ્ઠીવ્યપદેશ (-છટ્ટી વિભક્તિનું કથન)
હોય છે, તેવી રીતે ‘વૃક્ષની શાખા,’ ‘દ્રવ્યના ગુણો’ એમ અનન્યપણામાં પણ (ષષ્ઠીવ્યપદેશ)
હોય છે. જેવી રીતે ‘દેવદત્ત ફળને અંકુશ વડે ધનદત્તને માટે વૃક્ષ પરથી વાડીમાં તોડે છે’ એમ
અન્યપણામાં કારકવ્યપદેશ હોય છે, તેવી રીતે ‘માટી પોતે ઘટભાવને (-ઘડારૂપ પરિણામને)
પોતા વડે પોતાને માટે પોતામાંથી પોતામાં કરે છે’, ‘આત્મા આત્માને આત્મા વડે આત્માને
માટે આત્મામાંથી આત્મામાં જાણે છે’ એમ અનન્યપણામાં પણ (કારકવ્યપદેશ) હોય છે. જેવી
રીતે ‘ઊંચા દેવદત્તની ઊંચી ગાય’ એમ અન્યપણામાં સંસ્થાન હોય છે, તેવી રીતે ‘વિશાળ
વૃક્ષનો વિશાળ શાખાસમુદાય’, મૂર્ત દ્રવ્યના મૂર્ત ગુણો’ એમ અનન્યપણામાં પણ (સંસ્થાન)
હોય છે. જેવી રીતે ‘એક દેવદત્તની દસ ગાયો’

* વ્યપદેશ = કથન; અભિધાન. (આ ગાથામાં એમ સમજાવ્યું છે કે-જ્યાં ભેદ હોય ત્યાં જ વ્યપદેશ
વગેરે ઘટે એવું કાંઈ નથી; જ્યાં અભેદ હોય ત્યાં પણ તેઓ ઘટે છે. માટે દ્રવ્ય-ગુણોમાં જે વ્યપદેશ
વગેરે હોય છે તે કાંઈ એકાંતે દ્રવ્ય-ગુણોના ભેદને સિદ્ધ કરતા નથી.)

૮૨]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

इत्यन्यत्वे संख्या , तथैकस्य वृक्षस्य दश शाखाः एकस्य द्रव्यस्यानंता गुणा इत्यनन्यत्वेऽपि । यथा गोष्ठे गाव इत्यन्यत्वे विषयः , तथा वृक्षे शाखाः द्रव्ये गुणा इत्यनन्यत्वेऽपि । ततो न व्यपदेशादयो द्रव्यगुणानां वस्तुत्वेन भेदं साधयंतीति ॥ ४६ ॥

**णाणं धणं च कुव्वदि धणिणं जह णाणिणं च दुविधेहिं ।
भण्णंति तह पुधत्तं एयत्तं चावि तच्चण्हू ॥ ४७ ॥**

**જ્ઞાનં ધનં ચ કરોતિ ધનિનં યથા જ્ઞાનિનં ચ દ્વિવિધાભ્યામ્ ।
ભણંતિ તથા પૃથક્ત્વમેકત્વં ચાપિ તત્ત્વજ્ઞાઃ ॥ ૪૭ ॥**

વસ્તુત્વભેદાભેદોદાહરણમેતત્ ।

યથા ધનં ભિન્નાસ્તિત્વનિર્વૃત્તં ભિન્નાસ્તિત્વનિર્વૃત્તસ્ય , ભિન્નસંસ્થાનં ભિન્નસંસ્થા

એમ અન્યપણામાં સંખ્યા હોય છે, તેવી રીતે ‘એક વૃક્ષની દસ શાખાઓ’, ‘એક દ્રવ્યના અનંત ગુણો’ એમ અન્યપણામાં પણ (સંખ્યા) હોય છે. જેવી રીતે ‘વાડામાં ગાયો’ એમ અન્યપણામાં વિષય (-આધાર) હોય છે, તેવી રીતે ‘વૃક્ષમાં શાખાઓ’, ‘દ્રવ્યમાં ગુણો’ એમ અન્યપણામાં પણ (વિષય) હોય છે. માટે (એમ સમજવું કે) વ્યપદેશ વગેરે, દ્રવ્ય-ગુણોમાં વસ્તુપણે ભેદ સિદ્ધ કરતા નથી. ૪૬.

**ધનથી ‘ ધની ’ ને જ્ઞાનથી ‘ જ્ઞાની ’-દ્વિધા વ્યપદેશ છે,
તે રીત તત્ત્વજ્ઞો કહે એકત્વ તેમ પૃથક્ત્વને. ૪૭.**

અન્યાર્થ:- [યથા] જેવી રીતે [ધનં] ધન [ચ] અને [જ્ઞાનં] જ્ઞાન [ધનિનં] (પુરુષને) ‘ ધની ’ [ચ] અને [જ્ઞાનિનં] ‘ જ્ઞાની ’ [કરોતિ] કરે છે-[દ્વિવિધાભ્યામ્ ભણંતિ] એમ બે પ્રકારે કહેવામાં આવે છે, [તથા] તેવી રીતે [તત્ત્વજ્ઞાઃ] તત્ત્વજ્ઞો [પૃથક્ત્વમ્] પૃથક્ત્વ [ચ અપિ] તેમ જ [એકત્વમ્] એકત્વને કહે છે.

ટીકા:- આ, વસ્તુપણે ભેદ અને (વસ્તુપણે) અભેદનું ઉદાહરણ છે.

જેવી રીતે (૧) ભિન્ન અસ્તિત્વથી રચાયેલું, (૨) ભિન્ન સંસ્થાનવાળું,

નસ્ય, ભિન્નસંખ્યં ભિન્નસંખ્યસ્ય, ભિન્નવિષયલબ્ધવૃત્તિકં ભિન્નવિષયલબ્ધવૃત્તિકસ્ય પુરુષસ્ય ધનીતિ વ્યપદેશં પૃથક્ત્વપ્રકારેણ કુરુતે, યથા ચ જ્ઞાનમભિન્નાસ્તિત્વનિર્વૃત્તમભિન્નાસ્તિત્વનિર્વૃત્તસ્યાભિન્ન-સંસ્થાનમભિન્નસંસ્થાનસ્યાભિન્નસંખ્યમભિન્નસંખ્યસ્યાભિન્નવિષયલબ્ધવૃત્તિકમભિન્નવિષયલબ્ધવૃત્તિકસ્ય પુરુષસ્ય જ્ઞાનીતિ વ્યપદેશમેકત્વપ્રકારેણ કુરુતે; તથાન્યત્રાપિ। યત્ર દ્રવ્યસ્ય ભેદેન વ્યપદેશાદિ: તત્ર પૃથક્ત્વં, યત્રાભેદેન તત્રૈકત્વમિતિ ॥ ૪૭ ॥

**જ્ઞાની જ્ઞાનં ચ સદા અત્યંતરિદા દુ અણ્ણમણ્ણસ્સ ।
દોણ્હં અચ્ચેદણત્તં પસજદિ સમ્મં જિનાવમદં ॥ ૪૮ ॥**

**જ્ઞાની જ્ઞાનં ચ સદાર્થાતરિતે ત્વન્યોઽન્યસ્ય ।
દ્વયોરચેતનત્વં પ્રસજતિ સમ્યગ્ જિનાવમતમ્ ॥ ૪૮ ॥**

(૩) ભિન્ન સંખ્યાવાણું અને (૪) ભિન્ન વિષયમાં રહેલું એવું ધન (૧) ભિન્ન અસ્તિત્વથી રચાયેલા, (૨) ભિન્ન સંસ્થાનવાળા, (૩) ભિન્ન સંખ્યાવાળા અને (૪) ભિન્ન વિષયમાં રહેલા એવા પુરુષને 'ધની' એવો વ્યપદેશ પૃથક્ત્વપ્રકારથી કરે છે, તથા જેવી રીતે (૧) અભિન્ન અસ્તિત્વથી રચાયેલું, (૨) અભિન્ન સંસ્થાનવાળું, (૩) અભિન્ન સંખ્યાવાળું અને (૪) અભિન્ન વિષયમાં રહેલું એવું જ્ઞાન (૧) અભિન્ન અસ્તિત્વથી રચાયેલા, (૨) અભિન્ન સંસ્થાનવાળા, (૩) અભિન્ન સંખ્યાવાળા અને (૪) અભિન્ન વિષયમાં રહેલા એવા પુરુષને 'જ્ઞાની' એવો વ્યપદેશ એકત્વપ્રકારથી કરે છે, તેવી રીતે અન્યત્ર પણ સમજવું. જ્યાં દ્રવ્યના ભેદથી વ્યપદેશ વગેરે હોય ત્યાં પૃથક્ત્વ છે, જ્યાં (દ્રવ્યના) અભેદથી (વ્યપદેશ વગેરે) હોય ત્યાં એકત્વ છે. ૪૭.

**જો હોય અર્થાતરપણું અન્યોન્ય જ્ઞાની-જ્ઞાનને,
બન્ને અચેતનતા લહે-જિનદેવને નહિ માન્ય જે. ૪૮.**

અન્યાર્થ:- [જ્ઞાની] જો જ્ઞાની (-આત્મા) [ચ] અને [જ્ઞાન] જ્ઞાન [સદા] સદા [અન્યોઽન્યસ્ય] પરસ્પર [અર્થાતરિતે તુ] અર્થાતરભૂત (ભિન્નપદાર્થભૂત) હોય તો [દ્વયોઃ] બન્નેને [અચેતનત્વં પ્રસજતિ] અચેતનપણાનો પ્રસંગ આવે- [સમ્યગ્ જિનાવમતમ્] કે જે જિનોને સમ્યક્ પ્રકારે અસંમત છે.

દ્રવ્યગુણાનામર્થાતરભૂતત્વે દોષોઽયમ્ ।

જ્ઞાની જ્ઞાનાદ્યર્થાતરભૂતસ્તદા સ્વકરણાંશમંતરેણ
પરશુરહિતદેવદત્તવત્કરણવ્યાપારા-સમર્થત્વાદચેતયમાનોઽચેતન એવ સ્યાત્ । જ્ઞાનઞ્ચ યદિ
જ્ઞાનિનોઽર્થાતરભૂતં તદા તત્કર્ત્રશમંતરેણ
દેવદત્તરહિતપરશુવત્તત્કર્તૃત્વવ્યાપારાસમર્થત્વાદચેતયમાનમચેતનમેવ સ્યાત્ । ન ચ
જ્ઞાનજ્ઞાનિનો-ર્યુતસિદ્ધયોસ્સંયોગેન ચેતનત્વં દ્રવ્યસ્ય નિર્વિશેષસ્ય ગુણાનાં નિરાશ્રયાણાં
શૂન્યત્વાદિતિ ॥ ૪૮ ॥

ટીકા:- દ્રવ્ય અને ગુણોને અર્થાતરપણું હોય તો આ (નીચે પ્રમાણે) દોષ આવે.

જો જ્ઞાની (-આત્મા) જ્ઞાનથી અર્થાતરભૂત હોય તો (આત્મા) પોતાના કરણ-અંશ વિના, કુહાડી વિનાના દેવદત્તની માફક, ^૧કરણનો વ્યાપાર કરવામાં અસમર્થ થવાથી નહિ ચેતતો (-જાણતો) થકો અચેતન જ હોય. અને જો જ્ઞાન જ્ઞાનીથી (-આત્માથી) અર્થાતરભૂત હોય તો જ્ઞાન તેના કર્તૃ-અંશ વિના, દેવદત્ત વિનાની કુહાડીની માફક, તેના ^૨કર્તાનો વ્યાપાર કરવામાં અસમર્થ થવાથી નહિ ચેતતું (-જાણતું) થકું અચેતન જ હોય. વળી ^૩યુતસિદ્ધ એવાં જ્ઞાન અને જ્ઞાનીને (-જ્ઞાન અને આત્માને) સંયોગથી ચેતનપણું હોય એમ પણ નથી, કારણ કે નિર્વિશેષ દ્રવ્ય અને નિરાશ્રય ગુણો શૂન્ય હોય. ૪૮.

૧. કરણનો વ્યાપાર = સાધનનું કાર્ય. [આત્મા કર્તા છે અને જ્ઞાન કરણ છે. જો આત્મા જ્ઞાનથી ભિન્ન જ હોય તો આત્મા સાધનનો વ્યાપાર અર્થાત્ જ્ઞાનનું કાર્ય કરવામાં અસમર્થ થવાથી જાણી શકે નહિ તેથી આત્માને અચેતનપણું આવે.]
૨. કર્તાનો વ્યાપાર = કર્તાનું કાર્ય. [જ્ઞાન કરણ છે અને આત્મા કર્તા છે. જો જ્ઞાન આત્માથી ભિન્ન જ હોય તો જ્ઞાન કર્તાનો વ્યાપાર અર્થાત્ આત્માનું કાર્ય કરવામાં અસમર્થ થવાથી જાણી શકે નહિ તેથી જ્ઞાનને અચેતનપણું આવે.]
૩. યુતસિદ્ધ = જોડાઈને સિદ્ધ થયેલ; સમવાયથી-સંયોગથી સિદ્ધ થયેલ. [જેમ લાકડી અને માણસ જુદાં હોવા છતાં લાકડીના યોગથી માણસ 'લાકડીવાળો' થાય છે તેમ જ્ઞાન અને આત્મા જુદાં હોવા છતાં જ્ઞાન સાથે જોડાઈને આત્મા 'જ્ઞાનવાળો (-જ્ઞાની)' થાય છે એમ પણ નથી. લાકડી અને માણસની જેમ જ્ઞાન અને આત્મા કદી જુદાં હોય જ ક્યાંથી ? વિશેષરહિત દ્રવ્ય હોઈ શકે જ નહિ, તેથી જ્ઞાન વિનાનો આત્મા કેવો ? અને આશ્રય વિના ગુણ હોઈ શકે જ નહિ, તેથી આત્મા વિના જ્ઞાન કેવું ? માટે 'લાકડી' અને 'લાકડીવાળા'ની માફક 'જ્ઞાન' અને 'જ્ઞાની'નું યુતસિદ્ધપણું ઘટતું નથી.]

**ण हि सो समवायादो अत्थंतरिदो दु णाणदो णाणी ।
अण्णाणीति च वयणं एगत्तप्पसाधगं होदि ॥ ४९ ॥**

**न हि सः समवायादार्थतरितस्तु ज्ञानतो ज्ञानी ।
अज्ञानीति च वचनमेकत्वप्रसाधकं भवति ॥ ४९ ॥**

ज्ञानज्ञानिनोः समवायसंबंधनिरासोऽयम् ।

न खलुज्ञानादर्थान्तरभूतः पुरुषो ज्ञानसमवायात् ज्ञानी भवतीत्युपपन्नम् । स खलु ज्ञानसमवायात्पूर्वं किं ज्ञानी किमज्ञानी ? यदि ज्ञानी तदा ज्ञानसमवायो निष्फलः । अथाज्ञानी तदा किमज्ञानसमवायात्, किमज्ञानेन सहैकत्वात् ? न तावदज्ञानसमवायात्; अज्ञानिनो ह्यज्ञानसमवायो निष्फलः, ज्ञानित्वं तु ज्ञानसमवायाभावान्नास्त्येव । ततोऽज्ञानीति वचनमज्ञानेन सहैकत्वमवश्यं साधयत्येव । सिद्धे

**रे ! જીવ જ્ઞાનવિભિન્ન નહિ સમવાયથી જ્ઞાની બને;
'અજ્ઞાની' એવું વચન તે એકત્વની સિદ્ધિ કરે. ૪૯.**

અન્યાર્થ:- [જ્ઞાનતઃ અર્થાતરિતઃ તુ] જ્ઞાનથી અર્થાતરભૂત [સઃ] એવો તે (-આત્મા) [સમવાયાત્] સમવાયથી [જ્ઞાની] જ્ઞાની થાય છે [ન હિ] એમ પરેખર નથી. [અજ્ઞાની] 'અજ્ઞાની' [ઇતિ ચ વચનમ્] એવું વચન [એકત્વપ્રસાધકં ભવતિ] (ગુણ-ગુણીના) એકત્વને સિદ્ધ કરે છે.

ટીકા:- આ, જ્ઞાન અને જ્ઞાનીને સમવાયસંબંધ હોવાનું નિરાકરણ (ખંડન) છે.

જ્ઞાનથી અર્થાતરભૂત આત્મા જ્ઞાનના સમવાયથી જ્ઞાની થાય છે એમ માનવું પરેખર યોગ્ય નથી. (આત્મા જ્ઞાનના સમવાયથી જ્ઞાની થતો માનવામાં આવે તો અમે પૂછીએ છીએ કે) તે (-આત્મા) જ્ઞાનનો સમવાય થયા પહેલાં પરેખર જ્ઞાની છે કે અજ્ઞાની ? જો જ્ઞાની છે (એમ કહેવામાં આવે) તો જ્ઞાનનો સમવાય નિષ્ફળ છે. હવે જો અજ્ઞાની છે (એમ કહેવામાં આવે) તો (પૂછીએ છીએ કે) અજ્ઞાનના સમવાયથી અજ્ઞાની છે કે અજ્ઞાનની સાથે એકત્વથી અજ્ઞાની છે ? પ્રથમ, અજ્ઞાનના સમવાયથી અજ્ઞાની હોય શકે નહિ; કારણ કે અજ્ઞાનીને અજ્ઞાનનો સમવાય નિષ્ફળ છે અને જ્ઞાનીપણું તો જ્ઞાનના સમવાયનો અભાવ હોવાથી છે જ નહિ. માટે 'અજ્ઞાની' એવું વચન અજ્ઞાનની સાથે એકત્વને અવશ્ય સિદ્ધ કરે છે જ. અને એ

चैवमज्ञानेन सहैकत्वे ज्ञानेनापि सहैकत्वमवश्यं सिध्यतीति ॥ ४९ ॥

**समवर्ती समवाओ अपुधभूदो य अजुदसिद्धो य ।
तम्हा दव्वगुणाणं अजुदा सिद्धि ति णिद्धिवा ॥ ५० ॥**

**समवर्तित्वं समवायः अपृथग्भूतत्वमयुतसिद्धत्वं च ।
तस्माद्द्रव्यगुणानां अयुता सिद्धिरिति निर्दिष्टा ॥ ५० ॥**

समवायस्य पदार्थान्तरत्वनिरासोऽयम् ।

રીતે અજ્ઞાનની સાથે એકત્વ સિદ્ધ થતાં જ્ઞાનની સાથે પણ એકત્વ અવશ્ય સિદ્ધ થાય છે.

ભાવાર્થ:- આત્માને અને જ્ઞાનને એકત્વ છે એમ અહીં યુક્તિથી સમજાવ્યું છે.

પ્રશ્ન:- છન્નસ્થદશામાં જીવને માત્ર અલ્પજ્ઞાન જ હોય છે અને કેવળીદશામાં તો પરિપૂર્ણ જ્ઞાન-કેવળજ્ઞાન થાય છે; માટે ત્યાં તો કેવળીભગવાનને જ્ઞાનનો સમવાય (-કેવળજ્ઞાનનો સંયોગ) થયો ને ?

ઉત્તર:- ના, એમ નથી. જીવને અને જ્ઞાનગુણને સદાય એકત્વ છે, અભિન્નતા છે. છન્નસ્થદશામાં પણ તે અભિન્ન જ્ઞાનગુણને વિષે શક્તિરૂપે કેવળજ્ઞાન હોય છે. કેવળીદશામાં, તે અભિન્ન જ્ઞાનગુણને વિષે શક્તિરૂપે રહેલું કેવળજ્ઞાન વ્યક્ત થાય છે; કેવળજ્ઞાન કયાંય બહારથી આવીને કેવળીભગવાનના આત્મા સાથે સમવાય પામે છે એમ નથી. છન્નસ્થદશામાં અને કેવળીદશામાં જે જ્ઞાનનો તજાવત જણાય છે તે માત્ર શક્તિ-વ્યક્તિરૂપ તજાવત સમજવો. ૪૯.

**समवर्तिता समवाय છે, અપૃથક્ત્વ તે, અયુતત્વ તે;
તે કારણે ભાષી અયુતસિદ્ધિ ગુણો ને દ્રવ્યને. ૫૦.**

અન્યાર્થ:- [સમવર્તિત્વં સમવાયઃ] સમવર્તીપણું તે સમવાય છે; [અપૃથગ્ભૂતત્વમ્] તે જ, અપૃથક્પણું [ચ] અને [અયુતસિદ્ધત્વમ્] અયુતસિદ્ધપણું છે. [તસ્માત્] તેથી [દ્રવ્યગુણાનામ્] દ્રવ્ય અને ગુણોની [અયુતા સિદ્ધિઃ ઇતિ] અયુતસિદ્ધિ [નિર્દિષ્ટા] (જિનોએ) કહી છે.

ટીકા:- આ, સમવાયને વિષે પદાર્થાંતરપણું હોવાનું નિરાકરણ (ખંડન) છે.

દ્રવ્યગુણાનામેકાસ્તિત્વનિર્વૃત્તિત્વાદનાદિરનિધના સહવૃત્તિર્હિ સમવર્તિત્વમ્; સ એવ સમવાયો જૈનાનામ્; તદેવ સંજ્ઞાદિભ્યો ભેદેડપિ વસ્તુત્વેનાભેદાદપૃથગ્ભૂતત્વમ્; તદેવ યુતસિદ્ધિ- નિબંધનસ્યાસ્તિત્વાન્તરસ્યાભાવાદયુતસિદ્ધત્વમ્। તતો દ્રવ્યગુણાનાં સમવર્તિત્વલક્ષણસમવાયભાજામયુતસિદ્ધિરેવ , ન પૃથગ્ભૂતત્વમિતિ ॥ ૫૦ ॥

**વળ્ણરસગંધફાસા પરમાણુપરૂવિદા વિસેસેહિં ।
દલ્વાદો ય અળ્ણના અળ્ણત્તપગાસગા હોંતિ ॥ ૫૧ ॥
દંસળ્ણનાણાણિ તહા જીવણિબદ્ધાણિ ળળ્ણભૂદાણિ ।
વવદેસદો પુધત્તં કુલ્લંતિ હિ ળો સભાવાદો ॥ ૫૨ ॥**

દ્રવ્ય અને ગુણો એક અસ્તિત્વથી રચાયાં હોવાથી તેમની જે અનાદિ-અનંત સહવૃત્તિ (-સાથે રહેવાપણું) તે ખરેખર સમવર્તીપણું છે; તે જ, જૈનોના મતમાં સમવાય છે; તે જ, સંજ્ઞાદિથી ભેદ હોવા છતાં (-દ્રવ્ય અને ગુણોને સંજ્ઞા-લક્ષણ-પ્રયોજન વગેરેની અપેક્ષાએ ભેદ હોવા છતાં) વસ્તુપણે અભેદ હોવાથી અપૃથક્પણું છે; તે જ, યુતસિદ્ધિના કારણભૂત *અસ્તિત્વાંતરનો અભાવ હોવાથી અયુતસિદ્ધપણું છે. તેથી ^૧સમવર્તિત્વસ્વરૂપ સમવાયવાળાં દ્રવ્ય અને ગુણોને અયુતસિદ્ધિ જ છે, પૃથક્પણું નથી. ૫૦.

**પરમાણુમાં પ્રરૂપિત વરણ, રસ, ગંધ તેમ જ સ્પર્શ જે,
અણુથી અભિન્ન રહી વિશેષ વડે પ્રકાશે ભેદને; ૫૧.
ત્યમ જ્ઞાનદર્શન જીવનિયત અનન્ય રહીને જીવથી,
અન્યત્વના કર્તા બને વ્યપદેશથી-ન સ્વભાવથી. ૫૨.**

* અસ્તિત્વાંતર = ભિન્ન અસ્તિત્વ. [યુતસિદ્ધિનું કારણ ભિન્ન ભિન્ન અસ્તિત્વો છે. લાકડી અને લાકડીવાળાની માફક ગુણ અને દ્રવ્યનાં અસ્તિત્વો કદીયે ભિન્ન નહિ હોવાથી તેમને યુતસિદ્ધપણું હોઈ શકે નહિ.]

૧. સમવાયનું સ્વરૂપ સમવર્તીપણું અર્થાત્ અનાદિ-અનંત સહવૃત્તિ છે. દ્રવ્ય અને ગુણોને આવો સમવાય (અનાદિ-અનંત તાદાત્મ્યમય સહવૃત્તિ) હોવાથી તેમને અયુતસિદ્ધિ છે, કદીયે પૃથક્પણું નથી.

**વર્ણરસગંધસ્પર્શાઃ પરમાણુપ્રરૂપિતા વિશેષૈઃ ।
દ્રવ્યાચ્ચ અનન્યાઃ અન્યત્વપ્રકાશકા ભવન્તિ ॥ ૫૧ ॥
દર્શનજ્ઞાને તથા જીવનિબદ્ધે અનન્યભૂતે ।
વ્યપદેશતઃ પૃથક્ત્વં કુરુતે હિ નો સ્વભાવાત્ ॥ ૫૨ ॥**

દષ્ટાંતદાર્દાન્તિકાર્થપુરસ્સરો દ્રવ્યગુણાનામનર્થાન્તરત્વવ્યાખ્યોપસંહારોઽયમ્ ।

વર્ણરસગંધસ્પર્શા હિ પરમાણોઃ પ્રરૂપ્યંતે; તે ચ પરમાણોરવિભક્તપ્રદેશત્વેનાનન્યેઽપિ સંજ્ઞાદિવ્યપદેશનિબંધનૈર્વિશેષૈરન્યત્વં પ્રકાશયન્તિ । એવં જ્ઞાનદર્શને અપ્યાત્મનિ સંબદ્ધે આત્મ-દ્રવ્યાદવિભક્તપ્રદેશત્વેનાનન્યેઽપિ સંજ્ઞાદિવ્યપદેશનિબંધનૈર્વિશેષૈઃ પૃથક્ત્વમાસાદયતઃ, સ્વભાવતસ્તુ નિત્યમપૃથક્ત્વમેવ બિભ્રતઃ ॥ ૫૧-૫૨ ॥

-હિતિઉપયોગગુણવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

અન્યથાર્થઃ- [પરમાણુપ્રરૂપિતાઃ] પરમાણુને વિષે પ્રરૂપવામાં આવતાં એવાં [વર્ણરસગંધસ્પર્શાઃ] વર્ણ-રસ-ગંધ-સ્પર્શ [દ્રવ્યાત્ અનન્યાઃ ચ] દ્રવ્યથી અનન્ય વર્તતાં થકાં [વિશેષૈઃ] (વ્યપદેશના કારણભૂત) વિશેષો વડે [અન્યત્વપ્રકાશકાઃ ભવન્તિ] અન્યત્વને પ્રકાશનારાં થાય છે (-સ્વભાવથી અન્યરૂપ નથી); [તથા] એવી રીતે [જીવનિબદ્ધે] જીવને વિષે સંબદ્ધ એવાં [દર્શનજ્ઞાને] દર્શન-જ્ઞાન [અનન્યભૂતે] (જીવદ્રવ્યથી) અનન્ય વર્તતાં થકાં [વ્યપદેશતઃ] વ્યપદેશ દ્વારા [પૃથક્ત્વં કુરુતે હિ] પૃથક્પણાને કરે છે. [નો સ્વભાવાત્] સ્વભાવથી નહિ.

ટીકાઃ- દષ્ટાંતરૂપ અને *દાર્દાન્તરૂપ પદાર્થપૂર્વક, દ્રવ્ય અને ગુણોના અભિન્ન-પદાર્થપણાના વ્યાખ્યાનનો આ ઉપસંહાર છે.

વર્ણ-રસ-ગંધ-સ્પર્શ ખરેખર પરમાણુને વિષે પ્રરૂપવામાં આવે છે; તેઓ પરમાણુથી અભિન્ન પ્રદેશવાળાં હોવાને લીધે અનન્ય હોવા છતાં, સંજ્ઞાદિ વ્યપદેશના કારણભૂત વિશેષો વડે અન્યત્વને પ્રકાશે છે. એવી રીતે આત્માને વિષે સંબદ્ધ જ્ઞાન-દર્શન પણ આત્મદ્રવ્યથી અભિન્ન પ્રદેશવાળાં હોવાને લીધે અનન્ય હોવા છતાં, સંજ્ઞાદિ વ્યપદેશના કારણભૂત વિશેષો વડે પૃથક્પણાને પામે છે, પરંતુ સ્વભાવથી સદા અપૃથક્પણાને જ ધારે છે. ૫૧-૫૨.

આ રીતે ઉપયોગગુણનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

* દાર્દાન્ત = દષ્ટાંત વડે સમજાવવાની હોય તે વાત; ઉપમેય. (અહીં પરમાણુ ને વર્ણાદિક દષ્ટાંતરૂપ પદાર્થો છે તથા જીવ ને જ્ઞાનાદિક દાર્દાન્તરૂપ પદાર્થો છે.)

અથ કર્તૃત્વગુણવ્યાખ્યાનમ્ । તત્રાદિગાથાત્રયેણ તદુપોદ્ધાતઃ-

**જીવા અનાદિનિધના સંતા અંતા ય જીવભાવાદો ।
સદ્ભાવદો અણંતા પંચગ્ગુણપ્પધાના ય ॥૫૩॥**

જીવા અનાદિનિધનાઃ સાંતા અનંતાશ્ચ જીવભાવાત્ ।
સદ્ભાવતોઽનંતાઃ પંચાગ્ગુણપ્રધાનાઃ ચ ॥૫૩॥

જીવા હિ નિશ્ચયેન પરભાવાનામકરણાત્સ્વભાવાનાં કર્તારો ભવિષ્યન્તિ । તાંશ્ચ કુર્વાણાઃ
કિમનાદિનિધનાઃ, કિં સાદિસનિધનાઃ, કિં સાદ્યનિધમાઃ, કિં તદાકારેણ પરિણતાઃ,
કિમપરિણતાઃ ભવિષ્યંતીત્યાશઙ્કચેદમુક્તમ્ ।

જીવા હિ સહજચૈતન્યલક્ષણપારિણામિકભાવેનાનાદિનિધનાઃ । ત એવૌદયિક-

હવે કર્તૃત્વગુણનું વ્યાખ્યાન છે. તેમાં, શરૂઆતની ત્રણ ગાથાઓથી તેનો ઉપોદ્ધાત કરવામાં આવે છે.

**જીવો અનાદિ-અનંત, સાંત, અનંત છે જીવભાવથી,
સદ્ભાવથી નહિ અંત હોય; પ્રધાનતા ગુણ પાંચથી. ૫૩.**

અન્યાર્થઃ- [જીવાઃ] જીવો [અનાદિનિધનાઃ] (પારિણામિકભાવથી) અનાદિ-
અનંત છે, [સાંતાઃ] (ત્રણ ભાવોથી) સાંત (અર્થાત્ સાદિ-સાંત) છે [ચ] અને [જીવભાવાત્
અનંતાઃ] જીવભાવથી અનંત છે (અર્થાત્ જીવના સદ્ભાવરૂપ ક્ષાયિકભાવથી સાદિ-અનંત છે)
[સદ્ભાવતઃ અનંતાઃ] કારણ કે સદ્ભાવથી જીવો અનંત જ હોય છે. [પંચાગ્ગુણપ્રધાનાઃ ચ]
તેઓ પાંચ મુખ્ય ગુણોથી પ્રધાનતાવાળા છે.

ટીકાઃ- નિશ્ચયથી પર-ભાવોનું કરવાપણું નહિ હોવાથી જીવો સ્વ-ભાવોના કર્તા હોય
છે; અને તેમને (-પોતાના ભાવોને) કરતા થકા, શું તેઓ અનાદિ-અનંત છે? શું સાદિ-સાંત
છે? શું સાદિ-અનંત છે? શું તદાકારે (તે-રૂપે) પરિણત છે? શું (તદાકારે) અપરિણત છે?-
એમ આશંકા કરીને આ કહેવામાં આવ્યું છે (અર્થાત્ તે આશંકાઓના સમાધાનરૂપે આ ગાથા
કહેવામાં આવી છે).

જીવો ખરેખર * સહજચૈતન્યલક્ષણ પારિણામિક ભાવથી અનાદિ-અનંત છે.

* જીવના પારિણામિક ભાવનું લક્ષણ અર્થાત્ સ્વરૂપ સહજ-ચૈતન્ય છે. આ પારિણામિક ભાવ
અનાદિ-અનંત હોવાથી આ ભાવની અપેક્ષાએ જીવો અનાદિ-અનંત છે.

ક્ષાયોપશમિકૌપશમિકભાવૈઃ સાદિસનિધનાઃ । ત એવ ક્ષાયિકભાવેન સાદ્યનિધનાઃ । ન ચ સાદિ-
ત્વાત્સનિધનત્વં ક્ષાયિકભાવસ્યાશક્લ્મ્મ । સ ખલૂપાધિનિવૃત્તૌ પ્રવર્તમાનઃ સિદ્ધભાવ ઇવ સદ્ભાવ
એવ જીવસ્ય; સદ્ભાવેન ચાનંતા એવ જીવાઃ પ્રતિજ્ઞાયંતે । ન ચ તેષામનાદિનિધનસહજચૈતન્ય-
લક્ષણૈકભાવાનાં સાદિસનિધનાનિ સાદ્યનિધનાનિ ભાવાંતરાણિ નોપપદ્યંત ઇતિ વક્તવ્યમ્; તે
ખલ્વનાદિકર્મમલીમસાઃ પંકસંપૃક્તતોયવત્તદાકારેણ
પરિણતત્વાત્પ્રધાનગુણપ્રધાનત્વેનૈવાનુભૂયંત ઇતિ ॥ ૫૩ ॥

**એવં સદો વિણાસો અસદો જીવસ્સ હોઝ ઉપ્પાદો ।
ઈદિ જિણવરેહિં ભણિદં અણ્ણોણ્ણવિરુદ્ધમવિરુદ્ધં ॥ ૫૪ ॥**

તેઓ જ ઔદયિક, ક્ષાયોપશમિક અને ઔપશમિક ભાવોથી સાદિ-સાંત છે. તેઓ જ ક્ષાયિક ભાવથી સાદિ-અનંત છે.

‘ક્ષાયિક ભાવ સાદિ હોવાથી તે સાંત હશે’ એવી આશંકા કરવી યોગ્ય નથી. (કારણ આ પ્રમાણે છે:-) તે ખરેખર ઉપાધિની નિવૃત્તિ હોતાં પ્રવર્તતો થકો, સિદ્ધભાવની માફક, જીવનો સદ્ભાવ જ છે (અર્થાત્ કર્મોપાધિના ક્ષયે પ્રવર્તતો હોવાથી ક્ષાયિક ભાવ જીવનો સદ્ભાવ જ છે); અને સદ્ભાવથી તો જીવો અનંત જ સ્વીકારવામાં આવે છે. (માટે ક્ષાયિક ભાવથી જીવો અનંત જ અર્થાત્ વિનાશરહિત જ છે.)

વળી ‘અનાદિ-અનંત સહજચૈતન્યલક્ષણ એક ભાવવાળા તેમને સાદિ-સાંત અને સાદિ-અનંત ભાવાંતરો ઘટતા નથી (અર્થાત્ જીવોને એક પારિણામિક ભાવ સિવાય અન્ય ભાવો ઘટતા નથી)’ એમ કહેવું યોગ્ય નથી; (કારણ કે) તેઓ ખરેખર અનાદિ કર્મથી મલિન વર્તતા થકા કાદવથી *સંપૃક્ત જળની માફક તદાકારે પરિણત હોવાને લીધે, પાંચ પ્રધાન *ગુણોથી પ્રધાનતાવાળા જ અનુભવાય છે. ૫૩.

**એ રીત સત્-વ્યય ને અસત્-ઉત્પાદ જીવને હોય છે
-ભાખ્યું જિને, જે પૂર્વ-અપર વિરુદ્ધ પણ અવિરુદ્ધ છે. ૫૪.**

* કાદવથી સંપૃક્ત = કાદવનો સંપર્ક પામેલ; કાદવના સંસર્ગવાળું. (જોકે જીવો દ્રવ્યસ્વભાવથી શુદ્ધ છે તોપણ વ્યવહારથી અનાદિ કર્મબંધનને વશ, કાદવવાળા જળની માફક, ઔદયિકાદિ ભાવે પરિણત છે.)

* જીવના ઔદયિક, ઔપશમિક, ક્ષાયોપશમિક, ક્ષાયિક અને પારિણામિક એ પાંચ ભાવોને જીવના પાંચ પ્રધાન ગુણો કહેવામાં આવ્યા છે.

**एवं सतो विनाशोऽसतो जीवस्य भवत्युत्पादः ।
इति जिनवरैर्भणितमन्योऽन्यविरुद्धमविरुद्धम् ॥ ५४ ॥**

जीवस्य भाववशात्सादिसनिधनत्वे *साद्यनिधनत्वे च विरोधपरिहारोऽयम् ।

एवं हि पञ्चभिर्भावैः स्वयं परिणममानस्यास्य जीवस्य कदाचिदौदयिकेनैकेन मनुष्यत्वादिलक्षणेन भावेन सतो विनाशस्तथापरेणौदयिकेनैव देवत्वादिलक्षणेन भावेन असत उत्पादो भवत्येव । एतच्च ' न सतो विनाशो नासत उत्पाद ' इति पूर्वोक्तसूत्रेण सह विरुद्धमपि न विरुद्धम्; यतो जीवस्य द्रव्यार्थिकनयादेशेन न सत्प्रणाशो नासदुत्पादः, तस्यैव पर्यायार्थिकनयादेशेन सत्प्रणाशोऽसदुत्पादश्च । न चैतदनुपपन्नम्, नित्ये जले कञ्जोलानाम-नित्यत्वदर्शनादिति ॥ ५४ ॥

अन्यार्थः- [एवं] એ રીતે [जीवस्य] જીવને [सतः विनाशः] સત્નો વિનાશ અને [असतः उत्पादः] અસત્નો ઉત્પાદ [भवति] હોય છે-[इति] એવું [जिनवरैः भणितम्] જિનવરોએ કહ્યું છે, [अन्योन्यविरुद्धम्] કે જે અન્યોન્ય વિરુદ્ધ (૧૯ મી ગાથાના કથન સાથે વિરોધવાળું) છતાં [अविरुद्धम्] અવિરુદ્ધ છે.

टीका:- આ, જીવને ભાવવશાત્ (ઔદયિકાદિ ભાવોને લીધે) સાદિ-સાંતપણું અને અનાદિ-અનંતપણું હોવામાં વિરોધનો પરિહાર છે.

એ રીતે ખરેખર પાંચ ભાવરૂપે સ્વયં પરિણમતા આ જીવને કદાચિત્ ઔદયિક એવા એક મનુષ્યત્વાદિસ્વરૂપ ભાવની અપેક્ષાએ સત્નો વિનાશ અને ઔદયિક જ એવા બીજા દેવત્વાદિસ્વરૂપ ભાવની અપેક્ષાએ અસત્નો ઉત્પાદ થાય છે જ. અને આ (કથન) ' સત્નો વિનાશ નથી ને અસત્નો ઉત્પાદ નથી ' એવા પૂર્વોક્ત સૂત્રની (-૧૯મી ગાથાની) સાથે વિરોધવાળું હોવા છતાં (ખરેખર) વિરોધવાળું નથી; કારણ કે જીવને દ્રવ્યાર્થિકનયના કથનથી સત્નો નાશ નથી ને અસત્નો ઉત્પાદ નથી તથા તેને જ પર્યાયાર્થિકનયના કથનથી સત્નો નાશ છે અને અસત્નો ઉત્પાદ છે. અને આ *અનુપપન્ન નથી, કેમ કે નિત્ય એવા જળમાં કલ્લોલોનું અનિત્યપણું જોવામાં આવે છે.

* અહીં ' સાદિ 'ને બદલે ' અનાદિ ' હોવું જોઈએ એમ લાગે છે; તેથી ગુજરાતીમાં ' અનાદિ ' એમ અનુવાદ કર્યો છે.

* અનુપપન્ન = અયુક્ત; અસંગત; અઘટિત; ન બની શકે એવું.

**णेरइयतिरियमणुआ देवा इदि णामसंजुदा पयडी ।
कुर्वन्ति सदो णासं असदो भावस्स उप्पादं ॥ ५५ ॥**

**नारकतिर्यङ्गनुष्या देवा इति नामसंयुताः प्रकृतयः ।
कुर्वन्ति सतो नाशमसतो भावस्योत्पादम् ॥ ५५ ॥**

जीवस्य सदसद्भावोच्छित्त्युत्पत्तिनिमित्तोपाधिप्रतिपादनमेतत् ।

ભાવાર્થ:- ૫૩ મી ગાથામાં જીવને સાદિ-સાંતપણું તેમ જ અનાદિ-અનંતપણું કહેવામાં આવ્યું. ત્યાં પ્રશ્ન સંભવે છે કે-સાદિ-સાંતપણું અને અનાદિ-અનંતપણું પરસ્પર વિરુદ્ધ છે; પરસ્પર વિરુદ્ધ ભાવો એકીસાથે જીવને કેમ ઘટે? તેનું સમાધાન આ પ્રમાણે છે: જીવ દ્રવ્ય-પર્યાયાત્મક વસ્તુ છે. તેને સાદિ-સાંતપણું અને અનાદિ-અનંતપણું બન્ને એક જ અપેક્ષાએ કહેવામાં આવ્યાં નથી, ભિન્ન ભિન્ન અપેક્ષાએ કહેવામાં આવ્યાં છે; સાદિ-સાંતપણું કહેવામાં આવ્યું છે તે પર્યાય-અપેક્ષાએ છે અને અનાદિ-અનંતપણું દ્રવ્ય-અપેક્ષાએ છે. માટે એ રીતે જીવને સાદિ-સાંતપણું તેમ જ અનાદિ-અનંતપણું એકીસાથે બરાબર ઘટે છે.

(અહીં જોકે જીવને અનાદિ-અનંત તેમ જ સાદિ-સાંત કહેવામાં આવ્યો તોપણ તાત્પર્ય એમ ગ્રહવું કે પર્યાયાર્થિકનયના વિષયભૂત સાદિ-સાંત જીવનો આશ્રય કરવાયોગ્ય નથી પરંતુ દ્રવ્યાર્થિકનયના વિષયભૂત એવું જે અનાદિ-અનંત, ટંકોત્કીર્ણજ્ઞાયકસ્વભાવી, નિર્વિકાર, નિત્યાનંદસ્વરૂપ જીવદ્રવ્ય તેનો જ આશ્રય કરવાયોગ્ય છે.) ૫૪.

**तिर्य्य-नारक-देव-मानव नामनी छे प्रकृति जे,
ते व्यय करे सत् भावनो, उत्पाद असत् तणो करे. ५५.**

અન્યાર્થ:- [નારકતિર્યંજ્મનુષ્યા: દેવા:] નારક, તિર્યંચ, મનુષ્ય અને દેવ [ઇતિ નામસંયુતા:] એવાં નામવાળી [પ્રકૃતય:] (નામકર્મની) પ્રકૃતિઓ [સત: નાશમ્] સત્ ભાવનો નાશ અને [અસત: ભાવસ્ય ઉત્પાદમ્] અસત્ ભાવનો ઉત્પાદ [કુર્વન્તિ] કરે છે.

ટીકા:- જીવને સત્ ભાવના ઉચ્છેદ અને અસત્ ભાવના ઉત્પાદમાં નિમિત્તભૂત ઉપાધિનું આ પ્રતિપાદન છે.

યથા હિ જલરાશર્જલરાશિત્વેનાસદુત્પાદં સદુચ્છેદં ચાનનુભવતશ્ચતુર્ભ્યઃ
કકુબ્ધિભાગેભ્યઃ ક્રમેણ વહમાનાઃ પવમાનાઃ કલ્બોલાનામસદુત્પાદં સદુચ્છેદં ચ કુર્વન્તિ , તથા
જીવસ્યાપિ જીવત્વેન સદુચ્છેદમસદુત્પત્તિં ચાનનુભવતઃ ક્રમેણોદીયમાનાઃ
નારકતિર્યઙ્મનુષ્યદેવનામપ્રકૃતયઃ સદુચ્છેદમસદુત્પાદં ચ કુર્વતીતિ ॥ ૫૫ ॥

**ઉદયેણ ઉવસમેણ ય યજ્યેણ દુહિં મિસ્સિદેહિં પરિણામે ।
જુક્તા તે જીવગુણા બહુસુ ય અત્યેસુ વિચ્છિષ્ણા ॥ ૫૬ ॥**

**ઉદયેનોપશમેન ચ ક્ષયેણ દ્વાભ્યાં મિશ્રિતાભ્યાં પરિણામેન ।
યુક્તાસ્તે જીવગુણા બહુષુ ચાર્થેષુ વિસ્તીર્ણાઃ ॥ ૫૬ ॥**

જીવસ્ય ભાવોદયવર્ણનમેતત્ ।

જેમ સમુદ્રપાણે અસત્નો ઉત્પાદ અને સત્નો ઉચ્છેદ નહિ અનુભવતા એવાં સમુદ્રને ચાર દિશાઓમાંથી ક્રમે વહેતા પવનો કલ્લોલોસંબંધી અસત્નો ઉત્પાદ અને સત્નો ઉચ્છેદ કરે છે (અર્થાત્ અવિદ્યમાન તરંગના ઉત્પાદમાં અને વિદ્યમાન તરંગના નાશમાં નિમિત્ત બને છે), તેમ જીવપાણે સત્નો ઉચ્છેદ અને અસત્નો ઉત્પાદ નહિ અનુભવતા એવા જીવને ક્રમે ઉદય પામતી નારક-તિર્યચ-મનુષ્ય-દેવ નામની (નામકર્મની) પ્રકૃતિઓ (ભાવોસંબંધી, પર્યાયોસંબંધી) સત્નો ઉચ્છેદ અને અસત્નો ઉત્પાદ કરે છે (અર્થાત્ વિદ્યમાન પર્યાયના નાશમાં અને અવિદ્યમાન પર્યાયના ઉત્પાદમાં નિમિત્ત બને છે). ૫૫.

**પરિણામ, ઉદય, ક્ષયોપશમ, ઉપશમ, ક્ષયે સંયુક્ત જે,
તે પાંચ જીવગુણ જાણવા; બહુ ભેદમાં વિસ્તીર્ણ છે. ૫૬.**

અન્યચાર્થઃ- [ઉદયેન] ઉદયથી યુક્ત, [ઉપશમેન] ઉપશમથી યુક્ત, [ક્ષયેણ] ક્ષયથી યુક્ત, [દ્વાભ્યાં મિશ્રિતાભ્યાં] ક્ષયોપશમથી યુક્ત [ચ] અને [પરિણામેન યુક્તાઃ] પરિણામથી યુક્ત-[તે] એવા [જીવગુણાઃ] (પાંચ) જીવગુણો (-જીવના ભાવો) છે; [ચ] અને [બહુષુ અર્થેષુ વિસ્તીર્ણાઃ] તેમને ઘણા પ્રકારોમાં વિસ્તારવામાં આવે છે.

ટીકા:- જીવને ભાવોના ઉદયનું (-પાંચ ભાવોની પ્રગટતાનું) આ વર્ણન છે.

કર્મણાં ફલદાનસમર્થતયોદ્ભૂતિરુદયઃ, અનુદ્ભૂતિરુપશમઃ, ઉદ્ભૂત્યનુદ્ભૂતી ક્ષયોપશમઃ, અત્યંતવિશ્લેષઃ ક્ષયઃ, દ્રવ્યાત્મલાભહેતુકઃ પરિણામઃ। તત્રોદયેન યુક્ત ઔદયિકઃ, ઉપશમેન યુક્ત ઔપશમિકઃ, ક્ષયોપશમેન યુક્તઃ ક્ષાયોપશમિકઃ, ક્ષયેન યુક્તઃ ક્ષાયિકઃ, પરિણામેન યુક્તઃ પારિણામિકઃ। ત એતે પદ્મ જીવગુણાઃ। તત્રોપાધિચતુર્વિધત્વનિબંધનાશ્ચત્વારઃ, સ્વભાવનિબંધન એકઃ। એતે ચોપાધિભેદાત્સ્વરૂપભેદાચ્ચ ભિદ્યમાના બહુષ્વર્થેષુ વિસ્તાર્યંત ઇતિ।। ૫૬।।

**કર્મ્મં વેદયમાણો જીવો ભાવં કરેદિ જારિસયં।
સો તસ્સ તેણ કત્તા હવદિ ત્તિ ય સાસણે પઠિદં।। ૫૭।।**

કર્મોનો ^૧ફળદાનસમર્થપણે ઉદ્ભવ તે ‘ઉદય’ છે, અનુદ્ભવ તે ‘ઉપશમ’ છે, ઉદ્ભવ તેમ જ અનુદ્ભવ તે ‘ક્ષયોપશમ’ છે, ^૨અત્યંત વિશ્લેષ તે ‘ક્ષય’ છે, દ્રવ્યનો ^૩આત્મલાભ (હ્યાતી) જેનો હેતુ છે તે ‘પરિણામ’ છે. ત્યાં, ઉદયથી યુક્ત તે ‘ઔદયિક’ છે, ઉપશમથી યુક્ત તે ‘ઔપશમિક’ છે, ક્ષયોપશમથી યુક્ત તે ‘ક્ષાયોપશમિક’ છે, ^૪ક્ષયથી યુક્ત તે ‘ક્ષાયિક’ છે, ^૫પરિણામથી યુક્ત તે ‘પારિણામિક’ છે.—એવા આ પાંચ જીવગુણો છે. તેમાં (—આ પાંચ ગુણોમાં) ^૬ઉપાધિનું ચતુર્વિધપણું જેમનું કારણ (નિમિત્ત) છે એવા ચાર છે, સ્વભાવ જેનું કારણ છે એવો એક છે. ઉપાધિના ભેદથી અને સ્વરૂપના ભેદથી ભેદ પાડતાં, તેમને ઘણા પ્રકારોમાં વિસ્તારવામાં આવે છે. ૫૬.

**પુદ્ગલકરમને વેદતાં આત્મા કરે જે ભાવને,
તે ભાવનો તે જીવ છે કર્તા-કલ્મ્મું જિનશાસને. ૫૭.**

૧. ફળદાનસમર્થ = ફળ દેવામાં સમર્થ
૨. અત્યંત વિશ્લેષ = અત્યંત વિયોગ; આત્યંતિક નિવૃત્તિ.
૩. આત્મલાભ = સ્વરૂપપ્રાપ્તિ; સ્વરૂપને ધારી રાખવું તે; પોતાને ધારી રાખવું તે; હ્યાતી. (દ્રવ્ય પોતાને ધારી રાખે છે અર્થાત્ પોતે હ્યાત રહે છે તેથી તેને ‘પરિણામ’ છે.)
૪. ક્ષયથી યુક્ત = ક્ષય સહિત; ક્ષય સાથે સંબંધવાળો. (વ્યવહારે કર્મોના ક્ષયની અપેક્ષા જીવના જે ભાવમાં આવે તે ‘ક્ષાયિક’ ભાવ છે.)
૫. પરિણામથી યુક્ત = પરિણામમય; પરિણામાત્મક; પરિણામસ્વરૂપ.
૬. કર્મોપાધિની ચાર પ્રકારની દશા (—ઉદય, ઉપશમ, ક્ષયોપશમ અને ક્ષય) જેમનું નિમિત્ત છે એવા ચાર ભાવો છે; જેમાં કર્મોપાધિરૂપ નિમિત્ત બિલકુલ નથી, માત્ર દ્રવ્યસ્વભાવ જ જેનું કારણ છે એવો એક પારિણામિક ભાવ છે.

**કર્મ વેદયમાનો જીવો ભાવં કરોતિ યાદશકમ્ ।
સ તસ્ય તેન કર્તા ભવતીતિ ચ શાસને પઠિતમ્ ॥ ૫૭ ॥**

જીવસ્યૌદયિકાદિભાવાનાં કર્તૃત્વપ્રકારોક્તિરિયમ્ ।

જીવેન હિ દ્રવ્યકર્મ વ્યવહારનયેનાનુભૂયતે; તદ્વાનુભૂયમાનં જીવભાવાનાં નિમિત્તમાત્રમુપવર્ણયતે । તસ્મિન્નિમિત્તમાત્રભૂતે જીવેન કર્તૃભૂતેનાત્મનઃ કર્મભૂતો ભાવઃ ક્રિયતે । અમુના યો યેન પ્રકારેણ જીવેન ભાવઃ ક્રિયતે, સ જીવસ્તસ્ય ભાવસ્ય તેન પ્રકારેણ કર્તા ભવતીતિ ॥ ૫૭ ॥

**કમ્મેણ વિના ઉદયં જીવસ્સ ણ વિજ્જદે ઉવસમં વા ।
ખઙ્ગયં ધોવસમિયં તમ્હા ભાવં તુ કમ્મકદં ॥ ૫૮ ॥**

કર્મણા વિનોદયો જીવસ્ય ન વિદ્યત ઉપશમો વા ।
ક્ષાયિકઃ ક્ષાયોપશમિકસ્તસ્માદ્ભાવસ્તુ કર્મકૃતઃ ॥ ૫૮ ॥

અન્યયાર્થઃ- [કર્મ વેદયમાનઃ] કર્મને વેદતો થકો [જીવઃ] જીવ [યાદશ-કમ્ ભાવં] જેવા ભાવને [કરોતિ] કરે છે, [તસ્ય] તે ભાવનો [તેન] તે પ્રકારે [સઃ] તે [કર્તા ભવતિ] કર્તા છે- [ઇતિ ચ] એમ [શાસને પઠિતમ્] શાસનમાં કહ્યું છે.

ટીકાઃ- આ, જીવના ઔદયિકાદિ ભાવોના કર્તૃત્વપ્રકારનું કથન છે.

જીવ વડે દ્રવ્યકર્મ વ્યવહારનયથી અનુભવાય છે; અને તે અનુભવાતું થકું જીવભાવોનું નિમિત્તમાત્ર કહેવાય છે. તે (દ્રવ્યકર્મ) નિમિત્તમાત્ર હોતાં, જીવ વડે કર્તાપણે પોતાનો કર્મરૂપ (કાર્યરૂપ) ભાવ કરાય છે. તેથી જે ભાવ જે પ્રકારે જીવ વડે કરાય છે, તે ભાવનો તે પ્રકારે તે જીવ કર્તા છે. ૫૭.

**પુદ્ગલકરમ વિણ જીવને ઉપશમ, ઉદય, ક્ષાયિક અને
ક્ષાયોપશમિક ન હોય, તેથી કર્મકૃત એ ભાવ છે. ૫૮.**

અન્યયાર્થઃ- [કર્મણા વિના] કર્મ વિના [જીવસ્ય] જીવને [ઉદયઃ] ઉદય, [ઉપશમઃ] ઉપશમ, [ક્ષાયિકઃ] ક્ષાયિક [વા] અથવા [ક્ષાયોપશમિકઃ] ક્ષાયોપશમિક [ન વિદ્યતે] હોતો નથી, [તસ્માત્ તુ] તેથી [ભાવઃ] ભાવ (-ચતુર્વિધ જીવભાવ) [કર્મકૃતઃ] કર્મકૃત છે.

દ્રવ્યકર્મણાં નિમિત્તમાત્રત્વેનૌદયિકાદિભાવકર્તૃત્વમત્રોક્તમ્ ।

ન ખલુ કર્મણા વિના જીવસ્યોદયોપશમૌ ક્ષયક્ષાયોપશમાવપિ વિદ્યેતે; તતઃ ક્ષાયિકક્ષાયોપશમિકશ્ચૌદયિકૌપશમિકશ્ચ ભાવઃ કર્મકૃતોઽનુમંતવ્યઃ । પારિણામિકસ્ત્વનાદિનિધનો નિરુપાધિઃ સ્વાભાવિક એવમ્ । ક્ષાયિકસ્તુ સ્વભાવવ્યક્તિરૂપત્વાદનંતોઽપિ કર્મણઃ ક્ષયેણોત્પદ્ય-માનત્વાત્સાદિરિતિ કર્મકૃત એવોક્તઃ । ઔપશમિકસ્તુ કર્મણામુપશમે સમુત્પદ્યમાનત્વાદનુપશમે સમુચ્છિદ્યમાનત્વાત્ કર્મકૃત એવેતિ ।

અથવા ઉદયોપશમક્ષયક્ષયોપશમલક્ષણાશ્ચત્સ્રો દ્રવ્યકર્મણામેવાવસ્થાઃ, ન પુનઃ પરિણામ-લક્ષણૈકાવસ્થસ્ય જીવસ્ય; તત્ ઉદયાદિસંજાતાનામાત્મનો ભાવાનાં નિમિત્ત-

ટીકા:- અહીં, (ઔદયિકાદિ ભાવોનાં) નિમિત્તમાત્ર તરીકે દ્રવ્યકર્મોને ઔદયિકાદિ ભાવોનું કર્તાપણું કહ્યું છે.

(એક રીતે વ્યાખ્યા કરતાં-) કર્મ વિના જીવને ઉદય-ઉપશમ તેમ જ ક્ષય-ક્ષયોપશમ હોતા નથી (અર્થાત્ દ્રવ્યકર્મ વિના જીવને ઔદયિકાદિ ચાર ભાવો હોતા નથી); તેથી ક્ષાયિક, ક્ષાયોપશમિક, ઔદયિક કે ઔપશમિક ભાવ કર્મકૃત સંમત કરવો. પારિણામિક ભાવ તો અનાદિ-અનંત, *નિરુપાધિ, સ્વાભાવિક જ છે. (ઔદયિક અને ક્ષાયોપશમિક ભાવો કર્મ વિના હોતા નથી અને તેથી કર્મકૃત કહી શકાય-એ વાત તો સ્પષ્ટ સમજાય એવી છે; ક્ષાયિક અને ઔપશમિક ભાવોની બાબતમાં નીચે પ્રમાણે સ્પષ્ટતા કરવામાં આવે છે:) ક્ષાયિક ભાવ, જોકે સ્વભાવની વ્યક્તિરૂપ (-પ્રગટતારૂપ) હોવાથી અનંત (-અંત વિનાનો) છે તોપણ, કર્મના ક્ષય વડે ઉત્પન્ન થતો હોવાને લીધે સાદિ છે તેથી કર્મકૃત જ કહેવામાં આવ્યો છે. ઔપશમિક ભાવ કર્મના ઉપશમે ઉત્પન્ન થતો હોવાથી અને અનુપશમે નષ્ટ થતો હોવાથી કર્મકૃત જ છે. (આમ ઔદયિકાદિ ચાર ભાવો કર્મકૃત સંમત કરવા.)

અથવા (બીજી રીતે વ્યાખ્યા કરતાં)-ઉદય, ઉપશમ, ક્ષય અને ક્ષયોપશમસ્વરૂપ ચાર (અવસ્થાઓ) દ્રવ્યકર્મની જ અવસ્થાઓ છે, પરિણામસ્વરૂપ એક અવસ્થાવાળા જીવની નહિ (અર્થાત્ ઉદય વગેરે અવસ્થાઓ દ્રવ્યકર્મની જ છે, 'પરિણામ' જેનું સ્વરૂપ છે એવી એક અવસ્થાએ અવસ્થિત જીવની-પારિણામિક ભાવરૂપે રહેલા જીવની-તે ચાર અવસ્થાઓ નથી); તેથી ઉદયાદિક વડે ઉત્પન્ન થતા

* નિરુપાધિ = ઉપાધિ વિનાનો; ઔપાધિક ન હોય એવો. (જીવનો પારિણામિક ભાવ સર્વ કર્મોપાધિથી નિરપેક્ષ હોવાને લીધે નિરુપાધિ છે.)

માત્રભૂતતથાવિધાવસ્થત્વેન સ્વયં પરિણમનાદ્રવ્યકર્માપિ વ્યવહારનયેનાત્મનો ભાવાનાં કર્તૃત્વ-
માપદ્યત્ત્વમિતિ ॥ ૫૮ ॥

**ભાવો જદિ કમ્મકદો અત્તા કમ્મસ્સ હોદિ કિધ કત્તા ।
ણ કુણદિ અત્તા કિંચિ વિ મુત્તા અણ્ણં સગં ભાવં ॥ ૫૯ ॥**

**ભાવો યદિ કર્મકૃત આત્મા કર્મણો ભવતિ કથં કર્તા ।
ન કરોત્યાત્મા કિંચિદપિ મુક્ત્વાન્યત્ સ્વકં ભાવમ્ ॥ ૫૯ ॥**

જીવભાવસ્ય કર્મકર્તૃત્વે પૂર્વપક્ષોઽયમ્ ।

યદિ ખલ્વૌદયિકાદિરૂપો જીવસ્ય ભાવઃ કર્મણા ક્રિયતે, તદા જીવસ્તસ્ય કર્તા ન
ભવતિ । ન ચ જીવસ્યાકર્તૃત્વામિષ્યતે । તતઃ પારિશેષ્યેણ દ્રવ્યકર્મણઃ કર્તાપદ્યતે । તત્તુ કથમ્ ?
યતો નિશ્ચયનયેનાત્મા સ્વં ભાવમુજ્જિત્વા નાન્યત્કિમપિ

આત્માના ભાવોને નિમિત્તમાત્રભૂત એવી તે પ્રકારની અવસ્થાઓરૂપે (દ્રવ્યકર્મ) સ્વયં પરિણમતું
હોવાને લીધે દ્રવ્યકર્મ પણ વ્યવહારનયથી આત્માના ભાવોના કર્તાપણાને પામે છે. ૫૮.

**જો ભાવકર્તા કર્મ, તો શું કર્મકર્તા જીવ છે ?
જીવ તો કદી કરતો નથી નિજ ભાવ વિણ કંઈ અન્યને. ૫૯.**

અન્યાર્થ:- [યદિ ભાવઃ કર્મકૃતઃ] જો ભાવ (-જીવભાવ) કર્મકૃત હોય તો
[આત્મા કર્મણઃ કર્તા ભવતિ] આત્મા કર્મનો (-દ્રવ્યકર્મનો) કર્તા હોવો જોઈએ. [કથં] તે તો
કેમ બને ? [આત્મા] કારણ કે આત્મા તો [સ્વકં ભાવં મુક્ત્વા] પોતાના ભાવને છોડીને
[અન્યત્ કિંચિત્ અપિ] બીજું કંઈ પણ [ન કરોતિ] કરતો નથી.

ટીકા:- કર્મને જીવભાવનું કર્તાપણું હોવાની બાબતમાં આ * પૂર્વપક્ષ છે.

જો ઔદયિકાદિરૂપ જીવનો ભાવ કર્મ વડે કરવામાં આવતો હોય, તો જીવ તેનો (-
ઔદયિકાદિરૂપ જીવભાવનો) કર્તા નથી એમ ઠરે છે. અને જીવનું અકર્તાપણું તો ઈષ્ટ (-માન્ય)
નથી. માટે, બાકી એ રહ્યું કે જીવ દ્રવ્યકર્મનો કર્તા હોવો જોઈએ. પણ તે તો કેમ બને ? કારણ કે
નિશ્ચયનયથી આત્મા પોતાના ભાવને છોડીને બીજું

* પૂર્વપક્ષ = ચર્ચા કે નિર્ણય માટે કોઈ શાસ્ત્રીય વિષયની બાબતમાં રજૂ કરેલો પક્ષ કે પ્રશ્ન

૯૮]

પંચાસ્તિકાચસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

કરોતીતિ ॥ ૫૧ ॥

**ભાવો કમ્મણિમિત્તો કમ્મં પુણ ભાવકારણં હવદિ ।
ણ દુ તેસિંં ખલુ કત્તા ણ વિણા ભૂદા દુ કત્તારં ॥ ૬૦ ॥**

**ભાવઃ કર્મનિમિત્તઃ કર્મ પુનર્ભાવકારણં ભવતિ ।
ન તુ તેષાંં ખલુ કર્તા ન વિના ભૂતાસ્તુ કર્તારમ્ ॥ ૬૦ ॥**

પૂર્વસૂત્રોદિતપૂર્વપક્ષસિદ્ધાંતોડયમ્ ।

વ્યવહારેણ નિમિત્તમાત્રત્વાજ્જીવભાવસ્ય કર્મ કર્તૃ, કર્મણોડપિ જીવભાવઃ કર્તા; નિશ્ચયેન તુ ન જીવભાવાનાં કર્મ કર્તૃ, ન કર્મણો જીવભાવઃ । ન ચ તે કર્તારમંતરેણ સંભૂયેતે; યતો નિશ્ચયેન જીવપરિણામાનાં જીવઃ કર્તા, કર્મપરિણામાનાં કર્મ કર્તૃ ઇતિ ॥ ૬૦ ॥

કાંઈ પણ કરતો નથી.

(આ પ્રમાણે પૂર્વપક્ષ રજૂ કરવામાં આવ્યો.) ૫૯.

**રે ! ભાવ કર્મનિમિત્ત છે ને કર્મ ભાવનિમિત્ત છે,
અન્યોન્ય નહિ કર્તા ખરે; કર્તા વિના નહિ થાય છે. ૬૦.**

અન્યાર્થઃ- [ભાવઃ કર્મનિમિત્તઃ] જીવભાવનું કર્મ નિમિત્ત છે [પુનઃ] અને [કર્મ ભાવકારણં ભવતિ] કર્મનું જીવભાવ નિમિત્ત છે, [ન તુ તેષાંં ખલુ કર્તા] પરંતુ ખરેખર એકબીજાનાં કર્તા નથી; [ન તુ કર્તારમ્ વિના ભૂતાઃ] કર્તા વિના થાય છે એમ પણ નથી.

ટીકાઃ- આ, પૂર્વ સૂત્રમાં (૫૯ મી ગાથામાં) કહેલા પૂર્વપક્ષના સમાધાનરૂપ સિદ્ધાંત છે.

વ્યવહારથી નિમિત્તમાત્રપણાને લીધે જીવભાવનું કર્મ કર્તા છે (-ઔદયિકાદિ જીવભાવનું કર્તા દ્રવ્યકર્મ છે), કર્મનો પણ જીવભાવ કર્તા છે; નિશ્ચયથી તો જીવભાવોનું નથી કર્મ કર્તા, કર્મનો નથી જીવભાવ કર્તા. તેઓ (જીવભાવ અને દ્રવ્યકર્મ) કર્તા વિના થાય છે એમ પણ નથી; કારણ કે નિશ્ચયથી જીવપરિણામોનો જીવ કર્તા છે અને કર્મપરિણામોનું કર્મ (-પુદ્ગલ) કર્તા છે. ૬૦.

**કુર્વં સગં સહાવં અત્તા કત્તા સગસ્સ ભાવસ્સ ।
પ હિ પોગ્ગલકમ્માણં ઇતિ જિણવયણં મુણેયવ્વં ॥ ૬૧ ॥**

કુર્વન્ સ્વકં સ્વભાવં આત્મા કર્તા સ્વકસ્ય ભાવસ્ય ।
ન હિ પુદ્ગલકર્મણામિતિ જિનવચનં જ્ઞાતવ્યમ્ ॥ ૬૧ ॥

નિશ્ચયેન જીવસ્ય સ્વભાવાનાં કર્તૃત્વં પુદ્ગલકર્મણામકર્તૃત્વં ચાગમેનોપદર્શિતમત્ર
ઇતિ ॥ ૬૧ ॥

**કમ્મં પિ સગં કુવ્વદિ સેણ સહાવેણ સમ્મમપ્પાણં ।
જીવો વિ ય તારિસઓ કમ્મસહાવેણ ભાવેણ ॥ ૬૨ ॥**

કર્માપિ સ્વકં કરોતિ સ્વેન સ્વભાવેન સમ્યગાત્માનમ્ ।
જીવોઽપિ ચ તાદૃશકઃ કર્મસ્વભાવેન ભાવેન ॥ ૬૨ ॥

**નિજ ભાવ કરતો આત્મા કર્તા ખરે નિજ ભાવનો,
કર્તા ન પુદ્ગલકર્મનો; -ઉપદેશ જિનનો જાણવો. ૬૧.**

અન્યાર્થ:- [સ્વકં સ્વભાવં] પોતાના *સ્વભાવને [કુર્વન્] કરતો [આત્મા]
આત્મા [હિ] ખરેખર [સ્વકસ્ય ભાવસ્ય] પોતાના ભાવનો [કર્તા] કર્તા છે, [ન
પુદ્ગલકર્મણામ્] પુદ્ગલકર્મનો નહિ; [ઇતિ] આમ [જિનવચનં] જિનવચન [જ્ઞાતવ્યમ્]
જાણવું.

ટીકા:- નિશ્ચયથી જીવને પોતાના ભાવોનું કર્તાપણું છે અને પુદ્ગલકર્મોનું અકર્તાપણું
છે એમ અહીં આગમ વડે દર્શાવવામાં આવ્યું છે. ૬૧.

**રે! કર્મ આપસ્વભાવથી નિજ કર્મપર્યયને કરે,
આત્માય કર્મસ્વભાવરૂપ નિજ ભાવથી નિજને કરે. ૬૨.**

અન્યાર્થ:- [કર્મ અપિ] કર્મ પણ [સ્વેન સ્વભાવેન] પોતાના સ્વભાવથી [સ્વકં
કરોતિ] પોતાને કરે છે [ચ] અને [તાદૃશકઃ જીવઃ અપિ] તેવો જીવ પણ

* જોકે શુદ્ધનિશ્ચયથી કેવળજ્ઞાનાદિ શુદ્ધભાવો 'સ્વભાવો' કહેવાય છે તોપણ અશુદ્ધનિશ્ચયથી રાગાદિક
પણ 'સ્વભાવો' કહેવાય છે.

અત્ર નિશ્ચયનયેનાભિન્નકારકત્વાત્કર્મણો જીવસ્ય ચ સ્વયં સ્વરૂપકર્તૃત્વમુક્તમ્ ।

કર્મં ખલુ કર્મત્વપ્રવર્તમાનપુદ્ગલસ્કંધરૂપેણ કર્તૃતામનુભિન્નાણં , કર્મત્વગમનશક્તિરૂપેણ
કરણતામાત્મસાત્કુર્વત્ , પ્રાપ્યકર્મત્વપરિણામરૂપેણ કર્મતાં કલયત્ , પૂર્વભાવવ્યપાયેઽપિ
ધ્રુવત્વા-લંબનાદુપાત્તાપાદાનત્વમ્ ,
ઉપજાયમાનપરિણામરૂપકર્મણાશ્રીયમાણત્વાદુપોઢસંપ્રદાનત્વમ્ , આધીય-
માનપરિણામાધારત્વાદ્દૃહીતાધિકરણત્વં , સ્વયમેવ ષટ્કારકીરૂપેણ વ્યવતિષ્ઠમાનં ન
કારકાંતરમ-પેક્ષતે । એવં જીવોઽપિ ભાવપર્યાયેણ પ્રવર્તમાનાત્મદ્રવ્યરૂપેણ કર્તૃતામનુભિન્નાણો ,
ભાવપર્યાયગમન-શક્તિરૂપેણ કરણતામાત્મસાત્કુર્વન્ , પ્રાપ્યભાવપર્યાયરૂપેણ કર્મતાં કલયન્ ,
પૂર્વભાવપર્યાય-વ્યપાયેઽપિ ધ્રુવત્વાલંબનાદુપાત્તાપાદાનત્વમ્ ,
ઉપજાયમાનભાવપર્યાયરૂપકર્મણાશ્રીયમાણત્વાદુપોઢ-સંપ્રદાનત્વ; ,

[કર્મસ્વભાવેન ભાવેન] કર્મસ્વભાવ ભાવથી (-ઔદયિકાદિ ભાવથી) [સમ્યક્ આત્માનમ્]
બરાબર પોતાને કરે છે.

ટીકા:- નિશ્ચયનયે અભિન્ન કારકો હોવાથી કર્મ અને જીવ સ્વયં સ્વરૂપના (-
પોતપોતાના રૂપના) કર્તા છે એમ અહીં કહ્યું છે.

કર્મ બરેબર (૧) કર્મપણે પ્રવર્તતા પુદ્ગલસ્કંધરૂપે કર્તાપણાને ધરતું, (૨) કર્મપણું
પામવાની શક્તિરૂપે કરણપણાને અંગીકૃત કરતું, (૩) પ્રાપ્ય એવા કર્મત્વપરિણામરૂપે કર્મપણાને
અનુભવતું, (૪) પૂર્વ ભાવનો નાશ થવા છતાં ધ્રુવપણાને અવલંબતું હોવાથી જેણે
અપાદાનપણાને પ્રાપ્ત કર્યું છે એવું, (૫) ઊપજતા પરિણામરૂપ કર્મ વડે સમાશ્રિત થતું હોવાથી
(અર્થાત્ ઊપજતા પરિણામરૂપ કાર્ય પોતાને દેવામાં આવતું હોવાથી) સંપ્રદાનપણાને પામેલું અને
(૬) ધારી રાખવામાં આવતા પરિણામનો આધાર હોવાથી જેણે અધિકરણપણાને ગ્રહ્યું છે એવું-
સ્વયમેવ ષટ્કારકરૂપે વર્તતું થકું અન્ય કારકની અપેક્ષા રાખતું નથી.

એ પ્રમાણે જીવ પણ (૧) ભાવપર્યાયે પ્રવર્તતા આત્મદ્રવ્યરૂપે કર્તાપણાને ધરતો, (૨)
ભાવપર્યાય પામવાની શક્તિરૂપે કરણપણાને અંગીકૃત કરતો, (૩) પ્રાપ્ય એવા ભાવપર્યાયરૂપે
કર્મપણાને અનુભવતો, (૪) પૂર્વ ભાવપર્યાયનો નાશ થવા છતાં ધ્રુવપણાને અવલંબતો હોવાથી
જેણે અપાદાનપણાને પ્રાપ્ત કર્યું છે એવો, (૫) ઊપજતા ભાવપર્યાયરૂપ કર્મ વડે સમાશ્રિત થતો
હોવાથી (અર્થાત્ ઊપજતા ભાવપર્યાયરૂપ કાર્ય પોતાને દેવામાં આવતું હોવાથી) સંપ્રદાનપણાને
પામેલો અને

આધીયમાનભાવપર્યાયાધારત્વાદ્દહીતાધિકરણત્વઃ, સ્વયમેવ ષટ્કારકીરુપેણ વ્યવતિષ્ઠમાનો ન કારકાંતરમપેક્ષતે। અતઃ કર્મણઃ કર્તુર્નાસ્તિ જીવઃ કર્તા, જીવસ્ય કર્તુર્નાસ્તિ કર્મ કર્તુ નિશ્ચયેનેતિ।। ૬૨।।

(૬) ધારી રાખવામાં આવતા ભાવપર્યાયનો આધાર હોવાથી જેણે અધિકરણપણાને ગ્રહ્યું છે એવો -સ્વયમેવ ષટ્કારકરૂપે વર્તતો થકો અન્ય કારકની અપેક્ષા રાખતો નથી.

માટે નિશ્ચયથી કર્મરૂપ કર્તાને જીવ કર્તા નથી અને જીવરૂપ કર્તાને કર્મ કર્તા નથી. (જ્યાં કર્મ કર્તા છે ત્યાં જીવ કર્તા નથી અને જ્યાં જીવ કર્તા છે ત્યાં કર્મ કર્તા નથી.)

ભાવાર્થઃ- (૧) પુદ્ગલ સ્વતંત્રપણે દ્રવ્યકર્મને કરતું હોવાથી પુદ્ગલ પોતે જ કર્તા છે; (૨) પોતે દ્રવ્યકર્મરૂપે પરિણમવાની શક્તિવાળું હોવાથી પુદ્ગલ પોતે જ કરણ છે; (૩) દ્રવ્યકર્મને પ્રાપ્ત કરતું- પહોંચતું હોવાથી દ્રવ્યકર્મ કર્મ છે, અથવા દ્રવ્યકર્મથી પોતે અભિન્ન હોવાથી પુદ્ગલ પોતે જ કર્મ (-કાર્ય) છે; (૪) પોતાનામાંથી પૂર્વ પરિણામનો વ્યય કરીને દ્રવ્યકર્મરૂપ પરિણામ કરતું હોવાથી અને પુદ્ગલદ્રવ્યરૂપે ધ્રુવ રહેતું હોવાથી પુદ્ગલ પોતે જ અપાદાન છે; (૫) પોતાને દ્રવ્યકર્મરૂપ પરિણામ દેતું હોવાથી પુદ્ગલ પોતે જ સંપ્રદાન છે; (૬) પોતાનામાં અર્થાત્ પોતાના આધારે દ્રવ્યકર્મ કરતું હોવાથી પુદ્ગલ પોતે જ અધિકરણ છે.

એ જ પ્રમાણે (૧) જીવ સ્વતંત્રપણે જીવભાવને કરતો હોવાથી જીવ પોતે જ કર્તા છે; (૨) પોતે જીવભાવરૂપે પરિણમવાની શક્તિવાળો હોવાથી જીવ પોતે જ કરણ છે; (૩) જીવભાવને પ્રાપ્ત કરતો- પહોંચતો હોવાથી જીવભાવ કર્મ છે, અથવા જીવભાવથી પોતે અભિન્ન હોવાથી જીવ પોતે જ કર્મ છે; (૪) પોતાનામાંથી પૂર્વ ભાવનો વ્યય કરીને (નવીન) જીવભાવ કરતો હોવાથી અને જીવદ્રવ્યરૂપે ધ્રુવ રહેતો હોવાથી જીવ પોતે જ અપાદાન છે; (૫) પોતાને જીવભાવ દેતો હોવાથી જીવ પોતે જ સંપ્રદાન છે; (૬) પોતાનામાં અર્થાત્ પોતાના આધારે જીવભાવ કરતો હોવાથી જીવ પોતે જ અધિકરણ છે.

આ રીતે પુદ્ગલની કર્મોદયાદિરૂપે કે કર્મબંધાદિરૂપે પરિણમવાની ક્રિયાને વિષે ખરેખર પુદ્ગલ જ સ્વયમેવ છ કારકરૂપે વર્તતું હોવાથી તેને અન્ય કારકોની અપેક્ષા નથી તથા જીવની ઔદયિકાદિ ભાવરૂપે પરિણમવાની ક્રિયાને વિષે ખરેખર જીવ જ સ્વયમેવ છ કારકરૂપે વર્તતો હોવાથી તેને અન્ય કારકોની અપેક્ષા નથી.

**કમ્મં કમ્મં કુલ્લદિ જદિ સો અપ્પા કરેદિ અપ્પાણં ।
કિધ તસ્સ ફલં ભુજદિ અપ્પા કમ્મં ચ દેદિ ફલં ॥ ૬૩ ॥**

**કર્મ કર્મ કરોતિ યદિ સ આત્મા કરોત્યાત્માનમ્ ।
કથ તસ્ય ફલં ભુક્તે આત્મા કર્મ ચ દદાતિ ફલમ્ ॥ ૬૩ ॥**

**કર્મજીવયોરન્યોન્યાકર્તૃત્વેડન્યદત્તફલાન્યોપભોગલક્ષણદૂષણપુરઃસરઃ
પૂર્વપક્ષોડયમ્ ॥ ૬૩ ॥**

પુદ્ગલની અને જીવની ઉપરોક્ત ક્રિયાઓ એક જ કાળે વર્તતી હોવા છતાં પણ પૌદ્ગલિક ક્રિયાને વિષે વર્તતાં પુદ્ગલનાં છ કારકો જીવકારકોથી તદ્દન ભિન્ન અને નિરપેક્ષ છે તથા જીવભાવરૂપ ક્રિયાને વિષે વર્તતાં જીવનાં છ કારકો પુદ્ગલકારકોથી તદ્દન ભિન્ન અને નિરપેક્ષ છે. પરેખર કોઈ દ્રવ્યનાં કારકોને કોઈ અન્ય દ્રવ્યનાં કારકોની અપેક્ષા હોતી નથી. ઠર.

**જો કર્મ કર્મ કરે અને આત્મા કરે બસ આત્મને,
કયમ કર્મ ફળ દે જીવને ? કયમ જીવ તે ફળ ભોગવે ? ૬૩.**

અન્વયાર્થઃ- [યદિ] જો [કર્મ] કર્મ [કર્મ કરોતિ] કર્મને કરે અને [સઃ આત્મા] આત્મા [આત્માનમ્ કરોતિ] આત્માને કરે તો [કર્મ] કર્મ [ફલમ્ કથં દદાતિ] આત્માને ફળ કેમ આપે [ચ] અને [આત્મા] આત્મા [તસ્ય ફલં ભુક્તે] તેનું ફળ કેમ ભોગવે ?

ટીકાઃ- જો કર્મ અને જીવને અન્યોન્ય અકર્તાપણું હોય, તો ‘અન્યે દીધેલું ફળ અન્ય ભોગવે’ એવો પ્રસંગ આવે; - આવો દોષ બતાવીને અહીં પૂર્વપક્ષ રજૂ કરવામાં આવ્યો છે.

ભાવાર્થઃ- શાસ્ત્રોમાં કહ્યું છે કે (પૌદ્ગલિક) કર્મ જીવને ફળ આપે છે અને જીવ (પૌદ્ગલિક) કર્મનું ફળ ભોગવે છે. હવે જો જીવ કર્મને કરતો જ ન હોય તો જીવથી નહિ કરાયેલું કર્મ જીવને ફળ કેમ આપે અને જીવ પોતાથી નહિ કરાયેલા કર્મના ફળને કેમ ભોગવે ? જીવથી નહિ કરાયેલું કર્મ જીવને ફળ આપે અને જીવ તે ફળ ભોગવે એ કોઈ રીતે ન્યાયયુક્ત નથી. આ રીતે, ‘કર્મ’ કર્મને જ કરે છે અને

* આ ગાથાને મળતી ગાથા શ્રી પ્રવચનસારમાં ૧૬૮ મી છે.

અથ સિદ્ધાંતસુત્રાણિ-

***ઓગાઢગાઢણિચિદો પોગ્ગલકાયેહિ સવ્વદો લોગો ।
સુહમેહિં બાદરેહિં ય ણંતાણંતેહિં વિવિધેહિં ॥ ૬૪ ॥**

અવગાઢગાઢનિચિતઃ પુદ્ગલકાયૈઃ સર્વતો લોકઃ ।
સુક્ષ્મૈર્બાદરૈશ્ચાનંતાનંતૈર્વિવિધૈઃ ॥ ૬૪ ॥

કર્મયોગ્યપુદ્ગલા અજ્ઞનચૂર્ણપૂર્ણસમુદ્ગકન્યાયેન સર્વલોકવ્યાપિત્વાદ્યત્રાત્મા તત્રાનાનીતા
एवावतिष्ठंत इत्यत्रौक्तम् ॥ ૬૪ ॥

**અત્તા કુણદિ સભાવં તત્થ ગદા પોગ્ગલા સભાવેહિં ।
ગચ્છંતિ કમ્મભાવં અણ્ણોણ્ણાગાહમવગાઢા ॥ ૬૫ ॥**

આત્મા આત્માને જ કરે છે' એ વાતમાં પૂર્વોક્ત દોષ આવતો હોવાથી એ વાત ઘટતી નથી-
એમ અહીં પૂર્વપક્ષ રજૂ કરવામાં આવ્યો છે. ૬૩.

હવે સિદ્ધાંતસૂત્રો છે (અર્થાત્ હવે હૃમી ગાથામાં કહેલા પૂર્વપક્ષના નિરાકરણપૂર્વક
સિદ્ધાંતનું પ્રતિપાદન કરનારી ગાથાઓ કહેવામાં આવે છે).

**અવગાઢ ગાઢ ભરેલ છે સર્વત્ર પુદ્ગલકાયથી
આ લોક બાદર-સુક્ષ્મથી, વિધવિધ અનંતાનંતથી. ૬૪.**

અન્યાર્થઃ- [લોકઃ] લોક [સર્વતઃ] સર્વતઃ[વિવિધૈઃ] વિવિધ પ્રકારના,
[અનંતાનંતૈઃ] અનંતાનંત [સૂક્ષ્મૈઃ બાદરૈઃ ચ] સૂક્ષ્મ તેમ જ બાદર [પુદ્ગલકાયૈઃ] પુદ્ગલકાયો
(પુદ્ગલસ્કંધો) વડે [અવગાઢગાઢનિચિતઃ] (વિશિષ્ટ રીતે) અવગાહાઈને ગાઢ ભરેલો છે.

ટીકાઃ- અહીં એમ કહ્યું છે કે -કર્મયોગ્ય પુદ્ગલો (કાર્માણવર્ગણરૂપ પુદ્ગલસ્કંધો)
અંજનચૂર્ણથી (આંજણના ઝીણા ભૂકાથી) ભરેલી ડાબલીના ન્યાયે આખા લોકમાં વ્યાપેલા છે;
તેથી જ્યાં આત્મા છે ત્યાં, વિના લાભે જ (ક્યાંયથી લાવવામાં આવ્યા વિના જ), તેઓ રહેલાં
છે. ૬૪

**આત્મા કરે નિજ ભાવ જ્યાં, ત્યાં પુદ્ગલો નિજ ભાવથી
કર્મત્વરૂપે પરિણમે અન્યોન્ય-અવગાહિત થઈ. ૬૫.**

**આત્મા કરોતિ સ્વભાવં તત્ર ગતાઃ પુદ્ગલાઃ સ્વભાવૈઃ ।
ગચ્છન્તિ કર્મભાવમન્યોન્યાવગાહાવગાઠા ॥ ૬૫ ॥**

અન્યાકૃતકર્મસંભૂતિપ્રકારોક્તિરિયમ્ ।

આત્મા હિ સંસારાવસ્થાયાં
પારિણામિકચૈતન્યસ્વભાવમપરિત્યજન્નેવાનાદિબંધનબદ્ધત્વાદ-
નાદિમોહરાગદ્વેષ્ણિઘ્નૈરવિશુદ્ધૈરેવ ભાવૈર્વિવર્તતે । સ ખલુ યત્ર યદા મોહરૂપં રાગરૂપં દ્વેષરૂપં
વા સ્વસ્ય ભાવમારભતે , તત્ર તદા તમેવ નિમિત્તીકૃત્ય જીવપ્રદેશેષુ પરસ્પરાવગાહેનાનુપ્રવિષ્ટા
સ્વભાવૈરેવ પુદ્ગલાઃ કર્મભાવમાપદ્યંત ઇતિ ॥ ૬૫ ॥

અન્યયાર્થઃ- [આત્મા] આત્મા [સ્વભાવં] (મોહરાગદ્વેષરૂપ) પોતાના ભાવને [કરોતિ] કરે છે; [તત્ર ગતાઃ પુદ્ગલાઃ] (ત્યારે) ત્યાં રહેલાં પુદ્ગલો [સ્વભાવૈઃ] પોતાના ભાવોથી [અન્યોન્યાવગાહાવગાઠાઃ] જીવને વિષે (વિશિષ્ટ પ્રકારે) અન્યોન્ય-અવગાહરૂપે પ્રવેશ્યાં થકાં [કર્મભાવમ્ ગચ્છન્તિ] કર્મભાવને પામે છે.

ટીકાઃ- અન્ય વડે કરવામાં આવ્યા વિના કર્મની ઉત્પત્તિ કઈ રીતે થાય છે તેનું આ કથન છે.

આત્મા ખરેખર સંસાર-અવસ્થામાં પારિણામિક ચૈતન્યસ્વભાવને છોડ્યા વિના જ અનાદિ બંધન વડે બદ્ધ હોવાથી અનાદિ મોહરાગદ્વેષ વડે * સ્નિગ્ધ એવા અવિશુદ્ધ ભાવોરૂપે જ વિવર્તન પામે છે (- પરિણમે છે). તે (સંસારસ્થ આત્મા) ખરેખર જ્યાં અને જ્યારે મોહરૂપ, રાગરૂપ કે દ્વેષરૂપ એવા પોતાના ભાવને કરે છે. ત્યાં અને ત્યારે તે જ ભાવને નિમિત્ત કરીને પુદ્ગલો પોતાના ભાવોથી જ જીવના પ્રદેશોમાં (વિશિષ્ટતાપૂર્વક) પરસ્પર અવગાહરૂપે પ્રવેશ્યાં થકાં કર્મભાવને પામે છે.

ભાવાર્થઃ- આત્મા જે ક્ષેત્રે અને જે કાળે અશુદ્ધ ભાવે પરિણમે છે, તે જ ક્ષેત્રે રહેલા કાર્માણવર્ગણરૂપ પુદ્ગલસ્કંધો તે જ કાળે સ્વયં પોતાના ભાવોથી જ જીવના પ્રદેશોમાં ખાસ પ્રકારે પરસ્પર અવગાહરૂપે પ્રવેશ્યાં થકા કર્મપણને પામે છે.

આ રીતે, જીવથી કરાયા વિના જ પુદ્ગલો સ્વયં કર્મપણે પરિણમે છે. દપ.

* સ્નિગ્ધ=ચીકણા; ચીકણવાળા. (મોહરાગદ્વેષ કર્મબંધના નિમિત્તભૂત હોવાને લીધે મોહરાગદ્વેષને સ્નિગ્ધતાની ઉપમા આપવામાં આવે છે. તેથી અહીં અવિશુદ્ધ ભાવોને ' મોહરાગદ્વેષ વડે સ્નિગ્ધ ' કહ્યા છે.)

**જહ પુદ્ગલદવ્યાણં बहुप्पयारेहिं खंधणिव्वत्ती ।
अकदा परेहिं दिट्ठा तह कम्माणं वियाणाहि ॥ ६६ ॥**

**यथा पुद्गलदव्याणां बहुप्रकारैः स्कंधनिवृत्तिः ।
अकृता परैर्दृष्टा तथा कर्मणां विजानीहि ॥ ६६ ॥**

अनन्यकृतत्वं कर्मणां वैचित्र्यस्यात्रोक्तम् ।

यथा हि स्वयोग्यचंद्रार्कप्रभोपलंभे । संध्याभ्रेंद्रचापपरिवेषप्रभृतिभिर्बहुभिः प्रकारैः पुद्गल-स्कंधविकल्पाः कंत्रंतरनिरपेक्षा एवोत्पद्यंते, तथा स्वयोग्यजीवपरिणामोपलंभे ज्ञानावरणप्रभृति-भिर्बहुभिः प्रकारैः कर्माण्यपि कंत्रंतरनिरपेक्षाण्येवोत्पद्यंते इति ॥ ६६ ॥

**જ્યમ સ્કંધરચના બહુવિધા દેખાય છે પુદ્ગલ તણી
પરથી અકૃત, તે રીત જાણો વિવિધતા કર્મો તણી. ૬૬.**

અન્યાર્થ:- [યથા:] જેમ [પુદ્ગલદ્રવ્યાણાં] પુદ્ગલદ્રવ્યોની [बहुप्रकारैः] બહુ પ્રકારે [स्कंधनिवृत्तिः] સ્કંધરચના [परैः अकृता] પરથી કરાયા વિના [दृष्टा] થતી જોવામાં આવે છે, [तथा] તેમ [कर्मणां] કર્મોની બહુપ્રકારતા [विजानीहि] પરથી અકૃત જાણો.

ટીકા:- કર્મોની વિચિત્રતા (બહુપ્રકારતા) અન્ય વડે કરવામાં આવતી નથી એમ અહીં કહ્યું છે.

જેમ પોતાને યોગ્ય ચંદ્ર-સૂર્યના પ્રકાશની ઉપલબ્ધિ હોતાં, સંધ્યા-વાદળાં ઇંદ્રધનુષ-પ્રભામંડળ ઇત્યાદિ ઘણા પ્રકારે પુદ્ગલસ્કંધભેદો અન્ય કર્તાની અપેક્ષા વિના જ ઊપજે છે, તેમ પોતાને યોગ્ય જીવ-પરિણામની ઉપલબ્ધિ હોતાં, જ્ઞાનાવરણાદિ ઘણા પ્રકારે કર્મો પણ અન્ય કર્તાની અપેક્ષા વિના જ ઊપજે છે.

ભાવાર્થ:- કર્મોની વિવિધ પ્રકૃતિ-પ્રદેશ-સ્થિતિ-અનુભાગરૂપ વિચિત્રતા પણ જીવકૃત નથી, પુદ્ગલ જ છે. ૬૬.

જીવા પુદ્ગલકાયા અણ્ણોણ્ણાગાઢગ્રહણપહિબદ્ધા । કાલે વિજુજ્જમાણા સહદુક્ખં દિતિ ભુંજંતિ ॥ ૬૭ ॥

જીવા: પુદ્ગલકાયા: અન્યોન્યાવગાઢગ્રહણપ્રતિબદ્ધા: ।
કાલે વિયુજ્જમાના: સુખદુ:ખં દદતિ ભુજ્જન્તિ ॥ ૬૭ ॥

નિશ્ચયેન જીવકર્મણોશ્ચૈકર્તૃત્વેઽપિ વ્યવહારેણ કર્મદત્તફલોપલંભો જીવસ્ય ન વિરુદ્ધ્યત ઇત્યત્રોક્તમ્ ।

જીવા હિ મોહરાગદ્વેષસ્નિગ્ધત્વાત્પુદ્ગલસ્કંધાશ્ચ સ્વભાવસ્નિગ્ધત્વાદ્વંધાવસ્થાયાં પરમાણુ-
દ્વંદ્વાનીવાન્યોન્યાવગાઢગ્રહણપ્રતિબદ્ધત્વેનાવતિષ્ઠંતે । યદા તુ તે પરસ્પરં વિયુજ્જંતે, તદોદિત-
પ્રચ્યવમાના નિશ્ચયેન સુખદુ:ખરૂપાત્મપરિણામાનાં વ્યવહારેણેષ્ટા-

જીવ-પુદ્ગલો અન્યોન્યમાં અવગાહ ગ્રહીને બદ્ધ છે;
કાળે વિયોગ લહે તદા સુખદુ:ખ આપે-ભોગવે. ૬૭.

અન્યાર્થ:- [જીવા: પુદ્ગલકાયા:] જીવો અને પુદ્ગલકાયો [અન્યોન્યાવગાઢ-
ગ્રહણપ્રતિબદ્ધા:] (વિશિષ્ટ પ્રકારે) અન્યોન્ય-અવગાહને ગ્રહવા વડે (પરસ્પર) બદ્ધ છે; [કાલે
વિયુજ્જમાના:] કાળે છૂટા પડતાં [સુખદુ:ખં દદતિ ભુજ્જન્તિ] સુખદુ:ખ આપે છે અને ભોગવે છે
(અર્થાત્ પુદ્ગલકાયો સુખદુ:ખ આપે છે અને જીવો ભોગવે છે).

ટીકા:- નિશ્ચયથી જીવ અને કર્મને એકનું (નિજ નિજ રૂપનું જ) કર્તાપણું હોવા છતાં,
વ્યવહારથી જીવને કર્મ દીધેલા ફળનો ભોગવટો વિરોધ પામતો નથી (અર્થાત્ ‘કર્મ જીવને ફળ
આપે છે અને જીવ તેને ભોગવે છે’ એ વાત પણ વ્યવહારથી ઘટે છે) એમ અહીં કહ્યું છે.

જીવો મોહરાગદ્વેષ વડે સ્નિગ્ધ હોવાને લીધે અને પુદ્ગલસ્કંધો સ્વભાવથી સ્નિગ્ધ
હોવાને લીધે, (તેઓ) બંધ-અવસ્થામાં- *પરમાણુદ્વંદ્વોની માફક-(વિશિષ્ટ પ્રકારે) અન્યોન્ય-
અવગાહના ગ્રહણ વડે બદ્ધપણે રહે છે. જ્યારે તેઓ પરસ્પર છૂટા પડે છે ત્યારે (નીચે પ્રમાણે
પુદ્ગલસ્કંધો ફળ આપે છે અને જીવો તેને ભોગવે છે)- ઉદય પામીને ખરી જતા પુદ્ગલકાયો
સુખદુ:ખરૂપ આત્મપરિણામોના નિમિત્તમાત્ર

* પરમાણુદ્વંદ્વ= બે પરમાણુઓનું જોડકું; બે પરમાણુઓનો બનેલો સ્કંધ; દ્વિ-અણુક સ્કંધ.

નિષ્ઠવિષયાણાં નિમિત્તમાત્રત્વાત્પુદ્ગલકાયાઃ સુખદુઃખરૂપં ફલં પ્રયચ્છન્તિ । જીવાશ્ચ નિશ્ચયેન નિમિત્તમાત્રભુતદ્રવ્યકર્મનિર્વર્તિતસુખદુઃખરૂપાત્મપરિણામાનાં વ્યવહારેણ

હોવાની અપેક્ષાએ *નિશ્ચયથી, અને ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયોના નિમિત્તમાત્ર હોવાની અપેક્ષાએ *વ્યવહારથી *સુખદુઃખરૂપ ફળ આપે છે; તથા જીવો નિમિત્તમાત્રભૂત દ્રવ્યકર્મથી નિષ્પન્ન થતા સુખદુઃખરૂપ આત્મપરિણામોના ભોક્તા હોવાની અપેક્ષાએ નિશ્ચયથી, અને (નિમિત્તમાત્રભૂત) દ્રવ્યકર્મના ઉદયથી સંપાદિત ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયોના ભોક્તા હોવાની અપેક્ષાએ વ્યવહારથી, તે પ્રકારનું (સુખદુઃખરૂપ) ફળ ભોગવે છે (અર્થાત્ નિશ્ચયથી સુખદુઃખપરિણામરૂપ અને વ્યવહારથી ઈષ્ટાનિષ્ઠા વિષયરૂપ ફળ ભોગવે છે).

* (૧) સુખદુઃખપરિણામોમાં તથા (૨) ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયોના સંયોગમાં શુભાશુભ કર્મો નિમિત્તભૂત હોય છે, તેથી તે કર્મોને તેમના નિમિત્તમાત્રપણાની અપેક્ષાએ જ “(૧) સુખદુઃખપરિણામરૂપ (ફળ) તથા (૨) ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયરૂપ ફળ ‘દેનારાં’” (ઉપચારથી) કહી શકાય છે. હવે, (૧) સુખદુઃખપરિણામ તો જીવના પોતાના જ પર્યાયરૂપ હોવાથી જીવ સુખદુઃખપરિણામને તો ‘નિશ્ચયથી’ ભોગવે છે, અને તેથી સુખદુઃખપરિણામમાં નિમિત્તભૂત વર્તતાં શુભાશુભ કર્મો વિષે પણ (-જેમને ‘સુખદુઃખપરિણામરૂપ ફળ દેનારાં’ કહ્યાં હતાં તેમના વિષે પણ) તે અપેક્ષાએ એમ કહી શકાય છે કે “તેઓ જીવને ‘નિશ્ચયથી’ સુખદુઃખપરિણામરૂપ ફળ દે છે;” તથા (૨) ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયો તો જીવથી તદ્દન ભિન્ન હોવાથી જીવ ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયોને તો ‘વ્યવહારથી’ ભોગવે છે, અને તેથી ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયોમાં નિમિત્તભૂત વર્તતાં શુભાશુભ કર્મો વિષે પણ (-જેમને ‘ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયરૂપ ફળ દેનારાં’ કહ્યાં હતાં તેમના વિષે પણ) તે અપેક્ષાએ એમ કહી શકાય છે કે “તેઓ જીવને ‘વ્યવહારથી’ ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયરૂપ ફળ દે છે.”

અહીં (ટીકાના બીજા ફકરામાં) જે ‘નિશ્ચય’ અને ‘વ્યવહાર’ એવા બે ભંગ પાડ્યા છે તે માત્ર એટલો ભેદ સૂચવવા માટે જ પાડ્યા છે કે ‘કર્મનિમિત્તક સુખદુઃખપરિણામો જીવમાં થાય છે અને કર્મનિમિત્તક ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયો જીવથી તદ્દન ભિન્ન છે.’ પરંતુ અહીં કહેલા નિશ્ચયરૂપ ભંગથી એમ ન સમજવું કે ‘પૌદ્ગલિક કર્મ જીવને ખરેખર ફળ આપે છે અને જીવ ખરેખર કર્મ દીધેલા ફળને ભોગવે છે.’

પરમાર્થે કોઈ દ્રવ્ય કોઈ અન્ય દ્રવ્યને ફળ આપી શકતું નથી અને કોઈ દ્રવ્ય કોઈ અન્ય દ્રવ્ય પાસેથી ફળ મેળવીને ભોગવી શકતું નથી. જો પરમાર્થે કોઈ દ્રવ્ય અન્ય દ્રવ્યને ફળ આપે અને તે અન્ય દ્રવ્ય તેને ભોગવે તો બંને દ્રવ્યો એક થઈ જાય. અહીં એ ધ્યાનમાં રાખવું ખાસ આવશ્યક છે કે ટીકાના પહેલા ફકરામાં આખી ગાથાના કથનનો સાર કહેતાં શ્રી ટીકાકાર આચાર્યદેવે પોતે જ, જીવને કર્મ દીધેલા ફળનો ભોગવટો વ્યવહારથી જ કહ્યો છે, નિશ્ચયથી નહિ.

* સુખદુઃખનાબે અર્થો થાય છે: (૧) સુખદુઃખપરિણામો, અને (૨) ઈષ્ટાનિષ્ઠ વિષયો. જ્યાં ‘નિશ્ચયથી’ કહ્યું છે ત્યાં ‘સુખદુઃખપરિણામો’ એવો અર્થ સમજવો અને જ્યાં ‘વ્યવહારથી’ કહ્યું છે ત્યાં ‘ઈષ્ટાનિષ્ઠ ‘વિષયો’ એવો અર્થ સમજવો.

દ્રવ્યકર્મોદયાપાદિતેષ્ટાનિષ્ટવિષયાણાં ભોક્તૃત્વાત્તથાવિધં ફલં ભુજ્જન્તે ઇતિ । એતેન જીવસ્ય ભોક્તૃત્વગુણોઽપિ વ્યાખ્યાતઃ ॥ ૬૭ ॥

**તમ્હા કમ્મં કત્તા ભાવેણ હિ સંજુદોધ જીવસ્સ ।
ભોક્તા હુ હવદિ જીવો ચેદગભાવેણ કમ્મફલં ॥ ૬૮ ॥**

તસ્માત્કર્મ કર્તૃ ભાવેન હિ સંયુતમથ જીવસ્ય ।
ભોક્તા તુ ભવતિ જીવશ્ચેતકભાવેન કર્મફલમ્ ॥ ૬૮ ॥

કર્તૃત્વભોક્તૃત્વવ્યાખ્યોપસંહારોઽયમ્ ।

તત એતત્ સ્થિત્ત નિશ્ચયેનાત્મનઃ કર્મ કર્તૃ, વ્યવહારેણ જીવભાવસ્ય; જીવોઽપિ નિશ્ચયેનાત્મભાવસ્ય કર્તા, વ્યવહારણે કર્મણ ઇતિ । યથાત્રોભયનયામ્યાં કર્મ કર્તૃ, તથૈકેનાપિ નયેન ન ભોક્તૃ । કુતઃ ? ચૈતન્યપૂર્વકાનુભૂતિસદ્ભાવાભાવાત્ । તતશ્ચેત-

આથી (આ કથનથી) જીવના ભોક્તૃત્વગુણનું પણ વ્યાખ્યાન થયું. ૬૭.

**તેથી કર્મ, જીવભાવથી સંયુક્ત કર્તા જાણવું;
ભોક્તાપણું તો જીવને ચેતકપણે તત્કળ તણું ૬૮.**

અન્યાર્થઃ- [તસ્માત્] તેથી [અથ જીવસ્ય ભાવેન હિ સંયુક્તમ્] જીવના ભાવથી સંયુક્ત એવું [કર્મ] કર્મ (દ્રવ્યકર્મ) [કર્તૃ] કર્તા છે. (-નિશ્ચયથી પોતાનું કર્તા અને વ્યવહારથી જીવભાવનું કર્તા; પરંતુ તે ભોક્તા નથી). [ભોક્તા તુ] ભોક્તા તો [જીવઃ ભવતિ] (માત્ર) જીવ છે [ચેતકભાવેન] ચેતકભાવને લીધે [કર્મફલમ્] કર્મફળનો.

ટીકા:- આ, કર્તૃત્વ અને ભોક્તૃત્વની વ્યાખ્યાનો ઉપસંહાર છે.

તેથી (પૂર્વોક્ત કથનથી) એમ નક્કી થયું કે-કર્મ નિશ્ચયથી પોતાનું કર્તા છે, વ્યવહારથી જીવભાવનું કર્તા છે; જીવ પણ નિશ્ચયથી પોતાના ભાવનો કર્તા છે, વ્યવહારથી કર્મનો કર્તા છે.

જેમ અહીં બંને નયોથી કર્મ કર્તા છે, તેમ એક પણ નયથી તે ભોક્તા નથી. શા કારણે ? કારણ કે તેને *ચૈતન્યપૂર્વક અનુભૂતિનો સદ્ભાવ નથી. તેથી

* જે અનુભૂતિ ચૈતન્યપૂર્વક હોય તેને જ અહીં ભોક્તૃત્વ કહેલ છે, તે સિવાયની અનુભૂતિને નહિ.

નત્વાત્ કેવલ એવ જીવઃ કર્મફલભૂતાનાં કથંચિદાત્મનઃ સુખદુઃખપરિણામાનાં કથંચિદિષ્ટા-
નિષ્ટવિષયાણાં ભોક્તા પ્રસિદ્ધ ઇતિ ॥ ૬૮ ॥

**એવં કર્તા ભોક્તા હોજું અપ્પા સગેહિં કર્મ્મેહિં ।
હિંદિદિ પારમપારં સંસારં મોહસંછન્નો ॥ ૬૯ ॥**

**એવં કર્તા ભોક્તા ભવન્નાત્મા સ્વકૈઃ કર્મભિઃ ।
હિંદતે પારમપારં સંસારં મોહસંછન્નઃ ॥ ૬૯ ॥**

કર્મસંયુક્તત્વમુખેન પ્રભુત્વગુણવ્યાખ્યાનમેતત્ ।

એવમયમાત્મા પ્રકટિતપ્રભુત્વશક્તિઃ સ્વકૈઃ
કર્મભિર્ગૃહીતકર્તૃત્વભોક્તૃત્વાધિકારોડનાદિમોહાવચ્છન્નત્વાદુપજાતવિપરીતાભિનિવેશઃ
પ્રત્યસ્તમિતસમ્યગ્જ્ઞાનજ્યોતિઃ સાંતમનંતં

ચેતનપણાને લીધે કેવળ જીવ જ કર્મફળનો- કથંચિત્ આત્માના સુખદુઃખપરિણામોનો અને
કથંચિત્ ઈષ્ટાનિષ્ટ વિષયોનો-ભોક્તા પ્રસિદ્ધ છે. ૬૮.

**કર્તા અને ભોક્તા થતો એ રીતે નિજ કર્મો વડે
જીવ મોહથી આચ્છન્ન સાંત અનંત સંસારે ભમે. ૬૯.**

અન્યયાર્થઃ- [એવં] એ રીતે [સ્વકૈઃ કર્મભિઃ] પોતાનાં કર્મોથી [કર્તા ભોક્તા
ભવન્] કર્તા-ભોક્તા થતો [આત્મા] આત્મા [મોહસંછન્નઃ] મોહાચ્છાદિત વર્તતો થકો [પારમ
અપારં સંસારં] સાંત અથવા અનંત સંસારમાં [હિંદતે] પરિભ્રમણ કરે છે.

ટીકાઃ- આ, કર્મસંયુક્તપણાની મુખ્યતાથી પ્રભુત્વગુણનું વ્યાખ્યાન છે.

એ રીતે પ્રગટ પ્રભુત્વશક્તિને લીધે જેણે પોતાનાં કર્મો વડે (-નિશ્ચયથી ભાવકર્મો અને
વ્યવહારથી દ્રવ્યકર્મો વડે) કર્તૃત્વ અને ભોક્તૃત્વનો અધિકાર ગ્રહણ કર્યો છે એવા આ આત્માને,
અનાદિ મોહાચ્છાદિતપણાને લીધે વિપરીત *અભિનિવેશ ઊપજ્યો હોવાથી સમ્યગ્જ્ઞાનજ્યોતિ
અસ્ત થઈ ગઈ છે, તેથી તે સાંત અથવા અનંત

* અભિનિવેશ =અભિપ્રાય; આગ્રહ.

૧૧૦]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

વા સંસારં પરિભ્રમતીતિ ॥ ૬૧ ॥

**उवसंतखीणमोहो मग्गं जिणभासिदेण समुवगदो ।
णाणाणुमग्गचारी णिव्वाणपुरं वजदि धीरो ॥ ७० ॥**

**उपशांतक्षीणमोहो मार्गं जिनभ षितेन समुपगतः ।
ज्ञानानुमार्गचारी निर्वाणपुरं व्रजति धीरः ॥ ७० ॥**

કર્મવિયુક્તત્વમુખેન પ્રભુત્વગુણવ્યાખ્યાનમેતત્ ।

અયમેવાત્મા	યદિ	જિનાજ્ઞયા
માર્ગમુપગમ્યોપશાંતક્ષીણમોહત્વાત્પ્રહીણવિપરીતાભિનિવેશઃ		સમુદ્ધિન્નસમ્મજ્ઞાનજ્યોતિઃ
કર્તૃત્વભોક્તૃત્વાધિકારં પરિસમાપ્ય સમ્યક્પ્રકટિતપ્રભુત્વશક્તિજ્ઞાનસ્યૈ-વાનુમાર્ગેણ ચરતિ ,		
તદા વિશુદ્ધાત્મતત્ત્વોપલંભરૂપમપવર્ગનગરં		

સંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે.

(આ પ્રમાણે જીવના કર્મસંહિતપણાની મુખ્યતાપૂર્વક પ્રભુત્વગુણનું વ્યાખ્યાન કરવામાં આવ્યું.) ૬૯.

**જિનવચનથી લડી માર્ગ જે, ઉપશાંતક્ષીણમોહી બને,
જ્ઞાનાનુમાર્ગ વિષે ચરે, તે ધીર શિવપુરને વરે. ૭૦.**

અન્યાર્થ:- [જિનભાષિતેન માર્ગ સમુપગતઃ] જે (પુરુષ) જિનવચનથી માર્ગને પામીને [ઉપશાંતક્ષીણમોહઃ] ઉપશાંતક્ષીણમોહ થયો થકો (અર્થાત્ દર્શનમોહનો જેને ઉપશમ, ક્ષય અથવા ક્ષયોપશમ થયો છે એવો થયો થકો) [જ્ઞાનાનુમાર્ગચારી] જ્ઞાનાનુમાર્ગે ચરે છે (- જ્ઞાનને અનુસરનારા માર્ગે પ્રવર્તે છે), [ધીરઃ] તે ધીર પુરુષ [નિર્વાણપુરં વ્રજતિ] નિર્વાણપુરને પામે છે.

ટીકા:- આ, કર્મવિયુક્તપણાની મુખ્યતાથી પ્રભુત્વગુણનું વ્યાખ્યાન છે.

જ્યારે આ જ આત્મા જિનાજ્ઞા વડે માર્ગને પામીને, ઉપશાંતક્ષીણમોહપણાને લીધે (દર્શનમોહના ઉપશમ, ક્ષય અથવા ક્ષયોપશમને લીધે) જેને વિપરીત અભિનિવેશ નષ્ટ થયો હોવાથી સમ્યગ્જ્ઞાનજ્યોતિ પ્રગટી છે એવો થયો થકો, કર્તૃત્વ અને ભોક્તૃત્વના અધિકારને સમાપ્ત કરીને સમ્યક્પણે પ્રગટ પ્રભુત્વશક્તિવાળો થયો થકો જ્ઞાનને જ અનુસરનારા માર્ગે ચરે છે (-પ્રવર્તે છે, પરિણમે છે, આચરણ કરે છે),

વિગાહત ઇતિ ॥ ૭૦ ॥

અથ જીવવિકલ્પા ઉચ્યન્તે ।

एको चेव महप्पा सो दुवियप्पो तिलक्खणो होदि ।
चदुचंक्रमणो भणितो पंचग्गुणप्पधानो य ॥ ७१ ॥
छक्कापक्कमजुतो उवउत्तो सत्तभङ्गसम्भावो ।
अट्ठासओ णवट्ठो जीवो दसट्ठानगो भणितो ॥ ७२ ॥

एक एव महात्मा स द्विविकल्पस्त्रिलक्षणो भवति ।
चतुश्चंक्रमणो भणितः पञ्चाग्रगुणप्रधानश्च ॥ ७१ ॥
षट्कापक्रमयुक्तः उपयुक्तः सप्तभङ्गसद्भावः ।
अष्टाश्रयो नवार्थो जीवो दशस्थानगो भणितः ॥ ७२ ॥

ત્યારે તે વિશુદ્ધ આત્મતત્ત્વની ઉપલબ્ધિરૂપ અપવર્ગનગરને (મોક્ષપુરને) પામે છે.

(આ પ્રમાણે જીવના કર્મરહિતપણાની મુખ્યતાપૂર્વક પ્રભુત્વગુણનું વ્યાખ્યાન કરવામાં આવ્યું.) ૭૦.

હવે જીવના ભેદો કહેવામાં આવે છે.

એક જ મહાત્મા તે દ્વિભેદ અને ત્રિલક્ષણ ઉક્ત છે,
ચઉભ્રમણયુત, પંચાગ્રગુણપરધાન જીવ કહેલ છે; ૭૧.
ઉપયોગી ષટ-અપક્રમસહિત છે, સપ્તભંગીસત્ત્વ છે,
જીવ અષ્ટ-આશ્રય, નવ-અરથ, દશસ્થાનગત ભાખેલ છે. ૭૨.

અન્યાર્થ:- [સ: મહાત્મા] તે મહાત્મા [એક: એવ] એક જ છે, [દ્વિવિકલ્પ:] બે ભેદવાળો છે અને [ત્રિલક્ષણ: ભવતિ] ત્રિલક્ષણ છે; [ચતુશ્ચંક્રમણ:] વળી તેને ચતુર્વિધ ભ્રમણવાળો [ચ] તથા [પંચાગ્રગુણપ્રધાન:] પાંચ મુખ્ય ગુણોથી પ્રધાનતાવાળો [ભણિત:] કહ્યો છે. [ઉપયુક્ત: જીવ:] ઉપયોગી એવો તે જીવ [ષટ્કાપક્રમયુક્ત:] છ *અપક્રમ સહિત, [સપ્તભંગસદ્ભાવ:] સાત ભંગપૂર્વક સદ્ભાવવાળો, [અષ્ટાશ્રય:] આઠના આશ્રયરૂપ, [નવાર્થ:] નવ-અર્થરૂપ અને [દશસ્થાનગ:]

* અપક્રમ=(સંસારી જીવને અન્ય ભવમાં જતાં) અનુશ્રેણી ગમન અર્થાત્ વિદિશાઓ છોડીને ગમન

સ ખલુ જીવો મહાત્મા નિત્યચૈતન્યોપયુક્તત્વાદેક એવ, જ્ઞાનદર્શનભેદાદ્વિવિકલ્પઃ, કર્મફલકાર્યજ્ઞાનચેતનાભેદેન લક્ષ્યમાણત્વાત્રિલક્ષણઃ ધ્રૌવ્યોત્પાદવિનાશભેદેન વા, ચતસૃષુ ગતિષુ ચંક્રમણત્વાચ્ચતુશ્રંક્રમણઃ, પચ્ચભિઃ પારિણામિકૌદયિકાદિભિરગ્રગુણૈઃ પ્રધાનત્વાત્પચ્ચાગ્રગુણપ્રધાનઃ, ચતસૃષુ દિક્ષૂર્ધ્વમધશ્ચેતિ ભવાંતરસંક્રમણષ્ટકેનાપક્રમેણ યુક્તત્વાત્ષટ્કાપક્રમયુક્તઃ, અસિત-નાસ્ત્યાદિભિઃ સપ્તભજ્જૈઃ સદ્રાવો યસ્યેતિ સપ્તભજ્જસદ્રાવઃ અષ્ટાનાં કર્મણાં ગુણાનાં વા આશ્રયત્વાદષ્ટાશ્રયઃ, નવપદાર્થરૂપેણ વર્તનાત્રવાર્થઃ, પૃથિવ્યસેજોવાયુવનસ્પતિસાધારણપ્રત્યેક-દ્વિત્રિચતુઃ પચ્ચેન્દ્રિયરૂપેષુ દશસુ સ્થાનેષુ ગતત્વાદશસ્થાનગ ઇતિ ॥ ૭૧-૭૨ ॥

પયલ્લિટ્વિદિઅણુભાગપ્પદેસબંધેહિં સવ્વદો મુક્કો ।

ઉહ્મં ગચ્છદિ સેસા વિદિસાવજ્જં ગદિં જંતિ ॥ ૭૩ ॥

દશસ્થાનગત [ભગિતઃ] કહેવામાં આવ્યો છે.

ટીકા:- તે જીવ મહાત્મા (૧) ખરેખર નિત્યચૈતન્ય-ઉપયોગી હોવાથી 'એક જ' છે; (૨) જ્ઞાન ને દર્શન એવા ભેદોને લીધે 'બે ભેદવાળો' છે; (૩) કર્મફળચેતના, કાર્યચેતના ને જ્ઞાનચેતના એવા ભેદો વડે અથવા ધ્રૌવ્ય, ઉત્પાદ ને વિનાશ એવા ભેદો વડે લક્ષિત હોવાથી 'ત્રિલક્ષણ (ત્રણ લક્ષણવાળો)' છે; (૪) ચાર ગતિમાં ભ્રમતો હોવાથી 'ચતુર્વિધ ભ્રમણવાળો' છે; (૫) પારિણામિક ઔદયિક ઇત્યાદિ પાંચ મુખ્ય ગુણો વડે પ્રધાનપણું હોવાથી 'પાંચ મુખ્ય ગુણોથી પ્રધાનતાવાળો' છે; (૬) ચાર દિશાઓમાં, ઊંચે અને નીચે એમ પડ્વિધ ભવાંતરગમનરૂપ અપક્રમથી યુક્ત હોવાથી (અર્થાત્ અન્ય ભવમાં જતાં ઉપરોક્ત છ દિશાઓમાં ગમન થતું હોવાથી) 'છ અપક્રમ સહિત' છે; (૭) અસ્તિ, નાસ્તિ આદિ સાત ભંગો વડે જેનો સદ્ભાવ છે એવો હોવાથી 'સાત ભંગપૂર્વક સદ્ભાવવાળો' છે; (૮) (જ્ઞાનાવરણીયાદિ) આઠ કર્મોના અથવા (સમ્યક્ત્વાદિ) આઠ ગુણોના આશ્રયભૂત હોવાથી 'આઠના આશ્રયરૂપ' છે; (૯) નવ પદાર્થરૂપે વર્તતો હોવાથી 'નવ-અર્થરૂપ' છે; (૧૦) પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ સાધારણ વનસ્પતિ, પ્રત્યેક વનસ્પતિ, દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય ચતુર્વિન્દ્રિય અને પંચેન્દ્રિયરૂપ દશ સ્થાનોમાં પ્રાપ્ત હોવાથી 'દશસ્થાનગત' છે. ૭૧-૭૨.

પ્રકૃતિ-સ્થિતિ-પરદેશ- અનુભવબંધથી પરિમુક્તને

ગતિ હોય ઊંચે; શેષને વિદિશા તજી ગતિ હોય છે. ૭૩.

પ્રકૃતિસ્થિત્યનુભાગપ્રદેશબંધૈઃ સર્વતો મુક્તઃ।
ઊર્ધ્વ ગચ્છતિ શેષા વિદિગ્વર્જા ગતિં યાંતિ ॥ ૭૩ ॥

બદ્ધજીવસ્ય ષઙ્ગતયઃ કર્મનિમિત્તાઃ। મુક્તસ્યાપ્યૂર્ધ્વગતિરેકા સ્વાભાવિકીત્યત્રોક્તમ્ ॥
૭૩ ॥

-ઈતિ જીવદ્રવ્યાસ્તિકાયવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્।

અથ પુદ્ગલદ્રવ્યાસ્તિકાયવ્યાખ્યાનમ્।

ખંધા ય ખંધદેસા ખંધપદેસા ય હૌંતિ પરમાણૂ।
ઈદિ તે ચદુઘ્વિયપ્પા પુગ્ગલકાયા મુણેયવ્વા ॥ ૭૪ ॥

અન્યાર્થઃ- [પ્રકૃતિસ્થિત્યનુભાગપ્રદેશબંધૈઃ] પ્રકૃતિબંધ, સ્થિતિબંધ, અનુભાગબંધ અને પ્રદેશબંધથી [સર્વતઃ મુક્તઃ] સર્વતઃ મુક્ત જીવ [ઊર્ધ્વં ગચ્છતિ] ઊર્ધ્વગમન કરે છે; [શેષાઃ] બાકીના જીવો (ભવાંતરમાં જતાં) [વિદિગ્વર્જા ગતિં યાંતિ] વિદિશાઓ છોડીને ગમન કરે છે.

ટીકાઃ- બદ્ધ જીવને કર્મનિમિત્તક પડ્વિધ ગમન (અર્થાત્ કર્મ જેમાં નિમિત્તભૂત છે એવું છ દિશાઓમાં ગમન) હોય છે; મુક્ત જીવને પણ સ્વાભાવિક એવું એક ઊર્ધ્વગમન હોય છે.- આમ અહીં કહ્યું છે.

ભાવાર્થઃ- સમસ્ત રાગાદિવિભાવ રહિત એવું જે શુદ્ધાત્માનુભૂતિલક્ષણ ધ્યાન તેના બળ વડે ચતુર્વિધ બંધથી સર્વથા મુક્ત થયેલો જીવ પણ, સ્વાભાવિક અનંત જ્ઞાનાદિ ગુણોથી યુક્ત વર્તતો થકો, એકસમયવર્તી અવિગ્રહગતિ વડે (લોકાગ્રપર્યંત) સ્વાભાવિક ઊર્ધ્વગમન કરે છે. બાકીના સંસારી જીવો મરણાંતે વિદિશાઓ છોડીને પૂર્વોક્ત પદ્-અપક્રમસ્વરૂપ (કર્મનિમિત્તક) અનુશ્રેણીગમન કરે છે. ૭૩.

આ રીતે જીવદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

હવે પુદ્ગલદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન છે.

જડરૂપ પુદ્ગલકાય કેરા ચાર ભેદો જાણવા;
તે સ્કંધ તેનો દેશ, સ્કંધપ્રદેશ, પરમાણુ કહ્યા. ૭૪.

૧૧૪]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

સ્કંધાશ્ચ સ્કંધદેશાઃ સ્કંધપ્રદેશાશ્ચ ભવન્તિ પરમાણવઃ ।
इति ते चतुर्विकल्पाः पुद्गलकाया ज्ञातव्याः ॥ ૭૪ ॥

પુદ્ગલદ્રવ્યવિકલ્પાદેશોઽયમ્ ।

પુદ્ગલદ્રવ્યાણિ હિ કદાચિત્સ્કંધપર્યાયેન , કદાચિત્સ્કંધદેશપર્યાયેન ,
કદાચિત્સ્કંધપ્રદેશપર્યાયેન , કદાચિત્પરમાણુત્વેનાત્ર તિષ્ઠન્તિ । નાન્યા ગતિરસ્તિ । ઇતિ તેષાં
ચતુર્વિકલ્પત્વમિતિ ॥ ૭૪ ॥

खंधं सयलसमत्थं तस्स दु अद्धं भणंति देसो ति ।
अद्धद्धं च पदेसो परमाणू चेव अविभागी ॥ ૭૫ ॥

સ્કંધઃ સકલસમસ્તસ્તસ્ય ત્વર્ધ્મ્ ભણન્તિ દેશ ઇતિ ।
अर्धार्धं च प्रदेशः परमाणुश्चैवाविभागी ॥ ૭૫ ॥

પુદ્ગલદ્રવ્યવિકલ્પનિર્દેશોઽયમ્ ।

અન્યાર્થઃ- [તે પુદ્ગલકાયાઃ] પુદ્ગલકાયના [ચતુર્વિકલ્પાઃ] ચાર ભેદ
[જ્ઞાતવ્યાઃ] જાણવાઃ [સ્કંધાઃ ચ] સ્કંધો, [સ્કંધદેશાઃ] સ્કંધદેશો [સ્કંધપ્રદેશાઃ]
સ્કંધપ્રદેશો [ચ] અને [પરમાણવઃ ભવન્તિ ઇતિ] પરમાણુઓ.

ટીકા:- આ, પુદ્ગલદ્રવ્યના ભેદોનું કથન છે.

પુદ્ગલદ્રવ્યો કદાચિત્ સ્કંધપર્યાયે, કદાચિત્ સ્કંધદેશરૂપ પર્યાયે, કદાચિત્ સ્કંધપ્રદેશરૂપ
પર્યાયે અને કદાચિત્ પરમાણુપણે અર્ધી (લોકમાં) હોય છે; બીજી કોઈ ગતિ નથી. એ પ્રમાણે
તેમના ચાર ભેદો છે. ૭૪.

પૂરણ-સકળ તે 'સ્કંધ' છે ને અર્ધ તેનું 'દેશ' છે,
અર્ધાર્ધ તેનું 'પ્રદેશ' ને અવિભાગ તે 'પરમાણુ' છે. ૭૫.

અન્યાર્થઃ- [સકલસમસ્તઃ] સકળ-સમસ્ત (પુદ્ગલપિંડાત્મક આખી વસ્તુ) તે
[સ્કંધઃ] સ્કંધ છે. [તસ્ય અર્ધ્મ્ તુ] તેના અર્ધને [દેશઃ ઇતિ ભણન્તિ] દેશ કહે છે, [અર્ધાર્ધ
ચ] અર્ધનું અર્ધ તે [પ્રદેશઃ] પ્રદેશ છે [ચ] અને [અવિભાગી] અવિભાગી તે [પરમાણુઃ
એવ] ખરેખર પરમાણુ છે.

ટીકા:- આ, પુદ્ગલદ્રવ્યના ભેદોનું વર્ણન છે.

અનંતાનંતપરમાણ્વારબ્ધોડપ્યેકઃ સ્કંધો નામ પર્યાયઃ। તદર્ધ સ્કંધદેશો નામ પર્યાયઃ। તદર્ધાર્ધ સ્કંધપ્રદેશો નામ પર્યાયઃ। એવં ભેદવશાત્ દ્વચણુકસ્કંધાદનંતાઃ સ્કંધપ્રદેશપર્યાયાઃ નિર્વિભાગૈકપ્રદેશઃ સ્કંધસ્યાંત્યો ભેદઃ પરમાણુરેકઃ। પુનરપિ દ્વયોઃ પરમાણ્વોઃ સંઘાતાદેકો દ્વચણુકસ્કંધપર્યાયઃ। એવં સંઘાતવશાદનંતાઃ સ્કંધપર્યાયાઃ। એવં ભેદસંઘાતાભ્યામપ્યનંતા ભવંતીતિ।।૭૫।।

અનંતાનંત પરમાણુનો બનેલો હોવા છતાં જે એક હોય તે સ્કંધ નામનો પર્યાય છે; તેનું અર્ધ તે સ્કંધદેશ નામનો પર્યાય છે; તે અર્ધનું જે અર્ધ તે સ્કંધપ્રદેશ નામનો પર્યાય છે. એ પ્રમાણે ભેદને લીધે (છૂટા પડવાને લીધે) દ્વિ-અણુક સ્કંધપર્યંત અનંત સ્કંધપ્રદેશરૂપ પર્યાયો હોય છે. નિર્વિભાગ-એક-પ્રદેશવાળો, સ્કંધનો છેલ્લો ભાગ તે એક પરમાણુ છે. (આ રીતે *ભેદથી થતા પુદ્ગલવિકલ્પોનું વર્ણન થયું.)

વળી, બે પરમાણુઓના સંઘાતથી (ભેગા થવાથી) એક દ્વિઅણુક-સ્કંધરૂપ પર્યાય થાય છે. એ રીતે સંઘાતને લીધે (દ્વિઅણુકસ્કંધની માફક ત્રિઅણુક-સ્કંધ, ચતુરણુક-સ્કંધ ઇત્યાદિ) અનંત સ્કંધરૂપ પર્યાયો થાય છે. (આ રીતે સંઘાતથી થતા પુદ્ગલવિકલ્પનું વર્ણન થયું.)

એ પ્રમાણે ભેદ-સંઘાત બંનેથી પણ (એકી સાથે ભેદ અને સંઘાત બંને થવાથી પણ) અનંત (સ્કંધરૂપ પર્યાયો) થાય છે. (આ રીતે ભેદ-સંઘાતથી થતા પુદ્ગલવિકલ્પનું વર્ણન થયું.) ૭૫.

* ભેદથી થતા પુદ્ગલવિકલ્પોનું (પુદ્ગલભેદોનું) ટીકાકાર શ્રી જયસેનાચાર્યદેવે જે વર્ણન કર્યું છે. તેનો સાર નીચે પ્રમાણે છે:- અનંતપરમાણુપિંડાત્મક ઘટપટાદિરૂપ જે વિવક્ષિત આખી વસ્તુ તેને 'સ્કંધ' સંજ્ઞા છે. ભેદ વડે તેના જે પુદ્ગલવિકલ્પો થાય છે તે નીચેના દૃષ્ટાંત પ્રમાણે સમજવા. ધારો કે ૧૬ પરમાણુનો બનેલો એક પુદ્ગલપિંડ છે અને તે તૂટીને તેના કકડા થયા છે. ત્યાં ૧૬ પરમાણુના આખા પુદ્ગલપિંડને 'સ્કંધ' ગણીએ તો ૮ પરમાણુવાળો તેનો અર્ધભાગરૂપ કકડો તે 'દેશ' છે, ૪ પરમાણુવાળો તેનો ચતુર્થભાગરૂપ કકડો તે 'પ્રદેશ' છે અને અવિભાગી નાનામાં નાનો કકડો તે 'પરમાણુ' છે. વળી, જેમ ૧૬ પરમાણુવાળા આખા પિંડને 'સ્કંધ' સંજ્ઞા છે, તેમ ૧૫ થી માંડીને ૮ પરમાણુ સુધીના તેના કોઈ પણ કકડાને પણ 'સ્કંધ' સંજ્ઞા છે; જેમ ૮ પરમાણુવાળા તેના અર્ધભાગરૂપ કકડાને 'દેશ' સંજ્ઞા છે, તેમ ૭ થી માંડીને ૫ પરમાણુ સુધીના તેના કોઈ પણ કકડાને પણ 'દેશ' સંજ્ઞા છે; જેમ ૪ પરમાણુવાળા તેના ચતુર્થભાગરૂપ કકડાને 'પ્રદેશ' સંજ્ઞા છે, તેમ ૩ થી માંડીને ૨ પરમાણુ સુધીના તેના કોઈ પણ કકડાને પણ 'પ્રદેશ' સંજ્ઞા છે. - આ દૃષ્ટાંત પ્રમાણે, ભેદ વડે થતા પુદ્ગલવિકલ્પો સમજવા.

**बादरसुहुमगदाणं खंधाणं पुग्गलो त्ति ववहारो ।
ते होंति छप्पयारा तेलोक्कं जेहिं णिप्पण्णं ॥ ७६ ॥**

**बादरसौक्ष्म्यगतानां स्कंधानां पुद्गलः इति व्यवहारः ।
ते भवन्ति षट्प्रकारास्त्रैलोक्यं यैः निष्पन्नम् ॥ ७६ ॥**

સ્કંધાનાં પુદ્ગલવ્યવહારસમર્થનમેતત્ ।

સ્પર્શરસગંધવર્ણગુણવિશેષૈઃ ષટ્સ્થાનપતિતવૃદ્ધિહાનિભિઃ પૂરણગલનધર્મત્વાત્ સ્કંધ-
વ્યક્ત્યાવિર્ભાવતિરોભાવાભ્યામપિ ચ પૂરણગલનોપપત્તેઃ પરમાણવઃ પુદ્ગલા इति निश्चीयंते ।
સ્કંધાસ્ત્વનેકપુદ્ગલમયૈકપર્યાયત્વેન પુદ્ગલેભ્યોઽનન્યત્વાત્પુદ્ગલા इति

**સૌ સ્કંધ બાદર-સૂક્ષ્મમાં ' પુદ્ગલ ' તણો વ્યવહાર છે;
છ વિકલ્પ છે સ્કંધો તણા, જેથી ત્રિજગ નિષ્પન્ન છે. ૭૬.**

અન્યયાર્થ:- [બાદરસૌક્ષ્મ્યગતાનાં] બાદર ને સૂક્ષ્મપણે પરિણત [સ્કંધાનાં] સ્કંધોને [પુદ્ગલઃ] ' પુદ્ગલ ' [इति] એવો [વ્યવહારઃ] વ્યવહાર છે. [તે] તેઓ [ષટ્પ્રકારાઃ ભવન્તિ] છ પ્રકારના છે, [યૈઃ] જેમનાથી [ત્રૈલોક્યં] ત્રણ લોક [નિષ્પન્નમ્] નિષ્પન્ન છે.

ટીકા:- સ્કંધોને વિષે ' પુદ્ગલ ' એવો જે વ્યવહાર છે તેનું આ સમર્થન છે.

(૧) જેમાં ષટ્સ્થાનપતિત (છ સ્થાનોમાં સમાવેશ પામતી) વૃદ્ધિહાનિ થાય છે એવા સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણરૂપ ગુણવિશેષોને લીધે (પરમાણુઓ) ' પૂરણગલન ' ધર્મવાળા હોવાથી તથા (૨) સ્કંધવ્યક્તિના (-સ્કંધપર્યાયના) આવિર્ભાવ અને તિરોભાવની અપેક્ષાએ પણ (પરમાણુઓમાં) ' પૂરણ-ગલન ' ઘટતાં હોવાથી પરમાણુઓ નિશ્ચયે ' પુદ્ગલો ' છે. સ્કંધો તો ^૨ અનેકપુદ્ગલમય એકપર્યાયપણાને

૧ જેમાં (સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણની અપેક્ષાએ તથા સ્કંધપર્યાયની અપેક્ષાએ) પૂરણ અને ગલન થાય તે પુદ્ગલ છે. પૂરણ=પુરાવું તે; ભરાવું તે; પૂર્તિ; પુષ્ટિ; વૃદ્ધિ. ગલન=ગળવું તે; દુર્બળ થવું તે; કૃશતા; હાનિ; ઘટાડો: [(૧) પરમાણુઓના વિશેષ ગુણો જે સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણ છે તેમનામાં થતી ષટ્સ્થાનપતિત વૃદ્ધિ તે પૂરણ છે અને ષટ્સ્થાનપતિત હાનિ તે ગલન છે; માટે એ રીતે પરમાણુઓ પૂરણ-ગલનધર્મવાળા છે. (૨) પરમાણુઓમાં સ્કંધરૂપ પર્યાયનો આવિર્ભાવ થવો તે પૂરણ છે અને તિરોભાવ થવો તે ગલન છે; એ રીતે પણ પરમાણુઓમાં પૂરણગલન ઘટે છે.]

૨ સ્કંધ અનેકપરમાણુમય એકપર્યાય છે તેથી તે પરમાણુઓથી અનન્ય છે; અને પરમાણુઓ તો પુદ્ગલો છે; તેથી સ્કંધ પણ વ્યવહારથી ' પુદ્ગલ ' છે.

વ્યવહિયંતે , તથૈવ ચ બાદરસૂક્ષ્મત્વપરિણામવિકલ્પૈઃ ષટ્પ્રકારતામાપદ્ય ત્રૈલોક્યરૂપેણ નિષ્પદ્ય સ્થિતવંત ઇતિ । તથા હિ-બાદરબાદરાઃ , બાદરાઃ , બાદરસૂક્ષ્માઃ , સૂક્ષ્મબાદરાઃ , સૂક્ષ્માઃ , સૂક્ષ્મ-સૂક્ષ્મા ઇતિ । તત્ર છિન્નાઃ સ્વયં સંધાનાસમર્થાઃ કાષ્ઠપાષાણદયો બાદરબાદરાઃ । છિન્નાઃ સ્વયં સંધાનસમર્થાઃ ક્ષીરઘૃતતૈલતોયરસપ્રભૃતયો બાદરાઃ । સ્થૂલોપલંભા અપિ છેત્તું ભેત્તુમાદાતુમશક્યાઃ છાયાતપતમોજ્યોત્સ્નાદયો બાદરસૂક્ષ્માઃ । સૂક્ષ્મત્વેઽપિ સ્થૂલોપલંભાઃ સ્પર્શરસગંધશબ્દાઃ સૂક્ષ્મ-બાદરાઃ । સૂક્ષ્મત્વેઽપિ હિ કરણાનુપલભ્યાઃ કર્મવર્ગણાદયઃ સૂક્ષ્માઃ । અત્યંતસૂક્ષ્માઃ કર્મવર્ગણા-મ્યોઽધો દ્વચ્ચણુક સ્કંધપર્યન્તાઃ સૂક્ષ્મસૂક્ષ્મા ઇતિ ॥ ૭૬ ॥

**સવ્વેસિં ચંધાણં જો અંતો તં વિયાણ પરમાણૂ ।
સો સસ્સદો અસદો એક્કો અવિભાગી મુત્તિભવો ॥ ૭૭ ॥**

લીધે પુદ્ગલોથી અનન્ય હોવાથી વ્યવહારે ‘પુદ્ગલો’ છે, તેમ જ (તેઓ) બાદરત્વ ને સૂક્ષ્મત્વરૂપ પરિણામોના ભેદો વડે છ પ્રકારોને પામીને ત્રણ લોકરૂપે થઈને રહ્યા છે. તે છ પ્રકારના સ્કંધો આ પ્રમાણે છે:- (૧) બાદરબાદર; (૨) બાદર; (૩) બાદરસૂક્ષ્મ; (૪) સૂક્ષ્મબાદર; (૫) સૂક્ષ્મ; (૬) સૂક્ષ્મસૂક્ષ્મ. ત્યાં, (૧) કાષ્ઠપાષાણાદિક (સ્કંધો) કે જે છેદાતા થકા સ્વયં સંધાઈ શકતા નથી તે (ઘન પદાર્થો) ‘બાદરબાદર’ છે; (૨) દૂધ, ઘી, તેલ, જળ, રસ વગેરે (સ્કંધો) કે જે છેદાતા થકા સ્વયં જોડાઈ જાય છે તે (પ્રવાહી પદાર્થો) ‘બાદર’ છે; (૩) છાંયો, તડકો, અંધકાર, ચાંદની વગેરે (સ્કંધો) કે જે સ્થૂલ જણાતા હોવા છતાં છેદી, ભેદી કે (હસ્તાદિ વડે) ગ્રહી શકાતા નથી તે ‘બાદરસૂક્ષ્મ’ છે; (૪) સ્પર્શ-રસ-ગંધ-શબ્દ કે જે સૂક્ષ્મ હોવા છતાં સ્થૂલ જણાય છે (અર્થાત્ ચક્ષુ સિવાયની ચાર ઈન્દ્રિયોના વિષયભૂત સ્કંધો કે જે આંખથી નહિ દેખાતા હોવા છતાં સ્પર્શનેન્દ્રિયથી સ્પર્શી શકાય છે, શ્રુત્તથી આસ્વાદી શકાય છે, નાકથી સુંઘી શકાય છે અથવા કાનથી સાંભળી શકાય છે) તે ‘સૂક્ષ્મબાદર’ છે; (૫) કર્મવર્ગણા વગેરે (સ્કંધો) કે જેમને સૂક્ષ્મપણું છે તેમ જ જેઓ ઈન્દ્રિયોથી ન જણાય એવા છે તે ‘સૂક્ષ્મ’ છે; (૬) કર્મવર્ગણાથી નીચેના (કર્મવર્ગણાતીત દ્વિઅણુક-સ્કંધ સુધીના (સ્કંધો) કે જે અત્યંત સૂક્ષ્મ છે તે ‘સૂક્ષ્મસૂક્ષ્મ’ છે. ૭૬.

**જે અંશ અંતિમ સ્કંધોનો, પરમાણુ જાણો તેડને;
તે એકને અવિભાગ, શાશ્વત, મૂર્તિપ્રભવ, અશબ્દ છે. ૭૭.**

**સર્વેષાં સ્કંધાનાં યોડન્યસ્તં વિજાનીહિ પરમાણુમ્ ।
સ શાશ્વતોડશબ્દઃ એકોડવિભાગી મૂર્તિભવઃ ॥ ૭૭ ॥**

પરમાણુવ્યાખ્યેયમ્ ।

ઉક્તાનાં સ્કંધરૂપપર્યાયાણાં યોડન્યો ભેદઃ સ પરમાણુઃ । સ તુ પુનર્વિભાગાભાવાદ-
વિભાગી, નિર્વિભાગૈકપ્રદેશત્વાદેકઃ, મૂર્તદ્રવ્યત્વેન સદાપ્યવિનશ્વરત્વાન્નિત્યઃ,
અનાદિનિધનરૂપાદિપરિણામોત્પન્નત્વાન્મૂર્તિભવઃ, રૂપાદિપરિણામોત્પન્નત્વેડપિ શબ્દસ્ય
પરમાણુગુણત્વાભાવાત્પુદ્ગલસ્કંધપર્યાયત્વેન વક્ષ્યમાણત્વાચ્ચાશબ્દો નિશ્ચીયત્ત્વેન ઇતિ ॥ ૭૭ ॥

**આદેસમેત્તમુત્તો ધાદુચદુક્કસ્સ કારણં જો દુ ।
સો જેઓ પરમાણૂ પરિણામગુણો સયમસદ્દો ॥ ૭૮ ॥**

અન્યાર્થઃ- [સર્વેષાં સ્કંધાનાં] સર્વ સ્કંધોનો [યઃ અન્યઃ] જે અંતિમ ભાગ [તં]
તેને [પરમાણુમ્ વિજાનીહિ] પરમાણુ જાણો. [સઃ] તે [અવિભાગી] અવિભાગી, [એકઃ] એક,
[શાશ્વતઃ], શાશ્વત [મૂર્તિભવઃ] મૂર્તિપ્રભવ (મૂર્તિપણે ઊપજનારો) અને [અશબ્દઃ] અશબ્દ છે.

ટીકા:- આ, પરમાણુની વ્યાખ્યા છે.

પૂર્વોક્ત સ્કંધરૂપ પર્યાયોનો જે અંતિમ ભેદ (નાનામાં નાનો ભાગ) તે પરમાણુ છે.
અને તે તો, વિભાગના અભાવને લીધે અવિભાગી છે; નિર્વિભાગ-એકપ્રદેશવાળો હોવાથી એક
છે; મૂર્તદ્રવ્યપણે સદાય અવિનાશી હોવાથી નિત્ય છે; અનાદિ-અનંત રૂપાદિના પરિણામે ઊપજતો
હોવાથી *મૂર્તિપ્રભવ છે; અને રૂપાદિના પરિણામે ઊપજતો હોવા છતાં પણ અશબ્દ છે એમ
નિશ્ચિત છે, કારણ કે શબ્દ પરમાણુનો ગુણ નથી તથા તેનું (શબ્દનું) હવે પછી (૭૮ મી
ગાથામાં) પુદ્ગલસ્કંધપર્યાયપણે કથન છે. ૭૭

**આદેશમાત્રથી મૂર્ત, ધાતુચતુષ્કનો છે હેતુ જે,
તે જાણવો પરમાણુ- જે પરિણામી, આપ અશબ્દ છે. ૭૮.**

* મૂર્તિપ્રભવ = મૂર્તિપણારૂપે ઊપજનારો અર્થાત્ રૂપ-ગંધ-રસ-સ્પર્શના પરિણામરૂપે જેનો ઉત્પાદ થાય
છે એવો. (મૂર્તિ=મૂર્તિપણું)

**આદેશમાત્રમૂર્તઃ ધાતુચતુષ્કસ્ય કારણં યસ્તુ ।
સ જ્ઞેયઃ પરમાણુઃ । પરિણામગુણઃ સ્વયમશબ્દઃ ॥ ૭૮ ॥**

પરમાણૂનાં જાત્યંતરત્વનિરાસોઽયમ્ ।

પરમણોર્હિ મૂર્ત્વનિબંધનભૂતાઃ સ્પર્શરસંગંધવર્ણા આદેશમાત્રેણૈવ ભિદ્યંતે; વસ્તુવસ્તુ યથા તસ્ય સ એવ પ્રદેશ આદિઃ સ એવ મધ્યં, સ એવાંતઃ ઇતિ, એવં દ્રવ્યગુણયોરવિભક્તપ્રદેશત્વાત્ ય એવ પરમાણોઃ પ્રદેશઃ, સ એવ સ્પર્શસ્ય, સ એવ રસસ્ય, સ એવ ગંધસ્ય, સ એવ રૂપસ્યેતિ । તતઃ ક્વચિત્પરમાણૌ ગંધગુણે, ક્વચિત્ ગંધરસગુણયોઃ, ક્વચિત્ ગંધરસરૂપગુણેષુ અપકૃષ્યમાણેષુ તદવિભક્તપ્રદેશઃ પરમાણુરેવ

અન્વયાર્થઃ- [યઃ તુ] જે [આદેશમાત્રમૂર્તઃ] આદેશમાત્રથી મૂર્ત છે. (અર્થાત્ માત્ર ભેદવિવક્ષાથી મૂર્ત્વવાળો કહેવાય છે) અને [ધાતુચતુષ્કસ્ય કારણં] જે (પૃથ્વી આદિ) ચાર ધાતુઓનું કારણ છે [સઃ] તે [પરમાણુઃ જ્ઞેયઃ] પરમાણુ જાણવો-[પરિણામગુણઃ] કે જે પરિણામગુણવાળો છે અને [સ્વયમ્ અશબ્દઃ] સ્વયં અશબ્દ છે.

ટીકા:- પરમાણુઓ ભિન્ન ભિન્ન જાતિના હોવાનું આ ખંડન છે.

મૂર્ત્વના કારણભૂત સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણનો, પરમાણુથી *આદેશમાત્ર વડે જ ભેદ કરવામાં આવે છે; વસ્તુતઃ તો જેવી રીતે પરમાણુનો તે જ પ્રદેશ આદિ છે, તે જ પ્રદેશ મધ્ય છે અને તે જ પ્રદેશ અંત છે, તેવી રીતે દ્રવ્ય અને ગુણના અભિન્ન પ્રદેશ હોવાથી, જે પરમાણુનો પ્રદેશ છે, તે જ સ્પર્શનો છે, તે જ રસનો છે, તે જ ગંધનો છે, તે જ રૂપનો છે. તેથી કોઈ પરમાણુમાં ગંધગુણ ઓછો હોય, કોઈ પરમાણુમાં ગંધગુણ અને રસગુણ ઓછા હોય, કોઈ પરમાણુમાં ગંધગુણ, રસગુણ અને રૂપગુણ ઓછા હોય, તો તે ગુણથી અભિન્ન પ્રદેશવાળો પરમાણુ જ વિનાશ પામે. માટે તે ગુણની ઓછપ યુક્ત (ઉચિત) નથી. [કોઈ પણ પરમાણુમાં એક પણ ગુણ ઓછો હોય તો તે ગુણની સાથે અભિન્ન પ્રદેશવાળો પરમાણુ જ નાશ પામે; માટે બધા પરમાણુઓ સમાન ગુણવાળા જ છે, એટલે કે તેઓ ભિન્ન ભિન્ન જાતિના નથી.]

* આદેશ=કથન (માત્ર ભેદકથન દ્વારા જ પરમાણુથી સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણનો ભેદ પાડવામાં આવે છે, પરમાણુથી સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણનો અભેદ છે.]

વિનશ્યતીતિ । ન તદપકર્ષો યુક્તઃ । તતઃ પૃથિવ્યક્ષેજોવાયુરૂપસ્ય ધાતુચતુષ્કસ્યૈક એવ પરમાણુઃ કારણં પરિણામવશાત્ વિચિત્રો હિ પરમાણોઃ પરિણામગુણઃ ક્વચિત્કસ્યચિદ્ગુણસ્ય વ્યક્તાવ્યક્તત્વેન વિચિત્રાં પરિણતિમાદધાતિ । યથા ચ તસ્ય પરિણામવશાદવ્યક્તો ગંધાદિગુણોઽસ્તીતિ પ્રતિજ્ઞાયતે ન તથા શબ્દોઽપ્યવ્યક્તોઽસ્તીતિ જ્ઞાતું શક્યતે શક્યતે તસ્યૈકપ્રદેશસ્યાનેકપ્રદેશાત્મકેન શબ્દેન સહૈકત્વવિરોધાદિતિ ॥ ૭૮ ॥

**સદ્દો ખંધપ્પભવો ખંધો પરમાણુસંગસંધાદો ।
પુદ્દેસુ તેસુ જાયદિ સદ્દો ઉપ્પાદિગો ણિયદો ॥ ૭૯ ॥**

**શબ્દ સ્કંધપ્રભવઃ સ્કંધઃ પરમાણુસંગસંધાતઃ ।
સ્પૃષ્ટેષુ તેષુ જાયતે શબ્દ ઉત્પાદિકો નિયતઃ ॥ ૭૯ ॥**

તેથી પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ અને વાયુરૂપ ચાર ધાતુઓનું, પરિણામને લીધે, એક જ પરમાણુ કારણ છે (અર્થાત્ પરમાણુઓ એક જ જાતિના હોવા છતાં તેઓ પરિણામને લીધે ચાર ધાતુઓનાં કારણ બને છે); કેમ કે વિચિત્ર એવો પરમાણુનો પરિણામગુણ ક્યાંક કોઈ ગુણની *વ્યક્તાવ્યક્તતા વડે વિચિત્ર પરિણતિને ધારણ કરે છે.

વળી જેવી રીતે પરમાણુને પરિણામને લીધે *અવ્યક્ત ગંધાદિગુણ છે એમ જણાય છે તેવી રીતે શબ્દ પણ અવ્યક્ત છે એમ જાણી શકાતું નથી, કારણ કે એકપ્રદેશી પરમાણુને અનેકપ્રદેશાત્મક શબ્દ સાથે એકત્વ હોવામાં વિરોધ છે. ૭૮.

**છે શબ્દ સ્કંધોત્પન્ન; સ્કંધો અણુસમૂહસંધાત છે,
સ્કંધાભિધાતે શબ્દ ઊપજે, નિયમથી ઉત્પાદ છે. ૭૮.**

અન્યાર્થઃ- [શબ્દઃ સ્કંધપ્રભવઃ] શબ્દ સ્કંધજન્ય છે. [સ્કંધઃ પરમાણુસંગસંધાતઃ] સ્કંધ પરમાણુદળનો સંધાત છે, [તેષુ સ્પૃષ્ટેષુ] અને તે સ્કંધો સ્પર્શાતાં અથડાતાં [શબ્દઃ જાયતે] શબ્દ ઉત્પન્ન થાય છે; [નિયતઃ ઉત્પાદિકઃ] એ રીતે તે

- * વ્યક્તાવ્યક્તતા=વ્યક્તતા અથવા અવ્યક્તતા; પ્રગટતા અથવા અપ્રગટતા. (પૃથ્વીમાં સ્પર્શ, રસ, ગંધ ને વર્ણ એ ચારે ગુણો વ્યક્ત (અર્થાત્ વ્યક્તપણે પરિણત) હોય છે; પાણીમાં સ્પર્શ, રસ, ને વર્ણ વ્યક્ત હોય છે અને ગંધ અવ્યક્ત હોય છે; અગ્નિમાં સ્પર્શ ને વર્ણ વ્યક્ત હોય છે અને બાકીના બે અવ્યક્ત હોય છે; વાયુમાં સ્પર્શ વ્યક્ત હોય છે અને બાકીના ત્રણ અવ્યક્ત હોય છે.]
- * જેવી રીતે પરમાણુમાં ગંધાદિગુણ ભલે અવ્યક્તપણે પણ હોય છે તો ખરો જ તેવી રીતે પરમાણુમાં શબ્દ પણ અવ્યક્તપણે રહેતો હશે એમ નથી, શબ્દ તો પરમાણુમાં વ્યક્તપણે કે અવ્યક્તપણે બિલકુલ હોતો જ નથી.

શબ્દસ્ય પદ્મલસ્કંધપર્યાયત્વખ્યાપનમેતત્ ।

इह हि बाह्यश्रवणेन्द्रियावलम्बितो भावेन्द्रियपरिच्छेद्यो ध्वनिः शब्दः । स खलु स्वरूपेणानंतपरमाणूनामेकस्कंधो नाम पर्यायः । बहिरङ्गसाधनीभूतमहास्कंधेभ्यः तथाविधपरिणामेन समुत्पद्यमानत्वात् स्कंधप्रभवः, यतो हि परस्पराभिहितेषु महास्कंधेषु शब्दः समुपजायते । किं च स्वभावनिर्वृत्ताभिरेवानंतपरमाणुमयीभिः शब्दयोग्यवर्गणाभिरन्योन्यमनुप्रविश्य समंततोऽभिव्याप्य पूरितेऽपि सकले लोके । यत्र यत्र बहिरङ्गकारणसामग्री समदेति तत्र तत्र ताः शब्दत्वेनस्वयं व्यपरिणमंत इति शब्दस्य

(શબ્દ) નિયતપણે ઉત્પાદ છે.

ટીકા:- શબ્દ પુદ્ગલસ્કંધપર્યાય છે એમ અહીં દર્શાવ્યું છે.

આ લોકમાં, બાહ્ય શ્રવણેન્દ્રિય વડે ^૧ અવલંબિત ભાવેન્દ્રિય વડે જણાવાયોગ્ય એવો જે ધ્વનિ તે શબ્દ છે. તે (શબ્દ) ખરેખર સ્વરૂપે અનંત પરમાણુઓના એકસ્કંધરૂપ પર્યાય છે. બહિરંગ સાધનભૂત (-બાહ્ય-કારણભૂત) મહાસ્કંધો દ્વારા તથાવિધ પરિણામે (શબ્દપરિણામે) ઊપજતો હોવાથી તે સ્કંધજન્ય છે, કારણ કે મહાસ્કંધો પરસ્પર અથડાતાં શબ્દ ઉત્પન્ન થાય છે. વળી આ વાત વિશેષ સમજાવવામાં આવે છે:- એકબીજામાં પ્રવેશીને સર્વત્ર વ્યાપીને રહેલી એવી જે સ્વભાવનિષ્પન્ન જ (-પોતાના સ્વભાવથી જ બનેલી), અનંતપરમાણુમયી શબ્દયોગ્ય-વર્ગણાઓ તેમનાથી આખો લોક ભરેલો હોવા છતાં જ્યાં જ્યાં બહિરંગકારણસામગ્રી ઉદિત થાય છે ત્યાં ત્યાં તે વર્ગણાઓ ^૨શબ્દપણે સ્વયં પરિણામે છે; એ રીતે શબ્દ નિત્યતપણે

૧. શબ્દ શ્રવણેન્દ્રિયનો વિષય છે તેથી તે મૂર્ત છે. કેટલાક લોકો માને છે તેમ શબ્દ આકાશનો ગુણ નથી, કારણ કે અમૂર્ત આકાશનો અમૂર્ત ગુણ ઈન્દ્રિયનો વિષય થઈ શકે નહિ.

૨. શબ્દના બે પ્રકાર છે: (૧) પ્રાયોગિક અને (૨) વૈશ્રસિક. પુરુષાદિના પ્રયોગથી ઉત્પન્ન થતો શબ્દ તે પ્રાયોગિક છે અને મેઘાદિથી ઉત્પન્ન થતો શબ્દ તે વૈશ્રસિક છે.

અથવા નીચે પ્રમાણે પણ શબ્દના બે પ્રકાર છે: (૧) ભાષાત્મક અને (૨) અભાષાત્મક. તેમાં ભાષાત્મક શબ્દ દ્વિવિધ છે- અક્ષરાત્મક અને અનક્ષરાત્મક. સંસ્કૃતપ્રાકૃતાદિભાષારૂપ તે અક્ષરાત્મક છે અને દ્વીન્દ્રિયાદિક જીવોના શબ્દરૂપ તથા (કેવળીભગવાનના) દિવ્ય ધ્વનિરૂપ તે અનક્ષરાત્મક છે. અભાષાત્મક શબ્દ પણ દ્વિવિધ છે-પ્રાયોગિક અને વૈશ્રસિક. વીણા, ઢોલ, ઝાંઝ, વાંસળી વગેરેથી ઉત્પન્ન થતો તે પ્રાયોગિક છે અને મેઘાદિથી ઉત્પન્ન થતો વૈશ્રસિક છે.

કોઈ પણ પ્રકારનો શબ્દ હો પરંતુ સર્વ શબ્દનું ઉપાદાનકારણ લોકમાં સર્વત્ર ભરેલી શબ્દયોગ્ય વર્ગણાઓ જ છે; તે વર્ગણાઓ જ સ્વયમેવ શબ્દપણે પરિણામે છે, જીભ-ઢોલ-મેઘ વગેરે માત્ર નિમિત્તભૂત છે.

૧૨૨]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

નિયતમુત્પાદ્યત્વાત્ સ્કંધપ્રભવત્વમિતિ ॥ ૭૧ ॥

**णिच्चो णाणवकासो ण सावकासो पदेसदो भेदा ।
खंधाणं पि य कत्ता पविहत्ता कालसंखाणं ॥ ८० ॥**

**नित्यो नानवकाशो न सावकाशः प्रदेशतो भेत्ता ।
स्कंधानामपि च कर्ता प्रविभक्ता कालसंख्यायाः ॥ ८० ॥**

પરમાણોરેકપ્રદેશત્વચ્છ્યાપનમેતત્ ।

પરમાણું: સ ખલ્વેકેન પ્રદેશેન રૂપાદિગુણસામાન્યભાજા સર્વદૈવાવિનશ્વરત્વાન્નિત્ય: ।
એકેન પ્રદેશેન પદવિભક્તવૃત્તીનાં સ્પર્શાદિગુણાનામવકાશદાનાન્નાનવકાશ:

(અવશ્ય)^૧ ઉત્પાદ્ય છે; તેથી તે^૨ સ્કંધજન્ય છે. ૭૮.

**નહિ અનવકાશ, ન સાવકાશ પ્રદેશથી, અણુ શાશ્વતો,
ભેત્તા રચયિતા સ્કંધનો, પ્રવિભાગી સંખ્યા-કાળનો. ૮૦.**

અન્યાર્થ:- [પ્રદેશત:] પ્રદેશ દ્વારા [નિત્ય:] પરમાણુ નિત્ય છે, [ન અનવકાશ:]
અનવકાશ નથી, [ન સાવકાશ:] સાવકાશ નથી, [સ્કંધાનામ્ ભેત્તા] સ્કંધોનો તોડનાર [અપિ
ચ કર્તા] તેમ જ કરનાર છે તથા [કાલસંખ્યાયા: પ્રવિભક્તા] કાળ ને સંખ્યાનો વિભાગનાર
છે (અર્થાત્ કાળનો ભાગ પાડે છે અને સંખ્યાનું માપ કરે છે).

ટીકા:- આ, પરમાણુના એકપ્રદેશીપણાનું કથન છે.

જે પરમાણુ છે, તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે- કે જે રૂપાદિગુણસામાન્યવાળો છે તેના વડે
- સદાય અવિનાશી હોવાથી નિત્ય છે; તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે તેનાથી (-પ્રદેશથી) અભિન્ન
અસ્તિત્વવાળા સ્પર્શાદિગુણોને અવકાશ દેતો હોવાને લીધે

૧. ઉત્પાદ્ય=ઉત્પન્ન કરવા યોગ્ય; જેની ઉત્પત્તિમાં અન્ય કોઈ નિમિત્ત હોય છે એવો.

૨. સ્કંધજન્ય=સ્કંધો વડે ઉત્પન્ન થાય એવો: જેની ઉત્પત્તિમાં સ્કંધો નિમિત્ત હોય છે એવો.[આખા
લોકમાં સર્વત્ર વ્યાપેલી અનંતપરમાણુમયી શબ્દયોગ્ય વર્ગણાઓ સ્વયમેવ શબ્દરૂપે પરિણમતી હોવા
છતાં પવન-ગળું-તાળવું-જીભ-હોઠ, ઘંટ-મોગરી વગેરે મહાસ્કંધોનું અથડાવું તે
બહિરંગકારણસામગ્રી છે અર્થાત્ શબ્દરૂપ પરિણમનમાં તે મહાસ્કંધો નિમિત્તભૂત છે તેથી તે
અપેક્ષાએ (નિમિત્ત-અપેક્ષાએ) શબ્દને વ્યવહારથી સ્કંધજન્ય કહેવામાં આવે છે.]

એકેન પ્રદેશેન દ્વ્યાદિપ્રદેશાભાવાદાત્માદિનાત્મમધ્યેનાત્માંતેન ન સાવકાશઃ। એકેન પ્રદેશેન સ્કંધાનાં ભેદનિમિત્તત્વાત્ સ્કંધાનાં ભેદાત્। એકન પ્રદેશેન સ્કંધસંઘાતનિમિત્તત્વાત્સ્કંધાનાં કર્તા એકેન પ્રદેશેનૈકાકાશપ્રદેશાતિવર્તિતદ્રુતિપરિણામાપન્નેન સમયલક્ષણકાલવિભાગકરણાત્ કાલસ્ય પ્રવિભક્તા। એકેન પ્રદેશેન તત્સૂત્રત્રિતદ્વ્યાદિભેદપૂર્વિકાયાઃ સ્કંધેષુ દ્રવ્યસંખ્યાયાઃ એકેન પ્રદેશેન તદવચ્છિન્નૈકાકાશપ્રદેશ-

અનવકાશ નથી; તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે (તેનામાં) દ્વિ-આદિ પ્રદેશોનો અભાવ હોવાથી, પોતે જ આદિ, પોતે જ મધ્ય અને પોતે જ અંત હોવાને લીધે (અર્થાત્ નિરંશ હોવાને લીધે), સાવકાશ નથી; તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે સ્કંધોના ભેદનું નિમિત્ત હોવાથી (અર્થાત્ સ્કંધના વીખરાવાનું- તૂટવાનું નિમિત્ત હોવાથી) સ્કંધોનો તોડનાર છે; તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે સ્કંધના સંઘાતનું નિમિત્ત હોવાથી (અર્થાત્ સ્કંધના મળવાનું -રચાવાનું નિમિત્ત હોવાથી) સ્કંધોનો કરનાર છે; તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે - કે જે એક આકાશપ્રદેશને અતિક્રમનારા (- ઓળંગનારા) તેના ગતિપરિણામને પામે છે તેના વડે- 'સમય' નામનો કાળનો વિભાગ કરતો હોવાથી કાળનો વિભાગનાર છે; તે ખરેખર એક પ્રદેશ વડે સંખ્યાનો પણ વિભાગનાર છે કારણ કે (૧) તે એક પ્રદેશ વડે તેનાથી રચાતા બે વગેરે ભેદોથી માંડીને (ત્રણ અણુ, ચાર અણુ, અસંખ્ય અણુ ઇત્યાદિ) દ્રવ્યસંખ્યાના વિભાગ સ્કંધોને વિષે કરે છે, (૨) તે એક પ્રદેશ વડે તેના જેટલી મર્યાદાવાળા એક 'આકાશપ્રદેશ' થી માંડીને (બે આકાશપ્રદેશ, ત્રણ આકાશપ્રદેશ, અસંખ્ય આકાશપ્રદેશ ઇત્યાદિ) ક્ષેત્રસંખ્યાના

૧. વિભાગનાર = વિભાગ કરનાર; માપનાર. [સ્કંધોને વિષે દ્રવ્યસંખ્યાનું માપ (અર્થાત્ તેઓ કેટલા અણુઓના- પરમાણુઓના બનેલા છે એવું માપ) કરવામાં અણુઓની-પરમાણુઓની-અપેક્ષા આવે છે, એટલે કે તેવું માપ પરમાણુ દ્વારા થાય છે. ક્ષેત્રના માપનો એકમ 'આકાશપ્રદેશ' છે અને આકાશપ્રદેશની વ્યાખ્યામાં પરમાણુની અપેક્ષા આવે છે; તેથી ક્ષેત્રનું માપ પણ પરમાણુ દ્વારા થાય છે. કાળના માપનો એકમ 'સમય' છે અને સમયની વ્યાખ્યામાં પરમાણુની અપેક્ષા આવે છે; તેથી કાળનું માપ પણ પરમાણુ દ્વારા થાય છે. જ્ઞાનભાવના (જ્ઞાનપર્યાયના) માપનો એકમ 'પરમાણુમાં પરિણમતા જઘન્ય વર્ણાદિભાવને જાણે તેટલું જ્ઞાન' છે અને તેમાં પરમાણુની અપેક્ષા આવે છે; તેથી ભાવનું (જ્ઞાનભાવનું) માપ પણ પરમાણુ દ્વારા થાય છે. આ પ્રમાણે પરમાણુ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ ને ભાવ માપવામાં ગજ સમાન છે]

૨. એક પરમાણુપ્રદેશ જેવડા આકાશના ભાગને (ક્ષેત્રને) 'આકાશપ્રદેશ' કહેવામાં આવે છે. આ 'આકાશપ્રદેશ' તે ક્ષેત્રનો 'એકમ' છે. [ગણતરી માટે, કોઈ વસ્તુના જેટલા પરિમાણને 'એક માપ' સ્વીકારવામાં આવે, તેટલા પરિમાણને તે વસ્તુનો 'એકમ' કહેવામાં આવે છે.]

પૂર્વિકાયા: ક્ષેત્રસંખ્યાયા: એકેન
પ્રદેશનૈકાકાશપ્રદેશાતિવર્તિતદ્ગતિપરિણામાવચ્છિન્નસમયપૂર્વિકાયા કાલસંખ્યાયા: એકન
પ્રદેશેન પદ્ધિવર્તિજઘન્યવર્ણાદિભાવાવબોધપૂર્વિકાયા ભાવસંખ્યાયા: પ્રવિભાગ-કરણાત્ પ્રવિભક્તા
સંખ્યાયા અપીતિ ॥ ૮૦ ॥

**એયરસવર્ણગંધં દોફાસં સદ્ધકારણમસદ્ધં ।
સ્કંધાંતરિદં દ્રવ્યં પરમાણુ તં વિયાણાહિ ॥ ૮૧ ॥**

**એકરસવર્ણગંધં દ્વિસ્પર્શ શબ્દકારણમશબ્દમ્ ।
સ્કંધાંતરિતં દ્રવ્યં પરમાણુ તં વિજાનિહિ ॥ ૮૧ ॥**

પરમાણુદ્રવ્યે ગુણપર્યાયવૃત્તિપ્રરૂપણમેતત્ ।

સર્વત્રાપિ પરમાણૌ રસવર્ણગંધસ્પર્શાઃ સહભુવો ગુણાઃ । તે ચ ક્રમપ્રવૃત્તૈસ્ત્ર
સ્વપર્યાયૈર્વર્તન્તે । તથા હિ- પચ્ચાનાં રસપર્યાયાણામન્યતમેનૈકેનૈકદા રસો વર્તતે ।

વિભાગ કરે છે, (૩) તે એક પ્રદેશ વડે, એક આકાશપ્રદેશને અતિક્રમનારા તેના
ગતિપરિણામના જેટલી મર્યાદાવાળા 'સમય' થી માંડીને (બે સમય, ત્રણ સમય, અસંખ્ય
સમય ઇત્યાદિ) કાળસંખ્યાના વિભાગ કરે છે, અને (૪) તે એક પ્રદેશ વડે તેનામાં વિવર્તન
પામતા (-પલટાતા, પરિણમતા) જઘન્ય વર્ણાદિભાવને જાણનારા જ્ઞાનથી માંડીને ભાવસંખ્યાના
વિભાગ કરે છે. ૮૦.

**એક જ વરણ-રસ-ગંધ ને બે સ્પર્શયુત પરમાણુ છે,
તે શબ્દહેતુ, અશબ્દ છે, ને સ્કંધમાં પણ દ્રવ્ય છે. ૮૧.**

અન્યાર્થ:- [તં પરમાણું] તે પરમાણુ [એકરસવર્ણગંધ] એક રસવાળો, એક
વર્ણવાળો, એક ગંધવાળો તથા [દ્વિસ્પર્શ] બે સ્પર્શવાળો છે, [શબ્દકારણમ્] શબ્દનું કારણ છે,
[અશબ્દમ્] અશબ્દ છે અને [સ્કંધાંતરિતં] સ્કંધની અંદર હોય તોપણ [દ્રવ્યં] (પરિપૂર્ણ
સ્વતંત્ર) દ્રવ્ય છે એમ [વિજાનીહિ] જાણો.

ટીકા:- આ, પરમાણુદ્રવ્યમાં ગુણ-પર્યાય વર્તવાનું(ગુણ અને પર્યાય હોવાનું) કથન છે.

સર્વત્ર પરમાણુમાં રસ-વર્ણ-ગંધ-સ્પર્શ સહભાવી ગુણો હોય છે; અને તે ગુણો તેમાં
ક્રમવર્તી નિજ પર્યાયો સહિત વર્તે છે. તે આ પ્રમાણે:- પાંચ રસપર્યાયોમાંથી એક વખતે કોઈ
એક (રસપર્યાય) સહિત રસ વર્તે છે; પાંચ વર્ણપર્યાયોમાંથી

૧. પરમાણુને એક આકાશપ્રદેશથી બીજા અનંતર આકાશપ્રદેશ (મંદગતિથી) જતાં જે વખત લાગે તેને
'સમય' કહેવામાં આવે છે.

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

પદ્મવ્ય-પંચાસ્તિકાયવર્ણન

[૧૨૫

પચ્ચાનાં વર્ણપર્યાયાણામન્યતમેનૈકેનૈકદા વર્ણો વર્તતે । ઉભયોર્ગંધપર્યાયયોરન્યતરેણૈકેનૈકદા ગંધો વર્તતે । ચતુર્ણાં શીતસ્નિગ્ધશીતરુક્ષોષ્ણસ્નિગ્ધોષ્ણરુક્ષરૂપાણાં સ્પર્શપર્યાયદ્વંદ્વાનામન્યતમેનૈકેનૈકદા સ્પર્શો વર્તતે । એવમયમુક્તગુણવૃત્તિઃ પરમાણુઃ શબ્દસ્કંધપરિણતિશક્તિસ્વભાવાત્ શબ્દકારણમ્ । એકપ્રદેશત્વેન શબ્દપર્યાયપરિણતિવૃત્ત્યભાવાદશબ્દઃ । સ્નિગ્ધરુક્ષત્વપ્રત્યયબંધવશાદનેકપરમાણ્વેક-ત્વપરિણતિરૂપસ્કંધાંતરિતોઽપિ સ્વભાવમપરિત્યજન્નુપાત્સંખ્યત્વાદેક એવ દ્રવ્યમિતિ ॥ ૮૧ ॥

**ઉવભોજ્ઞમિંદિએહિં ય ઇંદિયકાયા મળો ય કમ્માણિ ।
જં હવદિ મુત્તમણ્ણં તં સવ્વં પુગ્ગલં જાણે ॥ ૮૨ ॥**

**ઉપભોગ્યમિન્દ્રિયૈશ્ચેન્દ્રિયકાયા મનશ્ચ કર્માણિ ।
યદ્ભવતિ મૂર્તમન્યત્ તત્સર્વં પુદ્ગલં જાનીયાત્ ॥ ૮૨ ॥**

એક વખતે કોઈ એક (વર્ણપર્યાય) સહિત વર્ણ વર્તે છે; બે ગંધપર્યાયોમાંથી એક વખતે કોઈ એક (ગંધપર્યાય) સહિત ગંધ વર્તે છે; શીત-સ્નિગ્ધ, શીત-રુક્ષ, ઉષ્ણ-સ્નિગ્ધ ને ઉષ્ણ-રુક્ષ એ ચાર સ્પર્શપર્યાયોનાં જોડકામાંથી એક વખતે કોઈ એક જોડકા સહિત સ્પર્શ વર્તે છે. આ પ્રમાણે જેમાં ગુણોનું વર્તવું (-અસ્તિત્વ) કહેવામાં આવ્યું એવો આ પરમાણુ શબ્દસ્કંધરૂપે પરિણમવાની શક્તિરૂપ સ્વભાવવાળો હોવાથી શબ્દનું કારણ છે; એકપ્રદેશી હોવાને લીધે શબ્દપર્યાયરૂપ પરિણતિ નહિ વર્તતી હોવાથી અશબ્દ છે; અને ^૧ સ્નિગ્ધ-રુક્ષત્વના કારણે બંધ થવાને લીધે અનેક પરમાણુઓની એકત્વપરિણતિરૂપ સ્કંધની અંદર રહ્યો હોય તોપણ સ્વભાવને નહિ છોડતો થકો, સંખ્યાને પ્રાપ્ત હોવાથી (અર્થાત્ પરિપૂર્ણ એક તરીકે જુદો ગણતરીમાં આવતો હોવાથી) ^૨ એકલો જ દ્રવ્ય છે. ૮૧.

**ઈંદ્રિય વડે ઉપભોગ્ય, ઈંદ્રિય, કાય, મન ને કર્મ જે,
વળી અન્ય જે કંઈ મૂર્ત તે સઘળુંય પુદ્ગલ જાણજે. ૮૨.**

અન્યથાર્થઃ- [ઇન્દ્રિયૈઃ ઉપભોગ્યમ્ ચ] ઈંદ્રિયો વડે ઉપભોગ્ય વિષયો, [ઇન્દ્રિયકાયાઃ] ઈંદ્રિયો, શરીરો, [મનઃ] મન, [કર્માણિ] કર્મો [ચ] અને [અન્યત્ યત્

૧. સ્નિગ્ધ-રુક્ષત્વ=ચીકાશ અને લૂખાશ

૨. અહીં એમ બતાવ્યું છે કે સ્કંધને વિષે પણ પ્રત્યેક પરમાણુ સ્વયં પરિપૂર્ણ છે, સ્વતંત્ર છે, પરની સહાય વિનાનો છે, પોતાથી જ પોતાના ગુણપર્યાયમાં સ્થિત છે.

સકલપુદ્ગલવિકલ્પોપસંહારોઽયમ્ ।

ઇન્દ્રિયવિષયાઃ સ્પર્શરસગંધવર્ણશબ્દાશ્ચ, દ્રવ્યેન્દ્રિયાણિ સ્પર્શનરસનઘ્રાણચક્ષુઃ-
શ્રોત્રાણિ, કાયાઃ ઔદારિકવૈક્રિયકાહારકતૈજસકાર્મણાનિ, દ્રવ્યમનઃ, દ્રવ્યકર્માણિ,
નોકર્માણિ, વિચિત્ર-પર્યાયોત્પત્તિહેતવોઽનંતા અનંતાણુવર્ગણાઃ, અનંતા અસંખ્યેયાણુવર્ગણાઃ,
અનંતા સંખ્યેયાણુવર્ગણાઃ દ્વચણુકસ્કંધપર્યતાઃ, પરમાણવશ્ચ, યદન્યદપિ મૂર્ત તત્સર્વ
પુદ્ગલવિકલ્પત્વેનોપસંહર્તવ્ય-મિતિ ।।૮૨।।

-ઇતિ પુદ્ગલદ્રવ્યાસ્તિકાયવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

બીજું જે કાંઈ [મૂર્ત ભવતિ] મૂર્ત હોય [તત્ સર્વ] તે સઘણું [પુદ્ગલ જાણીયાત] પુદ્ગલ જાણો.

ટીકા:- આ, સર્વ પુદ્ગલભેદોનો ઉપસંહાર છે.

સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણ ને શબ્દરૂપ (પાંચ) ઈન્દ્રિયવિષયો, સ્પર્શન, રસન, ઘ્રાણ, ચક્ષુ ને શ્રોત્રરૂપ (પાંચ) દ્રવ્યેન્દ્રિયો, ઔદારિક, વૈક્રિયિક, આહારક, તૈજસ ને કાર્મણરૂપ (પાંચ) કાયો, દ્રવ્યમન, દ્રવ્યકર્મો, નોકર્મો, વિચિત્ર પર્યાયોની ઉત્પત્તિના હેતુભૂત (અર્થાત્ અનેક પ્રકારના પર્યાયો ઊપજવાના કારણભૂત) * અનંત અનંતાણુક વર્ગણાઓ, અનંત અસંખ્યાતાણુક વર્ગણાઓ અને દ્વિ-અણુક સ્કંધ સુધીની અનંત સંખ્યાતાણુક વર્ગણાઓ તથા પરમાણુઓ, તેમ જ બીજું પણ જે કાંઈ મૂર્ત હોય તે સઘણું પુદ્ગલના ભેદ તરીકે સંકેલવું.

ભાવાર્થ:- વીતરાગ અતીન્દ્રિય સુખના સ્વાદથી રહિત જીવોને ઉપભોગ્ય પંચેન્દ્રિયવિષયો, અતીન્દ્રિય આત્મસ્વરૂપથી વિપરીત પાંચ ઈન્દ્રિયો, અશરીર આત્મ પદાર્થની પ્રતિપક્ષભૂત પાંચ શરીરો, મનોગત-વિકલ્પજાળરહિત શુદ્ધજીવાસ્તિકાયથી વિપરીત મન, કર્મરહિત આત્મદ્રવ્યથી પ્રતિકૂળ આઠ કર્મો અને અમૂર્ત આત્મસ્વભાવથી પ્રતિપક્ષભૂત બીજું પણ જે કાંઈ મૂર્ત હોય તે બધું પુદ્ગલ જાણો.

આ રીતે પુદ્ગલદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

* લોકમાં અનંત પરમાણુની બનેલી વર્ગણાઓ અનંત છે, અસંખ્યાત પરમાણુની બનેલી વર્ગણાઓ પણ અનંત છે અને (દ્વિ-અણુક સ્કંધ, ત્રિ-અણુક સ્કંધ ઇત્યાદિ) સંખ્યાત પરમાણુની બનેલી વર્ગણાઓ પણ અનંત છે. (અવિભાગી પરમાણુઓ પણ અનંત છે.)

અથ ધર્માધર્મદ્રવ્યાસ્તિકાયવ્યાખ્યાનમ્ ।

**ધમ્મથિકાયમરસં અવણ્ણગંધં અસદ્મપ્ફાસં ।
લોગાગાઢં પુઢું પિહુલમસંખાદિયપદેસં ॥ ૮૩ ॥**

**ધર્માસ્તિકાયોડરસોડવર્ણગંધોડશબ્દોડસ્પર્શઃ ।
લોકાવગાઢઃ સ્પૃષ્ટઃ પૃથુલોડસંખ્યાતપ્રદેશઃ ॥ ૮૩ ॥**

ધર્મસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

ધર્મો હિ સ્પર્શરસગંધવર્ણનામત્યંતાભાવાદમૂર્તસ્વભાવઃ । તત એવ ચાશબ્દઃ । સકલ-
લોકાકાશાભિવ્યાપ્યાવસ્થિતત્વાલ્લોકાવગાઢઃ । અયુતસિદ્ધપ્રદેશત્વાત્ સ્પૃષ્ટઃ । સ્વભાવાદેવ
સર્વતો વિસ્તૃતત્વાત્પૃથુલઃ । નિશ્ચયનયેનૈકપ્રદેશોડપિ વ્યવહારનયેનાસંખ્યાતપ્રદેશ ઇતિ ॥ ૮૩ ॥

હવે ધર્મદ્રવ્યાસ્તિકાય અને અધર્મદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન છે.

**ધર્માસ્તિકાય અવર્ણગંધ, અશબ્દરસ, અસ્પર્શ છે;
લોકાવગાઢી, અખંડ છે, વિસ્તૃત, અસંખ્યાતપ્રદેશ. ૮૩.**

અન્યાર્થઃ- [ધર્માસ્તિકાયઃ] ધર્માસ્તિકાય [અસ્પર્શઃ] અસ્પર્શ, [અરસઃ] અરસ,
[અવર્ણગંધઃ] અગંધ, અવર્ણ અને [અશબ્દઃ] અશબ્દ છે; [લોકાવગાઢઃ] લોકવ્યાપક છે;
[સ્પૃષ્ટઃ] અખંડ, [પૃથુલઃ] વિશાળ અને [અસંખ્યાતપ્રદેશઃ] અસંખ્યાતપ્રદેશી છે.

ટીકાઃ- આ, ધર્મના (ધર્માસ્તિકાયના) સ્વરૂપનું કથન છે.

સ્પર્શ, રસ, ગંધ અને વર્ણનો અત્યંત અભાવ હોવાથી ધર્મ (ધર્માસ્તિકાય) ખરેખર
અમૂર્તસ્વભાવવાળો છે; અને તેથી જ અશબ્દ છે; સમસ્ત લોકાકાશમાં વ્યાપીને રહેલો હોવાથી
લોકવ્યાપક છે; ^૧ અયુતસિદ્ધ પ્રદેશવાળો હોવાથી અખંડ છે; સ્વભાવથી જ સર્વતઃ વિસ્તૃત
હોવાથી વિશાળ છે; નિશ્ચયનયે ' એકપ્રદેશી ' હોવા છતાં વ્યવહારનયે અસંખ્યાતપ્રદેશી છે. ૮૩.

૧. યુતસિદ્ધ=જોડાયેલ; સંયોગસિદ્ધ. (ધર્માસ્તિકાયને વિષે જુદા જુદા પ્રદેશોનો સંયોગ થયેલો છે એમ
નથી, તેથી તેમાં વચ્ચે વ્યવધાન-અંતર-અવકાશ નથી; માટે ધર્માસ્તિકાય અખંડ છે.]
૨. એકપ્રદેશી=અવિભાજ્ય-એકક્ષેત્રવાળો. (નિશ્ચયનયે ધર્માસ્તિકાય અવિભાજ્ય-એકપદાર્થ હોવાથી
અવિભાજ્ય-એકક્ષેત્રવાળો છે.)

અગુરુગલઘુગેહિં સયા તેહિં અણંતેહિં પરિણદં ણિચ્ઙં । ગદિકિરિયાજુક્તાણં કારણભૂદં સયમકજ્ઞું ॥ ૮૪ ॥

અગુરુકલઘુકૈઃ સદા તૈઃ અનંતૈઃ પરિણતઃ નિત્યઃ ।
ગતિક્રિયાયુક્તાનાં કારણભૂતઃ સ્વયમકાર્યઃ ॥ ૮૪ ॥

ધર્મસ્થૈવાવશિષ્ટસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

અપિ ચ ધર્મઃ અગુરુલઘુભિર્ગુણૈરગુરુલઘુત્વાભિધાનસ્ય સ્વરૂપપ્રતિષ્ઠત્વનિબંધનસ્ય સ્વભાવ-સ્યાવિભાગપરિચ્છેદૈઃ પ્રતિસમયસંભવત્ષટ્સ્થાનપતિતવૃદ્ધિહાનિભિરનંતૈઃ સદા પરિણતત્વાદુત્પાદ-વ્યયવત્ત્વેઽપિ સ્વરૂપાદપ્રચ્યવનાન્નિત્યઃ । ગતિક્રિયાપરિણતાનામુદા-

જે અગુરુલઘુક અનંત તે-રૂપ સર્વદા એ પરિણમે,
છે નિત્ય, આપ અકાર્ય છે, ગતિપરિણમિતને હેતુ છે. ૮૪.

અન્યયાર્થઃ- [અનંતઃ તૈઃ અગુરુકલઘુકૈઃ] તે (ધર્માસ્તિકાય) અનંત એવા જે અગુરુલઘુ (ગુણો, અંશો) તે-રૂપે [સદા પરિણતઃ] સદા પરિણમે છે, [નિત્યઃ] નિત્ય છે, [ગતિક્રિયાયુક્તાનાં] ગતિક્રિયાયુક્તને [કારણભૂતઃ] કારણભૂત (નિમિત્તરૂપ) છે અને [સ્વયમ્ અકાર્યઃ] પોતે અકાર્ય છે.

ટીકા:- આ, ધર્મના જ બાકીના સ્વરૂપનું કથન છે.

વળી ધર્મ (ધર્માસ્તિકાય) અગુરુલઘુ ^૧ગુણોરૂપે એટલે કે અગુરુલઘુત્વ નામનો જે સ્વરૂપપ્રતિષ્ઠત્વના કારણભૂત સ્વભાવ તેના અવિભાગ પરિચ્છેદોરૂપે - કે જેઓ પ્રતિસમય થતી ^૨ષટ્સ્થાનપતિત વૃદ્ધિહાનિવાળા અનંત છે તેમના રૂપે - સદા પરિણમતો હોવાથી ઉત્પાદવ્યયવાળો છે, તોપણ સ્વરૂપથી ચ્યુત નહિ થતો હોવાથી નિત્ય છે; ગતિક્રિયાપરિણતને (ગતિક્રિયારૂપે પરિણમતાં જીવ-પુદ્ગલોને) ^૩ ઉદાસીન

૧. ગુણ=અંશ; અવિભાગ પરિચ્છેદ (સર્વ દ્રવ્યોની માફક ધર્માસ્તિકાયમાં અગુરુલઘુત્વ નામનો સ્વભાવ છે. તે સ્વભાવ ધર્માસ્તિકાયને સ્વરૂપપ્રતિષ્ઠત્વના (અર્થાત્ સ્વરૂપમાં રહેવાનાં) કારણભૂત છે. તેના અવિભાગ પરિચ્છેદોને અહીં અગુરુલઘુ ગુણો (-અંશો) કહ્યા છે.]
૨. ષટ્સ્થાનપતિત વૃદ્ધિહાનિ=છ સ્થાનમાં સમાવેશ પામતી વૃદ્ધિહાનિ; ષટ્ગુણ વૃદ્ધિહાનિ. [અગુરુલઘુત્વસ્વભાવના અનંત અંશોમાં સ્વભાવથી જ સમયે સમયે ષટ્ગુણ વૃદ્ધિહાનિ થયા કરે છે.]
૩. જેમ સિદ્ધભગવાન, ઉદાસીન હોવા છતાં, સિદ્ધગુણોના અનુરાગરૂપે પરિણમતા ભવ્ય જીવોને સિદ્ધગતિના સહકારી કારણભૂત છે, તેમ ધર્મ પણ, ઉદાસીન હોવા છતાં, પોતપોતાના ભાવોથી જ ગતિરૂપે પરિણમતાં જીવ-પુદ્ગલોને ગતિનું સહકારી કારણ છે.

સીનાવિનાભૂતસહાયમાત્રત્વાત્કારણભૂતઃ। સ્વાસ્તિત્વમાત્રનિવૃત્તત્વાત્ સ્વયમકાર્યં ઇતિ।। ૮૪।।

**उदयं जह मच्छाणं गमणाणुगहकरं हवदि लोए।
तह जीवपुगलोणं धम्मं दव्वं वियाणाहि।। ८५।।**

**उदकं यथा मत्स्यानां गमनानुग्रहकरं भवति लोके।
तथा जीवपुद्गलानां धर्मद्रव्यं विजानीहि।। ८५।।**

ધર્મસ્ય ગતિહેતુત્વે દષ્ટાંતોઽયમ્।

યથોદકં સ્વયમગચ્છદગમયચ્ચ સ્વયમેવ ગચ્છતાં મત્સ્યાનામુદાસીનાવિનાભૂતસહાય-
કારણમાત્રત્વેન ગમનમનુગૃહ્ણતિ, તથા ધર્મોઽપિ સ્વયમગચ્છન્ અગમયંશ્ચ

* અવિનાભાવી સહાયમાત્ર હોવાથી (ગતિક્રિયાપરિણતને) કારણભૂત છે; પોતાના અસ્તિત્વમાત્રથી નિષ્પન્ન હોવાને લીધે પોતે અકાર્ય છે (અર્થાત્ સ્વયંસિદ્ધ હોવાને લીધે કોઈ અન્યથી ઉત્પન્ન થયો નથી તેથી કોઈ અન્ય કારણના કાર્યરૂપ નથી). ૮૪.

**જ્યમ જગતમાં જળ મીનને અનુગ્રહ કરે છે ગમનમાં,
ત્યમ ધર્મ પણ અનુગ્રહ કરે જીવ-પુદ્ગલોને ગમનમાં. ૮૫.**

અન્યાર્થ:- [યથા] જેમ[લોકે] જગતમાં [ઉદકં] પાણી [મત્સ્યાનાં] માછલાંઓને [ગમનનુગ્રહકરં ભવતિ] ગમનમાં અનુગ્રહ કરે છે, [તથા] તેમ [ધર્મદ્રવ્યં] ધર્મદ્રવ્ય [જીવપુદ્ગલોને] જીવ-પુદ્ગલોને ગમનમાં અનુગ્રહ કરે છે (-નિમિત્તભૂત હોય છે) એમ [વિજાનીહિ] જાણો.

ટીકા:- આ, ધર્મના ગતિહેતુત્વ વિષે દષ્ટાંત છે.

જેમ પાણી પોતે ગમન નહિ કરતું થકું અને (પરને) ગમન નહિ કરાવતું થકું, સ્વયમેવ ગમન કરતાં માછલાંઓને ઉદાસીન અવિનાભાવી સહાયરૂપ કારણમાત્ર તરીકે ગમનમાં અનુગ્રહ કરે છે, તેમ ધર્મ (ધર્માસ્તિકાય) પણ પોતે ગમન નહિ

* જો કોઈ એક, કોઈ બીજા વિના ન હોય, તો પહેલાને બીજાનું અવિનાભાવી કહેવામાં આવે છે. અહીં ધર્મદ્રવ્યને 'ગતિક્રિયાપરિણતનું અવિનાભાવી સહાયમાત્ર' કહ્યું છે. તેનો અર્થ એ છે કે- ગતિક્રિયાપરિણત જીવ-પુદ્ગલો ન હોય તો ત્યાં ધર્મદ્રવ્ય તેમને સહાયમાત્રરૂપ પણ નથી; જીવ-પુદ્ગલો સ્વયં ગતિક્રિયારૂપે પરિણમતાં હોય તો જ ધર્મદ્રવ્ય તેમને ઉદાસીન સહાયમાત્રરૂપ (નિમિત્તમાત્રરૂપ) છે, અન્યથા નહિ.

૧૩૦]

પંચાસ્તિકાચસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

સ્વયમેવ ગચ્છતાં જીવપુદ્ગલાનામુદાસીનાવિનાભૂતસહાયકારણમાત્રત્વેન ગમનમુનગૃહ્ણાતિ
ઇતિ ॥૮૫॥

**જહ હવદિ ધમ્મદવ્વં તહ તં જાણેહ દવ્વમધમક્ખં ।
ઠિદિકિરિયાજુત્તાણં કારણભૂદં તુ પુઠ્ઠવીવ ॥૮૬॥**

**યથા ભવતિ ધર્મદ્રવ્યં તથા તજ્ઞાનીહિ દ્રવ્યમધર્માચ્ચમ્ ।
સ્થિતિક્રિયાયુક્તાનાં કારણભૂતં તુ પૃથિવીવ ॥૮૬॥**

અધર્મસ્વરૂપાચ્ચાનમેતત્ ।

યથા ધર્મઃ પ્રજ્ઞાપિતસ્તથાધર્મોપિ પ્રજ્ઞાપનીયઃ । અયં તુ વિશેષઃ । સ ગતિક્રિયાયુક્તા-
નામુદકવત્કારણભૂતઃ; ઇષઃ પુનઃ સ્થિતિક્રિયાયુક્તાનાં પૃથિવીવત્કારણભૂતઃ ।

કરતો થકો અને (પરને) ગમન નહિ કરાવતો થકો, સ્વયમેવ ગમન કરતાં જીવ-પુદ્ગલોને
ઉદાસીન અવિનાભાવી સહાયરૂપ કારણમાત્ર તરીકે ગમનમાં *અનુગ્રહ કરે છે. ૮૫.

**જેમ ધર્મનામક દ્રવ્ય તેમ અધર્મનામક દ્રવ્ય છે;
પણ દ્રવ્ય આ છે પૃથ્વી માફક હેતુ થિતિપરિણમિતને. ૮૬.**

અન્યથાર્થઃ- [યથા] જેમ [ધર્મદ્રવ્યં ભવતિ] ધર્મદ્રવ્ય છે [તથા] તેમ [અધર્માચ્ચમ્
દ્રવ્યમ્] અધર્મ નામનું દ્રવ્ય પણ [જાનીહિ] જાણો; [તત્ તુ] પરંતુ તે (ગતિક્રિયાયુક્તને
કારણભૂત હોવાને બદલે) [સ્થિતિક્રિયાયુક્તાનામ્] સ્થિતિક્રિયાયુક્તને [પૃથિવી ઇવ] પૃથ્વીની
માફક [કારણભૂતમ્] કારણભૂત છે (અર્થાત્ સ્થિતિક્રિયાપરિણત જીવ-પુદ્ગલોને નિમિત્તભૂત
છે).

ટીકા:- આ, અધર્મના સ્વરૂપનું કથન છે.

જેમ ધર્મનું પ્રજ્ઞાપન કરવામાં આવ્યું, તેમ અધર્મનું પણ પ્રજ્ઞાપન કરવા યોગ્ય છે. પરંતુ
આ (નીચે પ્રમાણે) તફાવત છે: પેલો (-ધર્માસ્તિકાચ) ગતિક્રિયાયુક્તને પાણીની માફક
કારણભૂત છે અને આ (અધર્માસ્તિકાચ) સ્થિતિક્રિયાયુક્તને

* ગમનમાં અનુગ્રહ કરવો એટલે ગમનમાં ઉદાસીન અવિનાભાવી સહાયરૂપ (નિમિત્તરૂપ)
કારણમાત્ર હોવું.

યથા પૃથિવી સ્વયં પૂર્વમેવ તિષ્ઠતી પરમસ્થાપયંતી ચ સ્વયેવ તિષ્ઠતામશ્વાદીના મુદાસીના-
વિનાભૂતસહાયકારણમાત્રત્વેન સ્થિતિમનુગૃહ્ણતિ તથાઽધર્માઽપિ સ્વયં પૂર્વમેવ તિષ્ઠન્
પરમસ્થાપયંશ્ચ સ્વયમેવ તિષ્ઠતાં જીવપુદ્ગલનામુદાસીનાવિનાભૂતસહાયકારણમાત્રત્વેન
સ્થિતિમનુગૃહ્ણતીતિ ॥૮૬॥

**જાદો અલોગલોગો જેસિં સબ્ભાવદો ય ગમણઠિદી ।
દો વિ ય મયા વિભત્તા અવિભત્તા લોયમેત્તા ય ॥ ૮૭ ॥**

**જાતમલોકલોકં યયોઃ સદ્ભાવતશ્ચ ગમનસ્થિતી ।
દ્વાવપિ ચ મતૌ વિભક્તાવવિભક્તૌ લોકમાત્રૌ ચ ॥ ૮૭ ॥**

ધર્માધર્મસદ્ભાવે હેતૂપન્યાસોઽયમ્

ધર્માધર્મૌ વિદ્યેતે । લોકાલોકવિભાગાન્યથાનુપપત્તેઃ । જીવાદિસર્વપદાર્થાનામેકત્ર

પૃથ્વીની માફક કારણભૂત છે. જેમ પૃથ્વી પોતે પહેલેથી જ સ્થિતિરૂપે (-સ્થિર) વર્તતી થકી
અને પરને સ્થિતિ (-સ્થિરતા) નહિ કરાવતી થકી, સ્વયમેવ સ્થિતિરૂપે પરિણમતા અશ્વાદિકને
ઉદાસીન અવિનાભાવી સહાયરૂપ કારણમાત્ર તરીકે સ્થિતિમાં અનુગ્રહ કરે છે, તેમ અધર્મ
(અધર્માસ્તિકાય) પણ પોતે પહેલેથી જ સ્થિતિરૂપે વર્તતો થકો અને પરને સ્થિતિ નહિ કરાવતો
થકો, સ્વયમેવ સ્થિતિરૂપે પરિણમતાં જીવ-પુદ્ગલોને ઉદાસીન અવિનાભાવી સહાયરૂપ
કારણમાત્ર તરીકે સ્થિતિમાં અનુગ્રહ કરે છે. ૮૬.

**ધર્માધર્મ હોવાથી લોક-અલોક ને સ્થિતિગતિ બને;
તે ઉભય ભિન્ન-અભિન્ન છે ને સકળલોકપ્રમાણ છે. ૮૭.**

અન્યાર્થ:- [ગમનસ્થિતી] (જીવ-પુદ્ગલની) ગતિ-સ્થિતિ [ચ] તથા
[અલોકલોક] અલોક ને લોકનો વિભાગ, [યયોઃ સદ્ભાવતઃ] તે બે દ્રવ્યોના સદ્ભાવથી
[જાતમ્] થાય છે. [ચ] વળી [દ્વૌ અપિ] તે બંને [વિભક્તૌ] વિભક્ત, [અવિભક્તૌ]
અવિભક્ત [ચ] અને [લોકમાત્રૌ] લોકપ્રમાણ [મતૌ] કહેવામાં આવ્યાં છે.

ટીકા:- આ, ધર્મ અને અધર્મના સદ્ભાવની સિદ્ધિ માટે હેતુ દર્શાવવામાં આવ્યો છે.

ધર્મ અને અધર્મ વિદ્યમાન છે, કારણ કે લોક અને અલોકનો વિભાગ અન્યથા બની
શકે નહિ. જીવાદિ સર્વ પદાર્થોના એકત્ર-અસ્તિત્વરૂપ લોક છે; શુદ્ધ

વૃત્તિરૂપો લોકઃ। શુદ્ધૈકાકાશવૃત્તિરૂપોલોકઃ। તત્ર જીવપુદ્ગલૌ સ્વરસત એવ ગતિતત્પૂર્વ-
સ્થિતિપરિણામાપન્નૌ। તયોર્યદિ ગતિપરિણામં તત્પૂર્વસ્થિતિપરિણામં વા
સ્વયમનુભવતોર્બહિરજ્જહેતૂ ધર્માધર્મો ન ભવેતામ્, તદા
તયોર્નિર્ગલગતિસ્થિતિપરિણામત્વાદલોકેડપિ વૃત્તિઃ કેન વાર્યેત। તતો ન લોકાલોકવિભાગઃ
સિદ્ધ્યેત। ધર્માધર્મયોસ્તુ જીવપુદ્ગલયોર્ગતિતત્પૂર્વસ્થિત્યોર્બહિરજ્જહેતુત્વેન સદ્ભાવેડમ્યુપગમ્યમાને
લોકાલોકવિભાગો જાયત ઇતિ। કિચ્ચ ધર્માધર્મો દ્વાવપિ પરસ્પરં
પૃથગ્ભૂતાસ્તિત્વનિર્વૃત્તત્વાદ્વિભક્તૌ। એકક્ષેત્રાવગાઢત્વાદભિક્તૌ। નિષ્ક્રિયત્વેન
સકલલોકવર્તિનો-ર્જીવપુદ્ગલયોર્ગતિસ્થિત્યુપગ્રહકરણાઙ્ગોકમાત્રાવિતિ।। ૮૭।।

**ળ ય ગચ્છદિ ધમ્મત્થી ગમણં ણ કરેદિ અણ્ણદવિયસ્સ।
હવદિ ગદિ સ્સ પ્પસરો જીવાણં પુગ્ગલાણં ચ।। ૮૮।।**

એક આકાશના અસ્તિત્વરૂપ અલોક છે. ત્યાં, જીવ અને પુદ્ગલ સ્વરસથી જ (સ્વભાવથી જ) ગતિપરિણામને તથા ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામને પ્રાપ્ત હોય છે. જો ગતિપરિણામ અથવા ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામને સ્વયં અનુભવતાં એવાં તે જીવ-પુદ્ગલને બહિરંગ હેતુઓ ધર્મ અને અધર્મ ન હોય, તો જીવ-પુદ્ગલને *નિર્ગળ ગતિપરિણામ અને સ્થિતિપરિણામ થવાથી અલોકમાં પણ તેમનું (જીવ-પુદ્ગલનું) હોવું કોનાથી વારી શકાય? (કોઈથી ન જ વારી શકાય.) તેથી લોક અને અલોકનો વિભાગ સિદ્ધ ન થાય. પરંતુ જો જીવ-પુદ્ગલની ગતિના અને ગતિપૂર્વક સ્થિતિના બહિરંગ હેતુઓ તરીકે ધર્મ અને અધર્મનો સદ્ભાવ સ્વીકારવામાં આવે તો લોક અને અલોકનો વિભાગ (સિદ્ધ) થાય છે. (માટે ધર્મ અને અધર્મ વિદ્યમાન છે.) વળી (તેમના વિષે વિશેષ હકીકત એ છે કે), ધર્મ અને અધર્મ બંને પરસ્પર પૃથગ્ભૂત અસ્તિત્વથી નિષ્પન્ન હોવાથી વિભક્ત (ભિન્ન) છે; એકક્ષેત્રાવગાહી હોવાથી અવિભક્ત (અભિન્ન) છે; સમસ્ત લોકમાં વર્તનારાં જીવ-પુદ્ગલને ગતિસ્થિતિમાં નિષ્ક્રિયપણે અનુગ્રહ કરતા હોવાથી (-નિમિત્તરૂપ થતા હોવાથી) લોકપ્રમાણ છે. ૮૭.

**ધર્માસ્તિ ગમન કરે નહી, ન કરાવતો પરદ્રવ્યને;
જીવ-પુદ્ગલોના ગતિપ્રસાર તણો ઉદાસીન હેતુ છે. ૮૮.**

* નિર્ગળ=નિરંકુશ; અમર્યાદ.

ન ચ ગચ્છતિ ધર્માસ્તિકો ગમનં ન કરોત્યન્યદ્રવ્યસ્ય ।
ભવતિ ગતે: સ: પ્રસરો જીવાનાં પુદ્ગલાનાં ચ ॥૮૮॥

ધર્માધર્મયોર્ગતિસ્થિતિહેતુત્વેઽપ્યંતૌદાસીન્યાખ્યાપનમેતત્ ।

યથા હિ ગતિપરિણત: પ્રભજ્જનો વૈજયંતીનાં ગતિપરિણામસ્ય હેતુકર્તાઽવલોક્યતે ન તથા ધર્મ: । સ ખલુ નિષ્ક્રિયત્વાત્ ન કદાચિદપિ ગતિપરિણામમેવાપદ્યતે । કુતોઽસ્ય સહકારિત્વેન પરેષાં ગતિપરિણામસ્ય હેતુકર્તૃત્વમ્ । કિંતુ સલિલ-

અન્યથાર્થ:- [ધર્માસ્તિક:] ધર્માસ્તિકાય [ન ગચ્છતિ] ગમન કરતો નથી [ચ] અને [અન્યદ્રવ્યસ્ય] અન્ય દ્રવ્યને [ગમનં ન કરોતિ] ગમન કરાવતો નથી; [સ:] તે, [જીવાનાં પુદ્ગલાનાં ચ] જીવો તથા પુદ્ગલોને (ગતિપરિણામમાં આશ્રયમાત્રરૂપ હોવાથી) [ગતે: પ્રસર:] ગતિનો ઉદાસીન પ્રસારનાર (અર્થાત્ ગતિપ્રસારમાં ઉદાસીન નિમિત્તભૂત) [ભવતિ] છે.

ટીકા:- ધર્મ અને અધર્મ ગતિ અને સ્થિતિના હેતુઓ હોવા છતાં તેઓ અત્યંત ઉદાસીન છે એમ અહીં કથન છે.

જેવી રીતે ગતિપરિણત પવન ધજાઓના ગતિપરિણામનો હેતુકર્તા જોવામાં આવે છે, તેવી રીતે ધર્મ (જીવ-પુદ્ગલોના ગતિપરિણામનો હેતુકર્તા) નથી. તે (ધર્મ) ખરેખર નિષ્ક્રિય હોવાથી ક્યારેય ગતિપરિણામને જ પામતો નથી; તો પછી તેને (પરના) * સહકારી તરીકે પરના ગતિપરિણામનું હેતુકર્તાપણું કયાંથી હોય ?

* સહકારી=સાથે કાર્ય કરનાર અર્થાત્ સાથે ગતિ કરનાર. (ધજાની સાથે પવન પણ ગતિ કરતો હોવાથી અહીં પવનને (ધજાના) સહકારી તરીકે હેતુકર્તા કહ્યો છે; અને જીવ-પુદ્ગલોની સાથે ધર્માસ્તિકાય ગમન નહિ કરતાં (અર્થાત્ સહકારી નહિ બનતાં), માત્ર તેમને (ગતિમાં) આશ્રયરૂપ કારણ બનતો હોવાથી ધર્માસ્તિકાયને ઉદાસીન નિમિત્ત કહ્યો છે. પવનને હેતુકર્તા કહ્યો તેનો એવો અર્થ કદી ન સમજવો કે પવન ધજાઓના ગતિપરિણામને કરાવતો હશે. ઉદાસીન નિમિત્ત હો કે હેતુકર્તા હો- બંને પરમાં અર્કિંચિત્કર છે. તેમનામાં માત્ર ઉપર કહ્યો તેટલો જ તફાવત છે. હવે પછીની ગાથાની ટીકામાં આચાર્યદેવ પોતે જ કહેશે કે ‘ખરેખર સમસ્ત ગતિસ્થિતિમાન પદાર્થો પોતાના પરિણામોથી જ નિશ્ચયે ગતિસ્થિતિ કરે છે.’ માટે ધજા, સવાર ઇત્યાદિ બધાંય, પોતાના પરિણામોથી જ ગતિસ્થિતિ કરે છે, તેમાં ધર્મ તેમ જ પવન, તથા અધર્મ તેમ જ અથ અવિશેષપણે અર્કિંચિત્કર છે એમ નિર્ણય કરવો.]

મિવ મત્સ્યાનાં જીવપુદ્ગલાનામાશ્રયકારણમાત્રત્વેનોદાસીન ઇવાસૌ ગતે: પ્રસરો ભવતિ । અપિ ચ યથા ગતિપૂર્વસ્થિતિપરિણતસ્તુજ્ઞોઽશ્વવારસ્ય સ્થિતિપરિણામસ્ય હેતુકર્તાવલોક્યતે ન તથાઽધર્મ: । સ ખલુ નિષ્ક્રિયત્વાત્ ન કદાચિદપિ ગતિપૂર્વસ્થિતિપરિણામમેવાપદ્યતે । કુતોઽસ્ય સહસ્થાયિત્વેન પરેષાં ગતિપૂર્વસ્થિતિપરિણામસ્ય હેતુકર્તૃત્વમ્ । કિં તુ પૃથિવીવત્તુરજ્ઞસ્ય જીવપુદ્ગલાનામાશ્રય-કારણમાત્રત્વેનોદાસીન ઇવાસૌ ગતિપૂર્વસ્થિતે: પ્રસરો ભવતીતિ ॥ ૮૮ ॥

**વિજ્ઞુદિ જેસિં ગમણં ઠાણં પુણ તેસિમેવ સંભવદિ ।
તે સગપરિણામેહિં દુ ગમણં ઠાણં ચ કુવ્વંતિ ॥ ૮૧ ॥**

(ન જ હોય.) પરંતુ જેવી રીતે પાણી માછલાંઓને (ગતિપરિણામમાં) માત્ર આશ્રયરૂપ કારણ તરીકે ગતિનું ઉદાસીન જ પ્રસારનાર છે, તેવી રીતે ધર્મ જીવ-પુદ્ગલોને (ગતિપરિણામમાં) માત્ર આશ્રયરૂપ કારણ તરીકે ગતિનો ઉદાસીન જ પ્રસારનાર (અર્થાત્ ગતિપ્રસારનું ઉદાસીન જ નિમિત્ત) છે.

વળી (અધર્માસ્તિકાય વિષે પણ એમ છે કે)-જેવી રીતે ગતિપૂર્વકસ્થિતિપરિણત અશ્વ સવારના (ગતિપૂર્વક) સ્થિતિપરિણામનો હેતુકર્તા જોવામાં આવે છે, તેવી રીતે અધર્મ (જીવ-પુદ્ગલોના ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામનો હેતુકર્તા) નથી. તે (અધર્મ) ખરેખર નિષ્ક્રિય હોવાથી ક્યારેય ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામને જ પામતો નથી; તો પછી તેને (પરના) * સહસ્થાયી તરીકે પરના ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામનું હેતુકર્તાપણું ક્યાંથી હોય ? (ન જ હોય) પરંતુ જેવી રીતે પૃથ્વી અશ્વને (ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામમાં) માત્ર આશ્રયરૂપ કારણ તરીકે ગતિપૂર્વક સ્થિતિની ઉદાસીન જ પ્રસારનાર છે, તેવી રીતે અધર્મ જીવ-પુદ્ગલોને (ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામમાં) માત્ર આશ્રયરૂપ કારણ તરીકે ગતિપૂર્વક સ્થિતિનો ઉદાસીન જ પ્રસારનાર (અર્થાત્ ગતિપૂર્વક-સ્થિતિપ્રસારનું ઉદાસીન જ નિમિત્ત) છે. ૮૮.

**રે ! જેમને ગતિ હોય છે, તેઓ જ વળી સ્થિર થાય છે;
તે સર્વ નિજ પરિણામથી જ કરે ગતિસ્થિતિભાવને. ૮૯.**

* સહસ્થાયી=સાથે સ્થિતિ (સ્થિરતા) કરનાર. [અશ્વ સવારની સાથે સ્થિતિ કરે છે, તેથી અહીં અશ્વને સવારના સહસ્થાયી તરીકે સવારના સ્થિતિપરિણામનો હેતુકર્તા કહ્યો છે. અધર્માસ્તિકાય તો ગતિપૂર્વક સ્થિતિને પામનારાં જીવ-પુદ્ગલોની સાથે સ્થિતિ કરતો નથી, પહેલેથી જ સ્થિત છે; આ રીતે તે સહસ્થાયી નહિ હોવાથી જીવ-પુદ્ગલોના ગતિપૂર્વક સ્થિતિપરિણામનો હેતુકર્તા નથી.]

**વિદ્યતે યેષાં ગમનં સ્થાનં પુનસ્તેષામેવ સંભવતિ ।
તે સ્વકપરિણામૈસ્તુ ગમનં સ્થાનં ચ કુર્વન્તિ ॥ ૮૧ ॥**

ધર્માધર્મયોરૌદાસીન્યે હેતૂપન્યાસોઽયમ્ ।

ધર્મઃ કિલ ન જીવપુદ્ગલાનાં કદાચિદ્ગતિહેતુત્વમભ્યસ્યતિ, ન કદાચિત્સ્થિતિહેતુત્વમધર્મઃ । તૌ હિ પરેષાં ગતિસ્થિત્યોર્યદિ મુખ્યહેતૂ સ્યાતાં તદા યેષાં ગતિસ્તેષાં ગતિરેવ ન સ્થિતિઃ, યેષાં સ્થિતિસ્તેષાં સ્થિતિરેવ ન ગતિઃ । તત એકેષામપિ ગતિસ્થિતિદર્શનાદનુમીયતે ન તૌ તયોર્મુખ્યહેતૂ । કિં તુ વ્યવહારનયવ્યવસ્થાપિતૌ ઉદાસીનૌ । કથમેવં ગતિસ્થિતિમતાં પદાર્થોનાં ગતિસ્થિતી ભવત્ત્વમ્ ઇતિ ચેત્, સર્વે હિ

અન્યાર્થઃ- [યેષાં ગમનં વિદ્યતે] (ધર્મ-અધર્મ ગતિ-સ્થિતિના મુખ્ય હેતુઓ નથી, કારણ કે) જેમને ગતિ હોય છે [તેષામ્ એવ પુનઃ સ્થાનં સંભવતિ] તેમને જ વળી સ્થિતિ થાય છે (અને જેમને સ્થિતિ હોય છે તેમને જ વળી ગતિ થાય છે). [તે તુ] તેઓ (ગતિસ્થિતિમાન પદાર્થો) તો [સ્વકપરિણામૈઃ] પોતાના પરિણામોથી [ગમનં સ્થાનં ચ] ગતિ અને સ્થિતિ [કુર્વન્તિ] કરે છે.

ટીકા:- આ, ધર્મ અને અધર્મના ઉદાસીનપણાની બાબતમાં હેતુ કહેવામાં આવ્યો છે.

ખરેખર (નિશ્ચયથી) ધર્મ જીવ-પુદ્ગલોને કદી ગતિહેતુ થતો નથી, અધર્મ કદી સ્થિતિહેતુ થતો નથી; કારણ કે તેઓ પરને ગતિસ્થિતિના જો મુખ્ય હેતુ (નિશ્ચયહેતુ) થાય, તો જેમને ગતિ હોય તેમને ગતિ જ રહેવી જોઈએ, સ્થિતિ ન થવી જોઈએ, અને જેમને સ્થિતિ હોય તેમને સ્થિતિ જ રહેવી જોઈએ, ગતિ ન થવી જોઈએ. પરંતુ એકને જ (-તેના તે જ પદાર્થને) ગતિ અને સ્થિતિ થતી જોવામાં આવે છે; તેથી અનુમાન થઈ શકે છે કે તેઓ (ધર્મ-અધર્મ) ગતિસ્થિતિના મુખ્ય હેતુ નથી, પરંતુ વ્યવહારનયસ્થાપિત (વ્યવહારનય વડે સ્થાપવામાં-કહેવામાં આવેલા) ઉદાસીન હેતુ છે.

પ્રશ્ન:- એ પ્રમાણે હોય તો ગતિસ્થિતિમાન પદાર્થોને ગતિસ્થિતિ કઈ રીતે થાય છે ?

૧૩૬]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

ગતિસ્થિતિમંતઃ પદાર્થાઃ સ્વપરિણામૈરેવ નિશ્ચયેન ગતિસ્થિતી કુર્વતીતિ ॥ ૮૧ ॥

-इति धर्माधर्मद्रव्यास्तिकायव्याख्यानं समाप्तम् ।

अथ आकाशद्रव्यास्तिकायव्याख्यानम् ।

**सर्वेषां जीवाणं सेसासं तह य पुद्गलाणं च ।
जं देदि विवरमखिलं तं लोके हवदि आगासं ॥ ९० ॥**

**सर्वेषां जीवानां शेषाणां तथैव पुद्गलानां च ।
यददाति विवरमखिलं तन्नोके भवत्याकाशम् ॥ ९० ॥**

आकाशस्वरूपाख्यानमेतत् ।

षड્द्रव्यात्मके लोके सर्वेषां शेषद्रव्याणां यत्समस्तावकाशनिमित्तं विशुद्धक्षेत्ररूपं

ઉત્તર:- ખરેખર સમસ્ત ગતિસ્થિતિમાન પદાર્થો પોતાના પરિણામોથી જ નિશ્ચયે ગતિસ્થિતિ કરે છે. ૮૯.

આ રીતે ધર્મદ્રવ્યાસ્તિકાય અને અધર્મદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

હવે આકાશદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન છે.

**જે લોકમાં જીવ-પુદ્ગલોને, શેષ દ્રવ્ય સમસ્તને
અવકાશ દે છે પૂર્ણ, તે આકાશનામક દ્રવ્ય છે. ૯૦.**

અન્યાર્થ:- [લોકે] લોકમાં [જીવાનામ] જીવોને [ચ] અને [પુદ્ગલાનામ] પુદ્ગલોને [તથા એવ] તેમ જ [સર્વેષામ્ શેષાણામ્] બધાં બાકીના દ્રવ્યોને [યદ્] જે [અખિલં વિવરં] સંપૂર્ણ અવકાશ [દદાતિ] આપે છે, [તદ્] તે [આકાશમ્ ભવતિ] આકાશ છે.

ટીકા:- આ, આકાશના સ્વરૂપનું કથન છે.

ષટ્દ્રવ્યાત્મક લોકમાં *બધાં બાકીનાં દ્રવ્યોને જે પૂરેપૂરા અવકાશનું નિમિત્ત

* નિશ્ચયનયે નિત્યનિરંજન-જ્ઞાનમય પરમાનંદ જેમનું એક લક્ષણ છે એવા અનંતાનંત જીવો, તેમનાથી અનંતગુણાં પુદ્ગલો, અસંખ્ય કાળાણુઓ અને અસંખ્યપ્રદેશી ધર્મ તથા અધર્મ- એ બધાંય દ્રવ્યો વિશિષ્ટ અવગાહગુણ વડે લોકાકાશમાં-જોકે તે લોકાકાશ માત્ર અસંખ્યપ્રદેશી જ છે તોપણ અવકાશ મેળવે છે.

તદાકાશમિતિ ॥ ૧૦ ॥

**જીવા પુદ્ગલકાયા ધમ્માધમ્મા ય લોગદોળણ્ણા ।
તત્તો અળ્ણમળ્ણં આયાસં અંતવદિરિત્તં ॥ ૧૧ ॥**

જીવા: પુદ્ગલકાયા: ધર્માધર્મો ચ લોકતોડન્યે ।
તતોડન્યદન્યદાકાશમંતવ્યતિરિત્તમ્ ॥ ૧૧ ॥

લોકાદ્વહિરાકાશસૂચનેયમ્ ।

જીવાદીનિ શેષદ્રવ્યાણ્યવધૂતપરિમાણત્વાલ્લોકાદનન્યાન્યેવ । આકાશં
ત્વનંતત્વાલ્લોકાદ-નન્યદન્યચ્ચેતિ ॥ ૧૧ ॥

**આગાસં અવગાસં ગમણદ્વિકારણેહિં દેદિ જદિ ।
ઉડ્ઢંગદિપ્પધાણા સિદ્ધા ચિદ્ઢંતિ કિધ તત્થ ॥ ૧૨ ॥**

એ, તે આકાશ છે-કે જે (આકાશ) વિશુદ્ધક્ષેત્રરૂપ છે. ૯૦.

**જીવ-પુદ્ગલાદિક શેષ દ્રવ્ય અનન્ય જાણો લોકથી;
નભ અંતશૂન્ય અનન્ય તેમ જ અન્ય છે એ લોકથી. ૯૧.**

અન્યાર્થ:- [જીવા: પુદ્ગલકાયા: ધર્માધર્મો ચ] જીવો, પુદ્ગલકાયો, ધર્મ અને અધર્મ (તેમ જ કાળ) [લોકત: અનન્યે] લોકથી અનન્ય છે; [અંતવ્યતિરિત્તમ્ આકાશમ્] અંત રહિત એવું આકાશ [તત:] તેનાથી (લોકથી) [અનન્યત્ અન્યત્] અનન્ય તેમ જ અન્ય છે.

ટીકા:- આ, લોકની બહાર (પણ) આકાશ હોવાની સૂચના છે.

જીવ વગેરે બાકીનાં દ્રવ્યો (-આકાશ સિવાયનાં દ્રવ્યો) મર્યાદિત પરિમાણવાળાં હોવાને લીધે લોકથી *અનન્ય જ છે; આકાશ તો અનંત હોવાને લીધે લોકથી અનન્ય તેમ જ અન્ય છે. ૯૧.

**અવકાશદાયક આભ ગતિ-થિતિહેતુતા પણ જો ધરે,
તો ઊર્ધ્વગતિપરધાન સિદ્ધો કેમ તેમાં સ્થિતિ લહે? ૯૨.**

* અહીં જોકે સામાન્યપણે પદાર્થોનું લોકથી અનન્યપણું કહ્યું છે. તોપણ નિશ્ચયથી અમૂર્તપણું કેવળજ્ઞાનપણું સહજપરમાનંદપણું, નિત્યનિરંજનપણું ઇત્યાદિ લક્ષણો વડે જીવોનું ઇતર દ્રવ્યોથી અન્યપણું છે અને પોતપોતાનાં લક્ષણો વડે ઇતર દ્રવ્યોનું જીવોથી ભિન્નપણું છે એમ સમજવું.

૧૩૮]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

આકાશમવકાશં ગમનસ્થિતિકારણાભ્યાં દદાતિ યદિ ।
ઊર્ધ્વગતિપ્રધાનાઃ સિદ્ધાઃ તિષ્ઠન્તિ કથં તત્ર ॥૧૨॥

આકાશસ્યાવકાશૈકહેતોર્ગતિસ્થિતિહેતુત્વશક્ત્યાં દોષોપન્યાસોડયમ્ ।

યદિ ખલ્વાકાશમવગાહિનામવગાહહેતુરિવ ગતિસ્થિતિમતાં ગતિસ્થિતિહેતુરપિ
સ્યાત્, તદા સર્વોત્કૃષ્ટસ્વાભાવિકોર્ધ્વગતિપરિણતા ભગવંતઃ સિદ્ધા
બહિરજ્ઞાંતરજ્ઞસાધનસામગ્ર્યાં સત્યામપિ કૃતસ્તત્રાકાશે તિષ્ઠન્તિ ઇતિ ॥ ૧૨ ॥

જમ્હા ઉવરિદ્ધાણં સિદ્ધાણં જિનવરેહિં પ્ણત્તં ।
તમ્હા ગમણદ્ધાણં આયાસે જાણ ન્થિતિ ॥ ૧૩ ॥

યસ્માદુપરિસ્થાનં સિદ્ધાનાં જિનવરૈઃ પ્રજ્ઞસમ્ ।
તસ્માદ્ગમનસ્થાનમાકાશે જાનીહિ નાસ્તીતિ ॥ ૧૩ ॥

અન્યાર્થ:- [યદિ આકાશમ્] જો આકાશ [ગમનસ્થિતિકારણાભ્યામ્] ગતિ-
સ્થિતિનાં કારણ સહિત [અવકાશં દદાતિ] અવકાશ આપતું હોય (અર્થાત્ જો આકાશ
અવકાશહેતુ પણ હોય અને ગતિ-સ્થિતિહેતુ પણ હોય) તો [ઊર્ધ્વગતિપ્રધાનાઃ સિદ્ધાઃ]
ઊર્ધ્વગતિપ્રધાન સિદ્ધો [તત્ર] તેમાં (આકાશમાં) [કથમ્] કેમ [તિષ્ઠન્તિ] સ્થિર હોય ?
(આગળ ગમન કેમ ન કરે ?)

ટીકા:- જે કેવળ અવકાશનો જ હેતુ છે એવું જે આકાશ તેને વિષે ગતિસ્થિતિહેતુત્વ
(પણ) હોવાની શંકા કરવામાં આવે તો દોષ આવે છે તેનું આ કથન છે.

જો આકાશ, જેમ તે *અવગાહવાળાઓને અવગાહહેતુ છે તેમ, ગતિસ્થિતિવાળાઓને
ગતિ-સ્થિતિહેતુ પણ હોય, તો સર્વોત્કૃષ્ટ સ્વાભાવિક ઊર્ધ્વગતિએ પરિણત સિદ્ધભગવંતો,
બહિરંગ-અંતરંગ સાધનરૂપ સામગ્રી હોવા છતાં પણ, કેમ (-કયા કારણે) તેમાં-આકાશમાં-
સ્થિર હોય ? ૯૨.

ભાખી જિનોએ લોકના અગ્રે સ્થિતિ સિદ્ધો તણી,
તે કારણે જાણો-ગતિસ્થિતિ આભમાં હોતી નથી. ૯૩.

અન્યાર્થ:- [યસ્માત્] જેથી [જિનવરૈઃ] જિનવરોએ [સિદ્ધાનામ્] સિદ્ધોની
[ઉપરિસ્થાનં] લોકના ઉપર સ્થિતિ [પ્રજ્ઞસમ્] કહી છે, [તસ્માત્] તેથી [ગમન-

* અવગાહ=લીન થવું તે; મજિજત થવું તે; અવકાશ પામવો તે.

સ્થિતિપક્ષોપન્યાસોઽયમ્ ।

યતો ગત્વા ભગવંતઃ સિદ્ધાઃ લોકોપર્યવતિષ્ટંતે, તતો ગતિસ્થિતિહેતુત્વમાકાશે નાસ્તીતિ નિશ્ચેતવ્યમ્ । લોકાલોકાવચ્છેદકૌ ધર્માધર્માવેવ ગતિસ્થિતિહેતુ મંતવ્યાવિતિ ।। ૧૩ ।।

**જદિ હવદિ ગમણહેદૂ આગસં ઠાણકારણં તેસિં ।
પસજદિ અલોગહાણી લોગસ્સ ચ અંતપરિવહ્ણી ।। ૧૪ ।।**

**યદિ ભવતિ ગમનહેતુરાકાશં સ્થાનકારણં તેષામ્ ।
પ્રસજત્યલોકહાનિર્લોકસ્ય ચાંતપરિવૃદ્ધિઃ ।। ૧૪ ।।**

આકાશસ્ય ગતિસ્થિતિહેતુત્વાભાવે હેતૂપન્યાસોઽયમ્ ।

નાકાશં ગતિસ્થિતિહેતુઃ લોકાલોકસીમવ્યવસ્થાયાસ્તથોપપત્તેઃ । યદિ ગતિ-

સ્થાનમ્ આકાશે ન અસ્તિ] ગતિ-સ્થિતિ આકાશમાં હોતી નથી (અર્થાત્ ગતિસ્થિતિહેતુત્વ આકાશને વિષે નથી) [ઇતિ જાનીહિ] એમ જાણો.

ટીકા:- (ગતિપક્ષ સંબંધી કથન કર્યા પછી) આ, સ્થિતિપક્ષ સંબંધી કથન છે.

જેથી સિદ્ધભગવંતો ગમન કરીને લોકના ઉપર સ્થિર થાય છે (અર્થાત્ લોકના ઉપર ગતિપૂર્વક સ્થિતિ કરે છે), તેથી ગતિસ્થિતિહેતુત્વ આકાશને વિષે નથી એમ નિશ્ચય કરવો; લોક અને અલોકનો વિભાગ કરનારા ધર્મ તથા અધર્મને જ ગતિ તથા સ્થિતિના હેતુ માનવા. ૯૩.

**નભ હોય જો ગતિહેતુ ને સ્થિતિહેતુ પુદ્ગલ-જીવને.
તો હાનિ થાય અલોકની, લોકાન્ત પામે વૃદ્ધિને. ૯૪.**

અન્યાર્થ:- [યદિ] જો [આકાશં] આકાશ [તેષામ્] જીવ-પુદ્ગલોને [ગમનહેતુઃ] ગતિહેતુ અને [સ્થાનકારણં] સ્થિતિહેતુ [ભવતિ] હોય તો [અલોકહાનિઃ] અલોકની હાનિનો [ચ] અને [લોકસ્ય અંતપરિવૃદ્ધિ] લોકના અંતની વૃદ્ધિનો [પ્રસજતિ] પ્રસંગ આવે.

ટીકા:- અહીં, આકાશને ગતિસ્થિતિહેતુત્વનો અભાવ હોવા વિષે હેતુ રજૂ કરવામાં આવ્યો છે.

આકાશ ગતિ-સ્થિતિનો હેતુ નથી, કારણ કે લોક અને અલોકની સીમાની

૧૪૦]

પંચાસ્તિકાવ્યસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

સ્થિત્યોરાકાશમેવ નિમિત્તમિષ્યેત્, તદા તસ્ય સર્વત્ર સદ્ભાવાહ્લીવપુદ્ગલનાં ગતિસ્થિત્યોર્નિઃ સીમત્વાત્પ્રતિક્ષણમલોકો હીયતે, પૂર્વ પૂર્વ વ્યવસ્થાપ્યમાનશ્ચાંતો લોકસ્યોત્તરોત્તરપરિવૃદ્ધ્યા વિઘટતે । તતો ન તત્ર તદ્દેતુરિતિ ॥ ૧૪ ॥

**તમ્હા ધમ્માધમ્મા ગમણદ્વિદિકારણાણિ ણાગાસં ।
ઇદિ જિનવરેહિં મ્હિદં લોગસહાવં સુણંતાણં ॥ ૧૫ ॥**

તસ્માદ્ધર્માધર્મો ગમનસ્થિતિકારણે નાકાશમ્ ।
ઇતિ જિનવરૈઃ મ્હિતં લોકસ્વભાવં શૃણ્વતામ્ ॥ ૧૫ ॥

આકાશસ્ય ગતિસ્થિતિહેતુત્વનિરાસવ્યાખ્યોપસંહારોઽયમ્ ।

ધર્માધર્માવેવ ગતિસ્થિતિકારણે નાકાશમિતિ ॥ ૧૫ ॥

**ધમ્માધમ્માગાસા અપુધબ્બુદા સમાણપરિમાણા ।
પુધગુવલદ્ધિવિસેસા કરિંતિ એગત્તમણ્ણત્તં ॥ ૧૬ ॥**

વ્યવસ્થા એ રીતે જ બની શકે છે. જો આકાશને જ ગતિ-સ્થિતિનું નિમિત્ત માનવામાં આવે, તો આકાશનો સદ્ભાવ સર્વત્ર હોવાને લીધે જીવ-પુદ્ગલોની ગતિસ્થિતિની કોઈ સીમા નહિ રહેવાથી પ્રતિક્ષણ અલોકની હાનિ થાય અને પહેલાં પહેલાં વ્યવસ્થાપિત્ત થયેલો લોકનો અંત ઉત્તરોત્તર વૃદ્ધિને પામવાથી લોકનો અંત જ તૂટી પડે (અર્થાત્ પહેલાં પહેલાં નિશ્ચિત થયેલો લોકનો અંત પછી પછી આગળ વધતો જવાથી લોકનો અંત જ બની શકે નહિ). માટે આકાશને વિષે ગતિ-સ્થિતિનો હેતુ નથી ૮૪.

**તેથી ગતિસ્થિતિહેતુઓ ધર્માધરમ છે, નભ નહીં;
ભાખ્યું જિનોએ આમ લોકસ્વભાવના શ્રોતા પ્રતિ. ૮૫.**

અન્યાર્થ:- [તસ્માત્] તેથી [ગમનસ્થિતિકારણે] ગતિ અને સ્થિતિનાં કારણ [ધર્માધર્મો] ધર્મ અને અધર્મ છે, [ન આકાશમ્] આકાશ નહિ. [ઇતિ] આમ [લોકસ્વભાવં શૃણ્વતામ્] લોકસ્વભાવના શ્રોતાઓ પ્રત્યે [જિનવરૈઃ મ્હિતમ્] જિનવરોએ કહ્યું છે.

ટીકા:- આ, આકાશને ગતિસ્થિતિહેતુત્વ હોવાના ખંડન સંબંધી કથનનો ઉપસંહાર છે.

ધર્મ અને અધર્મ જ ગતિ અને સ્થિતિનાં કારણ છે, આકાશ નહિ ૮૫.

**ધર્માધરમ-નભને સમાનપ્રમાણયુત અપૃથક્ત્વથી,
વળી ભિન્નભિન્ન વિશેષથી, એકત્વ ને અન્યત્વ છે. ૮૬.**

**ધર્માધર્માકાશાન્યપૃથગ્ભૂતાનિ સમાનપરિમાણાનિ ।
પૃથગુપલબ્ધિવિશેષાણિ કુવૈત્યેકત્વમન્યત્વમ્ ॥ ૧૬ ॥**

ધર્માધર્મલોકાકાશાનામવગાહવશાદેકત્વેઽપિ વસ્તુત્વેનાન્યત્વમત્રોક્તમ્ ।

ધર્માધર્મલોકાકાશાનિ હિ સમાનપરિમાણત્વાત્સહાવસ્થાનમાત્રેણૈવૈકત્વભાજ્ઞિ ।
વસ્તુતસ્તુ વ્યવહારેણ ગતિસ્થિત્યવગાહહેતુત્વરૂપેણ નિશ્ચયેન વિભક્તપ્રદેશત્વરૂપેણ વિશેષેણ
પૃથગુપ-લભ્યમાનેનાન્યત્વભાજ્ઞ્યેવ ભવંતીતિ ॥ ૧૬ ॥

-इति आकाशद्रव्यास्तिकायव्याख्यानं समाप्तम् ।

અન્યાર્થ:- [ધર્માધર્માકાશાનિ] ધર્મ, અધર્મ અને આકાશ (લોકાકાશ) [સમાનપરિમાણાનિ] સમાન પરિમાણવાળાં [અપૃથગ્ભૂતાનિ] અપૃથગ્ભૂત હોવાથી તેમ જ [પૃથગુપલબ્ધિવિશેષાણિ] પૃથક-ઉપલબ્ધ (ભિન્નભિન્ન) વિશેષવાળાં હોવાથી [એકત્વમ્ અન્યત્વમ્] એકત્વ તેમ જ અન્યત્વને [કુર્વતિ] કરે છે.

ટીકા:- અહીં, ધર્મ અધર્મ અને લોકાકાશનું અવગાહની અપેક્ષાએ એકત્વ હોવા છતાં વસ્તુપણે અન્યત્વ કહેવામાં આવ્યું છે.

ધર્મ, અધર્મ અને લોકાકાશ સમાન પરિમાણવાળાં હોવાને લીધે સાથે રહેલાં હોવામાત્રથી જ (-માત્ર એકક્ષેત્રાવગાહની અપેક્ષાએ જ) એકત્વવાળાં છે; વસ્તુત: તો (૧) વ્યવહારે ગતિહેતુત્વ, સ્થિતિહેતુત્વ અને અવગાહહેતુત્વરૂપ (પૃથક-ઉપલબ્ધ વિશેષ વડે) તથા (૨) નિશ્ચયે વિભક્તપ્રદેશત્વરૂપ પૃથક-ઉપલબ્ધ વિશેષ વડે, તેઓ અન્યત્વવાળાં જ છે.

ભાવાર્થ:- ધર્મ, અધર્મ અને લોકાકાશનું એકત્વ તો કેવળ એકક્ષેત્રાવગાહની અપેક્ષાએ જ કહી શકાય છે; વસ્તુપણે તો તેમને અન્યત્વ જ છે, કારણ કે (૧) તેમનાં લક્ષણો ગતિહેતુત્વ, સ્થિતિહેતુત્વ અને અવગાહહેતુત્વરૂપ ભિન્નભિન્ન છે તથા (૨) તેમના પ્રદેશો પણ ભિન્નભિન્ન છે. ૯૬.

આ રીતે આકાશદ્રવ્યાસ્તિકાયનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

૧. વિભક્ત=ભિન્ન. [ધર્મ, અધર્મ અને આકાશને ભિન્નપ્રદેશપણું છે.]

૨. વિશેષ=ખાસિયત; વિશિષ્ટતા; વિશેષતા. [વ્યવહારે તથા નિશ્ચયે ધર્મ, અધર્મ અને આકાશના વિશેષ પૃથક ઉપલબ્ધ છે અર્થાત્ ભિન્નભિન્ન જોવામાં આવે છે.]

અથ ચૂલિકા ।

**આગાસકાલજીવા ધમ્માધમ્મા ય મુત્તિપરિહીના ।
મુત્તં પુગ્ગલદવ્વં જીવો ખલુ ચેદણો તેસુ ॥૧૭॥**

**આકાશકાલજીવા ધર્માધર્મો ચ મૂર્તિપરિહીનાઃ ।
મૂર્તં પુદ્ગલદ્રવ્યં જીવઃ ખલુ ચેતનસ્તેષુ ॥૧૭॥**

અત્ર દ્રવ્યાણાં મૂર્તામૂર્તત્વં ચેતનાચેતનત્વં ચોક્તમ્ ।

સ્પર્શરસગંધવર્ણસદ્ભાવસ્વભાવં મૂર્તં, સ્પર્શરસગંધવર્ણાભાવસ્વભાવમમૂર્તમ્ ।
ચૈતન્યસદ્ભાવ-સ્વભાવં ચેતનં, ચૈતન્યાભાવસ્વભાવમચેતનમ્ । તત્રામૂર્તમાકાશં, અમૂર્તઃ કાલઃ,
અમૂર્તઃ સ્વરૂપેણ જીવઃ પરરૂપાવેશાન્મૂર્તોઽપિ અમૂર્તો ધર્મઃ અમૂર્તાઽધર્મઃ, મૂર્તઃ

હવે ચૂલિકા છે.

**આત્મા અને આકાશ, ધર્મ અધર્મ, કાળ અમૂર્ત છે,
છે મૂર્ત પુદ્ગલદ્રવ્યઃ તેમાં જીવ છે ચેતન ખરે. ૯૭.**

અન્યયાર્થઃ- [આકાશકાલજીવાઃ] આકાશ, કાળ જીવ, [ધર્માધર્મો ચ] ધર્મ અને અધર્મ [મૂર્તિપરિહીનાઃ] અમૂર્ત છે, [પુદ્ગલદ્રવ્યં મૂર્તં] પુદ્ગલદ્રવ્ય મૂર્ત છે. [તેષુ] તેમાં [જીવઃ] જીવ [ખલુ] ખરેખર [ચેતનઃ] ચેતન છે.

ટીકા:- અહીં દ્રવ્યોનું મૂર્તોમૂર્તપણું (-મૂર્તપણું અથવા અમૂર્તપણું) અને ચેતનાચેતનપણું (-ચેતનપણું અથવા અચેતનપણું) કહેવામાં આવ્યું છે.

સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણનો સદ્ભાવ જેનો સ્વભાવ છે તે મૂર્ત છે; સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણનો અભાવ જેનો સ્વભાવ છે તે અમૂર્ત છે. ચૈતન્યનો સદ્ભાવ જેનો સ્વભાવ છે તે ચેતન છે; ચૈતન્યનો અભાવ જેનો સ્વભાવ છે તે અચેતન છે. ત્યાં આકાશ અમૂર્ત છે, કાળ અમૂર્ત છે, જીવ સ્વરૂપે અમૂર્ત છે, પરરૂપમાં ^૨ પ્રવેશ દ્વારા (-મૂર્ત

૧. ચૂલિકા=શાસ્ત્રમાં નહિ કહેવાઈ ગયેલાનું વ્યાખ્યાન કરવું અથવા કહેવાઈ ગયેલાનું વિશેષ વ્યાખ્યાન કરવું અથવા બન્નેનું યથાયોગ્ય વ્યાખ્યાન કરવું તે.

૨. જીવ નિશ્ચયે અમૂર્ત-અખંડ-એકપ્રતિભાસમય હોવાથી અમૂર્ત છે, રાગાદિરહિત સહજાનંદ જેનો એક સ્વભાવ છે એવા આત્મતત્ત્વની ભાવનારહિત જીવ વડે ઉપાર્જિત જે મૂર્ત કર્મ તેના સંસર્ગ દ્વારા વ્યવહારે મૂર્ત પણ છે.

પુદ્ગલ એવૈક ઇતિ । અચેતનમાકાશં, અચેતનઃ કાલઃ અચેતનો ધર્મઃ અચેતનોઽધર્મઃ અચેતનઃ પુદ્ગલઃ, ચેતનો જીવ એવૈક ઇતિ ।। ૧૭ ।।

**જીવા પુદ્ગલકાયા સહ સક્રિયા હવંતિ ણ ય સેસા ।
પુદ્ગલકરણા જીવા સ્કંધા ખલુ કાલકરણા ડુ ।। ૧૮ ।।**

જીવાઃ પુદ્ગલકાયાઃ સહ સક્રિયા ભવન્તિ ન ચ શેષાઃ ।

પુદ્ગલકરણા જીવાઃ સ્કંધા ખલુ કાલકરણાસ્તુ ।। ૧૮ ।।

અત્ર સક્રિયનિષ્ક્રિયત્વમુક્તમ્ ।

પ્રદેશાંતરપ્રાપ્તિહેતુઃ પરિસ્પંદનરૂપપર્યાયઃ ક્રિયા । તત્ર સક્રિયા બહિરજ્ઞસાધનેન સહભૂતાઃ જીવાઃ, સક્રિયા બહિરજ્ઞસાધનેન સહભૂતાઃ પુદ્ગલાઃ । નિષ્ક્રિયમાકાશં, નિષ્ક્રિયો ધર્મઃ, નિષ્ક્રિયોઽધર્મઃ, નિષ્ક્રિયઃ કાલઃ । જીવાનાં સક્રિયત્વસ્ય બહિરજ્ઞ-

દ્રવ્યના સંયોગની અપેક્ષાએ) મૂર્ત પણ છે, ધર્મ અમૂર્ત છે, અધર્મ અમૂર્ત છે; પુદ્ગલ જ એક મૂર્ત છે. આકાશ અચેતન છે, કાળ અચેતન છે, ધર્મ અચેતન છે, અધર્મ અચેતન છે, પુદ્ગલ અચેતન છે; જીવ જ એક ચેતન છે. ૯૭.

જીવ-પુદ્ગલો સહભૂત છે સક્રિય, નિષ્ક્રિય શેષ છે;

છે કાળ પુદ્ગલને કરણ, પુદ્ગલ કરણ છે જીવને. ૯૮.

અન્યાર્થઃ- [સહ જીવાઃ પુદ્ગલકાયાઃ] બાહ્ય કરણ સહિત રહેલા જીવો અને પુદ્ગલો [સક્રિયાઃ ભવન્તિ] સક્રિય છે, [ન ચ શેષાઃ] બાકીનાં દ્રવ્યો સક્રિય નથી (નિષ્ક્રિય છે); [જીવાઃ] જીવો [પુદ્ગલકરણાઃ] પુદ્ગલકરણવાળા (-જેમને સક્રિયપણામાં પુદ્ગલ બહિરંગ સાધન હોય એવા) છે [સ્કંધાઃ ખલુ કાલકરણાઃ તુ] અને સ્કંધો અર્થાત્ પુદ્ગલો તો કાળકરણવાળા (-જેમને સક્રિયપણામાં કાળ બહિરંગ સાધન હોય એવા) છે.

ટીકાઃ- અહીં (દ્રવ્યોનું) સક્રિય-નિષ્ક્રિયપણું કહેવામાં આવ્યું છે.

પ્રદેશાંતરપ્રાપ્તિનો હેતુ (-અન્ય પ્રદેશની પ્રાપ્તિનું કારણ) એવો જે પરિસ્પંદરૂપ પર્યાય, તે ક્રિયા છે. ત્યાં, બહિરંગ સાધન સાથે રહેલા જીવો સક્રિય છે; બહિરંગ સાધન સાથે રહેલા પુદ્ગલો સક્રિય છે. આકાશ નિષ્ક્રિય છે; ધર્મ નિષ્ક્રિય છે; અધર્મ નિષ્ક્રિય છે; કાળ નિષ્ક્રિય છે.

સાધનં કર્મનોકર્મોપચયરૂપાઃ પુદ્ગલા ઇતિ તે પુદ્ગલકરણાઃ। તદભાવાન્નિઃક્રિયત્વં સિદ્ધાનામ્।
પુદ્ગલાનાં સક્રિયત્વસ્ય બહિરજ્જસાધનં પરિણામનિર્વર્તકઃ કાલ ઇતિ તે કાલકરણાઃ ન ચ
કાર્માદીનામિવ કાલસ્યાભાવઃ। તતો ન સિદ્ધાનામિવ નિષ્ક્રિયત્વં પુદ્ગલાનામિતિ ॥ ૧૮ ॥

**जे खलु इंद्रियगेज्जा विसया जीवेहि हौंति ते मुत्ता।
सेसं हवदि अमूर्तं चित्तं उभयं समादियदि ॥ १९ ॥**

**ये खलु इन्द्रियग्राह्या विषया जीवैर्भवन्ति ते मूर्तोः।
शेषं भवत्यमूर्तं चित्तमुभयं समाददाति ॥ १९ ॥**

मूर्तोमूर्तलक्षणाख्यानमेतत्।

જીવોને સક્રિયપણાનું બહિરંગ સાધન કર્મ-નોકર્મના સંચયરૂપ પુદ્ગલો છે; તેથી જીવો પુદ્ગલકરણવાળા છે. તેના અભાવને લીધે (-પુદ્ગલકરણના અભાવને લીધે) સિદ્ધોને નિષ્ક્રિયપણું છે (અર્થાત્ સિદ્ધોને કર્મ-નોકર્મના સંચયરૂપ પુદ્ગલોનો અભાવ હોવાથી તેઓ નિષ્ક્રિય છે.) પુદ્ગલોને સક્રિયપણાનું બહિરંગ સાધન *પરિણામનિષ્પાદક કાળ છે; તેથી પુદ્ગલો કાળકરણવાળા છે.

કર્માદિકની માફક (અર્થાત્ જેમ કર્મ-નોકર્મરૂપ પુદ્ગલોનો અભાવ થાય છે તેમ) કાળનો અભાવ હોતો નથી; તેથી સિદ્ધોની માફક (અર્થાત્ જેમ સિદ્ધોને નિષ્ક્રિયપણું હોય છે તેમ) પુદ્ગલોને નિષ્ક્રિયપણું હોતું નથી. ૯૮.

**छे जिवने जे विषय इंद्रियग्राह्य, ते सौ मूर्त छे;
बाकी बहुय अमूर्त छे; मन ज्ञातुं ते उभय ने. ९९.**

अन्वयार्थः- [ये खलु] જે પદાર્થો [जीवैः इन्द्रियग्राह्याः विषयाः] જીવોના ઈન્દ્રિયગ્રાહ્ય વિષયો છે [ते मूर्ताः भवन्ति] તેઓ મૂર્ત છે અને [शेषं] બાકીનો પદાર્થસમૂહ [अमूर्त भवति] અમૂર્ત છે. [चित्तम्] ચિત્ત [उभयं] તે બંનેને [समाददाति] ગ્રહણ કરે છે (-જાણે છે).

टीका:- આ, મૂર્ત અને અમૂર્તનાં લક્ષણનું કથન છે.

* પરિણામનિષ્પાદક=પરિણામનો નિપજાવનારો; પરિણામ નીપજાવમાં જે નિમિત્તભૂત (બહિરંગ સાધનભૂત) છે એવો.

इह हि जीवैः स्पर्शनरसनघ्राणचक्षुर्भिरिन्द्रियैस्तद्विषयभूताः स्पर्शरसगंधवर्णस्वभावा
अर्था गृह्यन्ते।। श्रोत्रेन्द्रियेण तु त एव तद्विषयहेतुभूतशब्दाकारपरिणता गृह्यन्ते। ते
कदाचित्स्थूल-स्कंधत्वमापन्नाः कदाचित्सूक्ष्मत्वमापन्नाः कदाचित्परमाणुत्वमापन्नाः
इन्द्रियग्रहणयोग्यतासद्भावाद् गृह्यमाणा अगृह्यमाणा वा मूर्ता इत्युच्यन्ते। शेषमितरत्
समस्तमप्यर्थजातं स्पर्शरस-गंधवर्णाभावस्वभावमिन्द्रियग्रहणयोग्यताया
अभावादमूर्तमित्युच्यते। चित्तग्रहणयोग्यतासद्भाव-भाग्भवति तदुभयमपि, चित्तं,
ह्यनियतविषयमप्राप्यकारि मतिश्रुतज्ञानसाधनीभूतं मूर्तममूर्तं च समाददातीति।। १९।।
-इति चूलिका समाप्ता।

આ લોકમાં જીવો વડે સ્પર્શનેદ્રિય, રસનેદ્રિય, ઘ્રાણેદ્રિય અને ચક્ષુરિદ્રિય દ્વારા તેમના (-
તે ઈદ્રિયોના) વિષયભૂત, સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણસ્વભાવવાળા પદાર્થો (-સ્પર્શ, રસ, ગંધ અને
વર્ણ જેમનો સ્વભાવ છે એવા પદાર્થો) ગ્રહણ છે (-જણાય છે); અને શ્રોત્રેદ્રિય દ્વારા તે જ
પદાર્થો તેના (શ્રોત્રેદ્રિયના) ^૧ વિષયહેતુભૂત શબ્દાકારે પરિણમ્યા થકા ગ્રહણ છે. તેઓ (તે
પદાર્થો), કદાચિત્ સ્થૂલસ્કંધપણાને પામતા થકા, કદાચિત્ સૂક્ષ્મત્વને (સૂક્ષ્મસ્કંધપણાને) પામતા
થકા અને કદાચિત્ પરમાણુપણાને પામતા થકા ઈદ્રિયો દ્વારા ગ્રહણતા હોય કે ન ગ્રહણતા હોય,
ઈદ્રિયો વડે ગ્રહણવાની યોગ્યતાનો (સદા) સદ્ભાવ હોવાથી 'મૂર્ત' કહેવાય છે.

સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણનો અભાવ જેનો સ્વભાવ છે એવો બાકીનો અન્ય સમસ્ત
પદાર્થસમૂહ ઈદ્રિયો વડે ગ્રહણવાની યોગ્યતાના અભાવને લીધે 'અમૂર્ત' કહેવાય છે.

તે બંને (-પૂર્વોક્ત બંને પ્રકારના પદાર્થો) ચિત્ત વડે ગ્રહણવાની યોગ્યતાના
સદ્ભાવવાળા છે; ચિત્ત-કે જે ^૨ અનિયત વિષયવાળું, ^૩ અપ્રાપ્યકારી અને મતિશ્રુતજ્ઞાનના
સાધનભૂત (-મતિજ્ઞાન તથા શ્રુતજ્ઞાનમાં નિમિત્તભૂત) છે તે-મૂર્ત તેમ જ અમૂર્તને ગ્રહણ કરે
છે (-જાણે છે). ૮૮.

આ રીતે ચૂલિકા સમાપ્ત થઈ.

૧. તે સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણસ્વભાવવાળા પદાર્થોને (અર્થાત્ પુદ્ગલોને) શ્રોત્રેદ્રિયના વિષય થવામાં
હેતુભૂત શબ્દાકારપરિણામ છે, તેથી તે પદાર્થો (પુદ્ગલો) શબ્દાકારે પરિણમ્યા થકા શ્રોત્રેદ્રિય દ્વારા
ગ્રહણ છે.
૨. અનિયત=અનિશ્ચિત. [જેમ પાંચ ઈન્દ્રિયોમાંની પ્રત્યેક ઈન્દ્રિયનો વિષય નિયત છે તેમ મનનો
વિષય નિયત નથી, અનિયત છે.]
૩. અપ્રાપ્યકારી=જેય વિષયોને સ્પર્શ્યા વિના કાર્ય કરનાર -જાણનાર. [મન અને ચક્ષુ અપ્રાપ્યકારી
છે, ચક્ષુ સિવાયની ચાર ઈન્દ્રિયો પ્રાપ્યકારી છે.]

અથ કાલદ્રવ્યવ્યાખ્યાનમ્ ।

**કાલો પરિણામભવો પરિણામો દ્રવ્યકાલસંભૂદો ।
દોષ્ઠં એસ સહાવો કાલો ધ્વણભંગુરો ણિયદો ॥ ૧૦૦ ॥**

**કાલઃ પરિણામભવઃ પરિણામો દ્રવ્યકાલસંભૂતઃ ।
દ્વયોરેષ સ્વભાવઃ કાલઃ ક્ષણભંગુરો નિયતઃ ॥ ૧૦૦ ॥**

વ્યવહારકાલસ્ય નિશ્ચયકાલસ્ય ચ સ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

તત્ર ક્રમાનુપાતી સમયાખ્યઃ પર્યાયો વ્યવહારકાલઃ, તદાધારભૂતં દ્રવ્યં નિશ્ચયકાલઃ ।
તત્ર વ્યવહારકાલો નિશ્ચયકાલપર્યાયરૂપોપિ જીવપુદ્ગલાનાં
પરિણામેનાવચ્છિદ્યમાનત્વાત્તત્પરિણામભવ ઇત્યુપગીયતે, જીવપુદ્ગલાનાં પરિણામસ્તુ
બહિરજ્ઞનિમિત્તભૂતદ્રવ્યકાલસદ્ભાવે સતિ સંભૂતત્વાદ્રવ્ય-કાલસંભૂત ઇત્યભિધીયતે । તત્રેદં
તાત્પર્ય-વ્યવહારકાલો જીવપુદ્ગલપરિણામેન નિશ્ચીયતે, નિશ્ચય-કાલસ્તુ તત્પરિણામાન્યથા-

હવે કાળદ્રવ્યનું વ્યાખ્યાન છે.

**પરિણામભવ છે કાળ, કાળપદાર્થભવ પરિણામ છે;
-આ છે સ્વભાવો ઉભયના; ક્ષણભંગી ને ધ્રુવ કાળ છે. ૧૦૦.**

અન્યાર્થઃ- [કાલઃ પરિણામભવઃ] કાળ પરિણામથી ઉત્પન્ન થાય છે (અર્થાત્
વ્યવહારકાળ જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામથી મપાય છે); [પરિણામઃ દ્રવ્યકાલસંભૂતઃ] પરિણામ
દ્રવ્યકાળથી ઉત્પન્ન થાય છે.-[દ્વયોઃ એષઃ સ્વભાવઃ] આ, બંનેનો સ્વભાવ છે. [કાલઃ ક્ષણભંગુરઃ
નિયતઃ] કાળ ક્ષણભંગુર તેમ જ નિત્ય છે.

ટીકાઃ- આ, વ્યવહારકાળ તથા નિશ્ચયકાળના સ્વરૂપનું કથન છે.

ત્યાં, 'સમય' નામનો જે ક્રમિક પર્યાય તે વ્યવહારકાળ છે; તેના આધારભૂત દ્રવ્ય તે
નિશ્ચયકાળ છે.

ત્યાં, વ્યવહારકાળ નિશ્ચયકાળના પર્યાયરૂપ હોવા છતાં જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામથી
મપાતો-જણાતો હોવાને લીધે 'જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામથી ઉત્પન્ન થતો' કહેવાય છે; અને
જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામ બહિરંગ-નિમિત્તભૂત દ્રવ્યકાળના સદ્ભાવમાં ઉત્પન્ન થતા હોવાને લીધે
'દ્રવ્યકાળથી ઉત્પન્ન થતા' કહેવાય છે. ત્યાં, તાત્પર્ય એ છે કે- વ્યવહારકાળ જીવ-પુદ્ગલોના
પરિણામ વડે નક્કી થાય છે; અને નિશ્ચયકાળ જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામથી અન્યથા અનુપપત્તિ
વડે (અર્થાત્ જીવ-પુદ્ગલોના

નુપપત્યેતિ । તત્ર ક્ષણભઙ્ગી વ્યવહારકાલઃ સૂક્ષ્મપર્યાયસ્ય તાવન્માત્રત્વાત્ , નિત્યો નિશ્ચયકાલઃ
સ્વગુણપર્યાયાધારદ્રવ્યત્વેન સર્વદૈવાવિનશ્વરત્વાદિતિ ॥ ૧૦૦ ॥

**કાલો ત્તિ ય વવદેસો સભાવપરુવગો હવદિ ણિઘ્નો ।
ઉપ્પણ્ણપ્પઘ્વંસી અવરો દીહંતરદ્વાઈ ॥ ૧૦૧ ॥**

**કાલ ઇતિ ચ વ્યપદેશઃ સદ્ભાવપ્રરૂપકો ભવતિ નિત્યઃ ।
ઉત્પન્નપ્રધ્વંસ્યપરો દીર્ઘાંતરસ્થાયી ॥ ૧૦૧ ॥**

નિત્યક્ષણિકત્વેન કાલવિભાગચ્છાપનમેતત્ ।

યો હિ દ્રવ્યવિશેષઃ ‘ અયં કાલઃ , અયં કાલઃ ’ ઇતિ સદા વ્યપદિશ્યતે સ ખલુ સ્વસ્ય
સદ્ભાવમાવેદયન્ ભવતિ નિત્યઃ । યસ્તુ પુનરુત્પન્નમાત્ર એવ પ્રધ્વંસ્યતે

પરિણામ બીજી રીતે નહિ બની શકતા હોવાથી) નક્કી થાય છે.

ત્યાં, વ્યવહારકાળ * ક્ષણભંગી છે, કારણ કે સૂક્ષ્મ પર્યાય એવડો જ માત્ર (-ક્ષણમાત્ર
જેવડો જ, સમયમાત્ર જેવડો જ) છે; નિશ્ચયકાળ નિત્ય છે, કારણ કે તે પોતાના ગુણ-પર્યાયોના
આધારભૂત દ્રવ્યપણે સદાય અવિનાશી તે. ૧૦૦.

**છે ‘ કાળ ’ સંજ્ઞા સત્પ્રરૂપક તેથી કાળ સુનિત્ય છે;
ઉત્પન્નધ્વંસી અન્ય જે તે દીર્ઘસ્થાયી પણ ઠરે. ૧૦૧.**

અન્યાર્થઃ- [કાલઃ ઇતિ ચ વ્યપદેશઃ] ‘ કાળ ’ એવો વ્યપદેશ [સદ્ભાવપ્રરૂપકઃ]
સદ્ભાવનો પ્રરૂપક છે તેથી [નિત્યઃ ભવતિ] કાળ (નિશ્ચયકાળ) નિત્ય છે. [ઉત્પન્નધ્વંસી
અપરઃ] ઉત્પન્નધ્વંસી એવો જે બીજો કાળ (અર્થાત્ ઉત્પન્ન થતાં વેંત જ નષ્ટ થનારો જે
વ્યવહારકાળ) તે [દીર્ઘાંતરસ્થાયી] (ક્ષણિક હોવા છતાં પ્રવાહઅપેક્ષાએ) દીર્ઘ સ્થિતિનો પણ
(કહેવાય) છે.

ટીકા:- કાળના ‘ નિત્ય ’ અને ‘ ક્ષણિક ’ એવા બે વિભાગનું આ કથન છે.

‘ આ કાળ છે, આ કાળ છે ’ એમ કરીને જે દ્રવ્યવિશેષનો સદા વ્યપદેશ (નિર્દેશ, કથન)
કરવામાં આવે છે, તે (દ્રવ્યવિશેષ અર્થાત્ નિશ્ચયકાળરૂપ ખાસ દ્રવ્ય) ખરેખર પોતાના
સદ્ભાવને જાહેર કરતું થકું નિત્ય છે; અને જે ઉત્પન્ન થતાં

* ક્ષણભંગી=ક્ષણે ક્ષણે નાશ પામનારો; પ્રતિસમય જેનો ધ્વંસ થાય છે એવો; ક્ષણભંગુર; ક્ષણિક.

૧૪૮]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

સ ખલુ તસ્યૈવ દ્રવ્યવિશેષસ્ય સમયાચ્ચયઃ પર્યાય ઇતિ । સ તૂત્સંગિતક્ષણભંગોઽપ્યુપદર્શિત-
સ્વસંતાનો નયબલાદીર્ઘાતરસ્થાય્યુપગીયમાનો ન દુષ્યતિ; તતો ન ખલ્વાવલિકાપલ્યોપમ-
સાગરોપમાદિવ્યવહારો વિપ્રતિષિધ્યતે । તદત્ર નિશ્ચયકાલો નિત્યઃ દ્રવ્યરૂપત્વાત્,
વ્યવહારકાલઃ ક્ષણિકઃ પર્યાયરૂપત્વાદિતિ ॥ ૧૦૧ ॥

**एदे कालागासा धम्माधम्मा य पुग्गला जीवा ।
लभन्ति द्रव्यसण्णं कालस्स दु णत्थि कायत्तं ॥ १०२ ॥**

**एते कालाकाशे धर्माधर्मो च पुद्गला जीवाः ।
लभन्ते द्रव्यसंज्ञां कालस्य तु नास्ति कायत्वम् ॥ १०२ ॥**

કાલસ્ય દ્રવ્યાસ્તિકાયત્વવિધિપ્રતિષેધવિધાનમેતત્ ।

યથા ખલુ જીવપુદ્ગલધર્માધર્માકાશાનિ સકલદ્રવ્યલક્ષણસદ્ભાવાદ્રવ્યવ્યપદેશ

વેત જ નષ્ટ થાય છે, તે (વ્યવહારકાળ) ખરેખર તે જ દ્રવ્યવિશેષનો 'સમય' નામનો પર્યાય છે. તે ક્ષણભંગી હોવા છતાં પણ પોતાની સંતતિને (પ્રવાહને) દર્શાવતો હોવાને લીધે તેને નયના બળથી 'લાંબા વખત સુધી ટકનારો' કહેવામાં દોષ નથી; તેથી આવલિકા, પલ્યોપમ, સાગરોપમ ઇત્યાદિ વ્યવહારનો નિષેધ કરવામાં આવતો નથી.

એ રીતે અહીં એમ કહ્યું કે-નિશ્ચયકાળ દ્રવ્યરૂપ હોવાથી નિત્ય છે, વ્યવહારકાળ પર્યાયરૂપ હોવાથી ક્ષણિક છે. ૧૦૧.

**आ ज्व, पुद्गल, काण, धर्म, अधर्म तेम ज नल विषे
छे 'द्रव्य' संज्ञा सर्वने, कायत्व छे नडि काणने १०२.**

अन्वयार्थः- [एते] आ [कालाकाशे] काण, आकाश [धर्माधर्मो] धर्म, अधर्म [पुद्गलाः] पुद्गलो [च] અને [जीवाः] જીવો (બધાં) [द्रव्यसंज्ञां लभन्ते] 'द्रव्य' संज्ञાને પામે છે; [कालस्य तु] પરંતુ કાળને [कायत्वम्] કાયપણું [न अस्ति] નથી.

टीका:- આ, કાળને દ્રવ્યપણાના વિધાનનું અને અસ્તિકાયપણાના નિષેધનું કથન છે (અર્થાત્ કાળને દ્રવ્યપણું છે પણ અસ્તિકાયપણું નથી એમ અહીં કહ્યું છે).

જેમ ખરેખર જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ અને આકાશને દ્રવ્યના સઘળાં લક્ષણોનો સદ્ભાવ હોવાથી તેઓ 'દ્રવ્ય' સંજ્ઞાને પામે છે, તેમ કાળ પણ (તેને દ્રવ્યના

ભાષ્ણિ ભવન્તિ , તથા કાલોઽપિ । ઇત્યેવં ષડ્ઢ્રવ્યાણિ । કિન્તુ યથા જીવપુદ્ગલધર્માધર્માકાશાનાં દ્વચાદિપ્રદેશલક્ષણત્વમસ્તિ અસ્તિકાયત્વં , ન તથા લોકાકાશપ્રદેશસંખ્યાનામપિ કાલાણૂનામેક-પ્રદેશત્વાદસ્ત્યસ્તિકાયત્વમ્ । અત એવ ચ પઞ્ચાસ્તિકાયપ્રકરણે ન હીહ મુખ્યત્વેનોપન્યસ્તઃ કાલઃ । જીવપુદ્ગલપરિણામાવચ્છિદ્યમાનપર્યાયત્વેન તત્પરિણામાન્યથાનુપપત્યાનુમીયમાનદ્રવ્યત્વેના-ત્રૈવાંતર્ભાવિતઃ ॥ ૧૦૨ ॥

-ઈતિ કાલદ્રવ્યવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

એવં પવયણસારં પંચત્થિયસંગહં વિયાણિત્તા ।

જો મુયદિ રાગદાસે સો ગાહદિ દુક્ખપરિમોક્ખં ॥ ૧૦૩ ॥

સઘણાં લક્ષણોનો સદ્ભાવ હોવાથી) ‘ દ્રવ્ય ’ સંજ્ઞાને પામે છે. એ પ્રમાણે છે દ્રવ્યો છે. પરંતુ જેમ જીવ, પુદ્ગલ, ધર્મ, અધર્મ અને આકાશને દ્વિ-આદિ પ્રદેશો જેનું લક્ષણ છે એવું અસ્તિકાયપણું છે, તેમ કાળાણુઓને-જોકે તેમની સંખ્યા લોકાકાશના પ્રદેશો જેટલી (અસંખ્ય) છે તોપણ-એકપ્રદેશીપણાને લીધે અસ્તિકાયપણું નથી. અને આમ હોવાથી જ (અર્થાત્ કાળ અસ્તિકાય નહિ હોવાથી જ) અહીં પંચાસ્તિકાયના પ્રકરણમાં મુખ્યપણે કાળનું કથન કરવામાં આવ્યું નથી; (પરંતુ) જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામ દ્વારા જે જણાય છે- મપાય છે એવા તેના પર્યાય હોવાથી તથા જીવ-પુદ્ગલોના પરિણામની અન્યથા અનુપપત્તિ દ્વારા જેનું અનુમાન થાય છે એવું તે દ્રવ્ય હોવાથી તેને અહીં અંતર્ભૂત કરવામાં આવ્યો છે. ૧૦૨

આ રીતે કાળદ્રવ્યનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

એ રીતે પ્રવચનસારરૂપ ‘ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ’ જાણીને

જે જીવ છોડે રાગદ્વેષ, લહે સકળદુખમોક્ષને. ૧૦૩.

૧. દ્વિ-આદિ=બે અથવા વધારે; બેથી માંડીને અનંત પર્યંત.

૨. અંતર્ભૂત કરવું=અંદર સમાવી લેવું સમાવિષ્ટ કરવું; સમાવેશ કરવો (આ ‘ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ’ નામના શાસ્ત્રમાં કાળનું મુખ્યપણે વર્ણન નથી, પાંચ અસ્તિકાયોનું મુખ્યપણે વર્ણન છે. ત્યાં જીવાસ્તિકાય અને પુદ્ગલાસ્તિકાયના પરિણામોનું વર્ણન કરતાં, તે પરિણામો દ્વારા જેના પરિણામો જણાય છે- મપાય છે તે પદાર્થને (કાળને) તથા તે પરિણામોની અન્યથા અનુપપત્તિ દ્વારા જેનું અનુમાન થાય છે તે પદાર્થને (કાળને) ગૌણપણે વર્ણવવો ઉચિત છે એમ ગણીને અહીં પંચાસ્તિકાયપ્રકરણની અંદર ગૌણપણે કાળના વર્ણનનો સમાવેશ કરવામાં આવ્યો છે.]

एवं प्रवचनसारं पञ्चास्तिकायसंग्रहं विज्ञाय ।
यो मुञ्चति रागद्वेषौ स गहते दुःखपरिमोक्षम् ॥ १०३ ॥

તદવબોધફલપુરસ્સરઃ પઞ્ચાસ્તિકાયવ્યાખ્યોપસંહારોઽયમ્ ।

ન ખલુ કાલકલિતપઞ્ચાસ્તિકાયેભ્યોઽન્યત્ કિમપિ સકલેનાપિ પ્રવચનેન પ્રતિપાદ્યતે । તતઃ પ્રવચનસાર એવાયં પઞ્ચાસ્તિકાયસંગ્રહઃ । યો હિ નામામું સમસ્તવસ્તુતત્વાભિધાયિનમર્થતોઽર્થિતયાવબુધ્યાત્રૈવ જીવાસ્તિકાયાંતર્ગતમાત્માનં સ્વરૂપેનાત્યંતવિશુદ્ધચૈતન્યસ્વભાવં નિશ્ચિત્ય પર- સ્પરકાર્યકારણીભૂતાનાદિરાગદ્વેષપરિણામકર્મબંધસંતતિ-

અન્યાર્થઃ:- [એવમ્] એ પ્રમાણે [પ્રવચનસારં] પ્રવચનના સારભૂત [પઞ્ચાસ્તિકાયસંગ્રહં] ‘ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ’ ને [વિજ્ઞાય] જાણીને [યઃ] જે [રાગદ્વેષૌ] રાગદ્વેષને [મુચ્ચતિ] છોડે છે, [સઃ] તે [દુઃખપરિમોક્ષમ્ ગાહતે] દુઃખથી પરિમુક્ત થાય છે.

ટીકા:- અહીં પંચાસ્તિકાયના અવબોધનું ફળ કહીને પંચાસ્તિકાયના વ્યાખ્યાનનો ઉપસંહાર કરવામાં આવ્યો છે.

ખરેખર સઘળુંય (દ્વાદશાંગરૂપે વિસ્તીર્ણ) પ્રવચન કાળ સહિત પંચાસ્તિકાયથી અન્ય કાંઈ પણ પ્રતિપાદિત કરતું નથી; તેથી પ્રવચનનો સાર જ આ ‘ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ’ છે. જે પુરુષ ખરેખર સમસ્તવસ્તુતત્વના કહેનારા આ ‘ પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ’ ને ^૧અર્થતઃ ^૨અર્થીપણે જાણીને, એમાં જ કહેલા જીવાસ્તિકાયને વિષે ^૩અંતર્ગત રહેલા પોતાને (નિજ આત્માને) સ્વરૂપે અત્યંત વિશુદ્ધ ચૈતન્યસ્વભાવવાળો નિશ્ચિત કરીને ^૪પરસ્પર કાર્યકારણભૂત એવા અનાદિ રાગદ્વેષપરિણામ

૧. અર્થત=અર્થ પ્રમાણે; વાચ્યને અનુલક્ષીને; વાચ્યસાપેક્ષ; વાસ્તવિક રીતે.

૨. અર્થીપણે=ગરજીપણે; યાચકપણે; સેવકપણે; કાંઈક પ્રાપ્ત કરવાના પ્રયોજનથી (અર્થાત્ હિતપ્રાપ્તિના હેતુથી).

૩. જીવાસ્તિકાયની અંદર પોતે (નિજ આત્મા) સમાઈ જાય છે, તેથી જેવું જીવાસ્તિકાયનું સ્વરૂપ વર્ણવવામાં આવ્યું છે તેવું જ પોતાનું સ્વરૂપ છે અર્થાત્ પોતે પણ સ્વરૂપથી અત્યંત વિશુદ્ધ ચૈતન્યસ્વભાવવાળો છે.

૪. રાગદ્વેષપરિણામ અને કર્મબંધ અનાદિ કાળથી એકબીજાને કાર્યકારણરૂપ છે.

૧૫૨]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

**જ્ઞાત્વૈતદર્થ તદનુગમનોઘતો નિહતમોહઃ ।
પ્રશમિતરાગદ્વેષો ભવતિ હતપરાપરો જીવઃ ॥ ૧૦૪ ॥**

દુઃખવિમોક્ષકરણક્રમાખ્યાનમેતત્ ।

એતસ્ય શાસ્ત્રસ્યાર્થભૂતં શુદ્ધચૈતન્યસ્વભાવ માત્માનં કશ્ચિજ્જીવસ્તાવજ્જાનીતે । તતસ્તમે-વાનુગંતુમુદ્યમતે । તતોઽસ્ય ક્ષીયતે દષ્ટિમોહઃ । તતઃ સ્વરૂપપરિચયાદુન્મજ્જતિ જ્ઞાનજ્યોતિઃ । તતો રાગદ્વેષૌ પ્રશામ્યતઃ । તતઃ ઉત્તરઃ પૂર્વશ્ચ બંધો વિનશ્યતિ । તતઃ પુનર્બંધહેતુત્વાભાવાત્ સ્વરૂપસ્થો નિત્યં પ્રતપતીતિ ॥ ૧૦૪ ॥

इति समयव्याख्यायामंतर्नीतषड्द्रव्यपञ्चास्तिकायवर्णनः प्रथमः श्रुतस्कंधः समाप्तः ॥

૧ ॥

અન્યયાર્થઃ- [જીવઃ] જીવ [એતદ્ અર્થ જ્ઞાત્વા] આ અર્થને જાણીને (-આ શાસ્ત્રના અર્થભૂત શુદ્ધાત્માને જાણીને), [તદનુગમનોઘતઃ] તેને અનુસરવાનો ઉદ્યમ કરતો થકો [નિહતમોહઃ] હતમોહ થઈને (-જેને દર્શનમોહનો ક્ષય થયો હોય એવો થઈને), [પ્રશમિતરાગદ્વેષઃ] રાગદ્વેષને પ્રશમિત-નિવૃત્ત કરીને, [હતપરાપરઃ ભવતિ] ઉત્તર અને પૂર્વ બંધનો જેને નાશ થયો છે એવો થાય છે.

ટીકા:- આ, દુઃખથી વિમુક્ત થવાના ક્રમનું કથન છે.

પ્રથમ, કોઈ જીવ આ શાસ્ત્રના અર્થભૂત શુદ્ધચૈતન્યસ્વભાવવાળા (નિજ) આત્માને જાણે છે; તેથી (પછી) તેને જ અનુસરવાનો ઉદ્યમ કરે છે; તેથી તેને દષ્ટિમોહનો ક્ષય થાય છે; તેથી સ્વરૂપના પરિચયને લીધે જ્ઞાનજ્યોતિ પ્રગટ થાય છે; તેથી રાગદ્વેષ પ્રશમી જાય છે-નિવૃત્ત થાય છે; તેથી ઉત્તર અને પૂર્વ (-પછીનો અને પહેલાંનો) બંધ વિનાશ પામે છે; તેથી ફરીને બંધ થવાના હેતુપણાનો અભાવ હોવાથી સ્વરૂપસ્થપણે સદા પ્રતપે છે-પ્રતાપવંત વર્તે છે (અર્થાત્ તે જીવ સદાય સ્વરૂપસ્થિત રહી પરમાનંદજ્ઞાનાદિરૂપે પરિણમે છે). ૧૦૪.

આ રીતે (શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ શાસ્ત્રની શ્રીમદ્ અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવવિરચિત) સમયવ્યાખ્યા નામની ટીકામાં ષડ્દ્રવ્યપંચાસ્તિકાયવર્ણન નામનો પ્રથમ શ્રુતસ્કંધ સમાપ્ત થયો.

૧૫૪]

પંચાસ્તિકાવ્યસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

**અભિવંદ્ય શિરસા અપુનર્ભવકારણં મહાવીરમ્ ।
તેષાં પદાર્થભજ્ઞં માર્ગં મોક્ષસ્ય વક્ષ્યામિ ॥ ૧૦૫ ॥**

આપ્તસ્તુતિપુરસ્સરા પ્રતિજ્ઞેયમ્ ।

અમુના હિ પ્રવર્તમાનમહાધર્મતીર્થસ્ય મૂલકર્તૃત્વેનાપુનર્ભવકારણસ્ય ભગવતઃ પરમભટ્ટારક-મહાદેવાધિદેવશ્રીવર્ધ્વમાનસ્વામિનઃ સિદ્ધિનિબંધનભૂતાં ભાવસ્તુતિમાસૂત્ર્ય, કાલકલિતપન્ચાસ્તિ-કાયાનાં પદાર્થવિકલ્પો મોક્ષસ્ય માર્ગશ્ચ વક્તવ્યત્વેન પ્રતિજ્ઞાત ઇતિ ॥ ૧૦૫ ॥

**સમ્મત્તણાણજુત્તં ચારિત્તં રાગદોસપરિહીણં ।
મોક્ષસ્સ હવદિ મગ્ગો ભવ્વાણં લલ્લબુદ્ધીણં ॥ ૧૦૬ ॥**

અન્યાર્થ:- [અપુનર્ભવકારણં] અપુનર્ભવના કારણ [મહાવીરમ્] શ્રી મહાવીરને [શિરસા અભિવંદ્ય] શિરસા વંદન કરીને, [તેષાં પદાર્થભજ્ઞં] તેમનો પદાર્થભેદ (-કાળ સહિત પંચાસ્તિકાવ્યનો નવ પદાર્થરૂપ ભેદ) તથા [મોક્ષસ્ય માર્ગ] મોક્ષનો માર્ગ [વક્ષ્યામિ] કહીશ.

ટીકા:- આ, આપ્તની સ્તુતિપૂર્વક પ્રતિજ્ઞા છે.

પ્રવર્તમાન મહાધર્મતીર્થના મૂળ કર્તા તરીકે જેઓ *અપુનર્ભવના કારણ છે એવા ભગવાન, પરમ ભટ્ટારક, મહાદેવાધિદેવ શ્રી વર્ધમાનસ્વામીની, સિદ્ધત્વના નિમિત્તભૂત ભાવસ્તુતિ કરીને, કાળ સહિત પંચાસ્તિકાવ્યનો પદાર્થભેદ (અર્થાત્ છ દ્રવ્યોનો નવ પદાર્થરૂપ ભેદ) તથા મોક્ષનો માર્ગ કહેવાની આ ગાથાસૂત્રમાં પ્રતિજ્ઞા કરવામાં આવી છે. ૧૦૫.

**સમ્યક્ત્વજ્ઞાન સમેત ચારિત રાગદ્વેષવિહીન જે,
તે હોય છે નિર્વાણમારગ લલ્લબુદ્ધિ ભવ્યને. ૧૦૬.**

* અપુનર્ભવ = મોક્ષ. [પરમ પૂજ્ય ભગવાન શ્રી વર્ધમાનસ્વામી, હાલમાં પ્રવર્તતું જે રત્નત્રયાત્મક મહાધર્મતીર્થ તેના મૂળ પ્રતિપાદક હોવાથી, મોક્ષસુખરૂપી સુધારસના પિપાસુ ભવ્યોને મોક્ષના નિમિત્તભૂત છે.]

**સમ્યક્ત્વજ્ઞાનયુક્તં ચારિત્રં રાગદ્વેષપરિહીણમ્ ।
મોક્ષસ્ય ભવતિ માર્ગો ભવ્યાનાં લબ્ધબુદ્ધીનામ્ ॥ ૧૦૬ ॥**

મોક્ષમાર્ગસ્યૈવ તાવત્સૂચનેયમ્ ।

સમ્યક્ત્વજ્ઞાનયુક્તમેવ નાસમ્યક્ત્વજ્ઞાનયુક્તં, ચારિત્રમેવ નાચારિત્રં, રાગદ્વેષપરિહીણમેવ ન રાગદ્વેષપરિહીણમ્, મોક્ષસ્યૈવ ન ભાવતો બંધસ્ય, માર્ગ એવ નામાર્ગઃ, ભવ્યાનામેવ નાભવ્યાનાં, લબ્ધબુદ્ધીનામેવ નાલબ્ધબુદ્ધીનાં, ક્ષીણકષાયત્વે ભવત્યેવ ન કષાયસહિતત્વેભવતીત્યષ્ટધા નિયમોઽત્ર દ્રષ્ટવ્યઃ ॥ ૧૦૬ ॥

અન્યથાર્થઃ- [સમ્યક્ત્વજ્ઞાનયુક્તં] સમ્યક્ત્વ અને જ્ઞાનથી સંયુક્ત એવું [ચારિત્રં] ચારિત્ર-[રાગદ્વેષપરિહીણમ્] કે જે રાગદ્વેષથી રહિત હોય તે, [લબ્ધબુદ્ધીનામ્] લબ્ધબુદ્ધિ [ભવ્યાનાં] ભવ્યજીવોને [મોક્ષસ્ય માર્ગઃ] મોક્ષનો માર્ગ [ભવતિ] હોય છે.

ટીકા:- પ્રથમ, મોક્ષમાર્ગની જ આ સૂચના છે.

સમ્યક્ત્વ અને જ્ઞાનથી યુક્ત જ-નહિ કે અસમ્યક્ત્વ અને અજ્ઞાનથી યુક્ત, ચારિત્ર જ-નહિ કે અચારિત્ર, રાગદ્વેષ રહિત હોય એવું જ (ચારિત્ર)-નહિ કે રાગદ્વેષ સહિત હોય એવું, મોક્ષનો જ-^૧ભાવતઃ નહિ કે બંધનો, માર્ગ જ-નહિ કે અમાર્ગ, ભવ્યોને જ-નહિ કે અભવ્યોને, ^૨લબ્ધબુદ્ધિઓને જ-નહિ કે અલબ્ધબુદ્ધિઓને, ^૩ક્ષીણકષાયપણામાં જ હોય છે-નહિ કે કષાયસહિતપણામાં હોય છે. આમ આઠ પ્રકારે નિયમ અહીં દેખવો (અર્થાત્ આ ગાથામાં ઉપરોક્ત આઠ પ્રકારે નિયમ કહ્યો છે એમ સમજવું). ૧૦૬.

૧. ભાવતઃ = ભાવ અનુસાર; આશય અનુસાર. (‘મોક્ષનો’ કહેતાં જ ‘બંધનો નહિ’ એવો ભાવ અર્થાત્ આશય સ્પષ્ટ સમજાય છે.)
૨. લબ્ધબુદ્ધિ = જેમણે બુદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી હોય એવા.
૩. ક્ષીણકષાયપણામાં જ = ક્ષીણકષાયપણું હોતાં જ; ક્ષીણકષાયપણું હોય ત્યારે જ. [સમ્યક્ત્વજ્ઞાનયુક્ત ચારિત્ર-કે જે રાગદ્વેષરહિત હોય તે, લબ્ધબુદ્ધિ ભવ્યજીવોને, ક્ષીણકષાયપણું હોતાં જ, મોક્ષનો માર્ગ હોય છે.]

**સમ્મત્તં સદ્દહણં ભાવાણં તેસિમધિગમો ણાણં ।
ચારિત્તં સમભાવો વિસયેસુ વિરુદ્ધમર્ગાણં ॥ ૧૦૭ ॥**

**સમ્યક્ત્વં શ્રદ્ધાનં ભાવાનાં તેષામધિગમો જ્ઞાનમ્ ।
ચારિત્રં સમભાવો વિષયેષુ વિરુદ્ધમાર્ગાણામ્ ॥ ૧૦૭ ॥**

સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણાં સૂચનેયમ્ ।

ભાવા: ખલુ કાલકલિતપચ્ચાસ્તિકાયવિકલ્પરૂપા નવ પદાર્થા:। તેષાં મિથ્યાદર્શનોદયા-વાદિતાશ્રદ્ધાનાભાવસ્વભાવં ભાવાંતરં શ્રદ્ધાનં સમ્યગ્દર્શનં, શુદ્ધચૈતન્યરૂપાત્મ-

**‘ભાવો’ તણી શ્રદ્ધા સુદર્શન, બોધ તેનો જ્ઞાન છે,
વધુ રૂઢ માર્ગ થતાં વિષયમાં સામ્ય તે ચારિત્ર છે. ૧૦૭.**

અન્યાર્થ:- [ભાવાનાં] ભાવોનું (-નવ પદાર્થોનું) [શ્રદ્ધાનં] શ્રદ્ધાન [સમ્યક્ત્વં] તે સમ્યક્ત્વ છે; [તેષામ્ અધિગમ:] તેમનો અવબોધ [જ્ઞાનમ્] તે જ્ઞાન છે; [વિરુદ્ધમાર્ગાણામ્] (નિજ તત્ત્વમાં) જેમનો માર્ગ વિશેષ રૂઢ થયો છે તેમને [વિષયેષુ] વિષયો પ્રત્યે વર્તતો [સમભાવ:] સમભાવ [ચારિત્રમ્] તે ચારિત્ર છે.

ટીકા:- આ, સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રની સૂચના છે.

કાળ સહિત પંચાસ્તિકાયના ભેદરૂપ નવ પદાર્થો તે ખરેખર ‘ભાવો’ છે. તે ‘ભાવો’નું મિથ્યાદર્શનના ઉદયથી પ્રાપ્ત થતું જે અશ્રદ્ધાન તેના અભાવસ્વભાવવાળો જે ^૧ભાવાંતર-શ્રદ્ધાન (અર્થાત્ નવ પદાર્થોનું શ્રદ્ધાન), તે સમ્યગ્દર્શન છે-કે જે (સમ્યગ્દર્શન) શુદ્ધચૈતન્યરૂપ આત્મતત્ત્વના ^૨વિનિશ્ચયનું બીજ છે. ^૩નૌકાગમનના

૧. ભાવાંતર = ભાવવિશેષ; ખાસ ભાવ; બીજો ભાવ; જુદો ભાવ. [નવ પદાર્થોના અશ્રદ્ધાનનો અભાવ જેનો સ્વભાવ છે એવો ભાવાંતર (-નવ પદાર્થોના શ્રદ્ધાનરૂપ ભાવ) તે સમ્યગ્દર્શન છે.]
૨. વિનિશ્ચય = નિશ્ચય; દૃઢ નિશ્ચય.
૩. જેવી રીતે નાવમાં બેઠેલા કોઈ મનુષ્યને નાવની ગતિના સંસ્કારવશ, પદાર્થો વિપરીત સ્વરૂપે સમજાય છે (અર્થાત્ પોતે ગતિમાં હોવા છતાં સ્થિર હોય એમ સમજાય છે અને વૃક્ષ, પર્વત વગેરે સ્થિર હોવા છતાં ગતિમાં હોય એમ સમજાય છે), તેવી રીતે જીવને મિથ્યાદર્શનના ઉદયવશ નવ પદાર્થો વિપરીત સ્વરૂપે સમજાય છે.

તત્ત્વવિનિશ્ચયબીજમ્ । તેષામેવ મિથ્યાદર્શનોદયાન્નૌયાનસંસ્કારાદિ*
સ્વરૂપવિપર્યયેનાધ્યવસીય-માનાનાં તન્નિવૃત્તૌ સમજ્ઞસાધ્યવસાયઃ સમ્યગ્જ્ઞાનં,
મનાગ્જ્ઞાનચેતનાપ્રધાનાત્મતત્ત્વોપલંભબીજમ્ । સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનસન્નિધાનાદમાર્ગેભ્યઃ સમગ્રેભ્યઃ
પરિચ્યુત્ય સ્વતત્ત્વે વિશેષેણ રૂઢમાર્ગાણાં સતા-મિન્દ્રિયાનિન્દ્રિયવિષયભૂતેષ્વર્થેષુ
રાગદ્વેષપૂર્વકવિકારાભાવાન્નિર્વિકારાવબોધસ્વભાવઃ સમભાવશ્ચારિત્રં,
તદાત્વાયતિરમણીયમનણીયસોઽપુનર્ભવસૌખ્યસ્યૈકબીજમ્ । इत्येष त्रिलक्षणो मोक्षमार्गः
पुरस्ता-न्निश्चयव्यवहाराभ्यां व्याख्यास्यते । इह तु सम्यग्दर्शनज्ञानयोर्विषयभूतानां
नवपदार्थानामु-पोद्धातहेतुत्वेन सूचित इति ॥ १०७ ॥

સંસ્કારની માફક મિથ્યાદર્શનના ઉદયને લીધે જેઓ સ્વરૂપવિપર્યયપૂર્વક અધ્યવસિત થાય છે (અર્થાત્ વિપરીત સ્વરૂપે સમજાય છે-ભાસે છે) એવા તે 'ભાવો'નો જ (-નવ પદાર્થોનો જ), મિથ્યાદર્શનના ઉદયની નિવૃત્તિ હોતાં, જે સમ્યક્ અધ્યવસાય (સત્ય સમજણ, યથાર્થ અવભાસ, સાચો અવબોધ) થવો, તે સમ્યગ્જ્ઞાન છે-કે જે (સમ્યગ્જ્ઞાન) કાંઈક અંશે જ્ઞાનચેતનાપ્રધાન આત્મતત્ત્વની ઉપલબ્ધિનું (અનુભૂતિનું) બીજ છે. સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્જ્ઞાનના સદ્ભાવને લીધે સમસ્ત અમાર્ગોથી છૂટીને જેઓ સ્વતત્ત્વમાં વિશેષપણે રૂઢ માર્ગવાળા થયા છે તેમને ઈન્દ્રિય અને મનના વિષયભૂત પદાર્થો પ્રત્યે રાગદ્વેષપૂર્વક વિકારના અભાવને લીધે જે નિર્વિકારજ્ઞાનસ્વભાવવાળો સમભાવ હોય છે, તે ચારિત્ર છે-કે જે (ચારિત્ર) તે કાળે અને આગામી કાળે રમણીય છે અને અપુનર્ભવના (મોક્ષના) મહા સૌખ્યનું એક બીજ છે.

-આવા આ ત્રિલક્ષણ (સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રાત્મક) મોક્ષમાર્ગનું આગળ નિશ્ચય અને વ્યવહારથી વ્યાખ્યાન કરવામાં આવશે. અહીં તો સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્જ્ઞાનના વિષયભૂત નવ પદાર્થોના ઉપોદ્ઘાતના હેતુ તરીકે તેનું સૂચન કરવામાં આવ્યું છે. ૧૦૭.

* અહીં 'સંસ્કારાદિ'ને બદલે ઘણું કરીને 'સંસ્કારાદિવ' હોવું જોઈએ એમ લાગે છે.

૧. રૂઢ = રીઢો; પાકો; પરિચયથી દઢ થયેલો. (સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્જ્ઞાનને લીધે જેમનો સ્વતત્ત્વગત માર્ગ વિશેષ રૂઢ થયો છે તેમને ઈન્દ્રિયમનના વિષયો પ્રત્યે રાગદ્વેષના અભાવને લીધે વર્તતો નિર્વિકારજ્ઞાનસ્વભાવી સમભાવ તે ચારિત્ર છે).

૨. ઉપોદ્ઘાત = પ્રસ્તાવના [સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર મોક્ષમાર્ગ છે. મોક્ષમાર્ગનાં પ્રથમનાં બે અંગ જે સમ્યગ્દર્શન અને સમ્યગ્જ્ઞાન તેમના વિષયો નવ પદાર્થ છે; તેથી હવેની ગાથાઓમાં નવ પદાર્થનું

૧૫૮]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

**જીવાજીવા ભાવા પુણ્યં પાપં ચ આસવં તેસિં ।
સંવરણં ણિજ્જરણં બંધો મોક્ષો ય તે અઢ્ઢા ॥ ૧૦૮ ॥**

**જીવાજીવૌ ભાવો પુણ્યં પાપં ચાસ્રવસ્તયોઃ ।
સંવરનિર્જરબંધા મોક્ષશ્ચ તે અર્થાઃ ॥ ૧૦૮ ॥**

પદાર્થાનાં નામસ્વરૂપાભિધાનમેતત્ ।

જીવઃ, અજીવઃ, પુણ્યં, પાપં, આસ્રવઃ, સંવરઃ, નિર્જરા, બંધઃ, મોક્ષ इति નવપદાર્થાનાં નામાનિ । તત્ર ચૈતન્યલક્ષણો જીવાસ્તિક એવેહ જીવઃ । ચૈતન્યાભાવલક્ષણોઽજીવઃ । સ પચ્છઘા પૂર્વોક્ત એવ-પુદ્ગલાસ્તિકઃ, ધર્માસ્તિકઃ, અધર્માસ્તિકઃ, આકાશાસ્તિકઃ, કાલદ્રવ્યચ્ચેતિ । ઇમૌ હિ જીવાજીવૌ પૃથગ્મૂતાસ્તિત્વનિર્વૃત્તત્વેન

**બે ભાવ-જીવ અજીવ, તદ્ગત પુણ્ય તેમ જ પાપ ને
આસ્રવ, સંવર, નિર્જરા, વળી બંધ, મોક્ષ-પદાર્થ છે. ૧૦૮.**

અન્યાર્થઃ- [જીવાજીવૌ ભાવૌ] જીવ અને અજીવ-બે ભાવો (અર્થાત્ મૂળ પદાર્થો) તથા [તયોઃ] તે બેનાં [પુણ્યં] પુણ્ય, [પાપં ચ] પાપ, [આસ્રવઃ] આસ્રવ, [સંવરનિર્જરબંધાઃ] સંવર, નિર્જરા, બંધ [ચ] ને [મોક્ષઃ] મોક્ષ-[તે અર્થાઃ ભવન્તિ] એ (નવ) પદાર્થો છે.

ટીકા:- આ, પદાર્થોનાં નામ અને સ્વરૂપનું કથન છે.

જીવ, અજીવ, પુણ્ય, પાપ, આસ્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ, મોક્ષ-એ પ્રમાણે નવ પદાર્થોનાં નામ છે.

તેમાં, ચૈતન્ય જેનું લક્ષણ છે એવો જીવાસ્તિક જ (-જીવાસ્તિકાય જ) અહીં જીવ છે. ચૈતન્યનો અભાવ જેનું લક્ષણ છે તે અજીવ છે; તે (અજીવ) પાંચ પ્રકારે પૂર્વે કહેલ જ છે- પુદ્ગલાસ્તિક, ધર્માસ્તિક, અધર્માસ્તિક, આકાશાસ્તિક અને કાલદ્રવ્ય. આ જીવ અને અજીવ (બંને) પૃથક્ અસ્તિત્વ વડે નિષ્પન્ન હોવાથી ભિન્ન જેમના સ્વભાવ છે એવા (બે) મૂળ પદાર્થો છે.

વ્યાખ્યાન કરવામાં આવે છે. મોક્ષમાર્ગનું વિસ્તૃત વ્યાખ્યાન આગળ ઉપર કરવામાં આવશે. અહીં તો નવ પદાર્થના વ્યાખ્યાનની પ્રસ્તાવનાના હેતુ તરીકે તેનું માત્ર સૂચન કરવામાં આવ્યું છે.]

મિન્નસ્વભાવભૂતૌ મૂલપદાર્થૌ। જીવપુદ્ગલસંયોગપરિણામનિર્વૃત્તાઃ સપ્તાન્યે પદાર્થાઃ। શુભપરિણામો જીવસ્ય, તન્નિમિત્તઃ કર્મપરિણામઃ પુદ્ગલાનાઞ્ચ પુણ્યમ્। અશુભપરિણામો જીવસ્ય, તન્નિમિત્તઃ કર્મપરિણામઃ પુદ્ગલાનાઞ્ચ પાપમ્। મોહરાગદ્વેષપરિણામો જીવસ્ય, તન્નિમિત્તઃ કર્મપરિણામો યોગદ્વારેણ પ્રવિશતાં પુદ્ગલાનાઞ્ચાસ્રવઃ। મોહરાગદ્વેષપરિણામનિરોધો જીવસ્ય, તન્નિમિત્તઃ કર્મપરિણામનિરોધો યોગદ્વારેણ પ્રવિશતાં પુદ્ગલાનાઞ્ચ સંવરઃ। કર્મવીર્યશાતનસમર્થો બહિરજ્ઞાંતરજ્ઞતપોભિર્બૃહિત-શુદ્ધોપયોગો જીવસ્ય, તદનુભાવનીરસીભૂતાનામેકદેશસંક્ષયઃ સમુપાત્તકર્મપુદ્ગલાનાઞ્ચ નિર્જરા। મોહરાગદ્વેષસ્નિગ્ધપરિણામો જીવસ્ય, તન્નિમિત્તેન કર્મત્વપરિણતાનાં જીવેન સહાન્યોન્યસંમૂર્છનં પુદ્ગલાનાઞ્ચ બંધઃ। અત્યંતશુદ્ધાત્મોપલમ્બો જીવસ્ય, જીવેન સહાત્યંત-

જીવ અને પુદ્ગલના સંયોગપરિણામથી નીપજતા સાત બીજા પદાર્થો છે. (તેમનું સંક્ષિપ્ત સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે છે:-) જીવના શુભ પરિણામ (તે પુણ્ય છે) તેમ જ તે (શુભ પરિણામ) જેનું નિમિત્ત છે એવા પુદ્ગલોના કર્મપરિણામ (-શુભકર્મરૂપ પરિણામ) તે પુણ્ય છે. જીવના અશુભ પરિણામ (તે પાપ છે) તેમ જ તે (અશુભ પરિણામ) જેનું નિમિત્ત છે એવા પુદ્ગલોના કર્મપરિણામ (-અશુભકર્મરૂપ પરિણામ) તે પાપ છે. જીવના મોહરાગદ્વેષરૂપ પરિણામ (તે આસ્રવ છે) તેમ જ તે (મોહરાગદ્વેષરૂપ પરિણામ) જેનું નિમિત્ત છે એવા જે યોગદ્વારા પ્રવેશતાં પુદ્ગલોના કર્મપરિણામ તે આસ્રવ છે. જીવના મોહરાગદ્વેષરૂપ પરિણામનો નિરોધ (તે સંવર છે) તેમ જ તે (મોહરાગદ્વેષરૂપ પરિણામનો નિરોધ) જેનું નિમિત્ત છે એવો જે યોગદ્વારા પ્રવેશતાં પુદ્ગલોના કર્મપરિણામનો નિરોધ તે સંવર છે. કર્મના વીર્યનું (-કર્મની શક્તિનું) ^૧શાતન કરવામાં સમર્થ એવો જે બહિરંગ અને અંતરંગ (બાર પ્રકારનાં) તપો વડે વૃદ્ધિ પામેલો જીવનો શુદ્ધોપયોગ (તે નિર્જરા છે) તેમ જ તેના પ્રભાવથી (-વૃદ્ધિ પામેલા શુદ્ધોપયોગના નિમિત્તથી) નીરસ થયેલાં એવાં ઉપાર્જિત કર્મપુદ્ગલોનો એકદેશ ^૨સંક્ષય તે નિર્જરા છે. જીવના, મોહરાગદ્વેષ વડે સ્નિગ્ધ પરિણામ (તે બંધ છે) તેમ જ તેના (-સ્નિગ્ધ પરિણામના) નિમિત્તથી કર્મપણે પરિણત પુદ્ગલોનું જીવની સાથે અન્યોન્ય અવગાહન (-વિશિષ્ટ શક્તિ સહિત એકક્ષેત્રાવગાહસંબંધ) તે બંધ છે. જીવની અત્યંત શુદ્ધ આત્મોપલબ્ધિ (તે મોક્ષ છે) તેમ જ કર્મપુદ્ગલોનો જીવથી અત્યંત વિશ્લેષ (વિયોગ) તે

૧. શાતન કરવું = પાતળું કરવું; ઢીન કરવું; ક્ષીણ કરવું; નષ્ટ કરવું.

૨. સંક્ષય = સમ્યક્ પ્રકારે ક્ષય.

૧૬૦]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

વિશ્લેષઃ કર્મપુદ્ગલાનાં ચ મોક્ષ ઇતિ ॥ ૧૦૮ ॥

અથ જીવપદાર્થનાં વ્યાખ્યાનં પ્રપન્ચયતિ ।

**જીવા સંસારસ્થા ણિવ્વાદા ચેદનાપગા દુવિહા ।
ઉવઓગલક્ષણા વિ ચ દેહાદેહપ્પવીચારા ॥ ૧૦૯ ॥**

**જીવાઃ સંસારસ્થા નિર્વૃત્તાઃ ચેતનાત્મકા દ્વિવિધાઃ ।
ઉપયોગલક્ષણા અપિ ચ દેહાદેહપ્રવીચારાઃ ॥ ૧૦૯ ॥**

જીવસ્યરૂપોદ્દેશોઽયમ્ ।

જીવાઃ હિ દ્વિવિધાઃ, સંસારસ્થા અશુદ્ધા નિર્વૃત્તાઃ શુદ્ધાશ્ચ । તે ખલૂભયેઽપિ ચેતના-
સ્વભાવાઃ, ચેતનાપરિણામલક્ષણેનોપયોગેન લક્ષણીયાઃ । તત્ર સંસારસ્થા દેહપ્રવીચારાઃ, નિર્વૃત્તા
અદેહપ્રવીચારા ઇતિ ॥ ૧૦૯ ॥

મોક્ષ છે. ૧૦૮.

હવે જીવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન વિસ્તારથી કરવામાં આવે છે.

**જીવો દ્વિવિધ-સંસારી, સિદ્ધો; ચેતનાત્મક ઉભય છે;
ઉપયોગલક્ષણ ઉભય; એક સદેહ, એક અદેહ છે. ૧૦૯.**

અન્યથાર્થઃ- [જીવાઃ દ્વિવિધાઃ] જીવો બે પ્રકારના છે; [સંસારસ્થાઃ નિર્વૃત્તાઃ]
સંસારી અને સિદ્ધ. [ચેતનાત્મકાઃ] તેઓ ચેતનાત્મક (-ચેતનાસ્વભાવવાળા) [અપિ ચ] તેમ
જ [ઉપયોગલક્ષણાઃ] ઉપયોગલક્ષણવાળા છે. [દેહાદેહપ્રવીચારાઃ] સંસારી જીવો દેહમાં વર્તનારા
અર્થાત્ દેહસંહિત છે અને સિદ્ધ જીવો દેહમાં નહિ વર્તનારા અર્થાત્ દેહરહિત છે.

ટીકાઃ- આ, જીવના સ્વરૂપનું કથન છે.

જીવો બે પ્રકારના છે: (૧) સંસારી અર્થાત્ અશુદ્ધ, અને (૨) સિદ્ધ અર્થાત્ શુદ્ધ. તે
બંનેય ખરેખર ચેતનાસ્વભાવવાળા છે અને *ચેતનાપરિણામસ્વરૂપ ઉપયોગ વડે લક્ષિત
થવાયોગ્ય (-ઓળખાવાયોગ્ય) છે. તેમાં, સંસારી જીવો દેહમાં વર્તનારા અર્થાત્ દેહસંહિત છે
અને સિદ્ધ જીવો દેહમાં નહિ વર્તનારા અર્થાત્ દેહરહિત છે. ૧૦૯.

* ચેતનાનો પરિણામ તે ઉપયોગ. આ ઉપયોગ જીવરૂપી લક્ષ્યનું લક્ષણ છે.

**પુઢવી ય ઉદગમગણી વાઁ વળપ્પદિ ઝીવસંસિદા કાયા ।
દેતિ ઁલુ મોહબહુલં ફાસં બહુગા વિ તે તેસિં ॥૧૧૦॥**

**પૃથિવી ઁોદકમગ્નિર્વાયુર્વનસ્પતિઃ ઝીવસંશ્રિતાઃ કાયાઃ ।
દદતિ ઁલુ મોહબહુલં સ્પર્શં બહુકા અપિ તે તેષામ્ ॥ ૧૧૦ ॥**

પૃથિવીકાયાિકાદિપદ્મભેદોદ્દેશોઽયમ્ ।

પૃથિવીકાયાઃ, અપ્કાયાઃ, તેજઃકાયાઃ, વાયુકાયાઃ, વનસ્પતિકાયાઃ ઇત્યેતે પુદ્ગલ-
પરિણામા બંધવશાઝ્ઝીવાનુસંશ્રિતાઃ, અવાંતરઝાતિભેદાદ્બહુકા અપિ
સ્પર્શનેન્દ્રિયાવરણક્ષયોપશમ-ઝાઝાં ઝીવાનાં બહિરઝ્ઝસ્પર્શનેન્દ્રિયનિર્વૃત્તિભૂતાઃ
કર્મફલઁતનાપ્રધાન-

**ભૂ-જલ-અનલ-વાયુ-વનસ્પતિકાય જીવસંહિત છે;
બહુ કાય તે અતિમોહસંયુત સ્પર્શ આપે જીવને. ૧૧૦.**

અન્યયાર્થઃ- [પૃથિવી] પૃથ્વીકાય, [ઉદકમ્] અપ્કાય, [અગ્નિઃ] અગ્નિકાય,
[વાયુઃ] વાયુકાય [ઁ] અને [વનસ્પતિઃ] વનસ્પતિકાય-[કાયાઃ] એ કાયો [ઝીવસંશ્રિતાઃ]
જીવસંહિત છે. [બહુકાઃ અપિ તે] (અવાંતર ઝાતિઓની અપેક્ષાએ) તેમની ઘણી સંખ્યા હોવા
છતાં તેઓ બધીયે [તેષામ્] તેમાં રહેલા જીવોને [ઁલુ] ખરેખર [મોહબહુલં] પુષ્કળ મોહથી
સંયુક્ત [સ્પર્શં દદતિ] સ્પર્શ આપે છે (અર્થાત્ સ્પર્શઝ્ઝાનમાં નિમિત્ત થાય છે).

ટીકાઃ- આ, (સંસારી જીવોના ભેદોમાંથી) પૃથ્વીકાયિક વગેરે પાંચ ભેદોનું કથન છે.

^૧પૃથ્વીકાય, અપ્કાય, તેજઃકાય, વાયુકાય અને વનસ્પતિકાય-એવા આ પુદ્ગલપરિણામો
બંધવશાત્ (બંધને લીધે) જીવસંહિત છે. ^૨અવાંતર ઝાતિરૂપ ભેદો પાડતાં તેઓ ઘણા હોવા છતાં
તે બધાય (પુદ્ગલપરિણામો), સ્પર્શનેન્દ્રિયાવરણના ક્ષયોપશમવાળા જીવોને બહિરંગ
સ્પર્શનેન્દ્રિયની રચનાભૂત વર્તતા થકા,

૧. કાય = શરીર. (પૃથ્વીકાય વગેરે કાયો પુદ્ગલપરિણામો છે; તેમનો જીવ સાથે બંધ હોવાને લીધે
તેઓ જીવસંહિત હોય છે.)

૨. અવાંતર ઝાતિ = પેટા-ઝાતિ. (પૃથ્વીકાય, અપ્કાય, તેજઃકાય અને વાયુકાય-એ ચારમાંના દરેકના
સાત લાખ પેટા-ઝાતિરૂપ ભેદો છે; વનસ્પતિકાયના દસ લાખ ભેદો છે.)

ત્વાન્મોહબહુલમેવ સ્પર્શોપલંભં સંપાદયન્તીતિ ॥ ૧૧૦ ॥

**તિ ત્થાવરતણુજોગા અણિલાનલકાઝ્યા ય તેસુ તસા ।
મણપરિણામવિરહિદા જીવા એઙ્ગદિયા ણેયા ॥ ૧૧૧ ॥**

ત્રયઃ સ્થાવરતણુજોગા અણિલાનલકાઝ્યાશ્ચ તેષુ ત્રસાઃ ।
મનઃપરિણામવિરહિતા જીવા એકેન્દ્રિયા જ્ઞેયાઃ ॥ ૧૧૧ ॥

**એદે જીવાણિકાયા પંચવિધા પુઠવિકાઝ્યાદીયા ।
મણપરિણામવિરહિદા જીવા એઙ્ગદિયા મણિયા ॥ ૧૧૨ ॥**

કર્મફળચેતનાપ્રધાનપણાને લીધે પુષ્કળ મોહ સહિત જ ^૧સ્પર્શોપલંભિ સંપ્રાપ્ત કરાવે છે. ૧૧૦.

**ત્યાં જીવ ત્રણ સ્થાવરતણુ, ત્રસ જીવ અગ્નિ-સમીરના;
એ સર્વ મનપરિણામવિરહિત એક-ઈન્દ્રિય જાણવા. ૧૧૧.**

અન્યાર્થઃ- [તેષુ] તેમાં, [ત્રયઃ] ત્રણ (પૃથ્વીકાઝિક, અપ્કાઝિક ને વનસ્પતિકાઝિક) જીવો [સ્થાવરતણુજોગાઃ] સ્થાવર શરીરના સંયોગવાળા છે [ચ] તથા [અણિલાનલકાઝિકાઃ] વાયુકાઝિક ને અગ્નિકાઝિક જીવો [ત્રસાઃ] ^૨ત્રસ છે; [મનઃપરિણામવિરહિતાઃ] તે બધા મનપરિણામરહિત [એકેન્દ્રિયાઃ જીવાઃ] એકેન્દ્રિય જીવો [જ્ઞેયાઃ] જાણવા. ૧૧૧.

**આ પૃથ્વીકાઝિક આદિ જીવનિકાય પાંચ પ્રકારની,
સઘળાય મનપરિણામવિરહિત જીવ એકેન્દ્રિય કહ્યા. ૧૧૨.**

૧. સ્પર્શોપલંભિ = સ્પર્શની ઉપલંભિ; સ્પર્શનું જ્ઞાન; સ્પર્શનો અનુભવ. [પૃથ્વીકાઝિક વગેરે જીવોને સ્પર્શનેન્દ્રિયાવરણનો (-ભાવસ્પર્શનેન્દ્રિયના આવરણનો) ક્ષયોપશમ હોય છે અને તે તે કાચો બાહ્ય સ્પર્શનેન્દ્રિયની રચનારૂપ હોય છે, તેથી તે તે કાચો તે તે જીવોને સ્પર્શની ઉપલંભિમાં નિમિત્તભૂત થાય છે. તે જીવોને થતી તે સ્પર્શોપલંભિ પ્રબળ મોહ સહિત જ હોય છે, કારણ કે તે જીવો કર્મફળચેતનાપ્રધાન હોય છે.]
૨. વાયુકાઝિક અને અગ્નિકાઝિક જીવોને ચલનક્રિયા દેખીને વ્યવહારથી ત્રસ કહેવામાં આવે છે; નિશ્ચયથી તો તેઓ પણ સ્થાવરનામકર્માધીનપણાને લીધે-જોકે તેમને વ્યવહારથી ચલન છે તોપણ - સ્થાવર જ છે.

**એતે જીવનિકાયાઃ પન્નવિધાઃ પૃથિવીકાયિકાઘ્વાઃ ।
મનઃપરિણામવિરહિતા જીવા એકેન્દ્રિયા ભણિતાઃ ॥ ૧૧૨ ॥**

પૃથિવીકાયિકાદીનાં પંચાનામેકેન્દ્રિયત્વનિયમોઽયમ્ ।

પૃથિવીકાયિકાદયો હિ જીવાઃ સ્પર્શનેન્દ્રિયાવરણક્ષયોપશમાત્ શેષેન્દ્રિયાવરણોદયે નોઽન્દ્રિયાવરણોદયે ચ સત્યેકેન્દ્રિયાઅમનસો ભવંતીતિ ॥ ૧૧૨ ॥

**અંડેસુ પવઙ્કંતા ગભ્મત્થા માણુસા ય મુચ્છગયા ।
જારિસયા તારિસયા જીવા એગેંદિયા ણેયા ॥ ૧૧૩ ॥**

**અંડેષુ પ્રવર્ધમાના ગર્ભસ્થા માનુષાશ્ચ મૂર્છા ગતાઃ ।
યાદશાસ્તાદશા જીવા એકેન્દ્રિયા જ્ઞેયાઃ ॥ ૧૧૩ ॥**

એકેન્દ્રિયાણાં ચૈતન્યાસ્તિત્વે દષ્ટાંતોપન્યાસોઽયમ્ ।

અન્યથાર્થઃ- [એતે] આ [પૃથિવીકાયિકાઘ્વાઃ] પૃથ્વીકાયિક વગેરે [પન્નવિધાઃ] પાંચ પ્રકારના [જીવનિકાયાઃ] જીવનિકાયોને [મનઃપરિણામવિરહિતાઃ] મનપરિણામરહિત [એકેન્દ્રિયાઃ જીવાઃ] એકેન્દ્રિય જીવો [ભણિતાઃ] (સર્વજ્ઞે) કહ્યા છે.

ટીકાઃ- આ, પૃથ્વીકાયિક વગેરે પાંચ (-પંચવિધ) જીવોના એકેન્દ્રિયપણાનો નિયમ છે.

પૃથ્વીકાયિક વગેરે જીવો, સ્પર્શનેન્દ્રિયના (-ભાવસ્પર્શનેન્દ્રિયના) આવરણના ક્ષયોપશમને લીધે તથા બાકીની ઈન્દ્રિયોના (-ચાર ભાવેન્દ્રિયોના) આવરણનો ઉદય તેમજ મનના (-ભાવમનના) આવરણનો ઉદય હોવાથી, મનરહિત એકેન્દ્રિય છે. ૧૧૨.

**જેવા જીવો અંડસ્થ, મૂર્છાવસ્થ વા ગર્ભસ્થ છે;
તેવા બધા આ પંચવિધ એકેન્દ્રિ જીવો જાણજે. ૧૧૩.**

અન્યથાર્થઃ- [અંડેષુ પ્રવર્ધમાનાઃ] ઈંડામાં વૃદ્ધિ પામતાં પ્રાણીઓ, [ગર્ભસ્થાઃ] ગર્ભમાં રહેલાં પ્રાણીઓ [ચ] અને [મૂર્છા ગતાઃ માનુષાઃ] મૂર્છા પામેલા મનુષ્યો, [યાદશાઃ] જેવાં (બુદ્ધિપૂર્વક વ્યાપાર વિનાનાં) છે, [તાદશાઃ] તેવા [એકેન્દ્રિયાઃ જીવાઃ] એકેન્દ્રિય જીવો [જ્ઞેયાઃ] જાણવા.

ટીકાઃ- આ, એકેન્દ્રિયોને ચૈતન્યનું અસ્તિત્વ હોવા સંબંધી દષ્ટાંતનું કથન છે.

અંડાંતર્લીનાનાં, ગર્ભસ્થાનાં, મૂર્ચ્છતાનાં ચ બુદ્ધિપૂર્વકવ્યાપારાદર્શનેઽપિ યેન પ્રકારેણ જીવત્વં નિશ્ચીયતે, તેન પ્રકારેણૈકેન્દ્રિયાણામપિ, ઉભયેષામપિ બુદ્ધિપૂર્વકવ્યાપારાદર્શનસ્ય સમાન-ત્વાદિતિ ॥ ૧૧૩ ॥

**સંબુક્કમાતૃવાહા સંખા સિપ્પી અપાદગા ય કિમી ।
જાનંતિ રસં ફાસં જે તે બેઙ્ગદિયા જીવા ॥ ૧૧૪ ॥**

**શંબૂકમાતૃવાહા: શઙ્ખા: શુક્તયોઽપાદકા: ચ કૃમય: ।
જાનન્તિ રસં સ્પર્શં યે તે દ્વીન્દ્રિયા: જીવા: ॥ ૧૧૪ ॥**

દ્વીન્દ્રિયપ્રકારસૂચનેયમ્ ।

ઈડાંની અંદર રહેલાં, ગર્ભમાં રહેલાં અને મૂર્છા પામેલાં (પ્રાણીઓ)ના જીવત્વનો, તેમને બુદ્ધિપૂર્વક વ્યાપાર નહિ જોવામાં આવતો હોવા છતાં, જે પ્રકારે નિશ્ચય કરાય છે, તે પ્રકારે એકેન્દ્રિયોના જીવત્વનો પણ નિશ્ચય કરાય છે; કારણ કે બંનેમાં બુદ્ધિપૂર્વક વ્યાપારનું *અદર્શન સમાન છે.

ભાવાર્થ:- જેમ ગર્ભસ્થાદિ પ્રાણીઓમાં, ઈલાપૂર્વક વ્યવહારનો અભાવ હોવા છતાં, જીવત્વ છે જ, તેમ એકેન્દ્રિયોમાં પણ, ઈલાપૂર્વક વ્યવહારનો અભાવ હોવા છતાં, જીવત્વ છે જ એમ આગમ, અનુમાન ઇત્યાદિથી નક્કી કરી શકાય છે.

અહીં એમ તાત્પર્ય ગ્રહવું કે-જીવ પરમાર્થે સ્વાધીન અનંત જ્ઞાન અને સૌખ્ય સહિત હોવા છતાં અજ્ઞાન વડે પરાધીન ઇન્દ્રિયસુખમાં આસક્ત થઈને જે કર્મ બાંધે છે તેના નિમિત્તે પોતાને એકેન્દ્રિય અને દુ:ખી કરે છે. ૧૧૩.

**શંબૂક, છીપો, માતૃવાહો, શંખ, કૃમિ પગ-વગરના
-જે જાણતા રસસ્પર્શને, તે જીવ દ્વીન્દ્રિય જાણવા. ૧૧૪.**

અન્યાર્થ:- [શંબૂકમાતૃવાહા:] શંબૂક, માતૃવાહ, [શઙ્ખા:] શંખ, [શુક્તય:] છીપ [ચ] અને [અપાદકા: કૃમય:] પગ વગરના કૃમિ-[યે] કે જેઓ [રસં સ્પર્શં] રસ અને સ્પર્શને [જાનન્તિ] જાણે છે [તે] તેઓ-[દ્વીન્દ્રિયા: જીવા:] દ્વીન્દ્રિય જીવો છે.

ટીકા:- આ, દ્વીન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના છે.

* અદર્શન = નહિ જોવામાં આવવું તે

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગપ્રપંચવર્ણન

[૧૬૫

एते स्पर्शनरसनेन्द्रियावरणक्षयोपशमात् शेषेन्द्रियावरणोदये नोइन्द्रियावरणोदये च सति स्पर्शरसयोः परिच्छेतारो द्वीन्द्रिया अमनसो भवन्तीति ।। ११४ ।।

**जूगागुंभीमक्कणपिपीलिया विच्छुयादिया कीडा ।
जाणन्ति रसं फासं गंधं तेइंदिया जीवा ।। ११५ ।।**

**यूकाकुंभीमत्कुणपिपीलिका वृश्चिकादयः कीटाः ।
जानन्ति रसं स्पर्शं गंधं त्रीन्द्रियाः जीवाः ।। ११५ ।।**

ત્રીન્દ્રિયપ્રકારસૂચનેયમ્ ।

एते स्पर्शनरसनघ्राणेंद्रियावरणक्षयोपशमात् शेषेंद्रियावरणोदये नोइंद्रियावरणोदये च सति स्पर्शरसगंधानां परिच्छेतारस्त्रीन्द्रिया अमनसो भवन्तीति ।। ११५ ।।

સ્પર્શનેન્દ્રિય અને રસનેન્દ્રિયના (–એ બે ભાવેન્દ્રિયોના) આવરણના ક્ષયોપશમને લીધે તથા બાકીની ઈન્દ્રિયોના (–ત્રણ ભાવેન્દ્રિયોના) આવરણનો ઉદય તેમ જ મનના (–ભાવમનના) આવરણનો ઉદય હોવાથી સ્પર્શ અને રસને જાણનારા આ (શંબૂક વગેરે) જીવો મનરહિત દ્વીન્દ્રિય જીવો છે. ૧૧૪.

**જૂ, કુંભી, માકડ, મકીડી તેમ જ વૃશ્ચિકાદિક જંતુ જે
રસ, ગંધ તેમ જ સ્પર્શ જાણે, જીવ ત્રીન્દ્રિય તેહ છે. ૧૧૫.**

અન્યાર્થ:- [યુકાકુંભીમત્કુણપિપીલિકાઃ] જૂ, કુંભી, માકડ, કીડી અને [વૃશ્ચિકાદયઃ] વીંછી વગેરે [કીટાઃ] જંતુઓ [રસં સ્પર્શં ગંધં] રસ, સ્પર્શ અને ગંધને [જાનન્તિ] જાણે છે; [ત્રીન્દ્રિયાઃ જીવાઃ] તે ત્રીન્દ્રિય જીવો છે.

ટીકા:- આ, ત્રીન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના છે.

સ્પર્શનેન્દ્રિય, રસનેન્દ્રિય અને ઘ્રાણેન્દ્રિયના આવરણના ક્ષયોપશમને લીધે તથા બાકીની ઈન્દ્રિયોના આવરણનો ઉદય તેમ જ મનના આવરણનો ઉદય હોવાથી સ્પર્શ, રસ અને ગંધને જાણનારા આ (જૂ વગેરે) જીવો મનરહિત ત્રીન્દ્રિય જીવો છે. ૧૧૫.

**ઉદંશમસયમક્ષિયમધુકરિભમરા પયંગમાદીયા ।
રૂપં રસં ચ ગંધં ફાસં પુન તે વિજાનંતિ ॥ ૧૧૬ ॥**

**ઉદંશમશકમક્ષિકામધુકરીભમરા: પતજ્ઞાઘા: ।
રૂપં રસં ચ ગંધં સ્પર્શં પુનસ્તે વિજાનન્તિ ॥ ૧૧૬ ॥**

ચતુરિન્દ્રિયપ્રકારસૂચનેયમ્ ।

એતે સ્પર્શનરસનઘ્રાણચક્ષુરિન્દ્રિયાવરણક્ષયોપશમાત્ શ્રોત્રેન્દ્રિયાવરણોદયે નોઙ્ગિન્દ્રિયા-
વરણોદયે ચ સતિ સ્પર્શરસગંધવર્ણાનાં પરિચ્છેત્તારશ્ચતુરિન્દ્રિયા અમનસો ભવંતીતિ ॥ ૧૧૬ ॥

**સુરણરણારયતિરિયા વણ્ણરસપ્ફાસગંધસદ્ગ્હૂ ।
જલચરથલચરખચરા બલિયા પંચેંદિયા જીવા ॥ ૧૧૭ ॥**

**મધમાખ, ભમર, પતંગ, માખી, ડાંસ, મચ્છર આદિ જે,
તે જીવ જાણે સ્પર્શને, રસ, ગંધ તેમ જ રૂપને. ૧૧૬.**

અન્યાર્થ:- [પુન:] વળી [ઉદંશમશકમક્ષિકામધુકરીભમરા:] ડાંસ, મચ્છર, માખી, મધમાખી, ભમરા અને [પતજ્ઞાઘા: તે] પતંગિયાં વગેરે જીવો [રૂપં] રૂપ, [રસં] રસ, [ગંધં] ગંધ [ચ] અને [સ્પર્શં] સ્પર્શને [વિજાનન્તિ] જાણે છે. (તે ચતુરિન્દ્રિય જીવો છે.)

ટીકા:- આ, ચતુરિન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના છે.

સ્પર્શનેન્દ્રિય, રસનેન્દ્રિય, ઘ્રાણેન્દ્રિય અને ચક્ષુરિન્દ્રિયના આવરણના ક્ષયોપશમને લીધે તથા શ્રોત્રેન્દ્રિયના આવરણનો ઉદય તેમ જ મનના આવરણનો ઉદય હોવાથી સ્પર્શ, રસ, ગંધ અને વર્ણને જાણનારા આ (ડાંસ વગેરે) જીવો મનરહિત ચતુરિન્દ્રિય જીવો છે. ૧૧૬.

**સ્પર્શાદિ પંચક જાણતાં તિર્યચ-નારક-સુર-નરો
-જળચર, ભૂચર કે ખેચરો-બળવાન પંચેન્દ્રિય જીવો. ૧૧૭.**

**સુરનરનારકતિર્ય્ચો વર્ણરસસ્પર્શગંધશબ્દજ્ઞાઃ ।
જલચરસ્થલચરચરા બલિનઃ પંચેન્દ્રિયા જીવાઃ ॥ ૧૧૭ ॥**

પञ્ચેન્દ્રિયપ્રકારસૂચનેયમ્ ।

અથ સ્પર્શનરસનઘ્રાણચક્ષુઃશ્રોત્રેન્દ્રિયાવરણક્ષયોપશમાત્ નોઙ્દ્રિયાવરણોદયે સતિ સ્પર્શ-રસગંધવર્ણશબ્દાનાં પરિચ્છેત્તારઃ પંચેન્દ્રિયા અમનસ્કાઃ । કેચિત્તુ નોઙ્દ્રિયાવરણસ્યાપિ ક્ષયોપ-શમાત્ સમનસ્કાશ્ચ ભવન્તિ । તત્ર દેવમનુષ્યનારકાઃ સમનસ્કા એવ, તિર્ય્ચ ઉભયજાતીયા ઇતિ ॥૧૧૭ ॥

**દેવા ચઉષ્ણિકાયા મણુયા પુણ કમ્મભોગભૂમીયા ।
તિરિયા બહુપ્પયારા ણેરઙ્ગયા પુઢવિભેયગદા ॥ ૧૧૮ ॥**

**દેવાશ્ચતુર્ણિકાયાઃ મનુજાઃ પુનઃ કર્મભોગભૂમિજાઃ ।
તિર્ય્ચઃ બહુપ્રકારાઃ નારકાઃ પૃથિવીભેદગતાઃ ॥ ૧૧૮ ॥**

અન્યથાર્થઃ- [વર્ણરસસ્પર્શગંધશબ્દજ્ઞાઃ] વર્ણ, રસ, સ્પર્શ, ગંધ અને શબ્દને જાણનારાં [સુરનરનારકતિર્ય્ચઃ] દેવ-મનુષ્ય-નારક-તિર્ય્ચ-[જલચરસ્થલચરચરાઃ] જેઓ જળચર, સ્થળચર કે ખેચર હોય છે તેઓ-[બલિનઃ પંચેન્દ્રિયાઃ જીવાઃ] બળવાન પંચેન્દ્રિય જીવો છે.

ટીકાઃ- આ, પંચેન્દ્રિય જીવોના પ્રકારની સૂચના છે.

સ્પર્શનેન્દ્રિય, રસનેન્દ્રિય, ઘ્રાણેન્દ્રિય, ચક્ષુરિન્દ્રિય અને શ્રોત્રેન્દ્રિયના આવરણના ક્ષયોપશમને લીધે, મનના આવરણનો ઉદય હોતાં, સ્પર્શ, રસ, ગંધ, વર્ણ અને શબ્દને જાણનારા જીવો મનરહિત પંચેન્દ્રિય જીવો છે; કેટલાક (પંચેન્દ્રિય જીવો) તો, તેમને મનના આવરણનો પણ ક્ષયોપશમ હોવાથી, મનસહિત (પંચેન્દ્રિય જીવો) હોય છે.

તેમાં, દેવો, મનુષ્યો અને નારકો મનસહિત જ હોય છે; તિર્ય્ચો બંને જાતિનાં (અર્થાત્ મનરહિત તેમ જ મનસહિત) હોય છે. ૧૧૭.

**નર કર્મભૂમિજ ભોગભૂમિજ, દેવ ચાર પ્રકારના,
તિર્ય્ચ બહુવિધ, નારકોના પૃથ્વીગત ભેદો કહ્યા. ૧૧૮.**

અન્યથાર્થઃ- [દેવાઃ ચતુર્ણિકાયાઃ] દેવોના ચાર નિકાય છે, [મનુજાઃ કર્મભોગ-

इन्द्रियभेदेनोक्तानां जीवानां चतुर्गतिसंबंधत्वेनोपसंहारोऽयम् ।

દેવગતિનામ્નો દેવાયુષશ્ચોદયાદેવાઃ, તે ચ ભવનવાસિવ્યંતરજ્યોતિષ્કવૈમાનિકનિકાય-
ભેદાચ્ચતુર્ધા । મનુષ્યગતિનામ્નો મનુષ્યાયુષશ્ચ ઉદયાન્મનુષ્યાઃ । તે કર્મભોગભૂમિજભેદાત્ દ્વેધા ।
તિર્યગ્ગતિનામ્નસ્તિર્યગાયુષશ્ચ ઉદયાત્તિર્યગ્નઃ । તે
પૃથિવીશમ્બૂકયૂકોદ્દંશજલચરોરગપક્ષિપરિસર્પ-ચતુષ્પદાદિભેદાદનેકધા । નરકગતિનામ્નો
નરકાયુષશ્ચ ઉદયાન્નારકાઃ । તે રત્નશર્કરાવાલુકા-
પદ્મધૂમતમોમહાતમઃપ્રભાભૂમિજભેદાત્સપ્તધા । તત્ર દેવમનુષ્યનારકાઃ પંચેન્દ્રિયા એવ । તિર્યચસ્તુ
કેચિત્પંચેન્દ્રિયાઃ,

ભૂમિજાઃ] મનુષ્યો કર્મભૂમિજ અને ભોગભૂમિજ એમ બે પ્રકારના છે, [તિર્યગ્નઃ : બહુપ્રકારાઃ]
તિર્યચો ઘણા પ્રકારનાં છે [પુનઃ] અને [નારકાઃ : પૃથિવીભેદગતાઃ] નારકોના ભેદ તેમની
પૃથ્વીઓના ભેદ જેટલા છે.

ટીકા:- આ, ઈન્દ્રિયોના ભેદની અપેક્ષાએ કહેવામાં આવેલા જીવોનો ચતુર્ગતિસંબંધ
દર્શાવતાં ઉપસંહાર છે (અર્થાત્ અહીં એકેન્દ્રિય-દ્વીન્દ્રિયાદિરૂપ જીવભેદોનો ચાર ગતિ સાથે સંબંધ
દર્શાવીને તે જીવભેદોનો ઉપસંહાર કરવામાં આવ્યો છે).

દેવગતિનામ અને દેવાયુના ઉદયથી (અર્થાત્ દેવગતિનામકર્મ અને દેવાયુકર્મના ઉદયના
નિમિત્તથી) દેવો હોય છે; તેઓ ભવનવાસી, વ્યંતર, જ્યોતિષ્ક અને વૈમાનિક એવા
૧નિકાયભેદોને લીધે ચાર પ્રકારના છે. મનુષ્યગતિનામ અને મનુષ્યાયુના ઉદયથી મનુષ્યો હોય
છે; તેઓ કર્મભૂમિજ અને ભોગભૂમિજ એવા ભેદોને લીધે બે પ્રકારના છે. તિર્યચગતિનામ અને
તિર્યચાયુના ઉદયથી તિર્યચો હોય છે; તેઓ પૃથ્વી, શંબૂક, જૂ, ડાંસ, જળચર, ઉરગ, પક્ષી,
પરિસર્પ, ચતુષ્પાદ (ચોપગાં) ઇત્યાદિ ભેદોને લીધે અનેક પ્રકારનાં છે. નરકગતિનામ અને
નરકાયુના ઉદયથી નારકો હોય છે; તેઓ ૨રત્નપ્રભાભૂમિજ, શર્કરાપ્રભાભૂમિજ,
વાલુકાપ્રભાભૂમિજ, પંકપ્રભાભૂમિજ, ધૂમપ્રભાભૂમિજ, તમઃપ્રભાભૂમિજ અને મહાતમઃપ્રભાભૂમિજ
એવા ભેદોને લીધે સાત પ્રકારના છે.

તેમાં, દેવો, મનુષ્યો અને નારકો પંચેન્દ્રિય જ હોય છે. તિર્યચો તો કેટલાંક

૧. નિકાય = સંમૂહ

૨. રત્નપ્રભાભૂમિજ = રત્નપ્રભા નામની ભૂમિમાં (-પ્રથમ નરકમાં) ઉત્પન્ન થયેલ

કેચિદેક-દ્વિ-ત્રિ-ચતુરિન્દ્રિયા અપીતિ ॥ ૧૧૮ ॥

**ખીણે પુવ્વણિબદ્ધે ગદિણામે આઠસે ય તે વિ ખલુ ।
પાઠણ્ણંતિ ય અણ્ણં ગદિમાઠસ્સં સલેસ્સવસા ॥ ૧૧૯ ॥**

**ક્ષીણે પૂર્વનિબદ્ધે ગતિનામ્નિ આયુષિ ચ તેઽપિ ખલુ ।
પ્રાણુવન્તિ ચાન્યાં ગતિમાયુષ્કં સ્વલેશ્યાવશાત્ ॥ ૧૧૯ ॥**

ગત્યાયુર્નામોદયનિર્વૃત્તત્વાદેવત્વાદીનામનાત્મસ્વભાવત્વોદ્યોતનમેતત્ ।

ક્ષીયતે હિ ક્રમેનારબ્ધફલો ગતિનામવિશેષ આયુર્વિશેષશ્ચ જીવાનામ્ । એવમપિ તેષાં
ગત્યંતરસ્યાયુરંતરસ્ય ચ કષાયાનુરંજિતા યોગપ્રવૃત્તિર્લેશ્યા ભવતિ બીજં ,

પચ્ચેન્દ્રિય હોય છે અને કેટલાંક એકેન્દ્રિય, દ્વીન્દ્રિય, ત્રીન્દ્રિય અને ચતુરિન્દ્રિય પણ હોય છે.

ભાવાર્થ:- અહીં એમ તાત્પર્ય ગ્રહવું કે ચાર ગતિથી વિલક્ષણ, સ્વાત્મોપલબ્ધિ જેનું
લક્ષણ છે એવી જે સિદ્ધગતિ તેની ભાવનાથી રહિત જીવો અથવા સિદ્ધસદૃશ નિજશુદ્ધાત્માની
ભાવનાથી રહિત જીવો જે ચતુર્ગતિનામકર્મ ઉપાર્જિત કરે છે તેના ઉદયવશ તેઓ દેવાદિ
ગતિઓમાં ઊપજે છે. ૧૧૮.

**ગતિનામ ને આયુષ્ય પૂર્વનિબદ્ધ જ્યાં ક્ષય થાય છે,
ત્યાં અન્ય ગતિ-આયુષ્ય પામે જીવ નિજલેશ્યાવશે. ૧૧૯.**

અન્યર્થ:- [પૂર્વનિબદ્ધે] પૂર્વબદ્ધ [ગતિનામ્નિ આયુષિ ચ] ગતિનામકર્મ અને
આયુષકર્મ [ક્ષીણે] ક્ષીણ થતાં [તે અપિ] જીવો [સ્વલેશ્યાવશાત્] પોતાની લેશ્યાને વશ
[ખલુ] ખરેખર [અન્યાં ગતિમ્ આયુષ્કં ચ] અન્ય ગતિ અને આયુષ [પ્રાણુવન્તિ] પ્રાપ્ત કરે
છે.

ટીકા:- અહીં, ગતિનામકર્મ અને આયુષકર્મના ઉદયથી નિષ્પન્ન થતાં હોવાથી દેવત્વાદિ
અનાત્મસ્વભાવભૂત છે (અર્થાત્ દેવપણું, મનુષ્યપણું, તિર્યચપણું અને નારકપણું આત્માનો
સ્વભાવ નથી) એમ દર્શાવવામાં આવ્યું છે.

જીવોને, જેનું ફળ શરૂ થયું હોય છે એવું અમુક ગતિનામકર્મ અને અમુક આયુષકર્મ ક્રમે
ક્ષય પામે છે. આમ હોવા છતાં તેમને * કષાય-અનુરંજિત યોગપ્રવૃત્તિરૂપ લેશ્યા અન્ય ગતિ અને
અન્ય આયુષનું બીજ થાય છે (અર્થાત્ લેશ્યા અન્ય

* કષાય-અનુરંજિત = કષાયરંજિત; કષાયથી રંગાયેલ. (કષાયથી અનુરંજિત યોગપ્રવૃત્તિ તે લેશ્યા
છે.)

૧૭૦]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

તતસ્તદુચિતમેવ ગત્યંતરમાયુરંતરંચ તે પ્રાપ્નુવન્તિ। એવં ક્ષીણાક્ષીણાભ્યામપિ પુનઃ પુનર્નવીભૂતાભ્યાં ગતિનામાયુઃકર્મભ્યામનાત્મસ્વભાવભૂતાભ્યામપિ ચિરમનુગમ્યમાનાઃ સંસરંત્યાત્માનમચેતયમાના જીવા ઇતિ ॥ ૧૧૯ ॥

**એદે જીવણિકાયા દેહપ્પવિચારમસ્સિદા ભણિદા ।
દેહવિહૂણા સિદ્ધા ભવ્વા સંસારિણો અભવ્વા ય ॥ ૧૨૦ ॥**

**એતે જીવણિકાયા દેહપ્રવીચારમાશ્રિતાઃ ભણિતાઃ ।
દેહવિહીનાઃ સિદ્ધાઃ ભવ્વાઃ સંસારિણોઽભવ્વાશ્ચ ॥ ૧૨૦ ॥**

ગતિનામકર્મ અને અન્ય આયુષકર્મનું કારણ થાય છે), તેથી તેને ઉચિત જ અન્ય ગતિ અને અન્ય આયુષ તેઓ પ્રાપ્ત કરે છે. આ રીતે *ક્ષીણ-અક્ષીણપણાને પ્રાપ્ત છતાં ફરીફરીને નવીન ઉત્પન્ન થતાં એવાં ગતિનામકર્મ અને આયુષકર્મ (પ્રવાહરૂપે)-જોકે તેઓ અનાત્મસ્વભાવભૂત છે તોપણ-ચિરકાળ (જીવોની) સાથે સાથે રહેતાં હોવાથી, આત્માને નહિ ચેતનારા જીવો સંસરણ કરે છે (અર્થાત્ આત્માને નહિ અનુભવનારા જીવો સંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે).

ભાવાર્થ:- જીવોને દેવત્વાદિની પ્રાપ્તિમાં પૌદ્ગલિક કર્મ નિમિત્તભૂત છે તેથી દેવત્વાદિ જીવનો સ્વભાવ નથી.

[વળી, દેવ મરીને દેવ જ થયા કરે અને મનુષ્ય મરીને મનુષ્ય જ થયા કરે-એ માન્યતાનો પણ અહીં નિષેધ થયો. જીવોને પોતાની લેશ્યાને યોગ્ય જ ગતિનામકર્મ અને આયુષકર્મ બંધાય છે અને તેથી તેને યોગ્ય જ અન્ય ગતિઆયુષ પ્રાપ્ત થાય છે.] ૧૧૯.

**આ ઉક્ત જીવણિકાય સર્વે દેહસહિત કહેલ છે,
ને દેહવિરહિત સિદ્ધ છે; સંસારી ભવ્ય-અભવ્ય છે. ૧૨૦.**

અન્યાર્થ:- [એતે જીવણિકાયાઃ] આ (પૂર્વોક્ત) જીવણિકાયો [દેહપ્રવીચારમાશ્રિતાઃ] દેહમાં વર્તનારા અર્થાત્ દેહસહિત [ભણિતાઃ] કહેવામાં આવ્યા છે; [દેહવિહીનાઃ સિદ્ધાઃ] દેહરહિત એવા સિદ્ધો છે. [સંસારિણાઃ] સંસારીઓ

* પહેલાંનાં કર્મ ક્ષીણ થાય છે અને પછીનાં અક્ષીણપણે વર્તે છે.

ઉક્તજીવપ્રપંચોપસંહારોઽયમ્ ।

एते ह्युक्तप्रकाराः सर्वे संसारिणो देहप्रवीचाराः, अदेहप्रवीचारा भगवंतः सिद्धाः शुद्धा जीवाः । तत्र देहप्रवीचारत्वादेकप्रकारत्वेऽपि संसारिणो द्विप्रकाराः भव्या अभव्याश्च । ते शुद्ध-स्वरूपोपलम्भशक्तिसद्भावासद्भावाभ्यां पाच्यापाच्यमुद्भवदभिधीयंत इति ॥ १२० ॥

**ण हि इन्द्रियाणि जीवा काया पुण छप्पयार पण्णत्ता ।
जं हवदि तेसु णाणं जीवो त्ति य तं परूवेंति ॥ १२१ ॥**

**ન હીન્દ્રિયાણિ જીવાઃ કાયાઃ પુનઃ ષટ્પ્રકારાઃ પ્રજ્ઞાતાઃ ।
યદ્ભવતિ તેષુ જ્ઞાનં જીવ ઇતિ ચ તત્પ્રરૂપયન્તિ ॥ ૧૨૧ ॥**

[ભવ્યાઃ અભવ્યાઃ ચ] ભવ્ય અને અભવ્ય એમ બે પ્રકારના છે.

ટીકા:- આ ઉક્ત (-પૂર્વે કહેવામાં આવેલા) જીવવિસ્તારનો ઉપસંહાર છે.

જેમના પ્રકારો (પૂર્વે) કહેવામાં આવ્યા એવા આ સર્વ સંસારીઓ દેહમાં વર્તનારા (અર્થાત્ દેહસહિત) છે; દેહમાં નહિ વર્તનારા (અર્થાત્ દેહરહિત) એવા સિદ્ધભગવંતો છે-કે જેઓ શુદ્ધ જીવો છે. ત્યાં, દેહમાં વર્તવાની અપેક્ષાએ સંસારી જીવોનો એક પ્રકાર હોવા છતાં તેઓ ભવ્ય અને અભવ્ય એમ બે પ્રકારના છે. 'પાચ્ય' અને 'અપાચ્ય' મગની માફક, જેમનામાં શુદ્ધ સ્વરૂપની ઉપલબ્ધિની શક્તિનો સદ્ભાવ છે તેમને 'ભવ્ય' અને જેમનામાં શુદ્ધ સ્વરૂપની ઉપલબ્ધિની શક્તિનો અસદ્ભાવ છે તેમને 'અભવ્ય' કહેવામાં આવે છે. ૧૨૦.

**રે ! ઈન્દ્રિયો નહિ જીવ, ષડ્વિધ કાય પણ નહિ જીવ છે;
છે તેમનામાં જ્ઞાન જે બસ તે જ જીવ નિર્દિષ્ટ છે. ૧૨૧.**

અન્યાર્થ:- [ન હિ ઈન્દ્રિયાણિ જીવાઃ] (વ્યવહારથી કહેવામાં આવતા એકેન્દ્રિયાદિ તથા પૃથ્વીકાયિકાદિ 'જીવો'માં) ઈન્દ્રિયો જીવ નથી અને [ષટ્પ્રકારાઃ પ્રજ્ઞાતાઃ કાયાઃ પુનઃ] છ પ્રકારની શાસ્ત્રોક્ત કાયો પણ જીવ નથી; [તેષુ] તેમનામાં

૧. પાચ્ય = પાકવાયોગ્ય; રંધાવાયોગ્ય; ચડી જવાયોગ્ય; કોરડુ ન હોય એવા.

૨. અપાચ્ય = નહિ પાકવાયોગ્ય; રંધાવાની-ચડી જવાની યોગ્યતા રહિત; કોરડુ.

૩. ઉપલબ્ધિ = પ્રાપ્તિ; અનુભવ.

વ્યવહારજીવત્વૈકાંતપ્રતિપત્તિનિરાસોડયમ્ ।

ય ઇમે એકેન્દ્રિયાદયઃ પૃથિવીકાયિકાદયશ્ચાનાદિજીવપુદ્ગલપરસ્પરાવગાહમવલોક્ય વ્ય-વહારનયેન જીવપ્રાધાન્યાઝીવા ઇતિ પ્રજ્ઞાપ્યંતે । નિશ્ચયનયેન તેષુ સ્પર્શનાદીન્દ્રિયાણિ પૃથિવ્યાદયશ્ચ કાયાઃ જીવલક્ષણભૂતચૈતન્યસ્વભાવાભાવાન્ન જીવા ભવંતીતિ । તેષ્વેવ યત્સ્વપરપરિચ્છિત્તિરૂપેણ પ્રકાશમાનં જ્ઞાનં તદેવ ગુણગુણિનોઃ કથન્નિદભેદાઝીવત્વેન પ્રરૂપ્યત ઇતિ ॥ ૧૨૧ ॥

**જાણદિ પસ્સદિ સવ્વં ઇચ્છદિ સુક્ખં બિભેદિ દુઃખાદો ।
કુવ્વદિ હિદમહિદં વા ભુંજદિ જીવો ફલં તેસિં ॥ ૧૨૨ ॥**

**જાનાતિ પશ્યતિ સર્વમિચ્છતિ સૌખ્યં બિભેતિ દુઃખાત્ ।
કરોતિ હિતમહિતં વા ભુંકે જીવઃ ફલં તયોઃ ॥ ૧૨૨ ॥**

[યદ્ જ્ઞાનં ભવતિ] જે જ્ઞાન છે [તત્ જીવઃ] તે જીવ છે [ઇતિ ચ પ્રરૂપયન્તિ] એમ (જ્ઞાનીઓ) પ્રરૂપે છે.

ટીકા:- આ, વ્યવહારજીવત્વના એકાંતની *પ્રતિપત્તિનું ખંડન છે (અર્થાત્ જેને માત્ર વ્યવહારનયથી જીવ કહેવામાં આવે છે તેનો ખરેખર જીવ તરીકે સ્વીકાર કરવો ઉચિત નથી એમ અહીં સમજાવ્યું છે).

જે આ એકેન્દ્રિય વગેરે તથા પૃથ્વીકાયિક વગેરે, ‘જીવો’ કહેવામાં આવે છે તે, અનાદિ જીવ-પુદ્ગલનો પરસ્પર અવગાહ દેખીને વ્યવહારનયથી જીવના પ્રાધાન્ય દ્વારા (-જીવને મુખ્યતા અર્પીને) ‘જીવો’ કહેવામાં આવે છે. નિશ્ચયનયથી તેમનામાં સ્પર્શનાદિ ઈન્દ્રિયો તથા પૃથ્વી-આદિ કાયો, જીવના લક્ષણભૂત ચૈતન્યસ્વભાવના અભાવને લીધે, જીવ નથી; તેમનામાં જ જે સ્વપરની જ્ઞપ્તિરૂપે પ્રકાશતું જ્ઞાન છે તે જ, ગુણ-ગુણીના કથંચિત્ અભેદને લીધે, જીવપણે પ્રરૂપવામાં આવે છે. ૧૨૧.

**જાણે અને દેખે બધું, સુખ અભિલષે, દુખથી ડરે,
હિત-અહિત જીવ કરે અને હિત-અહિતનું ફળ ભોગવે. ૧૨૨.**

અન્યાર્થ:- [જીવઃ] જીવ [સર્વ જાનાતિ પશ્યતિ] બધું જાણે છે અને દેખે છે, [સૌખ્યમ્ ઇચ્છતિ] સુખને ઇચ્છે છે, [દુઃખાત્ બિભેતિ] દુઃખથી ડરે છે, [હિતમ્

* પ્રતિપત્તિ = સ્વીકાર; માન્યતા.

અન્યાસાધારણજીવકાર્યચ્યાપનમેતત્ ।

ચૈતન્યસ્વભાવત્વાત્કર્તૃસ્થાયાઃ ક્રિયાયાઃ જ્ઞાપેદ્દેશેશ્ચ જીવ એવ કર્તા, ન તત્સંબન્ધઃ પુદ્ગલો, યથાકાશાદિ । સુખાભિલાષક્રિયાયાઃ દુઃખોદ્વેગક્રિયાયાઃ સ્વસંવેદિતહિતાહિતનિર્વિર્તનક્રિયાયાશ્ચ ચૈતન્યવિવર્તરૂપસઙ્કલ્પપ્રભવત્વાત્સ એવ કર્તા, નાન્યઃ । શુભાશુભાકર્મફલભૂતાયા ઇષ્ટાનિષ્ટ-વિષયોપભોગક્રિયાયાશ્ચ સુખદુઃખસ્વરૂપસ્વપરિણામક્રિયાયા ઇવ સ એવ કર્તા, નાન્યઃ । એતેનાસાધારણકાર્યાનુમેયત્વં પુદ્ગલવ્યતિરિક્તસ્યાત્મનો દ્યોતિતમિતિ ॥ ૧૨૨ ॥

અહિતમ્ કરોતિ] હિત-અહિતને (શુભ-અશુભ ભાવોને) કરે છે [વા] અને [તયોઃ ફલં મુંક્તે] તેમના ફળને ભોગવે છે.

ટીકા:- આ, અન્યથી અસાધારણ એવાં જીવકાર્યોનું કથન છે (અર્થાત્ અન્ય દ્રવ્યોથી અસાધારણ એવાં જે જીવનાં કાર્યો તે અહીં દર્શાવ્યાં છે).

ચૈતન્યસ્વભાવપણાને લીધે, કર્તૃસ્થિત (કર્તામાં રહેલી) ક્રિયાનો-જ્ઞાપિ તથા દર્શિનો-જીવ જ કર્તા છે; તેના સંબંધમાં રહેલું પુદ્ગલ તેનું કર્તા નથી, જેમ આકાશાદિ નથી તેમ. (ચૈતન્યસ્વભાવને લીધે જાણવાની અને દેખવાની ક્રિયાનો જીવ જ કર્તા છે; જ્યાં જીવ છે ત્યાં ચાર અરૂપી અચેતન દ્રવ્યો પણ છે તોપણ તેઓ જેમ જાણવાની અને દેખવાની ક્રિયાનાં કર્તા નથી તેમ જીવની સાથે સંબંધમાં રહેલાં કર્મ-નોકર્મરૂપ પુદ્ગલો પણ તે ક્રિયાનાં કર્તા નથી.) ચૈતન્યના વિવર્તરૂપ (-પલટારૂપ) સંકલ્પની ઉત્પત્તિ (જીવમાં) થતી હોવાને લીધે, સુખની અભિલાષારૂપ ક્રિયાનો, દુઃખના ઉદ્વેગરૂપ ક્રિયાનો તથા સ્વસંવેદિત હિત-અહિતની નિષ્પત્તિરૂપ ક્રિયાનો (-પોતાથી ચેતવામાં આવતા શુભ-અશુભ ભાવોને રચવારૂપ ક્રિયાનો) જીવ જ કર્તા છે; અન્ય નહિ. શુભાશુભ કર્મના ફળભૂત *ઈષ્ટાનિષ્ટવિષયોપભોગક્રિયાનો, સુખ-દુઃખસ્વરૂપ સ્વપરિણામક્રિયાની માફક, જીવ જ કર્તા છે; અન્ય નહિ.

આથી એમ સમજાવ્યું કે (ઉપરોક્ત) અસાધારણ કાર્યો દ્વારા પુદ્ગલથી ભિન્ન એવો આત્મા અનુમેય (-અનુમાન કરી શકાવાયોગ્ય) છે.

ભાવાર્થ:- શરીર, ઈન્દ્રિય, મન, કર્મ વગેરે પુદ્ગલો કે અન્ય કોઈ અચેતન દ્રવ્યો કદાપિ જાણતાં નથી, દેખતાં નથી, સુખને ઈચ્છતાં નથી, દુઃખથી ડરતાં નથી,

* ઈષ્ટાનિષ્ટ વિષયો જેમાં નિમિત્તભૂત હોય છે એવા સુખદુઃખપરિણામોના ઉપભોગરૂપ ક્રિયાને જીવ કરતો હોવાથી તેને ઈષ્ટાનિષ્ટ વિષયોના ઉપભોગરૂપ ક્રિયાનો કર્તા કહેવામાં આવે છે.

**एवमभिगम्य जीवं अण्णेहिं वि पज्जएहिं बहुगेहिं ।
अभिगच्छदु अज्जीवं णाणंतरिदेहिं लिंगेहिं ॥ १२३ ॥**

**एवमभिगम्य जीवमन्यैरपि पर्यायैर्बहुकैः ।
अभिगच्छत्वजीवं ज्ञानांतरितैर्लिङ्गैः ॥ १२३ ॥**

जीवाजीवव्याखयोपसंहारोपक्षेपसूचनेयम् ।

एवमनया दिशा व्यवहारनयेन कर्मग्रंथप्रतिपादितजीवगुणमार्गणास्थानादि-

હિત-અહિતમાં પ્રવર્તતાં નથી કે તેમનાં ફળને ભોગવતાં નથી; માટે જે જાણે છે અને દેખે છે, સુખની ઈચ્છા કરે છે, દુઃખના ભયની લાગણી કરે છે, શુભ-અશુભ ભાવોમાં પ્રવર્તે છે અને તેમનાં ફળને ભોગવે છે, તે, અચેતન પદાર્થોની સાથે રહ્યો હોવા છતાં સર્વ અચેતન પદાર્થોની ક્રિયાઓથી તદ્દન વિશિષ્ટ પ્રકારની ક્રિયાઓને કરનારો, એક વિશિષ્ટ પદાર્થ છે. આમ જીવ નામનો ચૈતન્યસ્વભાવી પદાર્થવિશેષ-કે જેને જ્ઞાનીઓ સ્વયં સ્પષ્ટ અનુભવે છે તે-તેની અસાધારણ ક્રિયાઓ દ્વારા અનુભવ પણ છે. ૧૨૨.

**બીજા બહુ પર્યાયથી એ રીત જાણી જીવને,
જાણો અજીવપદાર્થ જ્ઞાનવિભિન્ન જડ લિંગો વડે. ૧૨૩.**

અન્યાર્થ:- [એવમ્] એ રીતે [અન્યૈઃ અપિ બહુકૈઃ પર્યાયૈઃ] બીજા પણ બહુ પર્યાયો વડે [જીવમ્ અભિગમ્ય] જીવને જાણીને [જ્ઞાનાંતરિતૈઃ લિંગૈઃ] જ્ઞાનથી અન્ય એવાં (જડ) લિંગો વડે [અજીવમ્ અભિગચ્છતુ] અજીવને જાણો.

ટીકા:- આ, જીવ-વ્યાખ્યાનના ઉપસંહારની અને અજીવ-વ્યાખ્યાનના પ્રારંભની સૂચના છે.

એ રીતે આ નિર્દેશ પ્રમાણે (અર્થાત્ ઉપર સંક્ષેપમાં સમજાવ્યા પ્રમાણે), (૧) વ્યવહારનયથી ^૧કર્મગ્રંથપ્રતિપાદિત જીવસ્થાન-ગુણસ્થાન-માર્ગણસ્થાન ઇત્યાદિ

૧. કર્મગ્રંથપ્રતિપાદિત = ગોમ્મટસારાદિ કર્મપદ્ધતિના ગ્રંથોમાં પ્રરૂપવામાં-નિરૂપવામાં આવેલાં

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગપ્રપંચવર્ણન

[૧૭૫

પ્રપન્ચિતવિવિત્રવિકલ્પરૂપૈઃ ,

નિશ્ચયનયેન

મોહરાગદ્વેષપરિણતિસંપાદિતવિશ્વરૂપત્વાત્કદાચિદશુદ્ધૈઃ

કદાચિત્તદભાવાચ્છુદ્ધૈશ્ચૈતન્યવિવર્તગ્રન્થિરૂપૈર્બહુભિઃ પર્યાયૈઃ જીવમધિગચ્છેત્ । અધિગમ્ય
ચૈવમચૈતન્યસ્વભાવત્વાત્ જ્ઞાનાદર્થાતરભૂતૈરિતઃ પ્રપંચ્યમાનૈર્લિજ્ઞૈર્જીવસંબદ્ધમસંબદ્ધં વા સ્વતો
ભેદબુદ્ધિ-પ્રસિદ્ધચર્થમજીવમધિગચ્છેદિતિ ॥ ૧૨૩ ॥

-ઇતિ જીવપદાર્થવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

અથ અજીવપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ।

આગાસકાલપોગ્ગલધમ્માધમ્મેસુ ણત્થિ જીવગુણા ।

તેસિં અચેદણત્તં ભણિદં જીવસ્સ ચેદણદા ॥ ૧૨૪ ॥

દ્વારા ^૧પ્રપંચિત વિચિત્ર ભેદરૂપ બહુ પર્યાયો વડે, તથા (૨) નિશ્ચયનયથી મોહરાગ-
દ્વેષપરિણતિસંપ્રાપ્ત ^૨વિશ્વરૂપતાને લીધે કદાચિત્ અશુદ્ધ (એવા) અને કદાચિત્ તેના (-
મોહરાગદ્વેષપરિણતિના) અભાવને લીધે શુદ્ધ એવા ^૩ચૈતન્યવિવર્તગ્રંથિરૂપ બહુ પર્યાયો વડે,
જીવને જાણો. એ રીતે જીવને જાણીને, અચૈતન્યસ્વભાવને લીધે, ^૪જ્ઞાનથી અર્થાતરભૂત એવાં,
અહીંથી (હવેની ગાથાઓમાં) કહેવામાં આવતાં લિંગો વડે, ^૫જીવ-સંબદ્ધ કે જીવ-અસંબદ્ધ
અજીવને, પોતાથી ભેદબુદ્ધિની પ્રસિદ્ધિ અર્થે, જાણો. ૧૨૩.

આ રીતે જીવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

હવે અજીવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન છે.

છે જીવગુણ નહિ આભ-ધર્મ-અધર્મ-પુદ્ગલ-કાળમાં;

તેમાં અચેતનતા કહી, ચેતનપણું કહ્યું જીવમાં. ૧૨૪.

૧. પ્રપંચિત = વિસ્તારથી કહેવામાં આવેલા

૨. મોહરાગદ્વેષપરિણતિને લીધે જીવને વિશ્વરૂપતા અર્થાત્ અનેકરૂપતા પ્રાપ્ત થાય છે.

૩. ગ્રંથિ = ગાંઠ. [જીવના કદાચિત્ અશુદ્ધ અને કદાચિત્ શુદ્ધ એવા પર્યાયો ચૈતન્યવિવર્તની-
ચૈતન્યપરિણમનની-ગ્રંથિઓ છે; નિશ્ચયનયથી તેમના વડે જીવને જાણો.]

૪. જ્ઞાનથી અર્થાતરભૂત = જ્ઞાનથી અન્યવસ્તુભૂત; જ્ઞાનથી અન્ય અર્થાત્ જડ. [અજીવનો સ્વભાવ
અચૈતન્ય હોવાને લીધે જ્ઞાનથી અન્ય એવાં જડ ચિત્તો વડે તે જાણાય છે.]

૫. જીવ સાથે સંબદ્ધ કે જીવ સાથે અસંબદ્ધ એવા અજીવને જાણવાનું પ્રયોજન એ છે કે સમસ્ત અજીવ
પોતાથી (સ્વજીવથી) તદ્દન ભિન્ન છે એવી બુદ્ધિ ઉત્પન્ન થાય.

૧૭૬]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

**આકાશકાલપુદ્ગલધર્માધર્મેષુ ન સન્તિ જીવગુણાઃ ।
તેષામચેતનત્વં ભગિતં જીવસ્ય ચેતનતા ॥ ૧૨૪ ॥**

આકાશાદીનામેવાજીવત્વે હેતૂપન્યાસોઽયમ્ ।

આકાશકાલપુદ્ગલધર્માધર્મેષુ ચૈતન્યવિશેષરૂપા જીવગુણા નો વિદ્યંતે, આકાશાદીનાં તેષામચેતનત્વસામાન્યત્વાત્ । અચેતનત્વસામાન્યચ્ચાકાશાદીનામેવ, જીવસ્યૈવ ચેતનત્વસામાન્યા-દિતિ ॥ ૧૨૪ ॥

**સુહદુઃખજ્ઞાણણા વા હિતપરિયમ્મં ચ અહિદમ્હીરુત્તં ।
જસ્સ ણ વિજ્જદિ ણિચ્ચં તં સમણા ભેતિ અજ્જીવં ॥ ૧૨૫ ॥**

**સુખદુઃખજ્ઞાણં વા હિતપરિકર્મં ચાહિતમ્હીરુત્વમ્ ।
યસ્ય ન વિદ્યતે નિત્યં તં શ્રમણા વિદંત્યજીવમ્ ॥ ૧૨૫ ॥**

આકાશાદીનામચેતનત્વસામાન્યે પુનરનુમાનમેતત્ ।

અન્યયાર્થઃ- [આકાશકાલપુદ્ગલધર્માધર્મેષુ] આકાશ, કાળ, પુદ્ગલ, ધર્મ અને અધર્મમાં [જીવગુણાઃ ન સન્તિ] જીવના ગુણો નથી; (કારણ કે) [તેષામ્ અચેતનત્વં ભગિતમ્] તેમને અચેતનપણું કહ્યું છે, [જીવસ્ય ચેતનતા] જીવને ચેતનતા કહી છે.

ટીકા:- આ, આકાશાદિનું જ અજીવપણું દર્શાવવા માટે હેતુનું કથન છે.

આકાશ, કાળ, પુદ્ગલ, ધર્મ અને અધર્મમાં ચૈતન્યવિશેષરૂપ જીવગુણો વિદ્યમાન નથી; કારણ કે તે આકાશાદિને અચેતનત્વસામાન્ય છે. અને અચેતનત્વસામાન્ય આકાશાદિને જ છે, કેમકે જીવને જ ચેતનત્વસામાન્ય છે. ૧૨૪.

**સુખદુઃખસંચેતન, અહિતની ભીતિ, ઉદમ હિત વિષે
જેને કદી હોતાં નથી, તેને અજીવ શ્રમણો કહે. ૧૨૫**

અન્યયાર્થઃ- [સુખદુઃખજ્ઞાણં વા] સુખદુઃખનું જ્ઞાન [હિતપરિકર્મ] હિતનો ઉદમ [ચ] અને [અહિતમ્હીરુત્વમ્] અહિતનો ભય- [યસ્ય નિત્યં ન વિદ્યતે] એ જેને સદાય હોતાં નથી, [તમ્] તેને [શ્રમણાઃ] શ્રમણો [અજીવમ્ વિદંતિ] અજીવ કહે છે.

ટીકા:- આ વળી, આકાશાદિનું અચેતનત્વસામાન્ય નક્કી કરવા માટે અનુમાન છે.

સુખદુઃખજ્ઞાનસ્ય હિતપરિકર્મણોઽહિતભીરુત્વસ્ય ચેતિ ચૈતન્યવિશેષાણાં
નિત્યમનુપલબ્ધેર-વિઘમાનચૈતન્યસામાન્યા એવાકાશાદયોઽજીવા ઇતિ ।। ૧૨૫ ।।

**સંઠાણા સંઘાદા વણ્ણરસપ્પાસગંધસદ્દા ય ।
પોગ્ગલદવ્વપ્પભવા હોંતિ ગુણા પજ્જયા ય બહૂ ।। ૧૨૬ ।।
અરસમરૂવમગંધં અવ્વત્તં ચેદણાગુણમસદ્દં ।
જાણ અલિંગગ્ગહણં જીવમણિદ્દિટ્ઠસંઠાણં ।। ૧૨૭ ।।**

આકાશાદિને સુખદુઃખનું જ્ઞાન, *હિતનો ઉદમ અને અહિતનો ભય-એ ચૈતન્યવિશેષોની સદા અનુપલબ્ધિ છે (અર્થાત્ એ ચૈતન્યવિશેષો આકાશાદિને કોઈ કાળે જોવામાં આવતા નથી), તેથી (એમ નક્કી થાય છે કે) આકાશાદિ અજીવોને ચૈતન્યસામાન્ય વિઘમાન નથી જ.

ભાવાર્થ:- જેને ચેતનત્વસામાન્ય હોય તેને ચેતનત્વવિશેષો હોવા જ જોઈએ. જેને ચેતનત્વવિશેષો ન હોય તેને ચેતનત્વસામાન્ય પણ ન જ હોય. હવે, આકાશાદિ પાંચ દ્રવ્યોને સુખદુઃખનું સંચેતન, હિત અર્થે પ્રયત્ન અને અહિતની ભીતિ-એ ચેતનત્વવિશેષો કદીયે જોવામાં આવતા નથી; તેથી નક્કી થાય છે કે આકાશાદિને ચેતનત્વસામાન્ય પણ નથી, અર્થાત્ અચેતનત્વસામાન્ય જ છે. ૧૨૫.

**સંસ્થાન-સંઘાતો, વરણ-રસ-ગંધ-શબ્દ-સ્પર્શ જે,
તે બહુ ગુણો ને પર્યયો પુદ્ગલદરવનિષ્પન્ન છે. ૧૨૬.
જે ચેતનાગુણ, અરસરૂપ, અગંધશબ્દ, અવ્યક્ત છે,
નિર્દિષ્ટ નહિ સંસ્થાન, ઇંદ્રિયગ્રાહ્ય નહિ, તે જીવ છે. ૧૨૭.**

* હિત અને અહિત વિષે આચાર્યવર શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત તાત્પર્યવૃત્તિ નામની ટીકામાં નીચે પ્રમાણે વિવરણ છે:-

અજ્ઞાની જીવો ફૂલની માળા, સ્ત્રી, ચંદન વગેરેને તથા તેમનાં કારણભૂત દાનપૂજાદિને હિત સમજે છે અને સર્પ, વિષ, કંટક વગેરેને અહિત સમજે છે. સમ્યગ્જ્ઞાની જીવો અક્ષય અનંત સુખને તથા તેના કારણભૂત નિશ્ચયરત્નત્રયપરિણત પરમાત્મદ્રવ્યને હિત સમજે છે અને આકુળતાના ઉત્પાદક એવા દુઃખને તથા તેના કારણભૂત મિથ્યાત્વરાગાદિપરિણત આત્મદ્રવ્યને અહિત સમજે છે.

સંસ્થાનાનિ સંઘાતાઃ વર્ણરસસ્પર્શગંધશબ્દાશ્ચ ।
પુદ્ગલદ્રવ્યપ્રભવા ભવન્તિ ગુણાઃ પર્યાયાશ્ચ બહવઃ ॥ ૧૨૬ ॥
અરસમરૂપમગંધમવ્યક્તં ચેતનાગુણમશબ્દમ્ ।
જાનીહ્યલિઙ્ગગ્રહણં જીવમનિર્દિષ્ટસંસ્થાનમ્ ॥ ૧૨૭ ॥

જીવપુદ્ગલયોઃ સંયોગેઽપિ ભેદનિબંધનસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

યત્ખલુ શરીરશરીરિસંયોગે
સ્પર્શરસગંધવર્ણગુણત્વાત્સશબ્દત્વાત્સંસ્થાનસજ્ઞાતાદિપર્યાય-પરિણતત્વાચ્ચ ઇન્દ્રિયગ્રહણયોગ્યં,
તત્પુદ્ગલદ્રવ્યમ્ । યત્પુનરસ્પર્શરસગંધવર્ણગુણત્વાદશબ્દત્વાદ-
નિર્દિષ્ટસંસ્થાનત્વાદવ્યક્તત્વાદિપર્યાયૈઃ પરિણતત્વાચ્ચ નેન્દ્રિયગ્રહણયોગ્યં, તચ્ચેતના-

અન્યથાર્થઃ- [સંસ્થાનાનિ] (સમચતુરશ્લાદિ) સંસ્થાનો, [સંઘાતાઃ] (ઔદારિકાદિ શરીર સંબંધી) સંઘાતો, [વર્ણરસસ્પર્શગંધશબ્દાઃ ચ] વર્ણ, રસ, સ્પર્શ, ગંધ અને શબ્દ- [બહવઃ ગુણાઃ પર્યાયાઃ ચ] એમ જે બહુ ગુણો અને પર્યાયો છે, [પુદ્ગલદ્રવ્યપ્રભવાઃ ભવન્તિ] તે પુદ્ગલદ્રવ્યનિષ્પન્ન છે.

[અરસમ્ અરૂપમ્ અગંધમ્] જે અરસ, અરૂપ તથા અગંધ છે, [અવ્યક્તમ્] અવ્યક્ત છે, [અશબ્દમ્] અશબ્દ છે, [અનિર્દિષ્ટસંસ્થાનમ્] અનિર્દિષ્ટસંસ્થાન છે (અર્થાત્ જેનું કોઈ સંસ્થાન કહ્યું નથી એવો છે), [ચેતનાગુણમ્] ચેતનાગુણવાળો છે અને [અલિઙ્ગગ્રહણમ્] ઈન્દ્રિયો વડે અગ્રાહ્ય છે, [જીવં જાનીહિ] તે જીવ જાણો.

ટીકા:- જીવ-પુદ્ગલના સંયોગમાં પણ, તેમના ભેદના કારણભૂત સ્વરૂપનું આ કથન છે (અર્થાત્ જીવ અને પુદ્ગલના સંયોગમાં પણ, જે વડે તેમનો ભેદ જાણી શકાય છે એવા તેમના ભિન્નભિન્ન સ્વરૂપનું આ કથન છે).

શરીર અને ^૧શરીરીના સંયોગમાં, (૧) જે ખરેખર સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણ. ગુણવાળું હોવાને લીધે, સશબ્દ હોવાને લીધે તથા સંસ્થાન-સંઘાતાદિ પર્યાયોરૂપે પરિણત હોવાને લીધે ઈન્દ્રિયગ્રહણયોગ્ય છે, તે પુદ્ગલદ્રવ્ય છે; અને (૨) જે સ્પર્શ-રસ-ગંધ-વર્ણગુણ વિનાનું હોવાને લીધે, અશબ્દ હોવાને લીધે, અનિર્દિષ્ટસંસ્થાન હોવાને લીધે તથા ^૨અવ્યક્તત્વાદિ પર્યાયોરૂપે પરિણત હોવાને લીધે ઈન્દ્રિયગ્રહણયોગ્ય

૧. શરીરી = દેહી; શરીરવાળો (અર્થાત્ આત્મા).

૨. અવ્યક્તત્વાદિ = અવ્યક્તત્વ વગેરે; અપ્રકટત્વ વગેરે.

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગપ્રપંચવર્ણન

[૧૭૯

ગુણત્વાત્ રૂપિભ્યોઽરૂપિભ્યશ્ચાજીવેભ્યો વિશિષ્ટં જીવદ્રવ્યમ્ । એવમિહ જીવાજીવયોર્વાસ્તવો ભેદઃ સમ્યગ્જ્ઞાનિનાં માર્ગપ્રસિદ્ધચર્થં પ્રતિપાદિત ઇતિ ॥ ૧૨૬-૧૨૭ ॥

-ઇતિ અજીવપદાર્થવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

ઉક્તૌ મૂલપદાર્થૌ । અથ સંયોગપરિણામનિર્વૃત્તેતરસપદાર્થાનામુપોદ્ધાતાર્થં જીવપુદ્ગલ-કર્મચક્રમનુવર્ણ્યતે-

**જો ખલુ સંસારત્થો જીવો તત્તો દુ હોદિ પરિણામો ।
પરિણામાદો કમ્મં કમ્માદો હોદિ ગદિસુ ગદી ॥ ૧૨૮ ॥**

નથી, તે, ચેતનાગુણમયપણાને લીધે રૂપી તેમ જ અરૂપી અજીવોથી *વિશિષ્ટ (ભિન્ન) એવું જીવદ્રવ્ય છે.

આ રીતે અહીં જીવ અને અજીવનો વાસ્તવિક ભેદ સમ્યગ્જ્ઞાનીઓના માર્ગની પ્રસિદ્ધિ અર્થે પ્રતિપાદિત કરવામાં આવ્યો.

[**ભાવાર્થ:-** અનાદિ મિથ્યાવાસનાને લીધે જીવોને પોતે કોણ છે તેનું વાસ્તવિક જ્ઞાન નથી અને પોતાને શરીરાદિરૂપ માને છે. તેમને જીવદ્રવ્ય અને અજીવ દ્રવ્યનો વાસ્તવિક ભેદ દર્શાવી મુક્તિનો માર્ગ પ્રાપ્ત કરાવવા અર્થે અહીં જડ પુદ્ગલદ્રવ્યનાં અને ચેતન જીવદ્રવ્યનાં વીતરાગસર્વજ્ઞકથિત લક્ષણો કહેવામાં આવ્યાં. જે જીવ તે લક્ષણો જાણી, પોતાને એક સ્વતઃસિદ્ધ સ્વતંત્ર દ્રવ્ય તરીકે ઓળખી, ભેદવિજ્ઞાની અનુભવી થાય છે, તે નિજાત્મદ્રવ્યમાં લીન થઈ મોક્ષમાર્ગને સાધી શાશ્વત નિરાકુળ સુખનો ભોક્તા થાય છે.] ૧૨૬-૧૨૭.

આ રીતે અજીવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

બે મૂળપદાર્થો કહેવામાં આવ્યા. હવે (તેમના) સંયોગપરિણામથી નિષ્પન્ન થતા અન્ય સાત પદાર્થોના ઉપોદ્ધાત અર્થે જીવકર્મ અને પુદ્ગલકર્મનું ચક્ર વર્ણવવામાં આવે છે.

**સંસારગત જે જીવ છે પરિણામ તેને થાય છે,
પરિણામથી કર્મો, કરમથી ગમન ગતિમાં થાય છે; ૧૨૮.**

* વિશિષ્ટ = ભિન્ન; વિલક્ષણ; ખાસ પ્રકારનું.

ગદિમધિગદસ્સ દેહો દેહાદો ઙ્દિયાણિ જાયંતે ।
તેહિં દુ વિસયગ્ગહણં તત્તો રાગો વ દોસો વા ॥ ૧૨૯ ॥
જાયદિ જીવસ્સેવં ભાવો સંસારચક્કવાલમ્મિ ।
ઇદિ જિણવરેહિં ભણિદો અણાદિણિધ્ણો સણિધ્ણો વા ॥ ૧૩૦ ॥

ય: ખલુ સંસારસ્થો જીવસ્તતસ્તુ ભવતિ પરિણામ: ।
પરિણામાત્કર્મ કર્મણો ભવતિ ગતિષુ ગતિ: ॥ ૧૨૮ ॥
ગતિમધિગતસ્ય દેહો દેહાદિન્દ્રિયાણિ જાયંતે ।
તૈસ્તુ વિષયગ્રહણં તત્તો રાગો વા દ્વેષો વા ॥ ૧૨૯ ॥
જાયતે જીવસ્યૈવં ભાવ: સંસારચક્રવાલે ।
ઇતિ જિનવરૈર્ભણિતોઽનાદિનિધન: સનિધનો વા ॥ ૧૩૦ ॥

ઇહ હિ સંસારિણો જીવાદનાદિબંધનોપાધિવશેન સ્નિગ્ધ: પરિણામો ભવતિ ।

ગતિપ્રાસને તન થાય, તનથી ઇંદ્રિયો વળી થાય છે,
એનાથી વિષય ગ્રહાય, રાગદ્વેષ તેથી થાય છે. ૧૨૯.
એ રીત ભાવ અનાદિનિધન અનાદિસાંત થયા કરે
સંસારચક્ર વિષે જીવોને-એમ જિનદેવો કહે. ૧૩૦.

અન્યાર્થ:- [ય:] જે [ખલુ] ખરેખર [સંસારસ્થ: જીવ:] સંસારસ્થિત જીવ છે [તત: તુ પરિણામ: ભવતિ] તેનાથી પરિણામ થાય છે (અર્થાત્ તેને સ્નિગ્ધ પરિણામ થાય છે), [પરિણામાત્ કર્મ] પરિણામથી કર્મ અને [કર્મણ:] કર્મથી [ગતિષુ ગતિ: ભવતિ] ગતિઓમાં ગમન થાય છે.

[ગતિમ્ અધિગતસ્ય દેહ:] ગતિપ્રાપ્તને દેહ થાય છે, [દેહાત્ ઙ્દિયાણિ જાયંતે] દેહથી ઇંદ્રિયો થાય છે, [તૈ: તુ વિષયગ્રહણં] ઇંદ્રિયોથી વિષયગ્રહણ અને [તત: રાગ: વા દ્વેષ: વા] વિષયગ્રહણથી રાગ અથવા દ્વેષ થાય છે.

[એવં ભાવ:] એ પ્રમાણે ભાવ, [સંસારચક્રવાલે] સંસારચક્રમાં [જીવસ્ય] જીવને [અનાદિનિધન: સનિધન: વા] અનાદિ-અનંત અથવા અનાદિ-સાંત [જાયતે] થયા કરે છે- [ઇતિ જિનવરૈ: ભણિત:] એમ જિનવરોએ કહ્યું છે.

ટીકા:- આ લોકમાં સંસારી જીવથી અનાદિ બંધનરૂપ ઉપાધિના વશે સ્નિગ્ધ

પરિણામાત્પુનઃ પુદ્ગલપરિણામાત્મકં કર્મ। કર્મણો નારકાદિગતિષુ ગતિઃ। ગત્યધિગમના-દેહઃ। દેહાદિન્દ્રિયાણિ। ઇન્દ્રિયેભ્યો વિષયગ્રહણમ્। વિષયગ્રહણાદ્રાગદ્વેષૌ। રાગદ્વેષાભ્યાં પુનઃ સ્નિગ્ધઃ પરિણામઃ। પરિણામાત્પુનઃ પુદ્ગલપરિણામાત્મકં કર્મ। કર્મણઃ પુનર્નારકાદિગતિષુ ગતિઃ। ગત્યધિગમનાત્પુનર્દેહઃ। દેહાત્પુનરિન્દ્રિયાણિ। ઇન્દ્રિયેભ્યઃ પુનર્વિષયગ્રહણમ્। વિષયગ્રહણાત્પુના રાગદ્વેષૌ। રાગદ્વેષાભ્યાં પુનરપિ સ્નિગ્ધઃ પરિણામઃ। એવમિદમન્યોન્યકાર્યકારણભૂતજીવપુદ્ગલ-પરિણામાત્મકં કર્મજાલં સંસારચક્રે જીવસ્યાનાદ્યનિધનં અનાદિસનિધનં વા ચક્રવત્પરિવર્તતે। તદત્ર પુદ્ગલપરિણામનિમિત્તો જીવપરિણામો જીવપરિણામનિમિત્તઃ પુદ્ગલપરિણામશ્ચ વક્ષ્યમાણ-પદાર્થબીજત્વેન સંપ્રધારણીય ઇતિ।। ૧૨૮-૧૩૦।।

પરિણામ થાય છે, પરિણામથી પુદ્ગલપરિણામાત્મક કર્મ, કર્મથી નરકાદિ ગતિઓમાં ગમન, ગતિની પ્રાપ્તિથી દેહ, દેહથી ઈંદ્રિયો, ઈંદ્રિયોથી વિષયગ્રહણ, વિષયગ્રહણથી રાગદ્વેષ, રાગદ્વેષથી પાછા સ્નિગ્ધ પરિણામ, પરિણામથી પાછું પુદ્ગલપરિણામાત્મક કર્મ, કર્મથી પાછું નરકાદિ ગતિઓમાં ગમન, ગતિની પ્રાપ્તિથી પાછો દેહ, દેહથી પાછી ઈંદ્રિયો, ઈંદ્રિયોથી પાછું વિષયગ્રહણ, વિષયગ્રહણથી પાછા રાગદ્વેષ, રાગદ્વેષથી વળી પાછા સ્નિગ્ધ પરિણામ. એ પ્રમાણે આ અન્યોન્ય * કાર્યકારણભૂત જીવપરિણામાત્મક અને પુદ્ગલપરિણામાત્મક કર્મજાળ સંસારચક્રમાં જીવને અનાદિ-અનંતપણે અથવા અનાદિ-સાંતપણે ચક્રની માફક ફરીફરીને થયા કરે છે.

આ રીતે અહીં (એમ કહ્યું કે), પુદ્ગલપરિણામ જેનું નિમિત્ત છે એવા જીવપરિણામ અને જીવપરિણામ જેનું નિમિત્ત છે એવા પુદ્ગલપરિણામ હવે પછી કહેવામાં આવનારા (પુણ્યાદિ સાત) પદાર્થોના બીજ તરીકે અવધારવા.

ભાવાર્થ:- જીવ અને પુદ્ગલને પરસ્પર નિમિત્ત-નૈમિત્તિકપણે પરિણામ થાય છે. તે પરિણામને લીધે પુણ્યાદિ પદાર્થો ઉત્પન્ન થાય છે, જેમનું વર્ણન હવેની ગાથાઓમાં કરવામાં આવશે.

પ્રશ્ન:- પુણ્યાદિ સાત પદાર્થોનું પ્રયોજન જીવ અને અજીવ એ બેથી જ પૂરું થઈ જાય છે, કારણ કે તેઓ જીવ અને અજીવના જ પર્યાયો છે. તો પછી તે સાત

* કાર્ય એટલે નૈમિત્તિક, અને કારણ એટલે નિમિત્ત. [જીવપરિણામાત્મક કર્મ અને પુદ્ગલપરિણામાત્મક કર્મ પરસ્પર કાર્યકારણભૂત અર્થાત્ નૈમિત્તિક-નિમિત્તભૂત છે. તે કર્મો કોઈ જીવને અનાદિ-અનંત અને કોઈ જીવને અનાદિ-સાંત હોય છે.]

અથ પુણ્યપાપપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ।

પદાર્થો શા માટે કહેવામાં આવે છે ?

ઉત્તર:- ભલ્યોને હેય તત્ત્વ અને ઉપાદેય તત્ત્વ (અર્થાત્ હેય તત્ત્વ અને ઉપાદેય તત્ત્વનું સ્વરૂપ તથા તેમનાં કારણો) દર્શાવવા અર્થે તેમનું કથન છે. દુઃખ તે હેય તત્ત્વ છે, તેનું કારણ સંસાર છે, સંસારનું કારણ આસ્રવ અને બંધ બે છે (અથવા વિસ્તારથી કહીએ તો પુણ્ય, પાપ, આસ્રવ અને બંધ ચાર છે) અને તેમનું કારણ મિથ્યાદર્શનજ્ઞાનચારિત્ર છે. સુખ તે ઉપાદેય તત્ત્વ છે, તેનું કારણ મોક્ષ છે, મોક્ષનું કારણ સંવર અને નિર્જરા છે અને તેમનું કારણ સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્ર છે. આ પ્રયોજનભૂત વાત ભલ્ય જીવોને પ્રગટપણે દર્શાવવા અર્થે પુણ્યાદિ * સાત પદાર્થોનું કથન છે. ૧૨૮-૧૩૦.

હવે પુણ્ય-પાપપદાર્થોનું વ્યાખ્યાન છે.

* અજ્ઞાની અને જ્ઞાની જીવ પુણ્યાદિ સાત પદાર્થોમાંથી કયા કયા પદાર્થોના કર્તા છે તે સંબંધી આચાર્યવર શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત તાત્પર્યવૃત્તિ નામની ટીકામાં નીચે પ્રમાણે વર્ણન છે:-

અજ્ઞાની જીવ નિર્વિકાર સ્વસંવેદનના અભાવને લીધે પાપપદાર્થનો તથા આસ્રવ-બંધપદાર્થનો કર્તા થાય છે; કદાચિત્ મંદ મિથ્યાત્વના ઉદયથી, દેખેલા-સાંભળેલા-અનુભવેલા ભોગોની આકાંક્ષારૂપ નિદાનબંધ વડે, ભવિષ્યકાળમાં પાપનો અનુબંધ કરનારા પુણ્યપદાર્થનો પણ કર્તા થાય છે. જે જ્ઞાની જીવ છે તે, નિર્વિકાર-આત્મતત્ત્વવિષયક રુચિ, તદ્વિષયક જ્ઞપ્તિ અને તદ્વિષયક નિશ્ચળ અનુભૂતિરૂપ અભેદરત્નત્રયપરિણામ વડે, સંવર-નિર્જરા-મોક્ષપદાર્થોનો કર્તા થાય છે; અને જ્યારે પૂર્વોક્ત નિશ્ચયરત્નત્રયમાં સ્થિર રહી શકતો નથી ત્યારે નિર્દોષપરમાત્મસ્વરૂપ અર્હત-સિદ્ધોની તથા તેનું (નિર્દોષ પરમાત્માનું) આરાધન કરનારા આચાર્ય-ઉપાધ્યાય-સાધુઓની નિર્ભર અસાધારણ ભક્તિરૂપ એવું જે સંસારવિચ્છેદના કારણભૂત, પરંપરાએ મુક્તિકારણભૂત, તીર્થકરપ્રકૃતિ વગેરે પુણ્યનો અનુબંધ કરનારું વિશિષ્ટ પુણ્ય તેને અનીહિતવૃત્તિએ નિદાનરહિત પરિણામથી કરે છે. આ રીતે અજ્ઞાની જીવ પાપાદિ ચાર પદાર્થોનો કર્તા છે અને જ્ઞાની સંવરાદિ ત્રણ પદાર્થોનો કર્તા છે.

[અહીં જ્ઞાનીના વિશિષ્ટ પુણ્યને સંસારવિચ્છેદના કારણભૂત કહ્યું ત્યાં એમ સમજવું કે-ખરેખર તો સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્ર જ સંસારવિચ્છેદના કારણભૂત છે, પરંતુ જ્યારે તે સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાનચારિત્ર અપૂર્ણદશામાં હોય છે ત્યારે તેની સાથે અનિચ્છિતવૃત્તિએ વર્તતા વિશિષ્ટ પુણ્યમાં સંસારવિચ્છેદના કારણપણાનો આરોપ કરવામાં આવે છે. તે આરોપ પણ વાસ્તવિક કારણની-સમ્યગ્દર્શનાદિની - હયાતીમાં જ થઈ શકે.]

**મોહો રાગો દોસો ચિત્તપસાદો ય જસ્સ ભાવમ્મિ ।
વિજ્જદિ તસ્સ સુહો વા અસુહો વા હોદિ પરિણામો ॥ ૧૩૧ ॥**

**મોહો રાગો દ્વેષચિત્તપ્રસાદઃ વા યસ્ય ભાવે ।
વિદ્યતે તસ્ય શુભો વા અશુભો વા ભવતિ પરિણામઃ ॥ ૧૩૧ ॥**

પુણ્યપાપયોગ્યભાવસ્વભાવાખ્યાપનમેતત્ ।

इह हि दर्शनमोहनीयविपाककलुषपरिणामता मोहः ।
विचित्रचारित्रमोहनीयविपाकप्रत्यये प्रीत्यप्रीती रागद्वेषौ । तस्यैव मंदोदये विशुद्धपरिणामता
चित्तप्रसादपरिणामः । एवमिमे यस्य भावे भवन्ति , तस्यावश्यं भवति शुभोऽशुभो वा परिणामः ।
तत्र यत्र प्रशस्तरागश्चित्तप्रसादश्च तत्र शुभः परिणामः, यत्र तु मोहद्वेषावप्रशस्तरागश्च
तत्राऽशुभ इति ॥ १३१ ॥

**છે રાગ, દ્વેષ, વિમોહ, ચિત્તપ્રસાદપરિણતિ જેહને,
તે જીવને શુભ વા અશુભ પરિણામનો સદ્ભાવ છે. ૧૩૧.**

અન્યયાર્થઃ- [યસ્ય ભાવે] જેના ભાવમાં [મોહઃ] મોહ, [રાગઃ] રાગ, [દ્વેષઃ] દ્વેષ
[વા] અથવા [ચિત્તપ્રસાદઃ] ચિત્તપ્રસન્નતા [વિદ્યતે] છે, [તસ્ય] તેને [શુભઃ વા અશુભઃ વા]
શુભ અથવા અશુભ [પરિણામઃ] પરિણામ [ભવતિ] છે.

ટીકાઃ- આ, પુણ્ય-પાપને યોગ્ય ભાવના સ્વભાવનું (-સ્વરૂપનું) કથન છે.

અહીં, દર્શનમોહનીયના વિપાકથી જે કલુષિત પરિણામ તે મોહ છે; વિચિત્ર (-અનેક પ્રકારના) ચારિત્રમોહનીયનો વિપાક જેનો આશ્રય (-નિમિત્ત) છે એવી પ્રીતિ-અપ્રીતિ તે રાગ-દ્વેષ છે; તેના જ (ચારિત્રમોહનીયના જ) મંદ ઉદયે થતા જે વિશુદ્ધ પરિણામ તે *ચિત્તપ્રસાદપરિણામ (-મનની પ્રસન્નતારૂપ પરિણામ) છે. એ રીતે આ (મોહ, રાગ, દ્વેષ અથવા ચિત્તપ્રસાદ) જેના ભાવમાં છે, તેને અવશ્ય શુભ અથવા અશુભ પરિણામ છે. તેમાં, જ્યાં પ્રશસ્ત રાગ તથા ચિત્તપ્રસાદ છે ત્યાં શુભ પરિણામ છે અને જ્યાં મોહ, દ્વેષ તથા અપ્રશસ્ત રાગ છે ત્યાં અશુભ પરિણામ છે. ૧૩૧.

* પ્રસાદ = પ્રસન્નતા; વિશુદ્ધતા; ઉજ્જવળતા.

**સુહપરિણામો પુણ્ણં અસુહો પાવં તિ હવદિ જીવસ્સ ।
દોણ્ણં પોગ્ગલમેત્તો ભાવો કમ્મત્તણં પત્તો ॥૧૩૨॥**

**શુભપરિણામઃ પુણ્યમશુભઃ પાપમિતિ ભવતિ જીવસ્ય ।
દ્વયોઃ પુદ્ગલમાત્રો ભાવઃ કર્મત્વં પ્રાપ્તઃ ॥૧૩૨॥**

પુણ્યપાપસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

જીવસ્ય કર્તુઃ નિશ્ચયકર્મતામાપન્નઃ શુભપરિણામો દ્રવ્યપુણ્યસ્ય નિમિત્તમાત્રત્વેન
કારણી-ભૂતત્વાત્તદાસ્રવક્ષણાદૂર્ઘ્વં ભવતિ ભાવપુણ્યમ્ । એવં જીવસ્ય
કર્તુર્નિશ્ચયકર્મતામાપન્નોઽશુભપરિણામો દ્રવ્યપાપસ્ય નિમિત્તમાત્રત્વેન
કારણીભૂતત્વાત્તદાસ્રવક્ષણાદૂર્ઘ્વં

**શુભ ભાવ જીવના પુણ્ય છે ને અશુભ ભાવો પાપ છે;
તેના નિમિત્તે પૌદ્ગલિક પરિણામ કર્મપણું લહે. ૧૩૨.**

અન્યાર્થઃ- [જીવસ્ય] જીવના [શુભપરિણામઃ] શુભ પરિણામ [પુણ્યમ્] પુણ્ય છે
અને [અશુભઃ] અશુભ પરિણામ [પાપમ્] એવમ્ ભવતિ પાપ છે; [દ્વયોઃ] તે બંને દ્વારા
[પુદ્ગલમાત્રઃ ભાવઃ] પુદ્ગલમાત્ર ભાવ [કર્મત્વં પ્રાપ્તઃ] કર્મપણાને પામે છે (અર્થાત્ જીવના
પુણ્ય-પાપભાવના નિમિત્તે શાતા-અશાતાવેદનીયાદિ પુદ્ગલમાત્ર પરિણામ વ્યવહારથી જીવનું કર્મ
કહેવાય છે).

ટીકાઃ- આ, પુણ્ય-પાપના સ્વરૂપનું કથન છે.

જીવરૂપ કર્તાના *નિશ્ચયકર્મભૂત શુભપરિણામ દ્રવ્યપુણ્યને નિમિત્તમાત્રપણે કારણભૂત છે
તેથી 'દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવ'ના પ્રસંગને અનુસરીને (-અનુલક્ષીને) તે શુભપરિણામ 'ભાવપુણ્ય' છે.
(શાતાવેદનીયાદિ દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવનો જે પ્રસંગ બને છે તેમાં જીવના શુભપરિણામ નિમિત્તકારણ છે
માટે 'દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવ' પ્રસંગની પાછળ પાછળ તેના નિમિત્તભૂત શુભપરિણામને પણ
'ભાવપુણ્ય' એવું નામ છે.) એવી રીતે જીવરૂપ કર્તાના નિશ્ચયકર્મભૂત અશુભપરિણામ
દ્રવ્યપાપને નિમિત્તમાત્રપણે કારણભૂત છે તેથી 'દ્રવ્યપાપાસ્રવ'ના પ્રસંગને અનુસરીને (-
અનુલક્ષીને) તે અશુભપરિણામ 'ભાવપાપ' છે.

* જીવ કર્તા છે અને શુભપરિણામ તેનું (અશુદ્ધનિશ્ચયનયે) નિશ્ચયકર્મ છે.

ભાવપાપમ્ । પુદ્ગલસ્ય કર્તુર્નિશ્ચયકર્મતામાપન્નો વિશિષ્ટપ્રકૃતિત્વપરિણામો
જીવશુભપરિણામનિમિત્તો દ્રવ્યપુણ્યમ્ । પુદ્ગલસ્ય કર્તુર્નિશ્ચયકર્મતામાપન્નો
વિશિષ્ટપ્રકૃતિત્વપરિણામો જીવાશુભપરિણામનિમિત્તો દ્રવ્યપાપમ્ । એવં
વ્યવહારનિશ્ચયાભ્યામાત્મનો મૂર્તમમૂર્તઞ્ચ કર્મ પ્રજ્ઞાપિતમિતિ ॥ ૧૩૨ ॥

**जम्हा कम्मस्स फलं विसयं फासेहिं भुंजदे णियदं ।
जीवेण सुहं दुक्खं तम्हा कम्माणि मुत्ताणि ॥ १३३ ॥**

**यस्मात्કર્મણઃ ફલં વિષયઃ સ્પર્શૈર્ભુજ્યતે નિયતમ્ ।
જીવેન સુખં દુઃખં તસ્માત્કર્માણિ મૂર્તાણિ ॥ ૧૩૩ ॥**

પુદ્ગલરૂપ કર્તાના *નિશ્ચયકર્મભૂત વિશિષ્ટપ્રકૃતિરૂપ પરિણામ (-શાતાવેદનીયાદિ ખાસ પ્રકૃતિરૂપ પરિણામ)-કે જેમાં જીવના શુભપરિણામ નિમિત્ત છે તે-દ્રવ્યપુણ્ય છે. પુદ્ગલરૂપ કર્તાના નિશ્ચયકર્મભૂત વિશિષ્ટપ્રકૃતિરૂપ પરિણામ (-અશાતાવેદનીયાદિ ખાસ પ્રકૃતિરૂપ પરિણામ)-કે જેમાં જીવના અશુભપરિણામ નિમિત્ત છે તે-દ્રવ્યપાપ છે.

આ પ્રમાણે વ્યવહાર તથા નિશ્ચય વડે આત્માને મૂર્ત તથા અમૂર્ત કર્મ દર્શાવવામાં આવ્યું.

ભાવાર્થ:- નિશ્ચયથી જીવના અમૂર્ત શુભાશુભપરિણામરૂપ ભાવપુણ્યપાપ જીવનું કર્મ છે. શુભાશુભપરિણામ દ્રવ્યપુણ્યપાપનું નિમિત્તકારણ હોવાને લીધે મૂર્ત એવાં તે પુદ્ગલપરિણામરૂપ (શાતા-અશાતાવેદનીયાદિ) દ્રવ્યપુણ્યપાપ વ્યવહારથી જીવનું કર્મ કહેવાય છે. ૧૩૨.

**છે કર્મનું ફળ વિષય, તેને નિયમથી અક્ષો વડે
જીવ ભોગવે દુઃખે-સુખે, તેથી કરમ તે મૂર્ત છે. ૧૩૩.**

અન્યાર્થ:- [યસ્માત્] કારણ કે [કર્મણઃ ફલં] કર્મનું ફળ [વિષયઃ] જે (મૂર્ત) વિષય તે [નિયતમ્] નિયમથી [સ્પર્શૈઃ] (મૂર્ત એવી) સ્પર્શનાદિઈંદ્રિયો

* પુદ્ગલ કર્તા છે અને વિશિષ્ટપ્રકૃતિરૂપ પરિણામ તેનું નિશ્ચયકર્મ છે (અર્થાત્ નિશ્ચયથી પુદ્ગલ કર્તા છે અને શાતાવેદનીયાદિ ખાસ પ્રકૃતિરૂપ પરિણામ તેનું કર્મ છે).

મૂર્તકર્મસમર્થનમેતત્ ।

યતો હિ કર્મણાં ફલભૂતઃ સુખદુઃખહેતુવિષયો મૂર્તો મૂર્તૈરિન્દ્રિયૈર્જીવેન નિયતં ભુજ્યતે ,
તતઃ કર્મણાં મૂર્તત્વમનુમીયતે । તથા હિ-મૂર્ત કર્મ , મૂર્તસંબંધેનાનુભૂયમાનમૂર્તફલત્વાદાસુ-
વિષવદિતિ ।। ૧૩૩ ।।

**મુત્તો ફાસદિ મુત્તં મુત્તો મુત્તેણ બંધમણુહવદિ ।
જીવો મુત્તિવિરહિદો ગાહદિ તે તેહિં ઉગ્ગહદિ ।। ૧૩૪ ।।**

**મૂર્તઃ સ્પૃશતિ મૂર્ત મૂર્તો મૂર્તેન બંધમનુભવતિ ।
જીવો મૂર્તિવિરહિતો ગાહતિ તાનિ તૈરવગાહ્યતે ।। ૧૩૪ ।।**

દ્વારા [જીવેન] જીવ વડે [સુખં દુઃખં] સુખે અથવા દુઃખે [ભુજ્યતે] ભોગવાય છે, [તસ્માત્]
તેથી [કર્મણિ] કર્મો [મૂર્તાનિ] મૂર્ત છે.

ટીકા:- આ, મૂર્ત કર્મનું સમર્થન છે.

કર્મનું ફળ જે સુખદુઃખના હેતુભૂત મૂર્ત વિષય તે નિયમથી મૂર્ત ઈન્દ્રિયો દ્વારા જીવ વડે
ભોગવાય છે, તેથી કર્મના મૂર્તપણાનું અનુમાન થઈ શકે છે. તે આ પ્રમાણે:- જેમ મૂષકવિષ
મૂર્ત છે તેમ કર્મ મૂર્ત છે, કારણ કે (મૂષકવિષના ફળની માફક) મૂર્તના સંબંધ દ્વારા અનુભવાતું
એવું મૂર્ત તેનું ફળ છે. [ઉંદરના ઝેરનું ફળ (-શરીરમાં સોજા થવા, તાવ આવવો વગેરે) મૂર્ત
છે અને મૂર્ત શરીરના સંબંધ દ્વારા અનુભવાય-ભોગવાય છે, તેથી અનુમાન થઈ શકે છે કે
ઉંદરનું ઝેર મૂર્ત છે; તેવી રીતે કર્મનું ફળ (-વિષયો) મૂર્ત છે અને મૂર્ત ઈન્દ્રિયોના સંબંધ દ્વારા
અનુભવાય-ભોગવાય છે, તેથી અનુમાન થઈ શકે છે કે કર્મ મૂર્ત છે.] ૧૩૩.

**મૂરત મૂરત સ્પર્શે અને મૂરત મૂરત બંધન લહે;
આત્મા અમૂરત ને કરમ અન્યોન્ય અવગાહન લહે. ૧૩૪.**

અન્યયાર્થ:- [મૂર્તઃ મૂર્ત સ્પૃશતિ] મૂર્ત મૂર્તને સ્પર્શે છે, [મૂર્તઃ મૂરત] મૂર્ત મૂર્તની
સાથે [બંધમ્ અનુભવતિ] બંધ પામે છે; [મૂર્તિવિરહિતઃ જીવઃ] મૂર્તત્વરહિત જીવ [તાનિ
ગાહતિ] મૂર્તકર્મોને અવગાહે છે અને [તૈઃ અવગાહ્યતે] મૂર્તકર્મો જીવને અવગાહે છે (અર્થાત્
બંને એકબીજામાં અવગાહ પામે છે).

મૂર્તકર્મણોરમૂર્તજીવમૂર્તકર્મણોશ્ચ બંધપ્રકારસૂચનેયમ્ ।

इह हि संसारिणि जीवेऽनादिसंतानेन प्रवृत्तमास्ते मूर्तकर्म । तत्स्पर्शादिमत्त्वादागामि मूर्तकर्म स्पृशति, ततस्तन्मूर्तं तेन सह स्नेहगुणवशाद्धंधमनुभवति । एष मूर्तयोः कर्मणोर्बंध-प्रकारः । अथ निश्चयनयेनामूर्तो जीवोऽनादिमूर्तकर्मनिमित्तरागादिपरिणामस्निग्धः सन् विशिष्टतया मूर्तानि कर्माण्यवगाहते, तत्परिणामनिमित्तलब्धात्मपरिणामैः मूर्तकर्मभिरपि विशिष्टतयाऽवगाह्यते च । अयं त्वन्योन्यावगाहात्मको जीवमूर्तकर्मणोर्बंधप्रकारः । एवममूर्तस्यापि जीवस्य मूर्तेन पुण्यपापकर्मणा कथञ्चिद्धन्धो न विरुध्यते ॥ १३४ ॥

-इति पुण्यपापपदार्थव्याख्यानम् ।

अथ आस्रवपदार्थव्याख्यानम् ।

ટીકા:- આ, મૂર્તકર્મનો મૂર્તકર્મની સાથે જે બંધપ્રકાર તથા અમૂર્ત જીવનો મૂર્તકર્મની સાથે જે બંધપ્રકાર તેની સૂચના છે.

અહીં (આ લોકમાં), સંસારી જીવને વિષે અનાદિ સંતતિથી (-પ્રવાહથી) પ્રવર્તતું થકું મૂર્તકર્મ વિદ્યમાન છે. તે, સ્પર્શાદિવાળું હોવાને લીધે, આગામી મૂર્તકર્મને સ્પર્શે છે; તેથી મૂર્ત એવું તે તેની સાથે, સ્નિગ્ધત્વગુણના વશે (-પોતાના સ્નિગ્ધરૂક્ષત્વપર્યાયને લીધે), બંધને પામે છે. આ, મૂર્તકર્મનો મૂર્તકર્મની સાથે બંધપ્રકાર છે.

વળી (અમૂર્ત જીવનો મૂર્તકર્મની સાથે બંધપ્રકાર આ પ્રમાણે છે કે), નિશ્ચયનયથી જે અમૂર્ત છે એવો જીવ, અનાદિ મૂર્તકર્મ જેનું નિમિત્ત છે એવા રાગાદિપરિણામ વડે સ્નિગ્ધ વર્તતો થકો, મૂર્તકર્મને વિશિષ્ટપણે અવગાહે છે (અર્થાત્ એકબીજાને પરિણામમાં નિમિત્તમાત્ર થાય એવા સંબંધવિશેષ સહિત મૂર્તકર્મના ક્ષેત્રમાં વ્યાપે છે) અને તે રાગાદિપરિણામના નિમિત્તે જેઓ પોતાના (જ્ઞાનાવરણાદિ) પરિણામને પામે છે એવાં મૂર્તકર્મો પણ જીવને વિશિષ્ટપણે અવગાહે છે (અર્થાત્ જીવના પ્રદેશો સાથે વિશિષ્ટતાપૂર્વક એકક્ષેત્રાવગાહને પામે છે). આ, જીવ અને મૂર્તકર્મનો અન્યોન્ય-અવગાહસ્વરૂપ બંધપ્રકાર છે. આ રીતે અમૂર્ત એવા જીવનો પણ મૂર્ત પુણ્યપાપકર્મની સાથે કથંચિત્ (-કોઈ પ્રકારે) બંધ વિરોધ પામતો નથી. ૧૩૪.

આ રીતે પુણ્ય-પાપપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

હવે આસ્રવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન છે.

**રાગો જસ્સ પસત્થો અણુકંપાસંસિદો ય પરિણામો ।
ચિત્તમ્હિ નત્થિ કલુસં પુણ્ણં જીવસ્સ આસવદિ ॥ ૧૩૫ ॥**

**રાગો યસ્ય પ્રશસ્તોઽનુકમ્પાસંશ્રિતશ્ચ પરિણામઃ ।
ચિત્તે નાસ્તિ કાલુષ્યં પુણ્યં જીવસ્યાસ્રવતિ ॥ ૧૩૫ ॥**

પુણ્યાસ્રવસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

પ્રશસ્તરાગોઽનુકમ્પાપરિણતિઃ ચિત્તસ્યાકલુષત્વચ્છેતિ ત્રયઃ શુભા ભાવાઃ
દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવસ્ય નિમિત્તમાત્રત્વેન કારણભુતત્વાત્તદાસ્રવક્ષણાદૂર્ઘ્વં ભાવપુણ્યાસ્રવઃ । તન્નિમિત્તઃ
શુભકર્મપરિણામો યોગદ્વારેણ પ્રવેશતાં પુદ્ગલાનાં દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવ ઇતિ ॥ ૧૩૫ ॥

**છે રાગભાવ પ્રશસ્ત, અનુકંપાસંહિત પરિણામ છે,
મનમાં નહીં કાલુષ્ય છે, ત્યાં પુણ્ય-આસ્રવ હોય છે. ૧૩૫.**

અન્યાર્થઃ- [યસ્ય] જે જીવને [પ્રશસ્તઃ રાગઃ] પ્રશસ્ત રાગ છે, [અનુકમ્પાસંશ્રિતઃ
પરિણામઃ] અનુકંપાયુક્ત પરિણામ છે [ચ] અને [ચિત્તે કાલુષ્યં ન અસ્તિ] ચિત્તમાં
કલુષતાનો અભાવ છે, [જીવસ્ય] તે જીવને [પુણ્યમ્ આસ્રવતિ] પુણ્ય આસ્રવે છે.

ટીકા:- આ, પુણ્યાસ્રવના સ્વરૂપનું કથન છે.

પ્રશસ્ત રાગ, અનુકંપાપરિણતિ અને ચિત્તની અકલુષતા-એ ત્રણ શુભ ભાવો
દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવને નિમિત્તમાત્રપણે કારણભૂત છે તેથી 'દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવ'ના પ્રસંગને *અનુસરીને (-
અનુલક્ષીને) તે શુભ ભાવો ભાવપુણ્યાસ્રવ છે અને તે (શુભ ભાવો) જેનું નિમિત્ત છે એવા જે
યોગદ્વારા પ્રવેશતાં પુદ્ગલોના શુભકર્મપરિણામ (-શુભકર્મરૂપ પરિણામ) તે દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવ છે.
૧૩૫.

* શાતાવેદનીયાદિ પુદ્ગલપરિણામરૂપ દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવનો જે પ્રસંગ બને છે તેમાં જીવના પ્રશસ્ત-રાગાદિ
શુભ ભાવો નિમિત્તકારણ છે માટે 'દ્રવ્યપુણ્યાસ્રવ' પ્રસંગની પાછળ પાછળ તેના નિમિત્તભૂત શુભ
ભાવોને પણ 'ભાવપુણ્યાસ્રવ' એવું નામ છે.

**અરહંતસિદ્ધસાધુસુ ભત્તી ધમ્મમ્મિ જા ય ખલુ ચેદ્ધા ।
અનુગમનં પિ ગુરુણં પસત્થરાગો તિ વુઠ્ઠંતિ ।। ૧૩૬ ।।**

**અર્હત્સિદ્ધસાધુષુ ભક્તિર્ધર્મે યા ચ ખલુ ચેદ્ધા ।
અનુગમનમપિ ગુરુણાં પ્રશસ્તરાગ ઇતિ બ્રુવન્તિ ।। ૧૩૬ ।।**

પ્રશસ્તરાગસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

અર્હત્સિદ્ધસાધુષુ ભક્તિઃ, ધર્મે વ્યવહારચારિત્રાનુષ્ઠાને વાસનાપ્રધાના ચેદ્ધા,

**અર્હત-સાધુ-સિદ્ધ પ્રત્યે ભક્તિ, ચેષ્ટા ધર્મમાં,
ગુરુઓ તણું અનુગમન-એ પરિણામ રાગ પ્રશસ્તના. ૧૩૬.**

અન્યાર્થ:- [અર્હત્સિદ્ધસાધુષુ ભક્તિઃ] અર્હત-સિદ્ધ-સાધુઓ પ્રત્યે ભક્તિ, [ધર્મ યા ચ ખલુ ચેદ્ધા] ધર્મમાં ખરેખર ચેષ્ટા [અનુગમનમ્ અપિ ગુરુણામ્] અને ગુરુઓનું અનુગમન, [પ્રશસ્તરાગઃ ઇતિ બ્રુવન્તિ] તે ' પ્રશસ્ત રાગ ' કહેવાય છે.

ટીકા:- આ, પ્રશસ્ત રાગના સ્વરૂપનું કથન છે.

^૧અર્હત-સિદ્ધ-સાધુઓ પ્રત્યે ભક્તિ, ધર્મમાં-વ્યવહારચારિત્રના

૧. અર્હત-સિદ્ધ-સાધુઓમાં અર્હત, સિદ્ધ, આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુ પાંચેય સમાઈ જાય છે કારણ કે ' સાધુઓ 'માં આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને સાધુ ત્રણ સમાય છે.

[નિર્દોષ પરમાત્માથી પ્રતિપક્ષભૂત એવાં આર્ત-રૌદ્રધ્યાનો વડે ઉપાર્જિત જે જ્ઞાનાવરણાદિ પ્રકૃતિઓ તેમનો, રાગાદિવિકલ્પરહિત ધર્મ-શુકલધ્યાનો વડે વિનાશ કરીને, જેઓ ક્ષુધાદિ અઘર દોષ રહિત અને કેવળજ્ઞાનાદિ અનંત ચતુષ્ટય સહિત થયા, તેઓ અર્હતો કહેવાય છે.

લૌકિક અંજનસિદ્ધ વગેરેથી વિલક્ષણ એવા જેઓ જ્ઞાનાવરણાદિ-અષ્ટકર્મના અભાવથી સમ્યક્ત્વાદિ-અષ્ટગુણાત્મક છે અને લોકાગ્રે વસે છે, તેઓ સિદ્ધો છે.

વિશુદ્ધ જ્ઞાનદર્શન જેનો સ્વભાવ છે એવા આત્મતત્ત્વની નિશ્ચયરુચિ, તેવી જ જ્ઞાપ્તિ, તેવી જ નિશ્ચળ-અનુભૂતિ, પરદ્રવ્યની ઇચ્છાના પરિહારપૂર્વક તે જ આત્મદ્રવ્યમાં પ્રતપન અર્થાત્ તપશ્ચરણ અને સ્વશક્તિને ગોપવ્યા વિના તેયું જ અનુષ્ઠાન-આવા નિશ્ચયપંચાચારને તથા તેના સાધક વ્યવહારપંચાચારને-કે જેની વિધિ આચારાદિશાસ્ત્રોમાં કહી છે તેને-એટલે કે ઉભય આચારને જેઓ પોતે આચરે છે અને બીજાઓને અચરાવે છે, તેઓ આચાર્યો છે.

પાંચ અસ્તિકાયોમાં જીવાસ્તિકાયને, છ દ્રવ્યોમાં શુદ્ધજીવદ્રવ્યને, સાત તત્ત્વોમાં શુદ્ધજીવતત્ત્વને અને નવ પદાર્થોમાં શુદ્ધજીવપદાર્થને જેઓ નિશ્ચયનયે ઉપાદેય કહે છે તેમ જ ભેદાભેદરત્નત્રયસ્વરૂપ

૧૮૦]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

गुरुणामाचार्यादीनां रसिकत्वेनानुगमनम्-एषः प्रशस्तो रागः प्रशस्तविषयत्वात्। अयं हि
स्थूललक्ष्यतया केवलभक्तिप्रधानस्याज्ञानिनो भवति।
उपरितनभूमिकायामलब्धास्पदस्यास्थान-रागनिषेधार्थं तीव्ररागज्वरविनोदार्थं वा
कदाचिज्ज्ञानिनोऽपि भवतीति ॥ १३६ ॥

**तिसिदं व भुक्खिदं वा दुहिदं दद्वूण जो दु दुहिदमणो ।
पडिवज्जदि तं किवया तस्सेसा होदि अणुकंपा ॥ १३७ ॥**

**તૃષિતં બુભુક્ષિતં વા દુઃખિતં દદ્વૂણ જો દુ દુહિદમણો ।
પડિવજ્જદિ તં કિવયા તસ્સેસા હોદિ અણુકંપા ॥ ૧૩૭ ॥**

^૧અનુષ્ઠાનમાં-^૨ભાવનાપ્રધાન ચેષ્ટા અને ગુરુઓનું-આચાર્યાદિનું-રસિકપણે ^૩અનુગમન, તે
'પ્રશસ્ત રાગ' છે કારણ કે તેનો વિષય પ્રશસ્ત છે.

આ (પ્રશસ્ત રાગ) ખરેખર, જે ^૧સ્થૂલ-લક્ષ્યવાળો હોવાથી કેવળ ભક્તિપ્રધાન છે
એવા અજ્ઞાનીને હોય છે; ઉપરની ભૂમિકામાં (-ઉપરનાં ગુણસ્થાનોમાં) સ્થિતિ પ્રાપ્ત ન કરી
હોય ત્યારે, ^૨અસ્થાનનો રાગ અટકાવવા અર્થે અથવા તીવ્ર રાગજ્વર હટાવવા અર્થે, કદાચિત્
જ્ઞાનીને પણ હોય છે. ૧૩૬.

**દુઃખિત, તૃષિત વા ક્ષુધિત દેખી દુઃખ પામી મન વિષે
કરુણાથી વર્તે જેહ, અનુકંપા સહિત તે જીવ છે. ૧૩૭.**

અન્યાર્થ:- [તૃષિત] તૃષાતુર, [બુભુક્ષિત] ક્ષુધાતુર [વા] અથવા [દુઃખિત]
દુઃખીને [દૃષ્ટા] દેખી [યઃ તુ] જે જીવ [દુઃખિતમનાઃ] મનમાં દુઃખ પામતો થકો

મોક્ષમાર્ગને પ્રરૂપે છે અને પોતે ભાવે (-અનુભવે) છે, તેઓ ઉપાધ્યાયો છે.

[નિશ્ચય-ચતુર્વિધ-આરાધના વડે જેઓ શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપને સાધે છે, તેઓ સાધુઓ છે.]

૧. અનુષ્ઠાન = આચરણ; આચરવું તે; અમલમાં મૂકવું તે.
૨. ભાવનાપ્રધાન ચેષ્ટા = ભાવપ્રધાન પ્રવૃત્તિ; શુભભાવપ્રધાન વ્યાપાર.
૩. અનુગમન = અનુસરણ; આજ્ઞાંકિતપણું; અનુકૂળ વર્તવું તે. [ગુરુઓ પ્રત્યે રસિકપણે (ઉલ્લાસથી,
હોશથી) આજ્ઞાંકિત વર્તવું તે પ્રશસ્ત રાગ છે.]
૪. અજ્ઞાનીનું લક્ષ્ય (-ધ્યેય) સ્થૂળ હોય છે તેથી તેને કેવળ ભક્તિનું જ પ્રધાનપણું હોય છે.
૫. અસ્થાનનો = અયોગ્ય સ્થાનનો, અયોગ્ય વિષય પ્રત્યેનો; અયોગ્ય પદાર્થોને અવલંબનારો.

અનુકમ્પાસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

કચ્છિદુદન્યાદિદુઃખપ્લુતમવલોક્ય કરુણયા
તત્પ્રતિચિકીર્ષાકુલિતચિત્તત્ત્વમજ્ઞાનિનોઽનુ-કમ્પા । જ્ઞાનિનસ્ત્વધસ્તનભૂમિકાસુ વિહરમાણસ્ય
જન્માર્ણવનિમગ્નજગદવલોકનાન્મનાગમનઃખેદ ઇતિ ॥ ૧૩૭ ॥

**ક્રોધો વ જદા માણો માયા લોભો વ ચિત્તમાસેજ્જ ।
જીવસ્સ કુણદિ યોહં કલુસો ત્તિ ય તં બુધા બેંતિ ॥ ૧૩૮ ॥**

ક્રોધો વા યદા માનો માયા લોભો વા ચિત્તમાસાદ્ય ।
જીવસ્ય કરોતિ ક્ષોભં કાલુષ્યમિતિ ચ તં બુધા બ્રુવન્તિ ॥ ૧૩૮ ॥

[તં કૃપયા પ્રતિપદ્યતે] તેના પ્રત્યે કરુણાથી વર્તે છે, [તસ્ય ણ્ણા અનુકમ્પા ભવતિ] તેનો એ ભાવ અનુકંપા છે.

ટીકા:- આ, અનુકંપાના સ્વરૂપનું કથન છે.

કોઈ તૃષ્ણાદ્વિઃખથી પીડિત પ્રાણીને દેખી કરુણાને લીધે તેનો પ્રતિકાર (-ઉપાય) કરવાની ઇચ્છાથી ચિત્તમાં આકુળતા થવી તે અજ્ઞાનીની અનુકંપા છે. જ્ઞાનીની અનુકંપા તો, નીચલી ભૂમિકાઓમાં વિહરતાં (-પોતે નીચેનાં ગુણસ્થાનોમાં વર્તતો હોય ત્યારે), જન્માર્ણવમાં નિમગ્ન જગતના અવલોકનથી (અર્થાત્ સંસારસાગરમાં ડૂબેલા જગતને દેખવાથી) મનમાં જરા ખેદ થવો તે છે.* ૧૩૭.

**મદ-ક્રોધ અથવા લોભ-માયા ચિત્ત-આશ્રય પામીને
જીવને કરે જે ક્ષોભ, તેને કલુષતા જ્ઞાની કહે. ૧૩૮.**

અન્યાર્થ:- [યદા] જ્યારે [ક્રોધઃ વા] ક્રોધ, [માનઃ] માન, [માયા] માયા [વા] અથવા [લોભઃ] લોભ [ચિત્તમ્ આસાદ્ય] ચિત્તનો આશ્રય પામીને

* આ ગાથાની આચાર્યવર શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત ટીકામાં આ પ્રમાણે વિવરણ છે:-તીવ્ર તૃષ્ણા, તીવ્ર ક્ષુધા, તીવ્ર રોગ વગેરેથી પીડિત પ્રાણીને દેખી અજ્ઞાની જીવ ‘કોઈ પણ પ્રકારે હું આનો પ્રતિકાર કરું’ એમ વ્યાકુળ થઈને અનુકંપા કરે છે; જ્ઞાની તો સ્વાત્મભાવનાને નહિ પ્રાપ્ત કરતો થકો (અર્થાત્ નિજાત્માના અનુભવની ઉપલબ્ધિ ન થતી હોય ત્યારે), સંકલેશના પરિત્યાગ વડે (- અશુભ ભાવને છોડીને) યથાસંભવ પ્રતિકાર કરે છે તથા તેને દુઃખી દેખીને વિશેષ સંવેગ અને વૈરાગ્યની ભાવના કરે છે.

૧૯૨]

પંચાસ્તિકાવસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

ચિત્તકલુષત્વસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

ક્રોધમાનમાયાલોભાનાં તીવ્રોદયે ચિત્તસ્ય ક્ષોભઃ કાલુષ્યમ્ । તેષામેવ મંદોદયે તસ્ય પ્રસાદોઽકાલુષ્યમ્ । તત્ કાદાચિત્કવિશિષ્ટકષાયક્ષયોપશમે સત્યજ્ઞાનિનો ભવતિ । કષાયોદયાનુ-વૃત્તેરસમગ્રવ્યાવર્તિતોપયોગસ્યાવાંતરભૂમિકાસુ કદાચિત્ જ્ઞાનિનોઽપિ ભવતીતિ ॥ ૧૩૮ ॥

**ચરિયા પમાદબહુલા કાલુસ્સં લોલદા ય વિસણ્સુ ।
પરપરિદાવપવાદો પાવસ્સ ય આસવં કુણદિ ॥ ૧૩૯ ॥**

**ચર્યા પ્રમાદબહુલા કાલુષ્યં લોલતા ચ વિષયેષુ ।
પરપરિતાપાપવાદઃ પાપસ્ય ચાસ્રવં કરોતિ ॥ ૧૩૯ ॥**

[જીવસ્ય] જીવને [ક્ષોભં કરોતિ] ક્ષોભ કરે છે, ત્યારે [તં] તેને [બુધાઃ] જ્ઞાનીઓ [કાલુષ્યમ્] ઇતિ ચ બ્રુવન્તિ] ' કલુષતા ' કહે છે.

ટીકા:- આ, ચિત્તની કલુષતાના સ્વરૂપનું કથન છે.

ક્રોધ, માન, માયા અને લોભના તીવ્ર ઉદયે ચિત્તનો ક્ષોભ તે કલુષતા છે. તેમના જ (- ક્રોધાદિના જ) મંદ ઉદયે ચિત્તની પ્રસન્નતા તે અકલુષતા છે. તે અકલુષતા, કદાચિત્ કષાયનો વિશિષ્ટ (-પાસ પ્રકારનો) ક્ષયોપશમ હોતાં, અજ્ઞાનીને હોય છે; કષાયના ઉદયને અનુસરતી પરિણતિમાંથી ઉપયોગને *અસમગ્રપણે પાછો વાળ્યો હોય ત્યારે (અર્થાત્ કષાયના ઉદયને અનુસરતા પરિણમનમાંથી ઉપયોગને પૂરો પાછો વાળ્યો ન હોય ત્યારે), મધ્યમ ભૂમિકાઓમાં (-મધ્યમ ગુણસ્થાનોમાં), કદાચિત્ જ્ઞાનીને પણ હોય છે. ૧૩૮.

**ચર્યા પ્રમાદભરી, કલુષતા, લુબ્ધતા વિષયો વિષે,
પરિતાપ ને અપવાદ પરના, પાપ-આસ્રવને કરે. ૧૩૯.**

અન્યાર્થ:- [પ્રમાદબહુલા ચર્યા] બહુ પ્રમાદવાળી ચર્યા, [કાલુષ્યં] કલુષતા, [વિષયેષુ ચ લોલતા] વિષયો પ્રત્યે લોલુપતા, [પરપરિતાપાપવાદઃ] પરને પરિતાપ કરવો તથા પરના અપવાદ બોલવા-એ [પાપસ્ય ચ આસ્રવં કરોતિ] પાપનો આસ્રવ કરે છે.

* અસમગ્રપણે = અપૂર્ણપણે; અધૂરાપણે; અંશે.

પાપાસ્રવસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

પ્રમાદબહુલચર્યાપરિણતિઃ, કાલુષ્યપરિણતિઃ, વિષયલૌલ્યપરિણતિઃ, પરપરિતાપપરિણતિઃ, પરાપવાદપરિણતિશ્ચેતિ પચ્ચાશુભા ભાવા દ્રવ્યપાપાસ્રવસ્ય નિમિત્તમાત્રત્વેન કારણભૂતત્વા-ત્તદાસ્રવક્ષણાદૂર્ઘ્વ ભાવપાપાસ્રવઃ । તન્નિમિત્તોઽશુભકર્મપરિણામો યોગદ્વારેણ પ્રવિશતાં પુદ્ગલાનાં દ્રવ્યપાપાસ્રવ ઇતિ ॥ ૧૩૧ ॥

**સળ્ણાઓ ય તિલેસ્સા ઙ્દિયવસદા ય અટ્ટરુદ્દાણિ ।
ળાળં ચ દુપ્પુત્તં મોહો પાવપ્પદા હોંતિ ॥ ૧૪૦ ॥**

**સંજ્ઞાશ્ચ ત્રિલેશ્યા ઙ્દિયવશતા ચાર્તરૌદ્રે ।
જ્ઞાનં ચ દુઃપ્રયુક્તં મોહઃ પાપપ્રદા ભવન્તિ ॥ ૧૪૦ ॥**

ટીકા:- આ, પાપાસ્રવના સ્વરૂપનું કથન છે.

બહુ પ્રમાદવાળી ચર્યારૂપ પરિણતિ (-બહુ પ્રમાદથી ભરેલા આચરણરૂપ પરિણતિ), કલુષતારૂપ પરિણતિ, વિષયલોલુપતારૂપ પરિણતિ, પરપરિતાપરૂપ પરિણતિ (-પરને દુઃખ દેવારૂપ પરિણતિ) અને પરના અપવાદરૂપ પરિણતિ-એ પાંચ અશુભ ભાવો દ્રવ્યપાપાસ્રવને નિમિત્તમાત્રપણે કારણભૂત છે તેથી 'દ્રવ્યપાપાસ્રવ'ના પ્રસંગને *અનુસરીને (-અનુલક્ષીને) તે અશુભ ભાવો ભાવપાપાસ્રવ છે અને તે (અશુભ ભાવો) જેનું નિમિત્ત છે એવા જે યોગદ્વારા પ્રવેશતાં પુદ્ગલોના અશુભકર્મપરિણામ (-અશુભકર્મરૂપ પરિણામ) તે દ્રવ્યપાપાસ્રવ છે. ૧૩૮.

**સંજ્ઞા, ત્રિલેશ્યા, ઙ્દિયવશતા, આર્તરૌદ્ર ધ્યાન બે,
વળી મોહ ને દુર્યુક્ત જ્ઞાન પ્રદાન પાપ તણું કરે. ૧૪૦.**

અન્યયાર્થ:- [સંજ્ઞા: ચ] (ચારેય) સંજ્ઞાઓ, [ત્રિલેશ્યા] ત્રણ લેશ્યા, [ઙ્દિયવશતા ચ] ઙ્દિયવશતા, [આર્તરૌદ્રે] આર્ત-રૌદ્રધ્યાન, [દુઃપ્રયુક્તં જ્ઞાનં] દુઃપ્રયુક્ત જ્ઞાન (-દુષ્ટપણે અશુભ કાર્યમાં જોડાયેલું જ્ઞાન) [ચ] અને [મોહઃ]

* અશાતાવેદનીયાદિ પુદ્ગલપરિણામરૂપ દ્રવ્યપાપાસ્રવનો જે પ્રસંગ બને છે તેમાં જીવના અશુભ ભાવો નિમિત્તકારણ છે માટે 'દ્રવ્યપાપાસ્રવ' પ્રસંગની પાછળ પાછળ તેના નિમિત્તભૂત અશુભ ભાવોને પણ 'ભાવપાપાસ્રવ' એવું નામ છે.

૧૮૪]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

પાપાસ્રવભૂતભાવપ્રપન્નાચ્ચાખ્યાનમેતત્ ।

તીવ્રમોહવિપાકપ્રભવા
તીવ્રકષાયોદયાનુરંજિતયોગપ્રવૃત્તિ-રૂપાઃ

રાગદ્વેષોદયપ્રકર્ષાદિન્દ્રિયાધીનત્વમ્,

સંયોગાપ્રિયવિયોગવેદનામોક્ષણનિદાનાકાંક્ષણરૂપમાર્તમ્,

કષાયક્રૂરાશયત્વાદ્વિંસાડસત્યસ્તેયવિષય-સંરક્ષણાનંદરૂપં રૌદ્રમ્, નૈષ્કર્મ્યં તુ શુભકર્મણશ્ચાન્યત્ર
દુષ્ટતા પ્રયુક્તં જ્ઞાનમ્, સામાન્યેન દર્શન-ચારિત્રમોહનીયોદયોપજનિતાવિવેકરૂપો મોહઃ, -
૧૪૦૧ ।

-ઇતિ આસ્રવપદાર્થવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

અથ સંવરપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ।

મોહ-[પાપપ્રદાઃ ભવન્તિ] એ ભાવો પાપપ્રદ છે.

ટીકા:- આ, પાપાસ્રવભૂત ભાવોના વિસ્તારનું કથન છે.

તીવ્ર મોહના વિપાકથી ઉત્પન્ન થતી આહાર-ભય-મૈથુન-પરિગ્રહસંજ્ઞાઓ; તીવ્ર કષાયના ઉદયથી ^૧અનુરંજિત યોગપ્રવૃત્તિરૂપ કૃષ્ણ-નીલ-કાપોત નામની ત્રણ લેશ્યા; રાગદ્વેષના ઉદયના ^૨પ્રકર્ષને લીધે વર્તતું ઈન્દ્રિયાધીનપણું; રાગદ્વેષના ^૩ઉદ્રેકને લીધે પ્રિયના સંયોગને, અપ્રિયના વિયોગને, વેદનામાંથી છુટકારાને તથા નિદાનને ઈચ્છવારૂપ આર્તધ્યાનઃ કષાય વડે ^૪કૂર એવા પરિણામને લીધે થતું દિંસાનંદ, અસત્યાનંદ, સ્તેયાનંદ અને વિષયસંરક્ષણાનંદરૂપ રૌદ્રધ્યાન; વગરપ્રયોજને (-નકામું) શુભ કર્મથી અન્યત્ર (-અશુભ કાર્યમાં) દુષ્ટપણે જોડાયેલું જ્ઞાન; અને સામાન્યપણે દર્શનચારિત્રમોહનીયના ઉદયથી ઉત્પન્ન અવિવેકરૂપ મોહ;-આ, ભાવપાપાસ્રવનો વિસ્તાર દ્રવ્યપાપાસ્રવના વિસ્તારને દેનારો છે (અર્થાત્ ઉપરોક્ત ભાવપાપાસ્રવરૂપ અનેકવિધ ભાવો તેવા તેવા અનેકવિધ દ્રવ્યપાપાસ્રવમાં નિમિત્તભૂત છે). ૧૪૦.

આ રીતે આસ્રવપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

હવે સંવરપદાર્થનું વ્યાખ્યાન છે.

૧. અનુરંજિત = રંગાયેલ. [કષાયના ઉદયથી અનુરંજિત યોગપ્રવૃત્તિ તે લેશ્યા છે. ત્યાં, કૃષ્ણાદિ ત્રણ લેશ્યાઓ તીવ્ર કષાયના ઉદયથી અનુરંજિત યોગપ્રવૃત્તિરૂપ છે.]

૨. પ્રકર્ષ = ઉત્કર્ષ; ઉગ્રતા ૩. ઉદ્રેક = પુષ્કળતા; વધારો. ૪. કૂર = નિર્દય; કઠોર; ઉગ્ર.

**इन्दियकसायसण्णा णिग्गहिदा जेहिं सुट्ठु मग्गम्हि ।
जावत्तावत्तेसिं पिहिदं पावासवच्छिदं ॥ १४१ ॥**

**इन्द्रियकषायसंज्ञा निगृहीता यैः सुष्ठु मार्गो ।
यावत्तावत्तेषां पिहितं पापास्रवच्छिद्रम् ॥ १४१ ॥**

अनन्तरत्वात्पापस्यैव संवराख्यानमेतत् ।

मार्गो हि संवरस्तन्निमित्तमिन्द्रियाणि कषायाः संज्ञाश्च यावतांशेन यावन्तं वा कालं निगृह्यन्ते तावतांशेन तावन्तं वा कालं पापास्रवद्वारं पिधीयते । इन्द्रियकषायसंज्ञाः भावपापास्रवो द्रव्यपापास्रवहेतुः पूर्वमुक्तः । इह तन्निरोधो भावपापसंवरौ द्रव्यपापसंवरहेतुरवधारणीय इति ॥ १४१ ॥

**માર્ગો રહી સંજ્ઞા-કષાયો-ઇન્દ્રિનો નિગ્રહ કરે,
પાપાસ્રવનું છિદ્ર તેને તેટલું રૂંધાય છે. ૧૪૧.**

अन्वयार्थः- [यैः] जेओ [सुष्ठु मार्ग] सारी रीते मार्गमां रहीने [इन्द्रियकषायसंज्ञाः] ઈન્દ્રિયો, કષાયો અને સંજ્ઞાઓનો [યાવત્ નિગૃહીતાઃ] જેટલો નિગ્રહ કરે છે, [તાવત્] તેટલું [પાપાસ્રવછિદ્રમ્] પાપાસ્રવનું છિદ્ર [તેષામ્] તેમને [પિહિતમ્] બંધ થાય છે.

टीका:- पापनी अनंतर होवाथी, पापना ज संवरनुं आ कथन छे (अर्थात् पापना कथन पछी तुरत ज होवाथी, अही पापना ज संवरनुं कथन करवामां आव्युं छे).

मार्ग भरेभर संवर छे; तेना निमित्ते (-तेना अर्थे) इन्द्रियो, कषायो અને સંજ્ઞાઓનો જેટલા અંશે અથવા જેટલો કાળ નિગ્રહ કરવામાં આવે છે, તેટલા અંશે અથવા તેટલો કાળ પાપાસ્રવદ્વારા બંધ થાય છે.

ઇન્દ્રિયો, કષાયો અને સંજ્ઞાઓ-ભાવપાપાસ્રવ-દ્રવ્યપાપાસ્રવનો હેતુ (-નિમિત્ત) પૂર્વે (૧૪૦ મી ગાથામાં) કહ્યો હતો; અહીં (આ ગાથામાં) તેમનો નિરોધ (-ઇન્દ્રિયો, કષાયો અને સંજ્ઞાઓનો નિરોધ)-ભાવપાપસંવર-દ્રવ્ય-પાપસંવરનો હેતુ અવધારવો (-સમજવો). ૧૪૧.

**જસ્સ ણ વિજ્જદિ રાગો દોસો મોહો વ સવ્વદવ્વેસુ ।
ણાસવદિ સુહં અસુહં સમસુહદુક્ખસ્સ ભિક્ખુસ્સ ॥ ૧૪૨ ॥**

**યસ્ય ન વિદ્યતે રાગો દ્વેષો મોહો વા સર્વદ્રવ્યેષુ ।
નાસ્રવતિ શુભમશુભં સમસુખદુઃખસ્ય ભિક્ષોઃ ॥ ૧૪૨ ॥**

સામાન્યસંવરસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

યસ્ય રાગરૂપો દ્વેષરૂપો મોહરૂપો વા સમગ્રપરદ્રવ્યેષુ ન હિ વિદ્યતે ભાવઃ તસ્ય નિર્વિકારચૈતન્યત્વાત્સમસુખદુઃખસ્ય ભિક્ષોઃ શુભમશુભમ્ કર્મ નાસ્રવતિ, કિન્તુ સંત્રિયત એવ । તદત્ર મોહરાગદ્વેષપરિણામનિરોધો ભાવસંવરઃ । તન્નિમિત્તઃ શુભાશુભકર્મપરિણામનિરોધો યોગદ્વારેણ પ્રવિશતાં પુદ્ગલાનાં દ્રવ્યસંવર ઇતિ ॥ ૧૪૨ ॥

**સૌ દ્રવ્યમાં નહિ રાગ-દ્વેષ-વિમોહ વર્તે જેહને,
શુભ-અશુભ કર્મ ન આસ્રવે સમદુઃખસુખ તે ભિક્ષુને. ૧૪૨.**

અન્યથાર્થઃ- [યસ્ય] જેને [સર્વદ્રવ્યેષુ] સર્વ દ્રવ્યો પ્રત્યે [રાગઃ] રાગ, [દ્વેષઃ] દ્વેષ [વા] કે [મોહઃ] મોહ [ન વિદ્યતે] નથી, [સમસુખદુઃખસ્ય ભિક્ષોઃ] તે સમસુખદુઃખ ભિક્ષુને (-સુખદુઃખ પ્રત્યે સમભાવવાળા મુનિને) [શુભમ્ અશુભમ્] શુભ અને અશુભ કર્મ [ન આસ્રવતિ] આસ્રવતું નથી.

ટીકાઃ- આ, સામાન્યપણે સંવરના સ્વરૂપનું કથન છે.

જેને સમગ્ર પરદ્રવ્યો પ્રત્યે રાગરૂપ, દ્વેષરૂપ કે મોહરૂપ ભાવ નથી, તે ભિક્ષુને -કે જે નિર્વિકારચૈતન્યપણાને લીધે *સમસુખદુઃખ છે તેને-શુભ અને અશુભ કર્મનો આસ્રવ થતો નથી, પરંતુ સંવર જ થાય છે. તેથી અહીં (એમ સમજવું કે) મોહરાગદ્વેષપરિણામનો નિરોધ તે ભાવસંવર છે, અને તે (મોહરાગદ્વેષરૂપ પરિણામનો નિરોધ) જેનું નિમિત્ત છે એવો જે યોગદ્વારા પ્રવેશતાં પુદ્ગલોના શુભાશુભકર્મપરિણામનો (શુભાશુભકર્મરૂપ પરિણામનો) નિરોધ તે દ્રવ્યસંવર છે. ૧૪૨.

* સમસુખદુઃખ = સુખદુઃખ જેને સમાન છે એવાઃ ઇષ્ટાનિષ્ટ સંયોગોમાં જેને હર્ષશોકાદિ વિષમ પરિણામ થતા નથી એવા. [જેને રાગદ્વેષમોહ નથી, તે મુનિ નિર્વિકારચૈતન્યમય છે અર્થાત્ તેનું ચૈતન્ય પર્યાયે પણ વિકારરહિત છે તેથી તે સમસુખદુઃખ છે.]

**જસ્સ જદા ખલુ પુણ્ણં જોગે પાવં ચ ણત્થિ વિરતસ્સ ।
સંવરણં તસ્સ તદા સુહાસુહકદસ્સ કમ્મસ્સ ॥ ૧૪૩ ॥**

યસ્ય યદા ખલુ પુણ્યં યોગે પાપં ચ નાસ્તિ વિરતસ્ય ।
સંવરણં તસ્ય તદા શુભાશુભકૃતસ્ય કર્મણઃ ॥ ૧૪૩ ॥

વિશેષેણ સંવરસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

યસ્ય યોગિનો વિરતસ્ય સર્વતો નિવૃત્તસ્ય યોગે વાઙ્મનઃકાયકર્મણિ શુભપરિણામરૂપં પુણ્યમશુભપરિણામરૂપં પાપઞ્ચ યદા ન ભવતિ તસ્ય તદા શુભાશુભભાવકૃતસ્ય દ્રવ્યકર્મણઃ સંવરઃ સ્વકારણાભાવાત્પ્રસિદ્ધયતિ । તદત્ર શુભાશુભપરિણામનિરોધો ભાવપુણ્યપાપસંવરો દ્રવ્યપુણ્યપાપ-સંવરસ્ય હેતુઃ પ્રધાનોઽવધારણીય ઇતિ ॥ ૩૪૧ ॥

-ઇતિ સંવરપદાર્થવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

**જ્યારે ન યોગે પુણ્ય તેમ જ પાપ વર્તે વિરતને,
ત્યારે શુભાશુભકૃત કર્મનો થાય સંવર તેહને. ૧૪૩.**

અન્યાર્થ:- [યસ્ય] જેને (-જે મુનિને), [વિરતસ્ય] વિરત વર્તતાં થકાં [યોગે] યોગમાં [પુણ્યં પાપં ચ] પુણ્ય અને પાપ [યદા] જ્યારે [ખલુ] ખરેખર [ન અસ્તિ] હોતાં નથી, [તદા] ત્યારે [તસ્ય] તેને [શુભાશુભકૃતસ્ય કર્મણઃ] શુભાશુભભાવકૃત કર્મનો [સંવરણમ્] સંવર થાય છે.

ટીકા:- આ, વિશેષપણે સંવરના સ્વરૂપનું કથન છે.

જે યોગીને, વિરત અર્થાત્ સર્વતઃ નિવૃત્ત વર્તતાં થકાં, યોગમાં-વચન, મન અને કાયસંબંધી ક્રિયામાં-શુભપરિણામરૂપ પુણ્ય અને અશુભપરિણામરૂપ પાપ જ્યારે હોતાં નથી, ત્યારે તેને શુભાશુભભાવકૃત દ્રવ્યકર્મનો (-શુભાશુભભાવ જેનું નિમિત્ત હોય છે એવા દ્રવ્યકર્મનો), સ્વકારણના અભાવને લીધે સંવર થાય છે. તેથી અહીં (આ ગાથામાં) શુભાશુભ પરિણામનો નિરોધ-ભાવપુણ્યપાપસંવર-દ્રવ્યપુણ્યપાપસંવરનો * પ્રધાન હેતુ અવધારવો (-સમજવો). ૧૪૩.

આ રીતે સંવરપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

* પ્રધાન હેતુ = મુખ્ય નિમિત્ત. [દ્રવ્યસંવરમાં 'મુખ્ય નિમિત્ત' જીવના શુભાશુભ પરિણામનો નિરોધ

અથ નિર્જરાપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ।

**સંવરજોગેહિં જુદો તવેહિં જો ચિદ્વદે બહુવિદેહિં ।
કમ્માણં ણિજ્જરણં બહુગાણં કુણદિ સો ણિયદં ॥ ૧૪૪ ॥**

**સંવરયોગાભ્યાં યુક્તસ્તપોભિર્યશ્ચેષ્ટે બહુવિદૈઃ ।
કર્મણાં નિર્જરણં બહુકાનાં કરોતિ સ નિયતમ્ ॥ ૧૪૪ ॥**

નિર્જરાસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

શુભાશુભપરિણામનિરોધઃ સંવરઃ, શુદ્ધોપયોગો યોગઃ । તાભ્યાં
યુક્તસ્તપોભિરનશનાવમૌદર્ય-
વૃત્તિપરિસંખ્યાનરસપરિત્યાગવિવિક્તશય્યાસનકાયક્લેશાદિભેદાદ્વહિરજ્ઞૈઃ
પ્રાયશ્ચિત્તવિનયવૈયાવૃત્ય-સ્વાધ્યાયવ્યુત્સર્ગધ્યાનભેદાદન્તરજ્ઞૈશ્ચ બહુવિદૈર્યશ્ચેષ્ટે સ ખલુ

હવે નિર્જરાપદાર્થનું વ્યાખ્યાન છે.

**જે યોગ-સંવરયુક્ત જીવ બહુવિદ તપો સહ પરિણામે,
તેને નિયમથી નિર્જરા બહુ કર્મ કેરી થાય છે. ૧૪૪.**

અન્યાર્થઃ- [સંવરયોગાભ્યામ્ યુક્તઃ] સંવર અને યોગથી (શુદ્ધોપયોગથી) યુક્ત
એવો [યઃ] જે જીવ [બહુવિદૈઃ તપોભિઃ ચેષ્ટે] બહુવિદ તપો સહિત પ્રવર્તે છે, [સઃ] તે
[નિયતમ્] નિયમથી [બહુકાનામ્ કર્મણામ્] ઘણાં કર્મોની [નિર્જરણં કરોતિ] નિર્જરા કરે છે.

ટીકાઃ- આ, નિર્જરાના સ્વરૂપનું કથન છે.

સંવર એટલે શુભાશુભ પરિણામનો નિરોધ, અને યોગ એટલે શુદ્ધોપયોગ; તેમનાથી (-
સંવર અને યોગથી) યુક્ત એવો જે (પુરુષ), અનશન, અવમૌદર્ય, વૃત્તિપરિસંખ્યાન,
રસપરિત્યાગ, વિવિક્તશય્યાસન અને કાયક્લેશાદિ ભેદોવાળાં બહિરંગ તપો સહિત તથા
પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવૃત્ય, સ્વાધ્યાય, વ્યુત્સર્ગ અને ધ્યાન એવા ભેદોવાળાં અંતરંગ તપો
સહિત-એમ બહુવિદ તપો સહિત પ્રવર્તે છે,

છે, યોગનો નિરોધ નહિ. (અહીં એ ખ્યાલમાં રાખવાયોગ્ય છે કે દ્રવ્યસંવરનું ઉપાદાનકારણ-
નિશ્ચયકારણ તો પુદ્ગલ પોતે જ છે.)]

૧. જે જીવને સહજશુદ્ધસ્વરૂપના પ્રતપનરૂપ નિશ્ચય-તપ હોય તે જીવના, હઠ વિના વર્તતા
અનશનાદિસંબંધી ભાવોને તપ કહેવામાં આવે છે. તેમાં વર્તતો શુદ્ધિરૂપ અંશ તે નિશ્ચય-તપ છે
અને

बहूनां कर्मणां निर्जरणं करोति। तदत्र कर्मवीर्यशातनसमर्थो बहिरङ्गान्तरङ्गतपोभिर्बृहितः शुद्धोपयोगो भावनिर्जरा, तदनुभावनीरसीभूतानामेकदेशसंक्षयः समुपात्तकर्मपुद्गलानां द्रव्यनिर्जरेति॥ १४४॥

**જો સંવરેણ જુત્તો અપ્પટ્ઠપસાધગો હિ અપ્પાણં ।
મુણિઠ્ઠણ ઝાદિ ણિયદં ણાણં સો સંધુણોદિ કમ્મરયં ॥ ૧૪૫ ॥**

**યઃ સંવરેણ યુક્તઃ આત્માર્થપ્રસાધકો હ્યાત્માનમ્ ।
જ્ઞાત્વા ધ્યાયતિ નિયતં જ્ઞાનં સ સંધુનોતિ કર્મરજઃ ॥ ૧૪૫ ॥**

તે (પુરુષ) ખરેખર ઘણાં કર્મોની નિર્જરા કરે છે. તેથી અહીં (આ ગાથામાં એમ કહ્યું કે), કર્મના વીર્યનું (-કર્મની શક્તિનું) ^૧શાતન કરવામાં સમર્થ એવો જે બહિરંગ અને અંતરંગ તપો વડે ^૨વૃદ્ધિ પામેલો શુદ્ધોપયોગ તે ભાવનિર્જરા છે અને તેના પ્રભાવથી (-વૃદ્ધિ પામેલા શુદ્ધોપયોગના નિમિત્તથી) નીરસ થયેલાં એવાં ઉપાર્જિત કર્મપુદ્ગલોનો એકદેશ ^૩સંક્ષય તે દ્રવ્યનિર્જરા છે. ૧૪૪.

**સંવર સહિત, આત્મપ્રયોજનનો પ્રસાધક આત્મને
જાણી, સુનિશ્ચળ જ્ઞાન ધ્યાવે, તે કરમરજ નિર્જરે. ૧૪૫.**

અન્વયાર્થઃ- [સંવરેણ યુક્તઃ] સંવરથી યુક્ત એવો [યઃ] જે જીવ, [આત્માર્થ-

શુભપણારૂપ અંશને વ્યવહાર-તપ કહેવામાં આવે છે. (મિથ્યાદષ્ટિને નિશ્ચય-તપ નથી તેથી તેના અનનશનાદિસંબંધી શુભ ભાવોને વ્યવહાર-તપો પણ કહેવાતા નથી; કારણ કે જ્યાં વાસ્તવિક તપનો સદ્ભાવ જ નથી, ત્યાં તે શુભ ભાવોમાં આરોપ કોનો કરવો ?)

૧. શાતન કરવું = પાતળું કરવું; ક્ષીન કરવું; ક્ષીણ કરવું; નષ્ટ કરવું.
૨. વૃદ્ધિ પામેલો = વધેલો; ઉગ્ર થયેલો. [સંવર અને શુદ્ધોપયોગવાળા જીવને જ્યારે ઉગ્ર શુદ્ધોપયોગ થાય છે ત્યારે ઘણાં કર્મોની નિર્જરા થાય છે. શુદ્ધોપયોગથી ઉગ્રતા કરવાની વિધિ શુદ્ધાત્મદ્રવ્યના આલંબનની ઉગ્રતા કરવી તે જ છે. એમ કરનારને, સહજદશાએ હઠ વિના જે અનનશનાદિ સંબંધી ભાવો વર્તે તેમાં (શુભપણારૂપ અંશની સાથે) ઉગ્ર-શુદ્ધિરૂપ અંશ હોય છે, જેથી ઘણાં કર્મોની નિર્જરા થાય છે. (મિથ્યાદષ્ટિને તો શુદ્ધાત્મદ્રવ્ય ભાસ્યું જ નથી, તેથી તેને સંવર નથી, શુદ્ધોપયોગ નથી, શુદ્ધોપયોગની વૃદ્ધિની તો વાત જ ક્યાં રહી? તેથી તેને, સહજ દશા વિનાના-હઠપૂર્વક-અનનશનાદિસંબંધી શુભભાવો કદાચિત્ ભલે હોય તોપણ, મોક્ષના હેતુભૂત નિર્જરા બિલકુલ હોતી નથી.)]
૩. સંક્ષય = સમ્યક્ પ્રકારે ક્ષય.

મુખ્યનિર્જરાકારણોપન્યાસોઽયમ્ ।

યો હિ સંવરેણ શુભાશુભપરિણામપરમનિરોધેન યુક્તઃ પરિજ્ઞાતવસ્તુસ્વરૂપઃ પરપ્રયોજનેભ્યો વ્યાવૃત્તબુદ્ધિઃ કેવલં સ્વપ્રયોજનસાધનોઘતમનાઃ આત્માનં સ્વોપલભ્મેનોપલભ્ય ગુણગુણિનોર્વસ્તુ-ત્વેનાભેદાત્તદેવ જ્ઞાનં સ્વં સ્વેનાવિચલિતમનાસ્સંચેતયતે સ ખલુ નિતાન્તાનિસ્પ્નેહઃ પ્રહીણ-સ્નેહાભ્યજ્ઞપરિષ્વજ્ઞશુદ્ધસ્ફટિકસ્તમ્ભવત્ પૂર્વોપાતં કર્મરજઃ

પ્રસાધકઃ હિ] ખરેખર આત્માર્થનો પ્રસાધક (સ્વપ્રયોજનનો પ્રકૃષ્ટ સાધક) વર્તતો થકો, [આત્માનમ્ જ્ઞાત્વા] આત્માને જાણીને (-અનુભવીને) [જ્ઞાનં નિયતં ધ્યાયતિ] જ્ઞાનને નિશ્ચળપણે ધ્યાવે છે, [સઃ] તે [કર્મરજઃ] કર્મરજને [સંધુનોતિ] ખેરવી નાખે છે.

ટીકા:- આ, નિર્જરાના મુખ્ય કારણનું કથન છે.

સંવરથી અર્થાત્ શુભાશુભ પરિણામના પરમ નિરોધથી યુક્ત એવો જે જીવ, વસ્તુસ્વરૂપને (હેય-ઉપાદેય તત્ત્વને) બરાબર જાણતો થકો પરપ્રયોજનોથી જેની બુદ્ધિ વ્યાવૃત્ત થઈ છે અને કેવળ સ્વપ્રયોજન સાધવામાં જેનું મન ઉઘત થયું છે એવો વર્તતો થકો, આત્માને સ્વોપલભ્ધિથી ઉપલબ્ધ કરીને (-પોતાને સ્વાનુભવ વડે અનુભવીને), ગુણ-ગુણીનો વસ્તુપણે અભેદ હોવાથી તે જ જ્ઞાનને-સ્વને-સ્વ વડે અવિચળપરિણતિવાળો થઈને સંચેતે છે, તે જીવ ખરેખર અત્યંત નિઃસ્નેહ વર્તતો થકો-જેને સ્નેહના લેપનો સંગ પ્રક્ષીણ થયો છે એવા શુદ્ધ સ્ફટિકના સ્તંભની માફક-પૂર્વોપાર્જિત કર્મરજને ખેરવી નાખે છે.

૧. વ્યાવૃત્ત થવું = નિવર્તવું; નિવૃત્ત થવું; પાછા વળવું.

૨. મન = મતિ; બુદ્ધિ; ભાવ; પરિણામ

૩. ઉઘત થવું = તત્પર થવું; લાગવું; ઉઘમવંત થવું; વળવું; ઢળવું.

૪. ગુણી અને ગુણમાં વસ્તુ-અપેક્ષાએ અભેદ છે તેથી આત્મા કહો કે જ્ઞાન કહો-બન્ને એક જ છે. ઉપર જેને 'આત્મા' શબ્દથી કહ્યો હતો તેને અહીં 'જ્ઞાન' શબ્દથી કહેલ છે. તે જ્ઞાનમાં-નિજાત્મામાં-નિજાત્મા વડે નિશ્ચળ પરિણતિ કરીને તેનું સંચેતન-સંવેદન-અનુભવન કરવું તે ધ્યાન છે.

૫. નિઃસ્નેહ = સ્નેહ રહિત; મોહરાગદ્વેષ રહિત.

૬. સ્નેહ = તેલ; ચીકણો પદાર્થ; સ્નિગ્ધતા; ચીકાશ.

સંઘુનોતિ એતેન નિર્જરામુખ્યત્વે હેતુત્વં ધ્યાનસ્ય દ્યોતિતમિતિ ॥ ૧૪૫ ॥

**જસ્સ ણ વિજ્ઞુદિ રાગો દોસો મોહો વ જોગપરિકમ્મો ।
તસ્સ સુહાસુહહહણો જ્ઞાણમઓ જાયદે અગ્ગી ॥ ૧૪૬ ॥**

**યસ્ય ન વિદ્યતે રાગો દ્વેષો મોહો વા યોગપરિકર્મ ।
તસ્ય શુભાશુભદહનો ધ્યાનમયો જાયતે અગ્નિઃ ॥ ૧૪૬ ॥**

ધ્યાનસ્વરૂપાભિધાનમેતત્ ।

શુદ્ધસ્વરૂપેઽવિચલિતચૈતન્યવૃત્તિર્હિં ધ્યાનમ્ । અથાસ્યાત્મલાભવિધિરભિધીયતે । યદા
ખલુ યોગી દર્શનચારિત્રમોહનીયવિપાકં પુદ્ગલકર્મત્વાત્ કર્મસુ સંહૃત્ય, તદનુવૃત્તેઃ
વ્યાવૃત્ત્યોપયોગમ-મુદ્ધાન્તમરજ્યન્તમદ્વિષન્તં ચાત્યન્તશુદ્ધ એવાત્મનિ નિષ્કમ્પં

આથી (-આ ગાથાથી) એમ દર્શાવ્યું કે નિર્જરાનો મુખ્ય હેતુ ધ્યાન છે. ૧૪૫.

**નહિ રાગદ્વેષવિમોહ ને નહિ યોગસેવન જેહને,
પ્રગટે શુભાશુભ બાળનારો ધ્યાન-અગ્નિ તેહને. ૧૪૬.**

અન્યાર્થ:- [યસ્ય] જેને [મોહ: રાગ: દ્વેષ:] મોહ અને રાગદ્વેષ [ન વિદ્યતે] નથી
[વા] તથા [યોગપરિકર્મ] યોગોનું સેવન નથી (અર્થાત્ મન-વચન-ક્રાયા પ્રત્યે ઉપેક્ષા છે),
[તસ્ય] તેને [શુભાશુભદહન:] શુભાશુભને બાળનારો [ધ્યાનમય: અગ્નિ:] ધ્યાનમય અગ્નિ
[જાયતે] પ્રગટે છે.

ટીકા:- આ, ધ્યાનના સ્વરૂપનું કથન છે.

શુદ્ધ સ્વરૂપમાં અવિચલિત ચૈતન્યપરિણતિ તે ખરેખર ધ્યાન છે. તે ધ્યાન પ્રગટવાની
વિધિ હવે કહેવામાં આવે છે; જ્યારે ખરેખર યોગી, દર્શનમોહનીય અને ચારિત્રમોહનીયનો
વિપાક પુદ્ગલકર્મ હોવાથી તે વિપાકને (પોતાથી ભિન્ન એવાં અચેતન) કર્મોમાં સમેટી દઈને,
તદનુસાર પરિણતિથી ઉપયોગને વ્યાવૃત્ત કરીને (-તે વિપાકને અનુરૂપ પરિણમવામાંથી
ઉપયોગને નિવર્તાવીને), મોહી, રાગી અને દ્વેષી નહિ થતા એવા તે ઉપયોગને અત્યંત શુદ્ધ
આત્મામાં જ નિષ્કંપપણે લીન કરે

૧. આ ધ્યાન શુદ્ધભાવરૂપ છે.

નિવેશયતિ, તદાસ્ય નિષ્ક્રિયચૈતન્યરૂપસ્વરૂપવિશ્રાન્તસ્ય વાહ્મનઃકાયાનભાવયતઃ સ્વકર્મસ્વ-વ્યાપારયતઃ સકલશુભાશુભકર્મેન્ધનદહનસમર્થત્વાત્ અગ્નિકલ્પં પરમપુરુષાર્થસિદ્ધ્ય ઉપાયભૂતં ધ્યાનં જાયતે ઇતિ । તથા ચોક્તમ્- * ‘ ‘ અજ્જ વિ તિરયણસુદ્ધા અપ્પા જ્ઞાણવિ લહઈ ઇંદત્તં । લોયંતિયદેવત્તં તત્થ ચુઆ ણિવ્વુદિં જંતિ ’ ’ ॥ ‘ ‘ અંતો ણત્થિ સુઈણં કાલો થોઓ વયં ચ દુમ્મેહા । તણ્ણવરિ સિલ્લિખયવ્વં જં જરમરણં ખયં કુણઈ ’ ’ ॥ ૧૪૬ ॥

છે, ત્યારે તે યોગીને- કે જે પોતાના નિષ્ક્રિય ચૈતન્યરૂપ સ્વરૂપમાં વિશ્રાંત છે, વચન-મન-કાયાને ^૧ભાવતો નથી અને સ્વકર્મોમાં ^૨વ્યાપાર કરતો નથી તેને- સકળ શુભાશુભ કર્મરૂપ ઈંધનને બાળવામાં સમર્થ હોવાથી અગ્નિસમાન એવું, ^૩પરમપુરુષાર્થસિદ્ધિના ઉપાયભૂત ધ્યાન પ્રગટે છે.

વળી કહ્યું છે કે-

* ‘ ‘ અજ્જ વિ તિરયણસુદ્ધા અપ્પા જ્ઞાણવિ લહઈ ઇંદત્તં ।
લોયંતિયદેવત્તં તત્થ ચુઆ ણિવ્વુદિં જંતિ ॥
‘ ‘ અંતો ણત્થિ સુઈણં કાલો થોઓ વયં ચ દુમ્મેહા ।
તણ્ણવરિ સિલ્લિખયવ્વં જં જરમરણં ખયં કુણઈ ॥

[અર્થ:- હમણાં પણ ત્રિરત્નશુદ્ધ જીવો (- આ કાળે પણ સમ્યક્દર્શન જ્ઞાનચારિત્રરૂપ ત્રણ રત્નોથી શુદ્ધ એવા મુનિઓ) આત્માનું ધ્યાન કરીને ઈંદ્રપણું તથા લૌકાંતિક-દેવપણું પામે છે અને ત્યાંથી ચ્યવીને (મનુષ્યભવ પામી) નિર્વાણને પ્રાપ્ત કરે છે.

૧. ભાવવું = ચિંતવવું; ધ્યાવું; અનુભવવું.

૨. વ્યાપાર = પ્રવૃત્તિ [સ્વરૂપવિશ્રાંત યોગીને પોતાનાં પૂર્વોપાર્જિત કર્મોમાં પ્રવર્તન નથી, કારણ કે તે મોહનીયકર્મના વિપાકને પોતાથી ભિન્ન-અચેતન-જાણે છે તેમ જ તે કર્મવિપાકને અનુરૂપ પરિણમનથી તેણે ઉપયોગને પાછો વાળ્યો છે.]

૩. પુરુષાર્થ = પુરુષનો અર્થ; પુરુષનું પ્રયોજન; આત્માનું પ્રયોજન; આત્મપ્રયોજન. [પરમપુરુષાર્થ અર્થાત્ આત્માનું પરમ પ્રયોજન મોક્ષ છે અને તે મોક્ષ ધ્યાનથી સઘાય છે, માટે પરમપુરુષાર્થની (-મોક્ષની) સિદ્ધિનો ઉપાય ધ્યાન છે.]

* આ બે ઉદ્ભૂત ગાથાઓમાંની પહેલી ગાથા શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત મોક્ષપ્રાભૂતની છે.

-इति निर्जरापदार्थव्याख्यानं समाप्तम्।

શ્રુતિઓનો અંત નથી (-શાસ્ત્રોનો પાર નથી), કાળ થોડો છે અને આપણે 'દુર્મધ છીએ; માટે તે જ કેવળ શીખવાયોગ્ય છે કે જે જરા-મરણનો ક્ષય કરે.]

ભાવાર્થ:- નિર્વિકાર નિષ્ક્રિય ચૈતન્યચમત્કારમાં નિશ્ચળ પરિણતિ તે 'ધ્યાન' છે. આ ધ્યાન મોક્ષના ઉપાયરૂપ છે.

જેમ થોડો પણ અગ્નિ પુષ્કળ ઘાસ અને કાષ્ઠના રાશિને અલ્પ કાળમાં બાળી નાખે છે, તેમ મિથ્યાત્વ-કષાયાદિ વિભાવના પરિત્યાગસ્વરૂપ મહા પવનથી પ્રજ્વલિત થયેલો અને અપૂર્વ-અદ્ભૂત-પરમ-આહ્લાદાત્મક સુખસ્વરૂપ ધીથી સિંચાયેલો નિશ્ચય-આત્મસંવેદનરૂપ ધ્યાનાગ્નિ મૂલોત્તરપ્રકૃતિભેદવાળા કર્મરૂપી ઈંધનના રાશિને ક્ષણમાત્રમાં બાળી નાખે છે.

આ પંચમકાળમાં પણ યથાશક્તિ ધ્યાન થઈ શકે છે. આ કાળે જે વિચ્છેદ છે તે શુકલધ્યાનનો છે, ધર્મધ્યાનનો નહિ. આજે પણ અહીંથી જીવો ધર્મધ્યાન કરીને દેવનો ભવ અને પછી મનુષ્યનો ભવ પામી મોક્ષને પ્રાપ્ત કરે છે. વળી બહુશ્રુતધરો જ ધ્યાન કરી શકે એમ પણ નથી; સારભૂત અલ્પ શ્રુતથી પણ ધ્યાન થઈ શકે છે. માટે મોક્ષાર્થીઓએ શુદ્ધાત્માનો પ્રતિપાદક, સંવરનિર્જરાનો કરનારો અને જરામરણનો ઢરનારો સારભૂત ઉપદેશ ગ્રહીને ધ્યાન કરવાયોગ્ય છે.

[અહીં એ લક્ષમાં રાખવાયોગ્ય છે કે ઉપરોક્ત ધ્યાનનું મૂળ સમ્યગ્દર્શન છે. સમ્યગ્દર્શન વિના ધ્યાન હોતું નથી, કારણ કે નિર્વિકાર નિષ્ક્રિય ચૈતન્યચમત્કારની (શુદ્ધાત્માની) સમ્યક્ પ્રતીતિ વિના તેમાં નિશ્ચળ પરિણતિ ક્યાંથી થઈ શકે? માટે મોક્ષના ઉપાયભૂત ધ્યાન કરવા ઈચ્છનાર જીવે પ્રથમ તો જિનોક્ત દ્રવ્યગુણપર્યાયરૂપ વસ્તુસ્વરૂપની યથાર્થ સમજણપૂર્વક નિર્વિકાર નિષ્ક્રિય ચૈતન્યચમત્કારની સમ્યક્ પ્રતીતિનો સર્વ પ્રકારે ઉદ્ધમ કરવાયોગ્ય છે; ત્યારપછી જ તે ચૈતન્યચમત્કારમાં વિશેષ લીનતાનો યથાર્થ ઉદ્ધમ થઈ શકે છે.] ૧૪૬.

આ રીતે નિર્જરાપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

૧. દુર્મધ = ઓછી બુદ્ધિવાળા; મંદબુદ્ધિ; ઠોઠ.

૨. મુનિને જે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું નિશ્ચળ ઉગ્ર આલંબન વર્તે તેને અહીં મુખ્યપણે 'ધ્યાન' કહ્યું છે. (શુદ્ધાત્માલંબનની ઉગ્રતાને મુખ્ય ન કરીએ તો, અવિરત સમ્યગ્દષ્ટિને પણ 'જઘન્ય ધ્યાન' કહેવામાં વિરોધ નથી, કારણ કે તેને પણ શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું જઘન્ય આલંબન તો હોય છે.)

અથ બંધપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ।

**જં સુહમસુહમુદિણ્ણં ભાવં રત્તો કરેદિ જદિ અપ્પા ।
સો તેણ હવદિ બદ્ધો પોગ્ગલકમ્મેણ વિવિહેણ ॥ ૧૪૭ ॥**

**યં શુભમશુભમુદીર્ણં ભાવં રક્તઃ કરોતિ યદ્યાત્મા ।
સ તેન ભવતિ બદ્ધઃ પુદ્ગલકર્મણા વિવિધેન ॥ ૧૪૭ ॥**

બન્ધસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

યદિ ખલ્વયમાત્મા પરોપાશ્રયેણાનાદિરક્તઃ કર્મોદયપ્રભાવત્વાદુદીર્ણં શુભમશુભં વા ભાવં કરોતિ, તદા સ આત્મા તેન નિમિત્તભૂતેન ભાવેન પુદ્ગલકર્મણા વિવિધેન બદ્ધો ભવતિ । તદત્ર મોહરાગદ્વેષસ્નિગ્ધઃ શુભોઽશુભો વા પરિણામો જીવસ્ય ભાવબન્ધઃ, તન્નિમિત્તેન શુભાશુભકર્મત્વપરિણતાનાં જીવેન સહાન્યોન્યમૂર્છનં પુદ્ગલાનાં દ્રવ્યબન્ધ ઇતિ ॥ ૧૪૭ ॥

હવે બંધપદાર્થનું વ્યાખ્યાન છે.

**જો આત્મા ઉપરકત કરતો અશુભ વા શુભ ભાવને,
તો તે વડે એ વિવિધ પુદ્ગલકર્મથી બંધાય છે. ૧૪૭.**

અન્યયાર્થઃ- [યદિ] જો [આત્મા] આત્મા [રક્તઃ] રક્ત (વિકારી) વર્તતો થકો [ઉદીર્ણ] ઉદિત [યમ્ શુભમ્ અશુભમ્ ભાવમ્] શુભ કે અશુભ ભાવને [કરોતિ] કરે છે, તો [સઃ] તે આત્મા [તેન] તે ભાવ વડે (-તે ભાવના નિમિત્તે) [વિવિધેન પુદ્ગલકર્મણા] વિવિધ પુદ્ગલકર્મથી [બદ્ધઃ ભવતિ] બદ્ધ થાય છે.

ટીકાઃ- આ, બંધના સ્વરૂપનું કથન છે.

જો ખરેખર આ આત્મા અન્યના (-પુદ્ગલકર્મના) આશ્રય વડે અનાદિ કાળથી રક્ત રહીને કર્મોદયના પ્રભાવયુક્તપણે વર્તવાથી ઉદિત (-પ્રગટ થતા) શુભ કે અશુભ ભાવને કરે છે, તો તે આત્મા તે નિમિત્તભૂત ભાવ વડે વિવિધ પુદ્ગલકર્મથી બદ્ધ થાય છે. તેથી અહીં (એમ કહ્યું કે), મોહરાગદ્વેષ વડે સ્નિગ્ધ એવા જે જીવના શુભ કે અશુભ પરિણામ તે ભાવબંધ છે અને તેના (-શુભાશુભ પરિણામના) નિમિત્તથી શુભાશુભ કર્મપણે પરિણત પુદ્ગલોનું જીવની સાથે અન્યોન્ય અવગાહન (-વિશિષ્ટ શક્તિ સહિત એકક્ષેત્રાવગાહસંબંધ) તે દ્રવ્યબંધ છે. ૧૪૭.

જોગનિમિત્તં ગ્રહણં જોગો મણવચનકાયસંભૂદો । ભાવનિમિત્તો બંધો ભાવો રતિરાગદોસમોહજુદો ॥ ૧૪૮ ॥

યોગનિમિત્તં ગ્રહણં યોગો મનોવચનકાયસંભૂતઃ ।
ભાવનિમિત્તો બન્ધો ભાવો રતિરાગદ્વેષમોહયુતઃ ॥ ૧૪૮ ॥

બહિરજ્ઞાન્તરજ્ઞબન્ધકારણાચ્ચાનમેતત્ ।

ગ્રહણં હિ કર્મપુદ્ગલાનાં જીવપ્રદેશવર્તિકર્મસ્કન્ધાનુપ્રવેશઃ । તત્ ખલુ યોગનિમિત્તમ્ । યોગો વાહ્મનઃકાયકર્મવર્ગણાલમ્બન આત્મપ્રદેશપરિસ્પન્દઃ । બન્ધસ્તુ કર્મપુદ્ગલાનાં વિશિષ્ટ-શક્તિપરિણામેનાવસ્થાનમ્ । સ પુનર્જીવભાવનિમિત્તઃ । જીવભાવઃ પુના રતિરાગદ્વેષમોહયુતઃ, મોહનીયવિપાકસંપાદિતવિકાર ઇત્યર્થઃ । તદત્ર

છે યોગહેતુક ગ્રહણ, મનવચકાય-આશ્રિત યોગ છે;
છે ભાવહેતુક બંધ, ને મોહાદિસંયુત ભાવ છે. ૧૪૮.

અન્યાર્થઃ- [યોગનિમિત્તં ગ્રહણમ્] ગ્રહણનું (-કર્મગ્રહણનું નિમિત્ત યોગ છે; (યોગઃ મનોવચનકાયસંભૂતઃ] યોગ મનવચનકાયજનિત (આત્મપ્રદેશપરિસ્પન્દ) છે. [ભાવનિમિત્તઃ બન્ધઃ] બંધનું નિમિત્ત ભાવ છે; [ભાવઃ રતિરાગદ્વેષમોહયુતઃ] ભાવ રતિરાગદ્વેષમોહથી યુક્ત (આત્મપરિણામ) છે.

ટીકા:- આ, બંધના બહિરંગ કારણ અને અંતરંગ કારણનું કથન છે.

ગ્રહણ એટલે કર્મપુદ્ગલોનો જીવપ્રદેશવર્તી (-જીવના પ્રદેશોની સાથે એક ક્ષેત્ર રહેલા) કર્મસ્કંધોમાં પ્રવેશ; તેનું નિમિત્ત યોગ છે. યોગ એટલે વચનવર્ગણા, મનોવર્ગણા, કાયવર્ગણા અને કર્મવર્ગણાનું જેમાં આલંબન હોય છે એવો આત્મપ્રદેશોનો પરિસ્પન્દ (અર્થાત્ જીવના પ્રદેશોનું કંપન.

બંધ એટલે કર્મપુદ્ગલોનું વિશિષ્ટ શક્તિરૂપ પરિણામ સહિત સ્થિત રહેવું તે (અર્થાત્ કર્મપુદ્ગલોનું અમુક અનુભાગરૂપ શક્તિ સહિત અમુક કાળ સુધી ટકવું તે); તેનું નિમિત્ત જીવભાવ છે. જીવભાવ રતિરાગદ્વેષમોહયુક્ત (પરિણામ) છે અર્થાત્ મોહનીયના વિપાકથી ઉત્પન્ન થતો વિકાર છે.

૨૦૬]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

પુદ્ગલાનાં ગ્રહણહેતુત્વાદ્વહિરજ્ઞકારણ યોગઃ, વિશિષ્ટશક્તિસ્થિતિહેતુત્વાદન્તરજ્ઞકારણ
જીવભાવ એવેતિ ॥ ૧૪૮ ॥

**હેતૂ ચદુલ્લિયપ્પો અદ્ધવિયપ્પસ્સ કારણં ભણિદં ।
તેસિં પિ ય રાગાદી તેસિમભાવે ણ બજ્ઝંતિ ॥ ૧૪૯ ॥**

**हेतुश्चतुर्विकल्पोऽष्टविकल्पस्य कारणं भणितम् ।
तेषामपि च रागादयस्तेषामभावे न बध्यन्ते ॥ १४९ ॥**

તેથી અહીં (બંધને વિષે), બહિરંગ કારણ (-નિમિત્ત) યોગ છે કારણ કે તે પુદ્ગલોના
ગ્રહણનો હેતુ છે, અને અંતરંગ કારણ (-નિમિત્ત) જીવભાવ જ છે કારણ કે તે
(કર્મપુદ્ગલોની) વિશિષ્ટ શક્તિ અને સ્થિતિનો હેતુ છે.

ભાવાર્થ:- કર્મબંધપર્યાયના ચાર વિશેષો છે: પ્રકૃતિબંધ, પ્રદેશબંધ, સ્થિતિબંધ અને
અનુભાગબંધ. આમાં સ્થિતિ-અનુભાગ જ અત્યંત મુખ્ય વિશેષો છે, પ્રકૃતિ-પ્રદેશ તો અત્યંત
ગૌણ વિશેષો છે; કારણ કે સ્થિતિ-અનુભાગ વિના કર્મબંધપર્યાય નામમાત્ર જ રહે. તેથી અહીં
પ્રકૃતિ-પ્રદેશબંધને માત્ર 'ગ્રહણ' શબ્દથી કહેલ છે અને સ્થિતિ-અનુભાગબંધને જ 'બંધ'
શબ્દથી કહેલ છે.

જીવના કોઈ પણ પરિણામમાં વર્તતો યોગ કર્મનાં પ્રકૃતિ-પ્રદેશનું અર્થાત્ 'ગ્રહણ'નું
નિમિત્ત થાય છે અને જીવના તે જ પરિણામમાં વર્તતો મોહરાગદ્વેષભાવ કર્મનાં સ્થિતિ-
અનુભાગનું અર્થાત્ 'બંધ'નું નિમિત્ત થાય છે; માટે મોહરાગદ્વેષભાવને 'બંધ'નું અંતરંગ કારણ
(અંતરંગ નિમિત્ત) કહ્યું છે અને યોગને -કે જે 'ગ્રહણ'નું નિમિત્ત છે તેને-'બંધ'નું બહિરંગ
કારણ (બાહ્ય નિમિત્ત) કહ્યું છે. ૧૪૮.

**હેતુ ચતુર્વિધ અષ્ટવિધ કર્મો તણાં કારણ કલ્પા,
તેનાંય છે રાગાદિ, જ્યાં રાગાદિ નહિ ત્યાં બંધ ના. ૧૪૯.**

અન્યાર્થ:- [ચતુર્વિકલ્પ: હેતુ:] (દ્રવ્યમિથ્યાત્વાદિ) ચાર પ્રકારના હેતુઓ
[અષ્ટવિકલ્પસ્ય કારણમ્] આઠ પ્રકારનાં કર્મોનાં કારણ [ભણિતમ્] કહેવામાં આવ્યા છે;
[તેષામ્ અપિ ચ] તેમને પણ [રાગાદય:] (જીવના) રાગાદિભાવો કારણ છે; [તેષામ્ અભાવે]
રાગાદિભાવોના અભાવમાં [ન બધ્યન્તે] જીવો બંધાતા નથી.

મિથ્યાત્વાદિદ્રવ્યપર્યાયાણામપિ બહિરજ્ઞકારણદ્યોતનમેતત્ ।

તન્ત્રાન્તરે કિલાષ્ટવિકલ્પકર્મકારણત્વેન બન્ધહેતુર્દ્રવ્યહેતુરૂપશ્ચતુર્વિકલ્પઃ પ્રોક્તઃ મિથ્યા-ત્વાસંયમકષાયયોગા ઇતિ । તેષામપિ જીવભાવભૂતા રાગાદયો બન્ધહેતુત્વસ્ય હેતવઃ, યતો રાગાદિભાવાનામભાવે દ્રવ્યમિથ્યાત્વાસંયમકષાયયોગસદ્ભાવેઽપિ જીવા ન બધ્યન્તે । તતો રાગા-દીનામન્તરજ્ઞત્વાન્નિશ્ચયેન બન્ધહેતુત્વમવસેયમિતિ ॥ ૧૪૧ ॥

-ઇતિ બન્ધપદાર્થવ્યાખ્યાનં સમાપ્તમ્ ।

અથ મોક્ષપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ।

ટીકા:- આ, મિથ્યાત્વાદિ દ્રવ્યપર્યાયોને (-દ્રવ્યમિથ્યાત્વાદિ પુદ્ગલપર્યાયોને) પણ (બંધના) બહિરંગ-કારણપણાનું ^૧ પ્રકાશન છે.

ગ્રંથાન્તરમાં (અન્ય શાસ્ત્રમાં) મિથ્યાત્વ, અસંયમ, કષાય અને યોગ એ ચાર પ્રકારના દ્રવ્યહેતુઓને (દ્રવ્યપ્રત્યયોને) આઠ પ્રકારનાં કર્મોનાં કારણ તરીકે બંધહેતુ કહ્યા છે. તેમને પણ બંધહેતુપણાના હેતુઓ જીવભાવભૂત રાગાદિક છે; કારણ કે ^૨રાગાદિભાવોનો અભાવ હોતાં દ્રવ્યમિથ્યાત્વ, દ્રવ્ય-અસંયમ, દ્રવ્યકષાય અને દ્રવ્યયોગના સદ્ભાવમાં પણ જીવો બંધાતા નથી. તેથી રાગાદિભાવોને અંતરંગ બંધહેતુપણું હોવાને લીધે ^૩નિશ્ચયથી બંધહેતુપણું છે એમ નક્કી કરવું ૧૪૯.

આ રીતે બંધપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

હવે મોક્ષપદાર્થનું વ્યાખ્યાન છે.

૧. પ્રકાશન=પ્રસિદ્ધ કરવું તે; સમજાવવું તે; દર્શાવવું તે.
૨. જીવગત રાગાદિરૂપ ભાવપ્રત્યયોનો અભાવ હોતાં દ્રવ્યપ્રત્યયોના વિષ્ણમાનપણામાં પણ જીવો બંધાતા નથી. જો જીવગત રાગાદિભાવોના અભાવમાં પણ દ્રવ્યપ્રત્યયોના ઉદયમાત્રથી બંધ થાય તો સર્વદા બંધ જ રહે (-મોક્ષનો અવકાશ જ ન રહે), કારણ કે સંસારીઓને સદાય કર્મોદયનું વિષ્ણમાનપણું હોય છે.
૩. ઉદયગત દ્રવ્યમિથ્યાત્વાદિ પ્રત્યયોની માફક રાગાદિભાવો નવા કર્મબંધમાં માત્ર બહિરંગ નિમિત્ત નથી પણ તેઓ તો નવા કર્મબંધમાં 'અંતરંગ નિમિત્ત' છે તેથી તેમને 'નિશ્ચયથી બંધહેતુ' કહ્યા છે.

હેદુમભાવે ણિયમા જાયદિ ણાણિસ્સ આસવણિરોધો ।
આસવભાવેણ વિણા જાયદિ કમ્મસ્સ દુ ણિરોધો ॥ ૧૫૦ ॥
કમ્મસ્સાભાવેણ ય સવ્વણ્હૂ સવ્વલોગદરિસી ય ।
પાવદિ ઇંદિયરહિદં અવ્વાબાહં સુહમણંતં ॥ ૧૫૧ ॥

હેત્વભાવે નિયમાજ્ઞાયતે જ્ઞાનિનઃ આસ્રવનિરોધઃ ।
આસ્રવભાવેન વિના જાયતે કર્મણસ્તુ નિરોધઃ ॥ ૧૫૦ ॥
કર્મણામભાવેન ચ સર્વજ્ઞઃ સર્વલોકદર્શી ચ ।
પ્રાપ્નોતીન્દ્રિયરહિતમવ્યાબાધં સુખમનન્તમ્ ॥ ૧૫૧ ॥

દ્રવ્યકર્મમોક્ષહેતુપરમસંવરરૂપેણ ભાવમોક્ષસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

હેતુ-અભાવે નિયમથી આસ્રવનિરોધન જ્ઞાનીને,
આસ્રવભાવ-અભાવમાં કર્મો તણું રોધન બને; ૧૫૦.
કર્મો-અભાવે સર્વજ્ઞાની સર્વદર્શી થાય છે,
ને અક્ષરહિત, અનંત, અવ્યાબાધ સુખને તે લહે. ૧૫૧.

અન્યાર્થ:- [હેત્વભાવે] (મોહરાગદ્વેષરૂપ) હેતુનો અભાવ થવાથી [જ્ઞાનિનઃ] જ્ઞાનીને [નિયમાત્] નિયમથી [આસ્રવનિરોધઃ જાયતે] આસ્રવનો નિરોધ થાય છે [તુ] અને [આસ્રવભાવેન વિના] આસ્રવભાવના અભાવમાં [કર્મણઃ નિરોધઃ જાયતે] કર્મનો નિરોધ થાય છે. [ચ] વળી [કર્મણામ્ અભાવેન] કર્મોનો અભાવ થવાથી તે [સર્વજ્ઞઃ સર્વલોકદર્શી ચ] સર્વજ્ઞ અને સર્વલોકદર્શી થયો થકો [ઇન્દ્રિયરહિતમ્] ઇન્દ્રિયરહિત, [અવ્યાબાધમ્] અવ્યાબાધ, [અનન્તમ્ સુખમ્ પ્રાપ્નોતિ] અનંત સુખને પામે છે.

ટીકા:- આ, ^૧દ્રવ્યકર્મમોક્ષના હેતુભૂત પરમ-સંવરરૂપે ભાવમોક્ષના સ્વરૂપનું કથન છે.

૧. દ્રવ્યકર્મમોક્ષ=દ્રવ્યકર્મનું સર્વથા છૂટી જવું તે: દ્રવ્યમોક્ષ (અહીં ભાવમોક્ષનું સ્વરૂપ દ્રવ્યમોક્ષના નિમિત્તભૂત પરમ-સંવરરૂપે દર્શાવ્યું છે.)

આસ્રવહેતુર્હિ જીવસ્ય મોહરાગદ્વેષરૂપો ભાવઃ। તદભાવો ભવતિ જ્ઞાનિનઃ। તદભાવે ભવત્યાસ્રવભાવાભાવઃ। આસ્રવભાવાભાવે ભવતિ કર્માભાવઃ। કર્માભાવેન ભવતિ સાર્વજ્ઞં સર્વ-દર્શિત્વમવ્યાબાધમિન્દ્રિયવ્યાપારાતીતમનન્તસુખત્વચ્છેતિ। સ ઇષ જીવન્મુક્તિનામા ભાવમોક્ષઃ। કથમિતિ ચેત્। ભાવઃ ખલ્વત્ર વિવક્ષિતઃ કર્માવૃત્તચૈતન્યસ્ય ક્રમપ્રવર્તમાનજ્ઞાસિક્રિયારૂપઃ। સ ખલુ સંસારિણોઽનાદિમોહનીયકર્મોદયાનુવૃત્તિવશાદશુદ્ધો દ્રવ્યકર્માસ્રવહેતુઃ। સ તુ જ્ઞાનિનો મોહરાગ-દ્વેષાનુવૃત્તિરૂપેણ પ્રહીયતે। તતોઽસ્ય આસ્રવભાવો નિરુદ્ધયતે। તતો નિરુદ્ધાસ્રવભાવસ્યાસ્ય મોહક્ષયેનાત્યન્તનિર્વિકારમનાદિમુદ્રિતાનન્તચૈતન્યવીર્યસ્ય શુદ્ધજ્ઞાસિક્રિયારૂપેણાન્તર્મુહૂર્ત-

આસ્રવનો હેતુ ખરેખર જીવનો મોહરાગદ્વેષરૂપ ભાવ છે. જ્ઞાનીને તેનો અભાવ થાય છે. તેનો અભાવ થતાં આસ્રવભાવનો અભાવ થાય છે. આસ્રવભાવનો અભાવ થતાં કર્મનો અભાવ થાય છે. કર્મનો અભાવ થવાથી સર્વજ્ઞપણું, સર્વદર્શીપણું અને અવ્યાબાધ, 'ઈન્દ્રિયવ્યાપારાતીત, અનંત સુખ થાય છે. તે આ જીવન્મુક્તિ નામનો ભાવમોક્ષ છે. 'કઈ રીતે?' એમ પ્રશ્ન કરવામાં આવે તો નીચે પ્રમાણે સ્પષ્ટીકરણ છે:-

અહીં જે 'ભાવ' વિવક્ષિત છે તે કર્માવૃત્ત (કર્મથી અવરાયેલા) ચૈતન્યની ક્રમે પ્રવર્તતી જ્ઞાસિક્રિયારૂપ છે. તે (ક્રમે પ્રવર્તતી જ્ઞાસિક્રિયારૂપ ભાવ) ખરેખર સંસારીને અનાદિ કાળથી મોહનીયકર્મના ઉદયને અનુસરતી પરિણતિને લીધે અશુદ્ધ છે, દ્રવ્યકર્માસ્રવનો હેતુ છે. પરંતુ તે (ક્રમે પ્રવર્તતી જ્ઞાસિક્રિયારૂપ ભાવ) જ્ઞાનીને મોહરાગદ્વેષવાળી પરિણતિરૂપે જ્ઞાનિ પામે છે તેથી તેને આસ્રવભાવનો નિરોધ થાય છે. તેથી આસ્રવભાવનો જેને નિરોધ થયો છે એવા તે જ્ઞાનીને મોહના ક્ષય વડે અત્યંત નિર્વિકારપણું થવાથી, જેને અનાદિ કાળથી અનંત ચૈતન્ય અને (અનંત) વીર્ય બિડાઈ ગયેલ છે એવો તે જ્ઞાની (ક્ષીણમોહ ગુણસ્થાને) શુદ્ધ

૧. ઈન્દ્રિયવ્યાપારાતીત=ઈન્દ્રિયવ્યાપાર રહિત

૨. જીવન્મુક્તિ; જીવતાં મુક્તિ; દેહ હોવાં છતાં મુક્તિ.

૩. વિવક્ષિત=કહેવા ધારેલો

૨૧૦]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

મતિવાહ્ય યુગપઞ્જ્ઞાનદર્શનાવરણાન્તરાયક્ષેયણ કથચ્ચિચ્ કૂટસ્થજ્ઞાનત્વમવાપ્ય જ્ઞસિક્રિયારૂપે
ક્રમપ્રવૃત્ત્યભાવાદ્ભાવકર્મ વિનશ્યતિ। તતઃ કર્માભાવે સ હિ ભગવાન્સર્વજ્ઞઃ સર્વદર્શી
વ્યુપરતેન્દ્રિય-વ્યાપારાવ્યાબાધાનન્તસુખશ્ચ નિત્યમેવાવતિષ્ઠતે। ઇત્યેષ ભાવકર્મમોક્ષપ્રકારઃ
દ્રવ્યકર્મમોક્ષહેતુઃ પરમ-સંવરપ્રકારશ્ચ ॥ ૧૫૦-૧૫૧ ॥

**દંસણણાણસમગ્ગં જ્ઞાણં ણો અણ્ણદવ્વસંજુત્તં ।
જાયદિ ણિજ્જરહેદૂ સભાવસહિદસ્સ સાધુસ્સ ॥ ૧૫૨ ॥**

**દર્શનજ્ઞાનસમગ્રં ધ્યાનં નો અન્યદ્રવ્યસંયુક્તમ્ ।
જાયતે નિર્જરાહેતુઃ સ્વભાવસહિતસ્ય સાધોઃ ॥ ૧૫૨ ॥**

જ્ઞસિક્રિયારૂપે અંતર્મુહૂર્ત પસાર કરીને યુગપદ્જ્ઞાનાવરણ, દર્શનાવરણ અને અંતરાયનો ક્ષય થવાથી કથંચિત્ કૂટસ્થ જ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે અને એ રીતે તેને જ્ઞસિક્રિયાના રૂપમાં ક્રમપ્રવૃત્તિનો અભાવ થવાથી ભાવકર્મનો વિનાશ થાય છે. તેથી કર્મનો અભાવ થતાં તે ખરેખર ભગવાન સર્વજ્ઞ, સર્વદર્શી અને ઈન્દ્રિયવ્યાપારાતીત-અવ્યાબાધ-અનંતસુખવાળો સદાય રહે છે.

એ રીતે આ (અહીં કહ્યો તે), ^૨ભાવકર્મમોક્ષનો ^૩પ્રકાર તથા દ્રવ્યકર્મમોક્ષના હેતુભૂત પરમ સંવરનો પ્રકાર છે. ૧૫૦-૧૫૧.

**દગજ્ઞાનથી પરિપૂર્ણ ને પરદ્રવ્યવિરહિત ધ્યાન જે,
તે નિર્જરાનો હેતુ થાય સ્વભાવપરિણત સાધુને. ૧૫૨.**

અન્યાર્થઃ- [સ્વભાવસહિતસ્ય સાધોઃ] સ્વભાવસહિત સાધુને (-સ્વભાવપરિણત કેવળીભગવાનને) [દર્શનજ્ઞાનસમગ્રં] દર્શનજ્ઞાનથીસંપૂર્ણ અને [નો અન્યદ્રવ્ય-

૧. કૂટસ્થ=સર્વ કાળે એક રૂપે રહેનારું:: અચળ. [જ્ઞાનાવરણાદિ ઘાતિકર્મોનો નાશ થતાં કાંઈ જ્ઞાન સર્વથા અપરિણામી થઈ જતું નથી; પરંતુ તે અન્ય અન્ય જ્ઞેયોને જાણવારૂપે પલટાતું નથી-સર્વદા ત્રણે કાળના સમસ્ત જ્ઞેયોને જાણ્યા કરે છે, તેથી તેને કથંચિત્ કૂટસ્થ રહ્યું છે.]
૨. ભાવકર્મમોક્ષ=ભાવકર્મનું સર્વથા છૂટી જવું તે; ભાવમોક્ષ. (જ્ઞસિક્રિયામાં ક્રમપ્રવૃત્તિનો અભાવ થવો તે ભાવમોક્ષ છે અથવા સર્વજ્ઞ -સર્વદર્શીપણાની અને અનંતાનંદમયપણાની પ્રગટતા તે ભાવમોક્ષ છે.)
૩. પ્રકાર=સ્વરૂપ; રીત.

દ્રવ્યકર્મમોક્ષહેતુપરમનિર્જરાકારણધ્યાનાખ્યાનમેતત્ ।

एवमस्य खलु भावमुक्तस्य भगवतः केवलिनः स्वरूपतृप्तत्वाद्धिश्रान्तसुखदुःखकर्म-
विपाककृतविक्रियस्य
प्रक्षीणावरणत्वादनन्तज्ञानदर्शनसंपूर्णशुद्धज्ञानचेतनामयत्वादतीन्द्रियत्वात्
चान्यद्रव्यसंयोगवियुक्तं शुद्धस्वरूपेऽविचलितचैतन्यवृत्तिरूपत्वात्कथञ्चिद्ध्व
ानव्यपदेशार्हमात्मनः स्वरूपं पूर्वसंचितकर्मणां शक्तिशातनं पतनं वा विलोक्य
निर्जराहेतुत्वेनोपवर्ण्यत इति ॥ १५२ ॥

સંયુક્તમ્] અન્યદ્રવ્યથી અસંયુક્ત એવું [ધ્યાન] ધ્યાન [નિર્જરાહેતુઃ જાયતે] નિર્જરાનો હેતુ થાય છે.

ટીકા:- આ, દ્રવ્યકર્મમોક્ષના હેતુભૂત એવી પરમ નિર્જરાના કારણભૂત ધ્યાનનું કથન છે.

એ રીતે ખરેખર આ (-પૂવોક્ત) ભાવમુક્ત (-ભાવમોક્ષવાળા) ભગવાન કેળવીને-કે જેમને સ્વરૂપતૃપ્તપણાને લીધે ^૧કર્મવિપાકકૃત સુખદુઃખરૂપ વિક્રિયા અટકી ગઈ છે તેમને - આવરણના પ્રક્ષીણપણાને લીધે, અનંત જ્ઞાનદર્શનથી સંપૂર્ણ શુદ્ધજ્ઞાનચેતનામયપણાને લીધે તથા અતીન્દ્રિયપણાને લીધે જે અન્યદ્રવ્યના સંયોગ વિનાનું છે અને શુદ્ધ સ્વરૂપમાં અવિચલિત ચૈતન્યવૃત્તિરૂપ હોવાને લીધે જે કથંચિત્ 'ધ્યાન' નામને યોગ્ય છે એવું આત્માનું સ્વરૂપ (- આત્માની નિજ દશા) પૂર્વસંચિત કર્મોની શક્તિનું ^૨શાતન અથવા તેમનું ^૩પતન અવલોકીને નિર્જરાના હેતુ તરીકે વર્ણવવામાં આવે છે.

ભાવાર્થ:- કેવળીભગવાનના આત્માની દશા જ્ઞાનદર્શનાવરણના ક્ષયવાળી હોવાને લીધે, શુદ્ધજ્ઞાનચેતનામય હોવાને લીધે તથા ઇન્દ્રિયવ્યાપારાદિ બહિર્દ્રવ્યના આલંબન વિનાની હોવાને લીધે અન્યદ્રવ્યના સંસર્ગ રહિત છે અને શુદ્ધસ્વરૂપમાં નિશ્ચળ ચૈતન્યપરિણતિરૂપ હોવાને લીધે કોઈ પ્રકારે 'ધ્યાન' નામને યોગ્ય છે. તેમની આવી આત્મદશા નિર્જરાના નિમિત્ત તરીકે વર્ણવવામાં આવે છે કારણ કે તેમને પૂર્વોપાર્જિત કર્મોની શક્તિ ઢીન થતી જાય છે તેમ જ તે કર્મો ખરતાં જાય છે. ૧૫૨.

૧. કેવળીભગવાન નિર્વિકાર -પરમાનંદસ્વરૂપ સ્વાત્મોત્પન્ન સુખથી તૃપ્ત છે તેથી કર્મનો વિપાક જેમાં નિમિત્તભૂત હોય છે એવી સાંસારિક સુખદુઃખરૂપ (-હર્ષવિપાદરૂપ) વિક્રિયા તેમને વિરામ પામી છે.
૨. શાતન = પાતળું થવું તે; ઢીન થવું તે; ક્ષીણ થવું તે.
૩. પતન = નાશ; ગલન; ખરી જવું તે.

**જો સંવરેણ યુક્તો ણિજ્જરમાણોઘ સવ્વકમ્માણિ ।
વવગદવેદાહસ્સો મુયદિ ભવં તેણ સો મોક્ખો ॥ ૧૫૩ ॥**

**ય: સંવરેણ યુક્તો નિર્જરન્નથ સર્વકર્માણિ ।
વ્યપગતવેદ્યાયુષ્કો મુચ્ચતિ ભવં તેન સ મોક્ષ: ॥ ૧૫૩ ॥**

દ્રવ્યમોક્ષસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

અથ ખલુ ભગવતઃ કેવલિનો ભાવમોક્ષે સતિ પ્રસિદ્ધપરમસંવરસ્યોત્તરકર્મસન્તતૌ નિરુદ્ધાયાં પરમનિર્જરાકારણધ્યાનપ્રસિદ્ધૌ સત્યાં પૂર્વકર્મસંતતૌ કદાચિત્સ્વભાવેનૈવ કદા-
ચિત્સમુદ્ધાત વિધાનેનાયુઃકર્મસમભૂતસ્થિત્યામાયુઃકર્માનુસારેણૈવ નિર્જીર્યમાણાયામ-

**સંવરસહિત તે જીવ પૂર્ણ સમસ્ત કર્મો નિર્જરે
ને આયુવેદ્યવિહીન થઈ ભવને તજે; તે મોક્ષ છે. ૧૫૩.**

અન્વયાર્થ:- [ય: સંવરેણ યુક્ત:] જે સંવરથી યુક્ત છે એવો (કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત) જીવ [નિર્જરન્ અથ સર્વકર્માણિ] સર્વકર્મોને નિર્જરતો થકો [વ્યપગતવેદ્યાયુષ્ક:] વેદનીય અને આયુષ રહિત થઈને [ભવં મુચ્ચતિ] ભવને છોડે છે.; [તેન] તેથી (એ રીતે સર્વ કર્મપુદ્ગલોનો વિયોગ થવાને લીધે) [સ: મોક્ષ:] તે મોક્ષ છે.

ટીકા:- આ, દ્રવ્યમોક્ષના સ્વરૂપનું કથન છે.

ખરેખર ભગવાન કેવળીને, ભાવમોક્ષ હોતાં, પરમ સંવર સિદ્ધ થવાને લીધે ^૧ઉત્તર કર્મસંતતિ નિરોધ પામી થકી અને પરમ નિર્જરાના કારણભૂત ધ્યાન સિદ્ધ થવાને લીધે ^૨ પૂર્વ કર્મસંતતિ- કે જેની સ્થિતિ કદાચિત્ સ્વભાવથી જ આયુકર્મના જેટલી હોય છે અને કદાચિત્ ^૩સમુદ્ધાતવિધાનથી આયુકર્મના જેટલી થાય છે તે- આયુકર્મના અનુસારે જ નિર્જરતી થકી, ^૪અપુનર્ભવને માટે તે ભવ છૂટવાના સમયે

૧. ઉત્તર કર્મસંતતિ=પછીનો કર્મપ્રવાહ; ભાવી કર્મપરંપરા. ૨. પૂર્વ=પહેલાંની.

૩. કેવળીભગવાનને વેદનીય, નામ અને ગોત્રકર્મની સ્થિતિ ક્યારેક સ્વભાવથી જ (અર્થાત્ કેવળીસમુદ્ધાતરૂપ નિમિત્ત હોયા વિના જ) આયુકર્મના જેટલી હોય છે અને ક્યારેક તે ત્રણ કર્મોની સ્થિતિ આયુકર્મથી વધારે હોવા છતાં તે સ્થિતિ ઘટીને આયુકર્મ જેટલી થવામાં કેવળીસમુદ્ધાત નિમિત્ત બને છે.

૪. અપુનર્ભવ=ફરીને ભવ નહિ થવો તે. (કેવળીભગવાનને ફરીને ભવ થયા વિના જ તે ભવનો ત્યાગ થાય છે; તેથી તેમના આત્માથી કર્મપુદ્ગલોનો સદાને માટે સર્વથા વિયોગ થાય છે.)

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગપ્રપંચવર્ણન

[૨૧૩

પુનર્ભવાય તદ્ભવત્યાગસમયે વેદનીયાયુર્નામગોત્રરૂપાણાં જીવેન સહાત્યન્તવિશ્લેષઃ કર્મપુદ્ગલાનાં દ્રવ્યમોક્ષઃ ॥ ૧૫૩ ॥

-इति मोक्षपदार्थव्याख्यानं समाप्तम् ।

સમાપ્તં ચ મોક્ષમાર્ગવચવરૂપસમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનવિષયભૂતનવપદાર્થવ્યાખ્યાનમ્ ॥

અથ મોક્ષમાર્ગપ્રપચ્ચસૂચિકા ચૂલિકા ।

**જીવસહાવં ણાણં અપ્પહિહદદંસણં અણ્ણમયં ।
ચરિયં ચ તેસુ ણિયદં અત્થિત્તમણિંદિયં મણિયં ॥ ૧૫૪ ॥**

**જીવસ્વભાવં જ્ઞાનમપ્રતિહતદર્શનમનન્યમયમ્ ।
ચારિત્રં ચ તયોર્નિયતમસ્તિત્વમનિન્દિતં મણિતમ્ ॥ ૧૫૪ ॥**

થતો જે વેદનીય-આયુ-નામ-ગોત્રરૂપ કર્મપુદ્ગલોનો જીવની સાથે અત્યંત વિશ્લેષ (વિયોગ) તે દ્રવ્યમોક્ષ છે. ૧૫૩.

આ રીતે મોક્ષપદાર્થનું વ્યાખ્યાન સમાપ્ત થયું.

વળી મોક્ષમાર્ગના અવયવરૂપ સમ્યગ્દર્શન તથા સમ્યગ્જ્ઞાનના વિષયભૂત નવ પદાર્થનું વ્યાખ્યાન પણ સમાપ્ત થયું.

*

*

*

હવે ^૧મોક્ષમાર્ગપ્રપંચસૂચક ^૨ચૂલિકા છે.

**આત્મસ્વભાવ અનન્યમય નિર્વિદ્ધ દર્શન જ્ઞાન છે;
દગ્જ્ઞાનનિયત અનિંદ જે અસ્તિત્વ તે ચારિત્ર છે. ૧૫૪.**

અન્યાર્થ:- [જીવસ્વભાવં] જીવનો સ્વભાવ [જ્ઞાનમ્] જ્ઞાન અને [અપ્રતિહત-

૧. મોક્ષમાર્ગપ્રપંચસૂચક = મોક્ષમાર્ગનો વિસ્તાર જણાવનારી; મોક્ષમાર્ગને વિસ્તારથી કહેનારી; મોક્ષમાર્ગનું વિસ્તૃત કથન કરનારી.

૨. ચૂલિકાના અર્થ માટે ૧૪૨મા પાનાનું પદદિપ્પણ જુઓ.

મોક્ષમાર્ગસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

જીવસ્વભાવનિયતં ચરિતં મોક્ષમાર્ગઃ । જીવસ્વભાવો હિ જ્ઞાનદર્શને અનન્યમયત્વાત્ ।
અનન્યમયત્વં ચ તયોર્વિશેષસામાન્યચૈતન્યસ્વભાવજીવનિર્વૃત્તત્વાત્ । અથ
તયોર્જીવસ્વરૂપભૂતયો-જ્ઞાનદર્શનયોર્યન્નિયતમવસ્થિતમુત્પાદવ્યયધ્રૌવ્યરૂપવૃત્તિમયમસ્તિત્વં
રાગાદિપરિણત્યભાવાદનિન્દિતં તદ્ચરિતં; તદેવ મોક્ષમાર્ગ ઇતિ । દ્વિવિધં હિ કિલ સંસારિષુ
ચરિતં- સ્વચરિતં પરચરિતં ચ; સ્વસમયપરસમયાવિત્યર્થઃ । તત્ર સ્વભાવાવસ્થિતાસ્તિત્વસ્વરૂપં
સ્વચરિતં , પરભાવાવસ્થિતાસ્તિત્વસ્વરૂપં પરચરિતમ્ । તત્ર યત્સ્વ-

દર્શનમ્] અપ્રતિહત દર્શન છે- [અનન્યમયમ્] કે જેઓ (જીવથી) અનન્યમય છે. [તયોઃ] તે
જ્ઞાનદર્શનમાં [નિયતમ્] નિયત [અસ્તિત્વમ્] અસ્તિત્વ- [અનિન્દિતં] કે જે અનિન્દિત છે-
[ચારિત્રં ચ મણિતમ્] તેને (જિનેદ્રોએ) ચારિત્ર કહ્યું છે.

ટીકા:- આ, મોક્ષમાર્ગના સ્વરૂપનું કથન છે.

જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્ર તે મોક્ષમાર્ગ છે. જીવસ્વભાવ ખરેખર જ્ઞાનદર્શન છે
કારણ કે તેઓ (જીવથી) અનન્યમય છે. જ્ઞાનદર્શનનું (જીવથી) અનન્યમયપણું હોવાનું કારણ
એ છે કે વિશેષચૈતન્ય અને સામાન્યચૈતન્ય જેનો સ્વભાવ છે એવા જીવથી તેઓ નિષ્પન્ન છે
(અર્થાત્ જીવથી જ્ઞાનદર્શન રચાયેલાં છે). હવે જીવના સ્વરૂપભૂત એવાં તે જ્ઞાનદર્શનમાં
નિયત-અવસ્થિત એવું જે ઉત્પાદવ્યયધ્રૌવ્યરૂપ વૃત્તિમય અસ્તિત્વ- કે જે રાગાદિપરિણામના
અભાવને લીધે અનિન્દિત છે-તે ચારિત્ર છે; તે જ મોક્ષમાર્ગ છે.

સંસારીઓમાં ચારિત્ર ખરેખર બે પ્રકારનું છે:- (૧) સ્વચારિત્ર અને (૨) પરચારિત્ર;
(૧) સ્વસમય અને (૨) પરસમય એવો અર્થ છે. ત્યાં, સ્વભાવમાં અવસ્થિત અસ્તિત્વસ્વરૂપ
(ચારિત્ર) તે સ્વચારિત્ર છે અને પરભાવમાં અવસ્થિત અસ્તિત્વસ્વરૂપ (ચારિત્ર) તે
પરચારિત્ર છે. તેમાંથી (અર્થાત્ બે પ્રકારનાં ચારિત્ર-

૧. વિશેષચૈતન્ય તે જ્ઞાન છે અને સામાન્યચૈતન્ય તે દર્શન છે.

૨. નિયત=અવસ્થિત; સ્થિત; સ્થિર; દૃઢપણે રહેલું.

૩. વૃત્તિ=વર્તવું તે; હોવું તે. [ઉત્પાદવ્યયધ્રૌવ્યરૂપ વૃત્તિ તે અસ્તિત્વ છે.]

કહાનજૈનશાસ્ત્રમાળા]

નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગપ્રપંચવર્ણન

[૨૧૫

ભાવાવસ્થિતાસ્તિત્વરૂપં પરભાવાવસ્થિતાસ્તિત્વવ્યાવૃત્તત્વેનાત્યન્તમનિન્દિતં તદત્ર
સાક્ષાન્મોક્ષમાર્ગ-ત્વેનાવધારણીયમિતિ ॥ ૧૫૪ ॥

**જીવો સહાવણિયદો અણિયદગુણપજ્જુઓધ પરસમઓ ।
જદિ કુણદિ સગં સમયં પબ્ધસ્સદિ કમ્મબંધાદો ॥ ૧૫૫ ॥**

**જીવઃ સ્વભાવનિયતઃ અનિયતગુણપર્યાયોઽથ પરસમયઃ ।
યદિ કુરુતે સ્વકં સમયં પ્રબ્રસ્યતિ કર્મબન્ધાત્ ॥ ૧૫૫ ॥**

સ્વસમયપરસમયોપાદાનવ્યુદાસપુરસ્સરકર્મક્ષયદ્વારેણ જીવસ્વભાવનિયતચરિતસ્ય
મોક્ષ-માર્ગત્વદ્યોતનમેતત્ ।

માંથી), સ્વભાવમાં અવસ્થિત અસ્તિત્વરૂપ ચારિત્ર-કે જે પરભાવમાં અવસ્થિત અસ્તિત્વથી
ભિન્ન હોવાને લીધે અત્યંત અનિન્દિત છે તે-અહીં સાક્ષાત્ મોક્ષમાર્ગ તરીકે અવધારવું.

[આ જ ચારિત્ર ‘પરમાર્થ’ શબ્દથી વાચ્ય એવા મોક્ષનું કારણ છે, અન્ય નહિ-એમ
નહિ જાણતાં થકાં, મોક્ષથી ભિન્ન એવા અસાર સંસારના કારણભૂત મિથ્યાત્વરાગાદિમાં લીન
વર્તતાં થકાં આપણો અનંત કાળ ગયો; આમ જાણીને તે જ જીવસ્વભાવનિયત ચારિત્રની -કે
જે મોક્ષના કારણભૂત છે તેની -નિરંતર ભાવના કરવી યોગ્ય છે. આ પ્રમાણે સૂત્રતાત્પર્ય છે.]

**નિજભાવનિયત અનિયતગુણપર્યાયપણે પરસમય છે;
તે જો કરે સ્વકસમયને તો કર્મબંધનથી છૂટે. ૧૫૫.**

અન્વયાર્થ:- [જીવઃ] જીવ, [સ્વભાવનિયતઃ] (દ્રવ્ય-અપેક્ષાએ) સ્વભાવનિયત હોવા
છતાં, [અનિયતગુણપર્યાયઃ અથ પરસમયઃ] જો અનિયત ગુણપર્યાયવાળો હોય તો પરસમય છે.
[યદિ] જો તે [સ્વકં સમયં કુરુતે] (નિયત ગુણપર્યાયે પરિણમી) સ્વસમયને કરે છે તો
[કર્મબન્ધાત્] કર્મબંધથી [પ્રબ્રસ્યતિ] છૂટે છે.

ટીકા:- સ્વસમયના ગ્રહણ અને પરસમયના ત્યાગપૂર્વક કર્મક્ષય થાય છે- એવા
પ્રતિપાદન દ્વારા અહીં (આ ગાથામાં) ‘જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્ર તે મોક્ષમાર્ગ છે’ એમ
દર્શાવ્યું છે.

સંસારિણો હિ જીવસ્ય જ્ઞાનદર્શનાવસ્થિતત્વાત્ સ્વભાવનિયતસ્યાપ્યનાદિમોહનીયો-
દયાનુવૃત્તિપરત્વેનોપરક્તોપયોગસ્ય સતઃ સમુપાત્તભાવવૈશ્વરુપ્યત્વાદનિયતગુણપર્યાયત્વં
પરસમયઃ પરચરિતમિતિ યાવત્ ।
તસ્યૈવાનાદિમોહનીયોદયાનુવૃત્તિપરત્વમપાસ્યાત્યન્તશુદ્ધોપયોગસ્ય સતઃ
સમુપાત્તભાવૈક્યરુપ્યત્વાન્નિયતગુણપર્યાયત્વં સ્વસમયઃ સ્વચરિતમિતિ યાવત્ અથ ખલુ યદિ
કથન્નનોદ્વિન્નસમ્યગ્જ્ઞાનજ્યોતિર્જીવઃ પરસમયં વ્યુદસ્ય સ્વસમયમુપાદત્તે તદા કર્મબન્ધાદવશ્યં
ભ્રશ્યતિ । યતો હિ જીવસ્વભાવનિયતં ચરિતં મોક્ષમાર્ગ ઇતિ ॥ ૧૫૫ ॥

**જો પરદલ્લમ્હિ સુહં અસુહં રાગેણ કુણદિ જદિ ભાવં ।
સો સગચરિત્તભદ્ધો પરચરિયચરો હવદિ જીવો ॥ ૧૫૬ ॥**

સંસારી જીવ, (દ્રવ્ય-અપેક્ષાએ) જ્ઞાનદર્શનમાં અવસ્થિત હોવાને લીધે સ્વભાવમાં નિયત
(-નિશ્ચળપણે રહેલો) હોવા છતાં, જ્યારે અનાદિ મોહનીયના ઉદયને અનુસરીને પરિણતિ
કરવાને લીધે ^૧ઉપરક્ત ઉપયોગવાળો (-અશુદ્ધ ઉપયોગવાળો) હોય છે ત્યારે (પોતે) ભાવોનું
વિશ્વરૂપપણું (-અનેકરૂપપણું) ગ્રહ્યું હોવાને લીધે તેને જે ^૨અનિયતગુણપર્યાયપણું હોય છે તે
પરસમય અર્થાત્ પરચારિત્ર છે; તે જ (જીવ) જ્યારે અનાદિ મોહનીયના ઉદયને અનુસરતી
પરિણતિ કરવી છોડીને અત્યંત શુદ્ધ ઉપયોગવાળો હોય છે ત્યારે (પોતે) ભાવનું એકરૂપપણું
ગ્રહ્યું હોવાને લીધે તેને જે ^૩નિયતગુણપર્યાયપણું હોય છે તે સ્વસમય અર્થાત્ સ્વચારિત્ર છે.

હવે, ખરેખર જો કોઈ પણ પ્રકારે સમ્યગ્જ્ઞાનજ્યોતિ પ્રગટ કરીને જીવ પરસમયને
છોડીને સ્વસમયને ગ્રહણ કરે છે તો કર્મબંધથી અવશ્ય છૂટે છે; જેથી ખરેખર (એમ નક્કી થાય
છે કે) જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્ર તે મોક્ષમાર્ગ છે. ૧૫૫.

**જે રાગથી પરદ્રવ્યમાં કરતો શુભાશુભ ભાવને,
તે સ્વકચરિત્રથી ભ્રષ્ટ પરચારિત્ર આચરનાર છે. ૧૫૬.**

૧. ઉપરક્ત=ઉપરાગયુક્ત [કોઈ પદાર્થમાં થતો. અન્ય ઉપાધિને અનુરૂપ વિકાર (અર્થાત્ અન્ય ઉપાધિ
જેમાં નિમિત્તભૂત હોય છે એવી ઔપાધિક વિકૃતિ-મલિનતા-અશુદ્ધિ) તે ઉપરાગ છે.]

૨. અનિયત=અનિશ્ચિત; અનેકરૂપ; વિવિધ પ્રકારના.

૩. નિયત=નિશ્ચિત; એકરૂપ; અમુક એક જ પ્રકારના.

**યઃ પરદ્રવ્યે શુભમશુભં રાગેણ કરોતિ યદિ ભાવમ્ ।
સ સ્વકચરિત્રભ્રષ્ટઃ પરચરિતચરો ભવતિ જીવઃ ॥ ૧૫૬ ॥**

પરચરિતપ્રવૃત્તસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

યો હિ મોહનીયોદયાનુવૃત્તિવશાદ્રજ્યમાનોપયોગઃ સન્ પરદ્રવ્યે શુભમશુભં વા ભાવમાદધાતિ, સ સ્વકચરિત્રભ્રષ્ટઃ પરચરિત્રચર इत्यુપગીયતે; યતો હિ સ્વદ્રવ્યે શુદ્ધોપયોગવૃત્તિઃ સ્વચરિતં, પરદ્રવ્યે સોપરાગોપયોગવૃત્તિઃ પરચરિતમિતિ ॥ ૧૫૬ ॥

**આસવદિ જેણ પુણ્ણં પાવં વા અપ્પણોધ ભાવેણ ।
સો તેણ પરચરિત્તો હવદિ ત્તિ જિણા પરુવેતિ ॥ ૧૫૭ ॥**

અન્યયાર્થઃ- [યઃ] જે [રાગેણ] રાગથી (-રંજિત અર્થાત્ મલિન ઉપયોગથી) [પરદ્રવ્યે] પરદ્રવ્યને વિષે [શુભમ્ અશુભમ્ ભાવમ્] શુભ કે અશુભ ભાવ [યદિ કરોતિ] કરે છે, [સઃ જીવઃ] તે જીવ [સ્વકચરિત્રભ્રષ્ટઃ] સ્વચારિત્રભ્રષ્ટ એવો [પરચરિતચરઃ ભવતિ] પરચારિત્રનો આચરનાર છે.

ટીકા:- આ, પરચારિત્રમાં પ્રવર્તનારના સ્વરૂપનું કથન છે.

જે (જીવ) ખરેખર મોહનીયના ઉદયને અનુસરતી પરિણતિવશાત્ (અર્થાત્ મોહનીયના ઉદયને અનુસરીને પરિણમવાને લીધે) રંજિત-ઉપયોગવાળો (ઉપરક્તઉપયોગવાળો) વર્તતો થકો, પરદ્રવ્યને વિષે શુભ કે અશુભ ભાવને ધારણ કરે છે, તે (જીવ) સ્વચારિત્રથી ભ્રષ્ટ એવો પરચારિત્રનો આચરનાર કહેવામાં આવે છે; કારણકે ખરેખર સ્વદ્રવ્યને વિષે શુદ્ધ-ઉપયોગરૂપ પરિણતિ તે સ્વચારિત્ર છે અને પરદ્રવ્યને વિષે ^૧સોપરાગ-ઉપયોગરૂપ પરિણતિ તે પરચારિત્ર છે. ૧૫૬.

**રે ! પુણ્ય અથવા પાપ જીવને આસવે જે ભાવથી,
તેના વડે તે ' પરચરિત ' નિર્દિષ્ટ છે જિનદેવથી. ૧૫૭.**

૧. સોપરાગ=ઉપરાગયુક્ત; ઉપરક્ત; મલિન; વિકારી; અશુદ્ધ (ઉપયોગમાં થતો, કર્મોદયરૂપ ઉપાધિને અનુરૂપ વિકાર (અર્થાત્ કર્મોદયરૂપ ઉપાધિ જેમાં નિમિત્તભૂત હોય છે એવી ઔપાધિક વિકૃતિ) તે ઉપરાગ છે.]

આસ્રવતિ યેન પુણ્યં પાપં વાત્મનોઽથ ભાવેન ।
સ તેન પરચરિત્રઃ ભવતીતિ જિનાઃ પ્રરૂપયન્તિ ॥ ૧૫૭ ॥

પરચરિતપ્રવૃત્તેર્બન્ધહેતુત્વેન મોક્ષમાર્ગત્વનિષેધનમેતત્ ।

इह किल शुभोपरक्तो भावः पुण्यास्रवः, अशुभोपरक्तः पापास्रव इति । तत्र पुण्यं पापं वा येन भावेनास्रवति यस्य जीवस्य यदि स भावो भवति स जीवस्तदा तेन परचरित इति प्ररूप्यते । ततः परचरितप्रवृत्तिर्बन्धमार्ग एव, न मोक्षमार्ग इति ॥ १५७ ॥

જો સવ્વસંગમુક્કો ણ્ણમણો અપ્પણં સહાવેણ ।
જાણદિ પસ્સદિ ણિયદં સો સગચરિયં ચરદિ જીવો ॥ ૧૫૮ ॥

અન્યાર્થઃ- [યેન ભાવેન] જે ભાવથી [આત્મનઃ] આત્માને [પુણ્યં પાપં વા] પુણ્ય અથવા પાપ [અથ આસ્રવતિ] આસ્રવે છે, [તેન] તે ભાવ વડે [સઃ] તે (જીવ) [પરચરિત્રઃ ભવતિ] પરચારિત્ર છે- [ઇતિ] એમ [જિનાઃ] જિનો [પ્રરૂપયન્તિ] પ્રરૂપે છે.

ટીકા:- અહીં, પરચારિત્રપ્રવૃત્તિ બંધહેતુભૂત હોવાથી તેને મોક્ષમાર્ગપણાનો નિષેધ કરવામાં આવ્યો છે (અર્થાત્ પરચારિત્રમાં પ્રવર્તન બંધનો હેતુ હોવાથી તે મોક્ષમાર્ગ નથી એમ આ ગાથામાં દર્શાવ્યું છે).

અહીં ખરેખર શુભોપરકત ભાવ (-શુભરૂપ વિકારી ભાવ) તે પુણ્યાસ્રવ છે અને અશુભોપરકત ભાવ (-અશુભરૂપ વિકારી ભાવ) પાપાસ્રવ છે. ત્યાં, પુણ્ય અથવા પાપ જે ભાવથી આસ્રવે છે, તે ભાવ જ્યારે જે જીવને હોય ત્યારે તે જીવ તે ભાવ વડે પરચારિત્ર છે- એમ (જિનેદ્રો દ્વારા) પ્રરૂપવામાં આવે છે. તેથી (એમ નક્કી થાય છે કે) પરચારિત્રમાં પ્રવૃત્તિ તે બંધમાર્ગ જ છે, મોક્ષમાર્ગ નથી. ૧૫૭.

સૌ-સંગમુક્ત અનન્યચિત્ત સ્વભાવથી નિજ આત્મને
જાણે અને દેખે નિયત રહી, તે સ્વચરિતપ્રવૃત છે. ૧૫૮.

**યઃ સર્વસંજ્ઞમુક્તઃ અનન્યમનાઃ આત્માનં સ્વભાવેન ।
જાનાતિ પશ્યતિ નિયતં સઃ સ્વકચરિતં ચરિત જીવઃ ॥ ૧૫૮ ॥**

સ્વચરિતપ્રવૃત્તસ્વરૂપાખ્યાનમેતત્ ।

યઃ ખલુ નિરુપરાગોપયોગત્વાત્સર્વસંજ્ઞમુક્તઃ પરદ્રવ્યવ્યાવૃત્તોપયોગત્વાદનન્યમનાઃ આત્માનં સ્વભાવેન જ્ઞાનદર્શનરૂપેણ જાનાતિ પશ્યતિ નિયતમવસ્થિતત્વેન, સ ખલુ સ્વકં ચરિતં ચરતિ જીવઃ । યતો હિ દશિજ્ઞસિસ્વરૂપે પુરુષે તન્માત્રત્વેન વર્તનં સ્વચરિતમિતિ ॥ ૧૫૮ ॥

અન્યાર્થઃ- [યઃ] જે [સર્વસંજ્ઞમુક્તઃ] સર્વસંગમુક્ત અને [અનન્યમનાઃ] અનન્યમનવાળો વર્તતો થકો [આત્માનં] આત્માને [સ્વભાવેન] (જ્ઞાનદર્શનરૂપ) સ્વભાવ વડે [નિયતં] નિયતપણે (-સ્થિરતાપૂર્વક) [જાનાતિ પશ્યતિ] જાણે-દેખે છે, [સઃ જીવઃ] તે જીવ [સ્વકચરિતં] સ્વચારિત્ર [ચરિત] આચરે છે.

ટીકા:- આ, સ્વચારિત્રમાં પ્રવર્તનારના સ્વરૂપનું કથન છે.

જે (જીવ) ખરેખર ^૧નિરુપરાગ ઉપયોગવાળો હોવાને લીધે સર્વસંગમુક્ત વર્તતો થકો, પરદ્રવ્યથી ^૨વ્યાવૃત્ત ઉપયોગવાળો હોવાને લીધે ^૩અનન્યમનવાળો વર્તતો થકો, આત્માને જ્ઞાનદર્શનરૂપ સ્વભાવ વડે નિયતપણે અર્થાત્ અવસ્થિતપણે જાણે-દેખે છે, તે જીવ ખરેખર સ્વચારિત્ર આચરે છે; કારણ કે ખરેખર ^૪દશિજ્ઞસિસ્વરૂપ પુરુષમાં (આત્મામાં) તન્માત્રપણે વર્તવું તે સ્વચારિત્ર છે.

ભાવાર્થઃ- જે જીવ શુદ્ધોપયોગી વર્તતો થકો અને જેની પરિણતિ પર પ્રત્યે જતી નથી એવો વર્તતો થકો, આત્માને સ્વભાવભૂત જ્ઞાનદર્શનપરિણામ વડે સ્થિરતાપૂર્વક જાણે-દેખે છે, તે જીવ સ્વચારિત્ર આચરનાર છે; કારણ કે દશિજ્ઞસિસ્વરૂપ આત્મામાં માત્ર દશિજ્ઞસિસ્વરૂપે પરિણમીને રહેવું તે સ્વચારિત્ર છે. ૧૫૮.

૧. નિરુપરાગ=ઉપરાગ રહિત; નિર્મળ; અવિકારી; શુદ્ધ (નિરુપરાગ ઉપયોગવાળો જીવ સમસ્ત બાહ્ય-અભ્યંતર સંગથી શૂન્ય છે તોપણ નિઃસંગ પરમાત્માની ભાવના દ્વારા ઉત્પન્ન સુંદર આનંદ સ્યંદી પરમાનંદસ્વરૂપ સુખસુધારસના આસ્વાદથી, પૂર્ણ-કળશની માફક, સર્વ આત્મપ્રદેશે ભરેલો હોય છે.]
૨. વ્યાવૃત્ત=પાછો વળેલ; અલગ થયેલ; નિવર્તેલ; નિવૃત્ત; ભિન્ન.
૩. અનન્યમનવાળો=જેની પરિણતિ અન્ય પ્રત્યે જતી નથી એવો. [મન=ચિત્ત; પરિણતિ; ભાવ]
૪. દશિ=દર્શનક્રિયા; સામાન્ય અવલોકન.

**ચરિયં ચરદિ સંગ સો જો પરદવ્વપ્પભાવરહિદપ્પા ।
દંસણણાણવિયપ્પં અવિયપ્પં ચરદિ અપ્પાદો ॥ ૧૫૯ ॥**

**ચરિતં ચરતિ સ્વકં સ યઃ પરદ્રવ્યાત્મભાવરહિતાત્મા ।
દર્શનજ્ઞાનવિકલ્પમવિકલ્પં ચરત્યાત્મનઃ ॥ ૧૫૯ ॥**

શુદ્ધસ્વચરિતપ્રવૃત્તિપથપ્રતિપાદનમેતત્ ।

યો હિ યોગીન્દ્રઃ સમસ્તમોહવ્યૂહબહિર્ભૂતત્વાત્પરદ્રવ્યસ્વભાવભાવરહિતાત્મા સન્, સ્વદ્રવ્ય-મેકમેવાભિમુખ્યેનાનુવર્તમાનઃ સ્વસ્વભાવભૂતં દર્શનજ્ઞાનવિકલ્પમપ્યાત્મનોઽવિકલ્પત્વેન ચરતિ, સ ખલુ સ્વકં ચરિતં ચરતિ । એવં હિ શુદ્ધદ્રવ્યાશ્રિતમભિન્નસાધ્ય-

**તે છે સ્વચરિતપ્રવૃત્તિ, જે પરદ્રવ્યથી વિરહિતપણે
નિજ જ્ઞાનદર્શનભેદને જીવથી અભિન્ન જ આચરે. ૧૫૯.**

અન્યાર્થઃ- [યઃ] જે [પરદ્રવ્યાત્મભાવરહિતાત્મા] પરદ્રવ્યાત્મક ભાવોથી રહિત સ્વરૂપવાળો વર્તતો થકો, [દર્શનજ્ઞાનવિકલ્પમ્] (નિજસ્વભાવભૂત) દર્શનજ્ઞાનરૂપ ભેદને [આત્મનઃ અવિકલ્પં] આત્માથી અભેદપણે [ચરતિ] આચરે છે, [સઃ] તે [સ્વકં ચરિતં ચરતિ] સ્વચારિત્રને આચરે છે.

ટીકાઃ- આ, શુદ્ધ સ્વચારિત્રપ્રવૃત્તિના માર્ગનું કથન છે.

જે યોગીન્દ્ર, સમસ્ત ^૧મોહવ્યૂહથી બહિર્ભૂત હોવાને લીધે પરદ્રવ્યના સ્વભાવરૂપ ભાવોથી રહિત સ્વરૂપવાળો વર્તતો થકો, સ્વદ્રવ્યને એકને જ અભિમુખપણે અનુસરતાં થકાં નિજસ્વભાવભૂત દર્શનજ્ઞાનભેદને પણ આત્માથી અભેદપણે આચરે છે, તે ખરેખર સ્વચારિત્રને આચરે છે.

આ રીતે ખરેખર ^૨શુદ્ધદ્રવ્યને આશ્રિત, ^૩અભિન્નસાધ્યસાધનભાવવાળા

૧. મોહવ્યૂહ=મોહસમૂહ. [જે મુનીંદ્ર સમસ્ત મોહસમૂહનો નાશ કર્યો હોવાથી 'પોતાનું સ્વરૂપ પરદ્રવ્યના સ્વભાવરૂપ ભાવોથી રહિત છે' એવી પ્રતીતિ અને જ્ઞાન જેમને વર્તે છે, તથા તે ઉપરાંત જે કેવળ સ્વદ્રવ્યમાં જ નિર્વિકલ્પપણે અત્યંત લીન થઈ નિજસ્વભાવભૂત દર્શનજ્ઞાનભેદને આત્માથી અભેદપણે આચરે છે, તે મુનીંદ્ર સ્વચારિત્રના આચરનાર છે.]
૨. અહીં નિશ્ચયનયનો વિષય શુદ્ધદ્રવ્ય અર્થાત્ શુદ્ધપર્યાયપરિણત દ્રવ્ય છે, એટલે કે એકલા દ્રવ્યનો (- પરનિમિત્ત વિનાનો) શુદ્ધપર્યાય છે; જેમકે નિર્વિકલ્પ શુદ્ધપર્યાયપરિણત મુનિને નિશ્ચયનયથી મોક્ષમાર્ગ છે.
૩. જે નયમાં સાધ્ય અને સાધન અભિન્ન (અર્થાત્ એક પ્રકારનાં) હોય તે અહીં નિશ્ચયનય છે.

સાધનભાવં નિશ્ચયનયમાશ્રિત્ય મોક્ષમાર્ગપ્રરૂપણમ્ । યત્તુ પૂર્વમુદ્દિષ્ટં તત્સ્વપરપ્રત્યયપર્યાયાશ્રિતં
ભિન્નસાધ્યસાધનભાવં વ્યવહારનયમાશ્રિત્ય પ્રરૂપિતમ્ । ન ચૈતદ્વિપ્રતિષિદ્ધં નિશ્ચયવ્યવહારયોઃ
સાધ્ય-સાધનભાવત્વાત્સુવર્ણસુવર્ણપાષાણવત્ । અત એવોભયનયાયત્તા પારમેશ્વરી
તીર્થપ્રવર્તનેતિ ॥ ૧૫૯ ॥

નિશ્ચયનયના આશ્રયે મોક્ષમાર્ગનું પ્રરૂપણ કરવામાં આવ્યું. અને જે પૂર્વ (૧૦૭ મી ગાથામાં) દર્શાવવામાં આવ્યું હતું તે સ્વપરહેતુક પર્યાયને આશ્રિત, ભિન્નસાધ્યસાધનભાવવાળા વ્યવહારનયના આશ્રયે (-વ્યવહારનયની અપેક્ષાએ) પ્રરૂપવામાં આવ્યું હતું આમાં પરસ્પર વિરોધ આવે છે એમ પણ નથી, કારણ કે સુવર્ણ અને સુવર્ણપાષાણની માફક નિશ્ચય-વ્યવહારને સાધ્ય-સાધનપણું છે; તેથી જ પારમેશ્વરી (-જિનભગવાનની) તીર્થપ્રવર્તના બંને નયોને આધીન છે. ૧૫૯.

- જેમકે, નિર્વિકલ્પધ્યાનપરિણત (-શુદ્ધાત્મશ્રદ્ધાનજ્ઞાનચારિત્રપરિણત) મુનિને નિશ્ચયનયથી મોક્ષમાર્ગ છે કારણ કે ત્યાં (મોક્ષરૂપ) સાધ્ય અને (મોક્ષમાર્ગરૂપ) સાધન એક પ્રકારનાં અર્થાત્ શુદ્ધાત્મરૂપ (-શુદ્ધાત્મપર્યાયરૂપ) છે.
૧. જે પર્યાયોમાં સ્વ તેમ જ પર કારણ હોય છે અર્થાત્ ઉપાદાનકારણ તેમ જ નિમિત્તકારણ હોય છે તે પર્યાયો સ્વપરહેતુક પર્યાયો છે; જેમકે છદ્મ ગુણસ્થાને (દ્રવ્યાર્થિકનયના વિષયભૂત શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના આંશિક આલંબન સહિત) વર્તતાં તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન (નવપદાર્થગત શ્રદ્ધાન), તત્ત્વાર્થજ્ઞાન (નવપદાર્થગત જ્ઞાન) અને પંચમહાપ્રતાદિરૂપ ચારિત્ર-એ બધા સ્વપરહેતુક પર્યાયો છે. તેઓ અહીં વ્યવહારનયના વિષયભૂત છે.
 ૨. જે નયમાં સાધ્ય તથા સાધન ભિન્ન હોય (-જુદાં પ્રરૂપવામાં આવે) તે અહીં વ્યવહારનય છે; જેમકે, છદ્મ ગુણસ્થાને (દ્રવ્યાર્થિકનયના વિષયભૂત શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના આંશિક આલંબન સહિત) વર્તતાં તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન (નવપદાર્થસંબંધી શ્રદ્ધાન), તત્ત્વાર્થજ્ઞાન અને પંચમહાપ્રતાદિરૂપ ચારિત્ર વ્યવહારનયથી મોક્ષમાર્ગ છે કારણ કે (મોક્ષરૂપ) સાધ્ય સ્વહેતુક પર્યાય છે અને (તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનાદિમય મોક્ષમાર્ગરૂપ) સાધન સ્વપરહેતુક પર્યાય છે.
 ૩. જે પાષાણમાં સુવર્ણ હોય તેને સુવર્ણપાષાણ કહેવામાં આવે છે. જેમ વ્યવહારનયથી સુવર્ણપાષાણ સુવર્ણનું સાધન છે, તેમ વ્યવહારનયથી વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગનું સાધન છે; એટલે કે વ્યવહારનયથી ભાવલિંગી મુનિને સવિકલ્પ દશામાં વર્તતાં તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાન, તત્ત્વાર્થજ્ઞાન અને મહાપ્રતાદિરૂપ ચારિત્ર નિર્વિકલ્પ દશામાં વર્તતાં શુદ્ધાત્મશ્રદ્ધાનજ્ઞાનાનુષ્ઠાનનાં સાધન છે.
 ૪. તીર્થ=માર્ગ (અર્થાત્ મોક્ષમાર્ગ); ઉપાય (અર્થાત્ મોક્ષનો ઉપાય); ઉપદેશ; શાસન.
 ૫. જિનભગવાનના ઉપદેશમાં બે નયો દ્વારા નિરૂપણ હોય છે. ત્યાં, નિશ્ચયનય દ્વારા તો સત્યાર્થ નિરૂપણ કરવામાં આવે છે અને વ્યવહારનય દ્વારા અભૂતાર્થ ઉપચરિત નિરૂપણ કરવામાં આવે છે.
- પ્રશ્ન:-** સત્યાર્થ નિરૂપણ જ કરવું જોઈએ; અભૂતાર્થ ઉપચરિત નિરૂપણ શા માટે કરવામાં આવે છે?

**ધમ્માદીસદ્દહણં સમ્મત્તં ણાણમંગપુલ્લગદં ।
ચેદ્ધા તવમ્હિ ચરિયા વવહારો મોક્ષમગ્ગો તિ ॥ ૧૬૦ ॥**

**ધર્માદિશ્રદ્ધાનં સમ્યક્ત્વં જ્ઞાનમજ્જપૂર્વગતમ્ ।
ચેષ્ટા તપસિ ચર્યા વ્યવહારો મોક્ષમાર્ગ ઇતિ ॥ ૧૬૦ ॥**

**ધર્માદિની શ્રદ્ધા સુદ્દગ, પૂર્વાંગબોધ સુબોધ છે,
તપમાંહિ ચેષ્ટા ચરણ-એક વ્યવહારમુક્તિમાર્ગ છે. ૧૬૦**

અન્યાર્થ:- [ધર્માદિશ્રદ્ધાનં સમ્યક્ત્વમ્] ધર્માસ્તિકાયાદિનું શ્રદ્ધાન તે સમ્યક્ત્વ [અજ્ઞપૂર્વગતમ્ જ્ઞાનમ્] અંગપૂર્વસંબંધી જ્ઞાન તે જ્ઞાન અને [તપસિ ચેષ્ટા ચર્યા] તપમાં ચેષ્ટા (-પ્રવૃત્તિ) તે ચારિત્ર; [ઇતિ] એ પ્રમાણે [વ્યવહાર: મોક્ષમાર્ગ:] વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ છે.

ઉત્તર:- જેને સિંહનું યથાર્થ સ્વરૂપ સીધું સમજાતું ન હોય તેને સિંહના સ્વરૂપના ઉપચરિત નિરૂપણ દ્વારા અર્થાત્ બિલાડીના સ્વરૂપના નિરૂપણ દ્વારા સિંહના યથાર્થ સ્વરૂપના ખ્યાલ તરફ દોરી જવામાં આવે છે, તેમ જેને વસ્તુનું યથાર્થ સ્વરૂપ સીધું સમજાતું ન હોય તેને વસ્તુસ્વરૂપના ઉપચરિત નિરૂપણ દ્વારા વસ્તુસ્વરૂપના યથાર્થ ખ્યાલ તરફ દોરી જવામાં આવે છે. વળી લાંબા કથનને બદલે સંક્ષિપ્ત કથન કરવા માટે પણ વ્યવહારનય દ્વારા ઉપચરિત નિરૂપણ કરવામાં આવે છે. અહીં એટલું લક્ષમાં રાખવાયોગ્ય છે કે- જે પુરુષ બિલાડીના નિરૂપણને જ સિંહનું નિરૂપણ માની બિલાડીને જ સિંહ સમજી બેસે તે તો ઉપદેશને જ યોગ્ય નથી, તેમ જે પુરુષ ઉપચરિત નિરૂપણને જ સત્યાર્થ માની વસ્તુસ્વરૂપને ખોટી રીતે સમજી બેસે તે તો ઉપદેશને જ યોગ્ય નથી.

[અહીં એક ઉદાહરણ લેવામાં આવે છે:-

સાધ્ય-સાધન વિષેનું સત્યાર્થ નિરૂપણ એમ છે કે 'છઠ્ઠા ગુણસ્થાને વર્તતી આંશિક શુદ્ધિ સાતમા ગુણસ્થાનયોગ્ય નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ પરિણતિનું સાધન છે.' હવે, 'છઠ્ઠા ગુણસ્થાને કેવી અથવા કેટલી શુદ્ધિ હોય છે' - એ વાતનો પણ સાથે સાથે ખ્યાલ કરાવવો હોય તો, વિસ્તારથી એમ નિરૂપણ કરાય કે 'જે શુદ્ધિના સદ્ભાવમાં, તેની સાથે સાથે મહાપ્રતાદિના શુભવિકલ્પો હઠ વિના સહજપણે વર્તતા હોય છે તે છઠ્ઠા ગુણસ્થાનયોગ્ય શુદ્ધિ સાતમા ગુણસ્થાનયોગ્ય નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ પરિણતિનું સાધન છે.' આવા લાંબા કથનને બદલે, એમ કહેવામાં આવે કે 'છઠ્ઠા ગુણસ્થાને વર્તતા મહાપ્રતાદિના શુભ વિકલ્પો સાતમા ગુણસ્થાનયોગ્ય નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ પરિણતિનું સાધન છે,' તો એ ઉપચરિત નિરૂપણ છે. આવા ઉપચરિત નિરૂપણમાંથી એમ અર્થ તારવવો જોઈએ કે 'મહાપ્રતાદિના શુભ વિકલ્પો નહિ પણ તેમના દ્વારા સૂચવવા ધારેલી છઠ્ઠા ગુણસ્થાનયોગ્ય શુદ્ધિ અરેખર સાતમા ગુણસ્થાનયોગ્ય નિર્વિકલ્પ શુદ્ધ પરિણતિનું સાધન છે.']

નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગસાધનભાવેન પૂર્વોદ્દિષ્ટવ્યવહારમોક્ષમાર્ગનિર્દેશોઽયમ્ ।

સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગઃ । તત્ર ધર્માદીનાં દ્રવ્યપદાર્થવિકલ્પવતાં તત્ત્વાર્થ-
શ્રદ્ધાનભાવસ્વભાવં ભાવન્તરં શ્રદ્ધાનાખ્યં સમ્યક્ત્વં, તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનનિર્વૃતૌ
સત્યામજ્ઞપૂર્વગતાર્થપરિ-ચ્છિત્તિજ્ઞાનમ્,
આચારાદિસૂત્રપ્રપચ્છિતવિચિત્રયતિવૃત્તસમસ્તસમુદયરૂપે તપસિ ચેષ્ટા ચર્યા-હૃત્યેષઃ
સ્વપરપ્રત્યયપર્યાયાશ્રિતં ભિન્નસાધ્યસાધનભાવં વ્યવહારનયમાશ્રિત્યાનુગમ્યમાનો મોક્ષમાર્ગઃ
કાર્ત-સ્વરપાષાણાર્પિતદીપજાતવેદોવત્સમાહિતાન્તરજ્ઞસ્ય પ્રતિપદમુપરિતનશુદ્ધભૂમિકાસુ
પરમરમ્યાસુ વિશ્રાન્તિમભિન્નાં નિષ્પાદયન્, જાત્યકાર્તસ્વરસ્યેવ શુદ્ધજીવસ્ય
કથંચિદ્ભિન્નસાધ્યસાધનભાવાભાવા-ત્સ્વયં શુદ્ધસ્વભાવેન વિપરિણમમાનસ્યાપિ,
નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગસ્ય સાધનભાવમાપદ્યત ઇતિ ॥ ૧૬૦ ॥

ટીકા:- નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગના સાધન તરીકે, પૂર્વોદ્દિષ્ટ (૧૦૭ મી ગાથામાં ઉલ્લેખવામાં આવેલા) વ્યવહારમોક્ષમાર્ગનો આ નિર્દેશ છે.

સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર તે મોક્ષમાર્ગ છે. ત્યાં (છ) દ્રવ્યરૂપ અને (નવ) પદાર્થરૂપ જેમના ભેદો છે એવાં ધર્માદિના તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનરૂપ ભાવ (-ધર્માસ્તિકાયાદિની તત્ત્વાર્થપ્રતીતિરૂપ ભાવ) જેનો સ્વભાવ છે એવો, 'શ્રદ્ધાન' નામનો ભાવવિશેષ તે સમ્યક્ત્વ; તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનના સદ્ભાવમાં અંગપૂર્વગત પદાર્થોનું અવબોધન (-જાણવું) તે જ્ઞાન: આચારાદિ સૂત્રો વડે કહેવામાં આવેલા અનેકવિધ મુનિ-આચારોના સમસ્ત સમુદાયરૂપ તપમાં ચેષ્ટા (-પ્રવર્તન) તે ચારિત્ર;- આવો આ, સ્વપરહેતુક પર્યાયને આશ્રિત, ભિન્નસાધ્યસાધનભાવવાળા વ્યવહારનયના આશ્રયે (-વ્યવહારનયની અપેક્ષાએ) અનુસરવામાં આવતો મોક્ષમાર્ગ, સુવર્ણપાષાણને લગાડવામાં આવતા પ્રદીપ્ત અગ્નિની માફક * સમાહિત અંતરંગવાળા જીવને (અર્થાત્) જેનું અંતરંગ એકાગ્ર-સમાધિપ્રાપ્ત છે એવા જીવને) પદે પદે પરમ રમ્ય એવી ઉપરની શુદ્ધ ભૂમિકાઓમાં અભિન્ન વિશ્રાંતિ (-અભેદરૂપ સ્થિરતા) નિપજાવતો થકો-જોકે ઉત્તમ સુવર્ણની માફક શુદ્ધ જીવ કથંચિત્ ભિન્નસાધ્યસાધનભાવના અભાવને લીધે સ્વયં (પોતાની મેળે) શુદ્ધ સ્વભાવે પરિણમે છે તોપણ-નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગના સાધનપણાને પામે છે.

ભાવાર્થ:- જેને અંતરંગમાં શુદ્ધિનો અંશ પરિણમ્યો છે તે જીવને તત્ત્વાર્થ-

* સમાહિત=એકાગ્ર; એકતાને પામેલ; અભેદતાને પ્રાપ્ત; ઇન્દ્રિયભિન્નતા રહિત; સમાધિપ્રાપ્ત; શુદ્ધ; પ્રશાંત.

**णिच्छयणएण भणितो तिहि तेहिं समाहितो हु जो अप्पा ।
ण कुणदि किंचि वि अण्णं ण मुयदि सो मोक्खमग्गो ति ।। १६१ ।।**

**निश्चयनयेन भणितस्त्रिभिस्तैः समाहितः खलु यः आत्मा ।
न करोति किंचिदप्यन्यन्न मुञ्चति स मोक्षमार्ग इति ।। १७१ ।।**

શ્રદ્ધાન, અંગપૂર્વગત જ્ઞાન અને મુનિ-આચારમાં પ્રવર્તનરૂપ ^૧વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ વિશેષ વિશેષ શુદ્ધિનું વ્યવહારસાધન બનતો થકો, જોકે નિર્વિકલ્પશુદ્ધભાવપરિણત જીવને પરમાર્થે તો ઉત્તમ સુવર્ણની જેમ અભિન્નસાધ્યસાધનભાવને લીધે સ્વયમેવ શુદ્ધભાવરૂપ પરિણમન હોય છે તોપણ, વ્યવહારનયથી નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગના સાધનપણાને પામે છે.

[અજ્ઞાની દ્રવ્યલિંગી મુનિનું અંતરંગ લેશ પણ સમાહિત નહિ હોવાથી અર્થાત્ તેને (દ્રવ્યાર્થિકનયના વિષયભૂત શુદ્ધાત્મસ્વરૂપના અજ્ઞાનને લીધે) શુદ્ધિનો અંશ પણ પરિણમ્યો નહિ હોવાથી તેને વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ પણ નથી.] ૧૬૦.

**જે જીવ દર્શનજ્ઞાનચરણ વડે સમાહિત હોઈને,
છોડે-ગ્રહે નહિ અન્ય કંઈપણ, નિશ્ચયે શિવમાર્ગ છે. ૧૬૧.**

અન્યાર્થ:- [યઃ આત્મા] જે આત્મા [તૈઃ ત્રિભિઃ ખલુ સમાહિતઃ] એ ત્રણ વડે ખરેખર સમાહિત થયો થકો (અર્થાત્ સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્ર વડે ખરેખર એકાગ્ર-અભેદ થયો થકો) [અન્યત્ કિંચિત્ અપિ] અન્ય કંઈ પણ [ન કરોતિ ન મુજ્જતિ] કરતો નથી કે છોડતો નથી, [સઃ] તે [નિશ્ચયનયેન] નિશ્ચયનયથી [મોક્ષમાર્ગઃ] 'મોક્ષમાર્ગ' કહેવામાં આવ્યો છે.

૧. આ ગાથાની શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત ટીકામાં પંચમગુણસ્થાનવર્તી ગૃહસ્થને પણ વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ કહ્યો છે. ત્યાં વ્યવહારમોક્ષમાર્ગનું સ્વરૂપ નીચે પ્રમાણે વર્ણવ્યું છે:- 'વીતરાગસર્વજ્ઞપ્રણીત જીવાદિપદાર્થો સંબંધી સમ્યક્ શ્રદ્ધાન તેમ જ જ્ઞાન બંને, ગૃહસ્થને અને તપોધનને સમાન હોય છે; ચારિત્ર, તપોધનોને આચારાદિ ચરણગ્રંથોમાં વિહિત કરેલા માર્ગ પ્રમાણે પ્રમત્ત-અપ્રમત્ત ગુણસ્થાનયોગ્ય પંચમહાવ્રત-પંચસમિતિ-ત્રિગુણિ-પડાવશ્યકાદિરૂપ હોય છે અને ગૃહસ્થોને ઉપાસકાધ્યયનગ્રંથમાં વિહિત કરેલા માર્ગ પ્રમાણે પંચમગુણસ્થાનયોગ્ય દાન-શીલ-પૂજા-ઉપવાસાદિરૂપ અથવા દર્શનિક-વ્રતિકાદિ અગિયાર સ્થાનરૂપ (અગિયાર પ્રતિમારૂપ) હોય છે; એ પ્રમાણે વ્યવહારમોક્ષમાર્ગનું લક્ષણ છે.'

વ્યવહારમોક્ષમાર્ગસાધ્યભાવેન નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગોપન્યાસોડયમ્ ।

સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રસમાહિત આત્મૈવ જીવસ્વભાવનિયતચરિત્રત્વાન્નિશ્ચયેન મોક્ષમાર્ગઃ । અથ ખલુ કથન્નનાનાઘવિદ્યાવ્યપગમાદ્વચવહારમોક્ષમાર્ગમનુપ્રપન્નો ધર્માદિતત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનાઙ્ગપૂર્વ-ગતાર્થાજ્ઞાનાતપશ્ચેષ્ટાનાં ધર્માદિતત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનાઙ્ગપૂર્વગતાર્થજ્ઞાનતપશ્ચેષ્ટાનાં ત્યાગોપાદાનાય પ્રારબ્ધ-વિવિક્તભાવવ્યાપારઃ, કુતશ્ચિદુપાદેયત્યાગે ત્યાજ્યોપાદાને ચ પુનઃ પ્રવર્તિતપ્રતિવિધાનાભિપ્રાયો, યસ્મિન્યાવતિ કાલે વિશિષ્ટભાવનાસૌષ્ઠવવશાત્સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્રૈઃ સ્વભાવભૂતૈઃ સમમઙ્ગાઙ્ગિભાવપરિણત્યા

ટીકા:- વ્યવહારમોક્ષમાર્ગના સાધ્ય તરીકે, નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગનું આ કથન છે.

સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર વડે સમાહિત થયેલો આત્મા જ જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્રરૂપ હોવાને લીધે નિશ્ચયથી મોક્ષમાર્ગ છે.

હવે (વિસ્તાર એમ છે કે), આ આત્મા ખરેખર કથંચિત્ (-કોઈ પ્રકારે, નિજ ઉદમથી) અનાદિ અવિદ્યાના નાશ દ્વારા વ્યવહારમોક્ષમાર્ગને પામ્યો થકો, ધર્માદિસંબંધી તત્ત્વાર્થ-અશ્રદ્ધાનના, અંગપૂર્વગત પદાર્થોસંબંધી અજ્ઞાનના અને અતપમાં ચેષ્ટાના ત્યાગ અર્થે તથા ધર્માદિસંબંધી તત્ત્વાર્થશ્રદ્ધાનના, અંગપૂર્વગત પદાર્થોસંબંધી જ્ઞાનના અને તપમાં ચેષ્ટાના ગ્રહણ અર્થે (-ત્રણના ત્યાગ અર્થે તથા ત્રણના ગ્રહણ અર્થે) ^૧વિવિક્ત ભાવરૂપ વ્યાપાર કરતો થકો, વળી કોઈ કારણે ગ્રાહ્યનો ત્યાગ થઈ જતાં અને ત્યાજ્યનું ગ્રહણ થઈ જતાં તેના ^૨પ્રતિવિધાનનો અભિપ્રાય કરતો થકો, જે કાળે અને જેટલા કાળ સુધી ^૩વિશિષ્ટ ભાવનાસૌષ્ઠવને લીધે સ્વભાવભૂત સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર સાથે ^૪અંગ-અંગીભાવે પરિણતિ

૧. વિવિક્ત = વિવેકથી જુદા તારવેલા (અર્થાત્ હેય અને ઉપાદેયનો વિવેક કરીને વ્યવહારે ઉપાદેય તરીકે જાણેલા). [જેણે અનાદિ અજ્ઞાનનો નાશ કરી શુદ્ધિનો અંશ પ્રગટ કર્યો છે એવા વ્યવહાર-મોક્ષમાર્ગી (સવિકલ્પ) જીવને નિઃશંકતા-નિઃકાંક્ષા-નિર્વિચિકિત્સાદિ ભાવરૂપ, સ્વાધ્યાય-વિન્યાદિ ભાવરૂપ અને નિરતિચાર વ્રતાદિ ભાવરૂપ વ્યાપાર ભૂમિકાનુસાર હોય છે તથા કોઈ કારણે ઉપાદેય ભાવોનો (-વ્યવહારે ગ્રાહ્ય ભાવોનો) ત્યાગ થઈ જતાં અને ત્યાજ્ય ભાવોનું ઉપાદાન અર્થાત્ ગ્રહણ થઈ જતાં તેના પ્રતિકારરૂપે પ્રાયશ્ચિત્તાદિ વિધાન પણ હોય છે.]
૨. પ્રતિવિધાન = પ્રતિકાર કરવાની વિધિ; પ્રતિકારનો ઉપાય; ઈલાજ.
૩. વિશિષ્ટ ભાવનાસૌષ્ઠવ = ખાસ સારી ભાવના (અર્થાત્ ખાસ શુદ્ધ ભાવના); વિશિષ્ટ પ્રકારની ઉત્તમ ભાવના.
૪. આત્મા તે અંગી અને સ્વભાવભૂત સમ્યગ્દર્શનજ્ઞાનચારિત્ર તે અંગ.

તત્સમાહિતો ભૂત્વા ત્યાગોપાદાનવિકલ્પશૂન્યત્વાદ્વિશ્રાન્તભાવવ્યાપારઃ સુનિઃપ્રકમ્પઃ
અયમાત્માવ-તિષ્ઠતે, તસ્મિન્ તાવતિ કાલે અયમેવાત્મા જીવસ્વભાવનિયતચરિત્વાન્નિશ્ચયેન
મોક્ષમાર્ગ ઇત્યુચ્યતે। અતો નિશ્ચયવ્યવહારમોક્ષમાર્ગયોઃ સાધ્યસાધનભાવો નિતરામુપપન્ન।।
૧૬૧।।

વડે ^૧તેમનાથી સમાહિત થઈને, ત્યાગગ્રહણના વિકલ્પથી શૂન્યપણાને લીધે (ભેદાત્મક) ભાવરૂપ વ્યાપાર વિરામ પામવાથી (અર્થાત્ ભેદભાવરૂપ-ખંડભાવરૂપ વ્યાપાર અટકી જવાથી) સુનિષ્કંપપણે રહે છે, તે કાળે અને તેટલા કાળ સુધી આ જ આત્મા જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્રરૂપ હોવાને લીધે નિશ્ચયથી ‘મોક્ષમાર્ગ’ કહેવાય છે. આથી, નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ અને ^૨વ્યવહારમોક્ષમાર્ગને સાધ્ય-સાધનપણું અત્યંત ઘટે છે.

ભાવાર્થ:- નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ નિજ શુદ્ધાત્માની રચિ, જ્ઞસિ અને નિશ્ચળ અનુભૂતિરૂપ છે. તેનો સાધક (અર્થાત્ નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગનું વ્યવહારસાધન) એવો જે ભેદરત્નત્રયાત્મક વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ તેને જીવ કથંચિત્ (-કોઈ પ્રકારે, નિજ ઉદમથી) પોતાના સંવેદનમાં આવતી અવિદ્યાની વાસનાના વિલય દ્વારા પામ્યો થકો, જ્યારે ગુણસ્થાનરૂપ સોપાનના ક્રમ પ્રમાણે નિજશુદ્ધાત્મદ્રવ્યની ભાવનાથી ઉત્પન્ન નિત્યાનંદલક્ષણવાળા સુખામૃતના રસાસ્વાદની તૃપ્તિરૂપ પરમ કળાના અનુભવને લીધે નિજશુદ્ધાત્માશ્રિત નિશ્ચયદર્શનજ્ઞાનચારિત્રરૂપે અભેદપણે પરિણમે છે, ત્યારે નિશ્ચયનયથી ભિન્ન સાધ્ય-સાધનના અભાવને લીધે આ આત્મા જ મોક્ષમાર્ગ છે. માટે એમ ઠર્યું કે સુવર્ણ અને સુવર્ણપાષાણની માફક નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ અને વ્યવહારમોક્ષમાર્ગને સાધ્ય-સાધકપણું (વ્યવહારનયથી) અત્યંત ઘટે છે. ૧૬૧.

૧. તેમનાથી = સ્વભાવભૂત સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રથી

૨. અહીં એ ખ્યાલમાં રાખવાયોગ્ય છે કે જીવ વ્યવહારમોક્ષમાર્ગને પણ અનાદિ અવિદ્યાનો નાશ કરીને જ પામી શકે છે; અનાદિ અવિદ્યાના નાશ પહેલાં તો (અર્થાત્ નિશ્ચયનયના-દ્રવ્યાર્થિકનયના-વિષયભૂત શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું ભાન કર્યા પહેલાં તો) વ્યવહારમોક્ષમાર્ગ પણ હોતો નથી.

વળી, ‘નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ અને વ્યવહારમોક્ષમાર્ગને સાધ્ય-સાધનપણું અત્યંત ઘટે છે’ એમ જે કહેવામાં આવ્યું છે તે વ્યવહારનય દ્વારા કરવામાં આવેલું ઉપચરિત નિરૂપણ છે. તેમાંથી એમ અર્થ તારવવો જોઈએ કે ‘છદ્ધા ગુણસ્થાને વર્તતા શુભ વિકલ્પોને નહિ પણ છદ્ધા ગુણસ્થાને વર્તતા શુદ્ધિના અંશને અને સાતમા ગુણસ્થાનયોગ્ય નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગને ખરેખર સાધન-સાધ્યપણું છે.’ છદ્ધા ગુણસ્થાને વર્તતો શુદ્ધિનો અંશ વધીને જ્યારે અને જેટલા કાળ સુધી ઉગ્ર શુદ્ધિને લીધે શુભ વિકલ્પોનો અભાવ વર્તે છે ત્યારે અને તેટલા કાળ સુધી સાતમા ગુણસ્થાનયોગ્ય નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ હોય છે.

**જો ચરદિ ણાદિ પેચ્છદિ અપ્પાણં અપ્પણા અણ્ણમયં ।
સો ચારિત્તં ણાણં દંસણમિદિ ણિચ્છિદો હોદિ ॥ ૧૬૨ ॥**

**યશ્ચરતિ જાનાતિ પશ્યતિ આત્માનાત્મનાનન્યમયમ્ ।
સ ચારિત્રં જ્ઞાનં દર્શનમિતિ નિશ્ચિતો ભવતિ ॥ ૧૬૨ ॥**

આત્મનશ્ચારિત્રજ્ઞાનદર્શનત્વદ્યોતનમેતત્ ।

યઃ ખલ્વાત્માનાત્મમયત્વાદનન્યમયમાત્મના ચરતિ-સ્વભાવનિયતાસ્તિત્વેનાનુવર્તતે, આત્મના જાનાતિ-સ્વપરપ્રકાશકત્વેન ચેતયતે, આત્મના પશ્યતિ-યાથાતથ્યેનાવલોકયતે, સ ખલ્વાત્મૈવ ચારિત્રં જ્ઞાનં દર્શનમિતિ કર્તૃકર્મકરણાનામ-

**જાણે, જુએ ને આચરે નિજ આત્મને આત્મા વડે,
તે જીવ દર્શન, જ્ઞાન ને ચારિત્ર છે નિશ્ચિતપણે. ૧૬૨.**

અન્યયાર્થ:- [યઃ] જે (આત્મા) [અનન્યમયમ્ આત્માનામ્] અનન્યમય આત્માને [આત્મના] આત્માથી [ચરતિ] આચરે છે, [જાનાતિ] જાણે છે, [પશ્યતિ] દેખે છે, [સઃ] તે (આત્મા જ) [ચારિત્રં] ચારિત્ર છે, [જ્ઞાનં] જ્ઞાન છે, [દર્શનમ્] દર્શન છે- [ઇતિ] એમ [નિશ્ચિતઃ ભવતિ] નિશ્ચિત છે.

ટીકા:- આ, આત્માના ચારિત્ર-જ્ઞાન-દર્શનપણાનું પ્રકાશન છે (અર્થાત્ આત્મા જ ચારિત્ર, જ્ઞાન અને દર્શન છે એમ અહીં સમજાવ્યું છે).

જે (આત્મા) ખરેખર આત્માને-કે જે આત્મમય હોવાથી અનન્યમય છે તેને-આત્માથી આચરે છે અર્થાત્ ^૧સ્વભાવનિયત અસ્તિત્વ વડે અનુવર્તે છે (-સ્વભાવનિયત અસ્તિત્વરૂપે પરિણમીને અનુસરે છે), (અનન્યમય આત્માને જ) આત્માથી જાણે છે અર્થાત્ સ્વપરપ્રકાશકપણે ચેતે છે, (અનન્યમય આત્માને જ) આત્માથી દેખે છે અર્થાત્ યથાતથપણે અવલોકે છે, તે આત્મા જ ખરેખર ચારિત્ર છે, જ્ઞાન છે, દર્શન છે-એમ ^૨કર્તા-કર્મ-કરણના અભેદને લીધે નિશ્ચિત છે. આથી

૧. સ્વભાવનિયત = સ્વભાવમાં અવસ્થિત; (જ્ઞાનદર્શનરૂપ) સ્વભાવમાં દૃઢપણે રહેલ. ['સ્વભાવનિયત અસ્તિત્વ'ની વિશેષ સ્પષ્ટતા માટે ૧૫૪ મી ગાથાની ટીકા જુઓ.]
૨. જ્યારે આત્મા આત્માને આત્માથી આચરે-જાણે-દેખે છે, ત્યારે કર્તા પણ આત્મા, કર્મ પણ આત્મા અને કરણ પણ આત્મા છે; એ રીતે ત્યાં કર્તા-કર્મ-કરણનું અભિન્નપણું છે.

૨૨૮]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

ભેદાન્નિશ્ચિતો ભવતિ । અતશ્ચારિત્રજ્ઞાનદર્શનરૂપત્વાજ્જીવસ્વભાવનિયતચરિત્ત્વલક્ષણં
નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગત્વમાત્મનો નિતરામુપપન્નમિતિ ॥ ૧૬૨ ॥

**जेण विजाणदि सव्वं पेच्छदि सो तेण सोक्खमणुहवदि ।
इदि तं जाणदि भविओ अभवियसत्तो ण सदहदि ॥ १६३ ॥**

येन विजानाति सर्वं पश्यति स तेन सौख्यमनुभवति ।
इति तज्जानाति भव्योऽभव्यसत्त्वो न श्रद्धते ॥ १६३ ॥

सर्वस्यात्मनः संसारिणो मोक्षमार्गाहृत्वनिरासोऽयम् ।

इह हि स्वभावप्रातिकूल्याभावहेतुकं सौख्यम् । आत्मनो हि दृशि-ज्ञप्ती

(એમ નક્કી થયું કે) ચારિત્ર-જ્ઞાન-દર્શનરૂપ હોવાને લીધે આત્માને જીવસ્વભાવનિયત ચારિત્ર
જેનું લક્ષણ છે એવું નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગપણું અત્યંત ઘટે છે (અર્થાત્ આત્મા જ ચારિત્ર-જ્ઞાન-દર્શન
હોવાને લીધે આત્મા જ જ્ઞાનદર્શનરૂપ જીવસ્વભાવમાં દઢપણે રહેલું ચારિત્ર જેનું સ્વરૂપ છે એવો
નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગ છે). ૧૬૨.

**જાણે-જુએ છે સર્વ તેથી સૌખ્ય-અનુભવ મુક્તને;
-આ ભાવ જાણે ભવ્ય જીવ, અભવ્ય નહિ શ્રદ્ધા લહે. ૧૬૩.**

અન્યાર્થ:- [येन] જેથી (આત્મા મુક્ત થતાં) [सर्वं विजानाति] સર્વને જાણે છે
અને [पश्यति] દેખે છે, [तेन] તેથી [सः] તે [सौख्यम् अनुभवति] સૌખ્યને અનુભવે છે;-
[इति तद्] આમ [भव्यः जानाति] ભવ્ય જીવ જાણે છે, [अभव्यसत्त्वः न श्रद्धते] અભવ્ય
જીવ શ્રદ્ધતો નથી.

ટીકા:- આ, સર્વ સંસારી આત્માઓ મોક્ષમાર્ગને યોગ્ય હોવાનું નિરાકરણ (નિષેધ) છે

ખરેખર સૌખ્યનું કારણ સ્વભાવની પ્રતિકૂળતાનો અભાવ છે. આત્માનો 'સ્વભાવ' ખરેખર દૃશિ-જ્ઞાસિ (દર્શન અને જ્ઞાન) છે. તે બન્નેને વિષયપ્રતિબંધ

૧. પ્રતિકૂળતા = વિરુદ્ધતા; વિપરીતતા; ઊલટાપણું.

૨. વિષયપ્રતિબંધ = વિષયમાં રુકાવટ અર્થાત્ મર્યાદિતપણું. (દર્શન અને જ્ઞાનના વિષયમાં મર્યાદિતપણું હોવું તે સ્વભાવની પ્રતિકૂળતા છે.)

સ્વભાવઃ। તયોર્વિષયપ્રતિબન્ધઃ પ્રાતિકૂલ્યમ્। મોક્ષે ખલ્વાત્મનઃ સર્વં વિજાનતઃ પશ્યતશ્ચ તદભાવઃ। તતસ્તદ્દેતુકસ્યાનાકુલત્વલક્ષણસ્ય પરમાર્થસુખસ્ય મોક્ષેઽનુભૂતિરચલિતાઽસ્તિ।
ઇત્યેતદ્ભવ્ય એવ ભાવતો વિજાનાતિ, તતઃ સ એવ મોક્ષમાર્ગાર્હઃ। નૈતદભવ્યઃ શ્રદ્ધત્તે, તતઃ સ મોક્ષમાર્ગાર્હ એવેતિ। અતઃ કતિપયે એવ સંસારિણો મોક્ષમાર્ગાર્હા ન સર્વ એવેતિ।। ૧૬૩।।

**દંસણણાણચરિત્તાણિ મોક્ષમર્ગો ત્તિ સેવિદવ્યાણિ।
સાધૂહિ ઇદં મણિદં તેહિં દુ બંધો વ મોક્ષો વા।। ૧૬૪।।**

**દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ મોક્ષમાર્ગ ઇતિ સેવિતવ્યાણિ।
સાધુભિરિદં મણિતં તૈસ્તુ બન્ધો વા મોક્ષો વા।। ૧૬૪।।**

હોવો તે ‘પ્રતિકૂળતા’ છે. મોક્ષમાં ખરેખર આત્મા સર્વને જાણતો અને દેખતો હોવાથી તેનો અભાવ હોય છે (અર્થાત્ મોક્ષમાં સ્વભાવની પ્રતિકૂળતાનો અભાવ હોય છે). તેથી તેનો અભાવ જેનું કારણ છે એવા અનાકુળતાલક્ષણવાળા પરમાર્થ-સુખની મોક્ષમાં અચલિત અનુભૂતિ હોય છે.-આ પ્રમાણે ભવ્ય જીવ જ ભાવથી જાણે છે, તેથી તે જ મોક્ષમાર્ગને યોગ્ય છે; અભવ્ય જીવ એ પ્રમાણે શ્રદ્ધતો નથી, તેથી તે મોક્ષમાર્ગને અયોગ્ય જ છે.

આથી (એમ કહ્યું કે) કેટલાક જ સંસારીઓ મોક્ષમાર્ગને યોગ્ય છે, બધાય નહિ. ૧૬૩.

**દગ, જ્ઞાન ને ચારિત્ર છે શિવમાર્ગ તેથી સેવવાં
-સંતે કહ્યું, પણ હેતુ છે એ બંધના વા મોક્ષના. ૧૬૪.**

અન્યાર્થઃ- [દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ] દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર [મોક્ષમાર્ગઃ] મોક્ષમાર્ગ છે [ઇતિ] તેથી [સેવિતવ્યાણિ] તેઓ સેવવાયોગ્ય છે-[ઇદમ્ સાધુભિઃ

૧. પારમાર્થિક સુખનું કારણ સ્વભાવની પ્રતિકૂળતાનો અભાવ છે.
૨. પારમાર્થિક સુખનું લક્ષણ અથવા સ્વરૂપ અનાકુળતા છે.
૩. શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત ટીકામાં કહ્યું છે કે ‘તે અનંત સુખને ભવ્ય જીવ જાણે છે, ઉપાદેયપણે શ્રદ્ધે છે અને પોતપોતાના ગુણસ્થાન અનુસાર અનુભવે છે.’

દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણાં કથંચિદ્વન્ધહેતુત્વોપદર્શનેન જીવસ્વભાવે નિયતચરિતસ્ય સાક્ષાન્મોક્ષહેતુત્વઘોતનમેતત્ ।

અમૂનિ હિ દર્શનજ્ઞાનચારિત્રાણિ કિયન્માત્રયાપિ પરસમયપ્રવૃત્ત્યા સંવલિતાનિ કૃશાનુ-સંવલિતાનીવ ઘૃતાનિ કથન્ચિદ્વિરુદ્ધકારણત્વરુદ્ધેર્બન્ધકારણાન્યપિ ભવન્તિ । યદા તુ સમસ્તપર-સમયપ્રવૃત્તિનિવૃત્તિરૂપયા સ્વસમયપ્રવૃત્ત્યા સજ્જ્ઞચ્છંતે, તદા નિવૃત્તકૃશાનુસંવલનાનીવ ઘૃતાનિ વિરુદ્ધકાર્યકારણભાવાભાવાત્સાક્ષાન્મોક્ષકારણાન્યેવ

મણિતમ્] એમ સાધુઓએ કહ્યું છે; [તૈ: તુ] પરંતુ તેમનાથી [બન્ધ: વા] બંધ પણ થાય છે અને [મોક્ષ: વા] મોક્ષ પણ થાય છે.

ટીકા:- અહીં, દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રનું કથંચિત્ બંધહેતુપણું દર્શાવ્યું છે અને એ રીતે જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્રનું સાક્ષાત્ મોક્ષહેતુપણું પ્રકાશિત કર્યું છે.

આ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર, જો થોડી પણ પરસમયપ્રવૃત્તિ સાથે મિલિત હોય તો, અગ્નિ સાથે મિલિત ઘીની માફક (અર્થાત્ ઉષ્ણતાયુક્ત ઘીની જેમ), કથંચિત્ વિરુદ્ધ કાર્યના કારણપણાની વ્યાપ્તિને લીધે બંધકારણો પણ છે. અને જ્યારે તેઓ (દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર), સમસ્ત પરસમયપ્રવૃત્તિથી નિવૃત્તિરૂપ એવી સ્વસમયપ્રવૃત્તિ સાથે સંયુક્ત હોય છે ત્યારે, જેને અગ્નિ સાથેનું મિલિતપણું નિવૃત્ત થયું છે એવા ઘીની માફક, વિરુદ્ધ કાર્યનો કારણભાવ નિવૃત્ત થયો હોવાને લીધે સાક્ષાત્ મોક્ષ-

૧. ઘી સ્વભાવે શીતળતાના કારણભૂત હોવા છતાં, જો તે થોડી પણ ઉષ્ણતાથી યુક્ત હોય તો, તેનાથી (કથંચિત્) દગ્ધાય પણ છે; તેવી રીતે દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્ર સ્વભાવે મોક્ષનાં કારણભૂત હોવા છતાં, જો તેઓ થોડી પણ પરસમયપ્રવૃત્તિથી યુક્ત હોય તો, તેમનાથી (કથંચિત્) બંધ પણ થાય છે.
૨. પરસમયપ્રવૃત્તિયુક્ત દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં કથંચિત્ મોક્ષરૂપ કાર્યથી વિરુદ્ધ કાર્યનું કારણપણું (અર્થાત્ બંધરૂપ કાર્યનું કારણપણું) વ્યાપે છે.

[શાસ્ત્રોમાં ક્યારેક દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રને પણ, જો તેઓ પરસમયપ્રવૃત્તિયુક્ત હોય તો, કથંચિત્ બંધનાં કારણ કહેવામાં આવે છે; વળી ક્યારેક જ્ઞાનીને વર્તતા શુભભાવોને પણ કથંચિત્ મોક્ષના પરંપરાહેતુ કહેવામાં આવે છે. શાસ્ત્રોમાં આવતાં આવા ભિન્નભિન્ન પદ્ધતિનાં કથનો ઉકેલવામાં એ સારભૂત હકીકત ખ્યાલમાં રાખવી કે-જ્ઞાનીને જ્યારે શુદ્ધાશુદ્ધરૂપ મિશ્રપર્યાય વર્તતો હોય છે ત્યારે તે મિશ્રપર્યાય એકાંતે સંવર-નિર્જરા-મોક્ષના કારણભૂત હોતો નથી કે એકાંતે આસ્રવ-બંધના કારણભૂત હોતો નથી, પરંતુ તે મિશ્રપર્યાયનો શુદ્ધ અંશ સંવર-નિર્જરા-મોક્ષના કારણભૂત હોય છે અને અશુદ્ધ અંશ આસ્રવ-બંધના કારણભૂત હોય છે.]

भवन्ति । ततः स्वसमयप्रवृत्तिनाम्नो जीवस्वभावनियतचरितस्य साक्षान्मोक्षमार्गत्वमुपपन्न-
मिति ॥१६४॥

**अण्णाणादो णाणी जदि मण्णदि सुद्धसंपओगादो ।
हवदि त्ति दुक्खमोक्खं परसमयरदो हवदि जीवो ॥ १६५ ॥**

**अज्ञानात् ज्ञानी यदि मन्यते शुद्धसंप्रयोगात् ।
भवतीति दुःखमोक्षः परसमयरतो भवति जीवः ॥ १६५ ॥**

सूक्ष्मपरसमयस्वरूपाख्यानमेतत् ।

अर्हदादिषु भगवत्सु सिद्धिसाधनीभूतेषु भक्तिभावानुरञ्जिता चित्तवृत्तिरत्र

કારણો જ છે. માટે 'સ્વસમયપ્રવૃત્તિ' નામનું જે જીવસ્વભાવમાં નિયત ચારિત્ર તેને સાક્ષાત્ મોક્ષમાર્ગપણું ઘટે છે.^૧ ૧૬૪.

**જિનવરપ્રમુખની ભક્તિ દ્વારા મોક્ષની આશા ધરે
અજ્ઞાનથી જો જ્ઞાની જીવ, તો પરસમયરત તેહ છે. ૧૬૫.**

અન્યાર્થ:- [શુદ્ધસંપ્રયોગાત્] શુદ્ધસંપ્રયોગથી (શુભ ભક્તિભાવથી) [દુઃખમોક્ષઃ ભવતિ] દુઃખમોક્ષ થાય છે [ઇતિ] એમ [યદિ] જો [અજ્ઞાનાત્] અજ્ઞાનને લીધે [જ્ઞાની] જ્ઞાની [મન્યતે] માને, તો તે [પરસમયરતઃ જીવઃ] પરસમયરત જીવ [ભવતિ] છે. ['અર્હતાદિ પ્રત્યે ભક્તિ-અનુરાગવાળી મંદશુદ્ધિથી પણ ક્રમે મોક્ષ થાય છે' એવું જો અજ્ઞાનને લીધે (-શુદ્ધાત્મસંવેદનના અભાવને લીધે, રાગાંશને લીધે) જ્ઞાનીને પણ (મંદ પુરુષાર્થવાળું) વલણ વર્તે, તો ત્યાંસુધી તે પણ સૂક્ષ્મ પરસમયમાં રત છે.]

ટીકા:- આ, સૂક્ષ્મ પરસમયના સ્વરૂપનું કથન છે.

સિદ્ધિના સાધનભૂત એવા અર્હતાદિ ભગવંતો પ્રત્યે ભક્તિભાવથી ^૩અનુ-

૧. આ નિરૂપણ સાથે સરખાવવા માટે શ્રી પ્રવચનસારની ૧૧ મી ગાથા અને તેની તત્ત્વપ્રદીપિકા ટીકા જુઓ.

૨. માનવું = વલણ કરવું; ઈરાદો રાખવો; આશા ધરવી; ઈચ્છા કરવી; ગણના કરવી; અભિપ્રાય કરવો.

૩. અનુરંજિત = અનુરક્ત; રાગવાળી; સરાગ.

શુદ્ધસંપ્રયોગઃ। અથ યત્તજ્ઞાનલવાવેશાદિ યાવત્ જ્ઞાનવાનપિ તતઃ શુદ્ધસંપ્રયોગાન્મોક્ષો ભવતી-ત્યભિપ્રાયેણ યદ્યમાનસ્તત્ર પ્રવર્તતે તદા તાવત્સોઽપિ રાગલવસદ્ભાવાત્પરસમયરત ઇત્યુપગીયતે। અથ ન કિં પુનર્નિરક્લુશરાગકલિકલક્ષિતાન્તરજ્ઞવૃત્તિરિતરો જન ઇતિ।। ૧૬૫।।

**અરહંતસિદ્ધચૈદિયપવચનગણનાભક્તિસંપન્નો ।
બંધદિ પુણ્યં બહુસો ણ હુ સો કમ્મવ્ખયં કુણદિ ।। ૧૬૬ ।।**

**અર્હત્સિદ્ધચૈત્યપ્રવચનગણજ્ઞાનભક્તિસમ્પન્નઃ ।
બધ્નાતિ પુણ્યં બહુશો ન ખલુ સ કર્મક્ષયં કરોતિ ।। ૧૬૬ ।।**

રંજિત ચિત્તવૃત્તિ તે અહીં ‘શુદ્ધસંપ્રયોગ’ છે. હવે, ^૧અજ્ઞાનલવના આવેશથી જો જ્ઞાનવાન પણ ‘તે શુદ્ધસંપ્રયોગથી મોક્ષ થાય છે’ એવા અભિપ્રાય વડે ખેદ પામતો થકો તેમાં (શુદ્ધસંપ્રયોગમાં) પ્રવર્તે, તો ત્યાંસુધી તે પણ ^૨રાગલવના સદ્ભાવને લીધે ^૩‘પરસમયરત’ કહેવાય છે. તો પછી નિરંકુશ રાગરૂપ કલેશથી કલંકિત એવી અંતરંગ વૃત્તિવાળો ઈતર જન શું પરસમયરત ન કહેવાય? (અવશ્ય કહેવાય જ) ૧૬૫.

**જિન-સિદ્ધ-પ્રવચન-ચૈત્ય-મુનિગણ-જ્ઞાનની ભક્તિ કરે,
તે પુણ્યબંધ લહે ઘણો, પણ કર્મનો ક્ષય નવ કરે. ૧૬૬.**

અન્યાર્થઃ- [અર્હત્સિદ્ધચૈત્યપ્રવચનગણજ્ઞાનભક્તિસમ્પન્નઃ] અર્હંત, સિદ્ધ, ચૈત્ય

૧. અજ્ઞાનલવ = જરાક અજ્ઞાન; અલ્પ અજ્ઞાન.

૨. રાગલવ = જરાક રાગ; અલ્પ રાગ.

૩. પરસમયરત = પરસમયમાં રત; પરસમયસ્થિત; પરસમય પ્રત્યે વલણવાળો; પરસમયમાં આસક્ત.

૪. આ ગાથાની શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત ટીકામાં આ પ્રમાણે વિવરણ છે:-

કોઈ પુરુષ નિર્વિકાર-શુદ્ધાત્મભાવનાસ્વરૂપ પરમોપેક્ષાસંયમમાં સ્થિત રહેવા ઇચ્છે છે, પરંતુ તેમાં સ્થિત રહેવાને અશક્ત વર્તતો થકો કામક્રોધાદિ અશુભ પરિણામના વંચનાર્થે અથવા સંસારસ્થિતિના છેદનાર્થે જ્યારે પંચપરમેષ્ઠી પ્રત્યે ગુણસ્તવનાદિ ભક્તિ કરે છે, ત્યારે તે સૂક્ષ્મ પરસમયરૂપે પરિણત વર્તતો થકો સરાગ સમ્યઘ્દષ્ટિ છે; અને જો તે પુરુષ શુદ્ધાત્મભાવનામાં સમર્થ હોવા છતાં પણ, તેને (શુદ્ધાત્મભાવનાને) છોડીને ‘શુભોપયોગથી જ મોક્ષ થાય છે’ એમ એકાંતે માને, તો તે સ્થૂલ પરસમયરૂપ પરિણામ વડે અજ્ઞાની મિથ્યાદષ્ટિ થાય છે.

ઉક્તશુદ્ધસંપ્રયોગસ્ય કથચ્ચિદ્વન્ધહેતુત્વેન મોક્ષમાર્ગત્વનિરાસોડયમ્ ।

અર્હદાદિભક્તિસંપન્નઃ કથચ્ચિદ્વન્ધસંપ્રયોગોડપિ સન્ જીવો
જીવદ્રાગલવત્વાચ્છુભોપયોગ-તામજહત્ बहुशः पुण्यं बध्नाति, न खलु सकलकर्मक्षयमारभते ।
ततः सर्वत्र रागकणिकाऽपि परिहरणीया परसमयप्रवृत्तिनिबन्धनत्वादिति ॥ १६६ ॥

जस्स हिदएणुमेत्तं वा परदव्वम्हि विज्जदे रागो ।

सो ण विजाणदि समयं सगस्स सव्वागमधरो वि ॥ १६७ ॥

(-અર્હતાદિની પ્રતિમા), પ્રવચન (-શાસ્ત્ર), મુનિગણ અને જ્ઞાન પ્રત્યે ભક્તિસંપન્ન જીવ [बहुशः पुण्यं बध्नाति] ઘણું પુણ્ય બાંધે છે, [ન ખલુ સઃ કર્મક્ષયં કરોતિ] પરંતુ તે ખરેખર કર્મનો ક્ષય કરતો નથી.

ટીકા:- અહીં, પૂર્વોક્ત શુદ્ધસંપ્રયોગને ^૧કથંચિત્ બંધહેતુપણું હોવાથી તેનું મોક્ષમાર્ગપણું ^૨નિરસ્ત કર્યું છે (અર્થાત્ જ્ઞાનીને વર્તતો શુદ્ધસંપ્રયોગ નિશ્ચયથી બંધહેતુભૂત હોવાને લીધે તે મોક્ષમાર્ગ નથી એમ અહીં દર્શાવ્યું છે).

અર્હતાદિ પ્રત્યે ભક્તિસંપન્ન જીવ, કથંચિત્ ^૩‘શુદ્ધસંપ્રયોગવાળો’ હોવા છતાં પણ, ^૪રાગલવ જીવતો (વિદ્યમાન) હોવાથી ‘શુભોપયોગીપણા’ને નહિ છોડતો થકો, ઘણું પુણ્ય બાંધે છે, પરંતુ ખરેખર સકળ કર્મનો ક્ષય કરતો નથી. તેથી સર્વત્ર રાગની કણિકા પણ પરિહરવાયોગ્ય છે, કેમકે તે પરસમયપ્રવૃત્તિનું કારણ છે. ૧૬૬.

**अणुमात्र જેને હૃદયમાં પરદ્રવ્ય પ્રત્યે રાગ છે,
હો સર્વઆગમધર ભલે, જાણે નહીં સ્વક-સમયને. ૧૬૭.**

૧. કથંચિત્ = કોઈ પ્રકારે; કોઈ અપેક્ષાએ (અર્થાત્ નિશ્ચયનયની અપેક્ષાએ). [જ્ઞાનીને વર્તતા શુદ્ધસંપ્રયોગને કદાચિત્ વ્યવહારથી ભલે મોક્ષનો પરંપરાહેતુ કહેવામાં આવે, પરંતુ નિશ્ચયથી તો તે બંધહેતુ જ છે કારણ કે અશુદ્ધિરૂપ અંશ છે.]

૨. નિરસ્ત કરવું = ખંડિત કરવું; રદબાતલ કરવું; નિષિદ્ધ કરવું.

૩. સિદ્ધિના નિમિત્તભૂત એવા જે અર્હતાદિ તેમના પ્રત્યેના ભક્તિભાવને પૂર્વે શુદ્ધસંપ્રયોગ કહેવામાં આવ્યો છે. તેમાં ‘શુદ્ધ’ શબ્દ હોવા છતાં તે ‘શુભ’ ઉપયોગરૂપ રાગભાવ છે. [‘શુભ’ એવા અર્થમાં જેમ ‘વિશુદ્ધ’ શબ્દ કદાચિત્ વપરાય છે તેમ અહીં ‘શુદ્ધ’ શબ્દ વપરાયો છે.]

૪. રાગલવ = જરાક રાગ; અલ્પ રાગ.

૨૩૪]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંદકુંદ-

**યસ્ય હૃદયેઽણુમાત્રો વા પરદ્રવ્યે વિદ્યતે રાગઃ।
સ ન વિજાનાતિ સમયં સ્વકસ્ય સર્વાગમધરોઽપિ ॥ ૧૬૭ ॥**

સ્વસમયોપલમ્બાભાવસ્ય રાગૈકહેતુત્વઘોતનમેતત્ ।

યસ્ય ખલુ રાગરેણુકણિકાઽપિ જીવતિ હૃદયે ન નામ સ
સમસ્તસિદ્ધાન્તસિન્ધુપારગોઽપિ નિરુપરાગશુદ્ધસ્વરૂપં સ્વસમયં ચેતયતે । તતઃ
સ્વસમયપ્રસિદ્ધચર્થં પિચ્છનલગ્નતૂલન્યાસન્યાયમધિદ્વતાઽર્હદાદિવિષયોઽપિ ક્રમેણ
રાગરેણુરપસારણીય ઇતિ ॥ ૧૬૭ ॥

**ધરિદું જસ્સ ણ સક્કં ચિત્તુભ્માં વિણા દુ અપ્પાણં ।
રોધો તસ્સ ણ વિજ્જદિ સુહાસુહકદસ્સ કમ્મસ્સ ॥ ૧૬૮ ॥**

અન્યાર્થઃ- [યસ્ય] જેને [પરદ્રવ્યે] પરદ્રવ્ય પ્રત્યે [અણુમાત્રઃ વા] અણુમાત્ર પણ (લેશમાત્ર પણ) [રાગઃ] રાગ [હૃદયે વિદ્યતે] હૃદયમાં વર્તે છે [સઃ] તે, [સર્વાગમધરઃ અપિ] ભલે સર્વઆગમધર હોય તોપણ, [સ્વકસ્ય સમયં ન વિજાનાતિ] સ્વકીય સમયને જાણતો (-અનુભવતો) નથી.

ટીકા:- અહીં, સ્વસમયની ઉપલબ્ધિના અભાવનો, રાગ એક હેતુ છે એમ પ્રકાશ્યું છે (અર્થાત્ સ્વસમયની પ્રાપ્તિના અભાવનું રાગ જ એક કારણ છે એમ અહીં દર્શાવ્યું છે).

જેને રાગરેણુની કણિકા પણ હૃદયમાં જીવતી છે તે, ભલે સમસ્ત સિદ્ધાન્તસાગરનો પારંગત હોય તોપણ, નિરુપરાગ-શુદ્ધસ્વરૂપ સ્વસમયને ખરેખર ચેતતો (-અનુભવતો) નથી. માટે, 'પીજણને ચોંટેલ રૂ'નો ન્યાય લાગુ પડતો હોવાથી, જીવે સ્વસમયની પ્રસિદ્ધિ અર્થે અર્હતાદિવિષયક પણ રાગરેણુ (-અર્હતાદિ પ્રત્યેની પણ રાગરજ) ક્રમે દૂર કરવાયોગ્ય છે. ૧૬૭.

**મનના ભ્રમણથી રહિત જે રાખી શકે નહિ આત્મને,
શુભ વા અશુભ કર્મો તણો નહિ રોધ છે તે જીવને. ૧૬૮.**

૧. નિરુપરાગ-શુદ્ધસ્વરૂપ = ઉપરાગરહિત (-નિર્વિકાર) શુદ્ધ જેનું સ્વરૂપ છે એવા.

૨. જેમ પીજણને ચોંટેલું થોડું પણ રૂ, પીજવાના કાર્યમાં વિઘ્ન કરે છે, તેમ થોડો પણ રાગ સ્વસમયની ઉપલબ્ધિરૂપ કાર્યમાં વિઘ્ન કરે છે.

**ધર્તુ યસ્ય ન શક્યમ્ ચિત્તોદ્ભ્રામં વિના ત્વાત્માનમ્ ।
રોધસ્તસ્ય ન વિદ્યતે શુભાશુભકૃતસ્ય કર્મણઃ ॥ ૧૬૮ ॥**

રાગલવમૂલદોષપરંપરાખ્યાનમેતત્ ।

इह खल्वर्हदादिभक्तिरपि न रागानुवृत्तिमन्तरेण भवति । रागाद्यनुवृत्तौ च सत्यां बुद्धिप्रसारमन्तरेणात्मा न तं कथंचनापि धारयितुं शक्यते । बुद्धिप्रसारे च सति शुभस्याशुभस्य वा कर्मणो न निरोधोऽस्ति । ततो रागकलिविलासमूल एवायमनर्थसन्तान इति ॥ १६८ ॥

અન્યાર્થ:- [યસ્ય] જે [ચિત્તોદ્ભ્રામં વિના તુ] (રાગના સદ્ભાવને લીધે) ચિત્તના ભ્રમણ વિનાનો [આત્માનમ્] પોતાને [ધર્તુમ્ ન શક્યમ્] રાખી શકતો નથી, [તસ્ય] તેને [શુભાશુભકૃતસ્ય કર્મણઃ] શુભાશુભ કર્મનો [રોધઃ ન વિદ્યતે] નિરોધ નથી.

ટીકા:- આ, રાગલવમૂલક દોષપરંપરાનું નિરૂપણ છે (અર્થાત્ અલ્પ રાગ જેનું મૂળ છે એવી દોષોની સંતતિનું અહીં કથન છે).

અહીં (આ લોકમાં) ખરેખર અહંતાદિ પ્રત્યેની ભક્તિ પણ રાગપરિણતિ વિના હોતી નથી. રાગાદિપરિણતિ હોતાં, આત્મા^૧બુદ્ધિપ્રસાર વિનાનો (-ચિત્તના ભ્રમણથી રહિત) પોતાને કોઈ પણ રીતે રાખી શકતો નથી; અને બુદ્ધિપ્રસાર હોતાં (-ચિત્તનું ભ્રમણ હોતાં), શુભ વા અશુભ કર્મનો નિરોધ હોતો નથી. માટે, આ અનર્થસંતતિનું મૂળ રાગરૂપ કલેશનો વિલાસ જ છે.

ભાવાર્થ:- અહંતાદિની ભક્તિ પણ રાગ વિના હોતી નથી. રાગથી ચિત્તનું ભ્રમણ થાય છે; ચિત્તના ભ્રમણથી કર્મબંધ થાય છે. માટે આ અનર્થોની પરંપરાનું મૂળ કારણ રાગ જ છે.^૨ ૧૬૮.

૧. બુદ્ધિપ્રસાર = વિકલ્પોનો ફેલાવો; વિકલ્પવિસ્તાર; ચિત્તનું ભ્રમણ; મનનું ભટકવું તે; મનની ચંચળતા.

૨. આ ગાથાની શ્રી જયસેનાચાર્યદેવવિરચિત ટીકામાં નીચે પ્રમાણે વિવરણ કરવામાં આવ્યું છે:-માત્ર નિત્યાનંદ જેનો સ્વભાવ છે એવા નિજ આત્માને જે જીવ ભાવતો નથી, તે જીવને માયા-મિથ્યાનિદાનશલ્યત્રયાદિક સમસ્તવિભાવરૂપ બુદ્ધિપ્રસાર રોકી શકાતો નથી અને તે નહિ રોકાવાથી (અર્થાત્ બુદ્ધિપ્રસારનો નિરોધ નહિ થવાથી) શુભાશુભ કર્મનો સંવર થતો નથી; તેથી એમ ઠર્યું કે સમસ્ત અનર્થપરંપરાઓનું રાગાદિવિકલ્પો જ મૂળ છે.

તમ્હા ણિવ્વુદિકામો ણિસ્સંગો ણિમ્મમો ય હવિય પુણો ।
સિદ્ધેસુ કુણદિ ભત્તિં ણિવ્વાણં તેણ પપ્પોદિ ॥ ૧૬૯ ॥

તસ્માન્નિવૃત્તિકામો નિસ્સજ્જો નિર્મમશ્ચ ભૂત્વા પુનઃ ।
સિદ્ધેષુ કરોતિ ભક્તિં નિર્વાણં તેન પ્રાપ્નોતિ ॥ ૧૬૯ ॥

રાગકલિનિ:શેષીકરણસ્ય કરણીયત્વાખ્યાનમેતત્ ।

યતો રાગાદ્યનુવૃત્તૌ ચિત્તોદ્ધ્રાન્તિઃ, ચિત્તોદ્ધ્રાન્તૌ કર્મબન્ધ ઇત્યુક્તમ્, તતઃ ખલુ મોક્ષાર્થિના કર્મબન્ધમૂલચિત્તોદ્ધ્રાન્તિમૂલભૂતા રાગાદ્યનુવૃત્તિરેકાન્તેન નિ:શેષીકરણીયા । નિ:શેષિતાયાં તસ્યાં પ્રસિદ્ધનૈ:સજ્જચનૈર્મમ્યઃ શુદ્ધાત્મદ્રવ્યવિશ્રાન્તિરૂપાં

તે કારણે મોક્ષેચ્છુ જીવ અસંગ ને નિર્મમ બની
સિદ્ધો તણી ભક્તિ કરે, ઉપલબ્ધિ જેથી મોક્ષની. ૧૬૯.

અન્યયાર્થ:- [તસ્માત્] માટે [નિવૃત્તિકામઃ] મોક્ષાર્થી જીવ [નિસ્સજ્જઃ] નિ:સંગ [ચ] અને [નિર્મમઃ] નિર્મમ [ભૂત્વા પુનઃ] થઈને [સિદ્ધેષુ ભક્તિ] સિદ્ધોની ભક્તિ (- શુદ્ધાત્મદ્રવ્યમાં સ્થિરતારૂપ પારમાર્થિક સિદ્ધભક્તિ) [કરોતિ] કરે છે, [તેન] જેથી તે [નિર્વાણં પ્રાપ્નોતિ] નિર્વાણને પામે છે.

ટીકા:- આ, રાગરૂપ કલેશનો નિ:શેષ નાશ કરવાયોગ્ય હોવાનું નિરૂપણ છે.

રાગાદિપરિણતિ હોતાં ચિત્તનું ભ્રમણ થાય છે અને ચિત્તનું ભ્રમણ હોતાં કર્મબંધ થાય છે એમ (પૂર્વે) કહેવામાં આવ્યું, તેથી મોક્ષાર્થીએ કર્મબંધનું મૂળ એવું જે ચિત્તનું ભ્રમણ તેના મૂળભૂત રાગાદિપરિણતિનો એકાંતે નિ:શેષ નાશ કરવાયોગ્ય છે. તેનો નિ:શેષ નાશ કરવામાં આવતાં, જેને નિ:સંગતા અને નિર્મમતા પ્રસિદ્ધ થઈ છે એવો તે જીવ શુદ્ધાત્મદ્રવ્યમાં વિશ્રાંતિરૂપ પારમાર્થિક સિદ્ધભક્તિ ધરતો

૧. નિ:શેષ = સંપૂર્ણ; જરાય બાકી ન રહે એવો.

૨. નિ:સંગ આત્મતત્ત્વથી વિપરીત એવો જે બાહ્ય-અભ્યંતર પરિગ્રહણ તેનાથી રહિત પરિણતિ તે નિ:સંગતા છે.

૩. રાગાદિ-ઉપાધિરહિત ચૈતન્યપ્રકાશ જેનું લક્ષણ છે એવા આત્મતત્ત્વથી વિપરીત મોહોદય જેની ઉત્પત્તિમાં નિમિત્તભૂત હોય છે એવા મમકાર-અહંકારાદિરૂપ વિકલ્પસમૂહથી રહિત નિર્મોહપરિણતિ તે નિર્મમતા છે.

પારમાર્થિકીં સિદ્ધભક્તિમનુભિન્નાણઃ પ્રસિદ્ધસ્વસમયપ્રવૃત્તિર્ભવતિ । તેન કારણેન સ એવ નિઃ-
શોષિતકર્મબન્ધઃ સિદ્ધિમવાપ્નોતીતિ ॥ ૧૬૯ ॥

**સપયત્થં તિત્થયરં અભિગદબુદ્ધિસ્સ સુત્તરોઙ્ગસ્સ ।
દૂરતરં ણિવ્વાણં સંજમતવસંપત્તસ્સ ॥ ૧૭૦ ॥**

**સપદાર્થ તીર્થકરમભિગતબુદ્ધેઃ સૂત્રરોચિનઃ ।
દૂરતરં નિર્વાણં સંયમતપઃસમ્પ્રયુક્તસ્ય ॥ ૧૭૦ ॥**

અર્હદાદિભક્તિરૂપપરસમયપ્રવૃત્તેઃ સાક્ષાન્મોક્ષહેતુત્વાભાવેઽપિ પરમ્પરયા
મોક્ષહેતુત્વસદ્ભાવ-ઘોતનમેતત્ ।

થકો ^૧સ્વસમયપ્રવૃત્તિની પ્રસિદ્ધિવાળો હોય છે. તે કારણથી તે જ જીવ કર્મબંધનો નિઃશેષ નાશ કરી સિદ્ધિને પામે છે. ૧૬૯.

**સંયમ તથા તપયુક્તને પણ દૂરતર નિર્વાણ છે,
સૂત્રો, પદાર્થો, જિનવરો પ્રતિ ચિત્તમાં રુચિ જો રહે. ૧૭૦.**

અન્યાર્થઃ- [સંયમતપઃસમ્પ્રયુક્તસ્ય] સંયમતપસંયુક્ત હોવા છતાં, [સપદાર્થ તીર્થકરમ્] નવ પદાર્થો તથા તીર્થકર પ્રત્યે [અભિગતબુદ્ધેઃ] જેની બુદ્ધિનું જોડાણ વર્તે છે અને [સૂત્રરોચિનઃ] સૂત્રો પ્રત્યે જેને રુચિ (પ્રીતિ) વર્તે છે, તે જીવને [નિર્વાણં] નિર્વાણ [દૂરતરમ્] દૂરતર (વિશેષ દૂર) છે.

ટીકાઃ- અહીં, અર્હતાદિની ભક્તિરૂપ પરસમયપ્રવૃત્તિમાં સાક્ષાત્ મોક્ષહેતુપણાનો અભાવ હોવા છતાં પરંપરાએ મોક્ષહેતુપણાનો ^૨સદ્ભાવ દર્શાવ્યો છે.

૧. સ્વસમયપ્રવૃત્તિની પ્રસિદ્ધિવાળો = જેને સ્વસમયમાં પ્રવૃત્તિ પ્રસિદ્ધ થઈ છે એવો. [જે જીવ રાગાદિપરિણતિનો સંપૂર્ણ નાશ કરી નિઃસંગ અને નિર્મમ થયો છે તે પરમાર્થ-સિદ્ધભક્તિવંત જીવે સ્વસમયમાં પ્રવૃત્તિ સિદ્ધ કરી છે તેથી સ્વસમયપ્રવૃત્તિને લીધે તે જ જીવ કર્મબંધનો ક્ષય કરી મોક્ષને પામે છે, અન્ય નહિ.]

૨. ખરેખર તો એમ છે કે-જ્ઞાનીને શુદ્ધશુદ્ધરૂપ મિશ્ર પર્યાયમાં જે ભક્તિ-આદિરૂપ શુભ અંશ વર્તે છે તે તો માત્ર દેવલોકાદિના કલેશની પરંપરાનો જ હેતુ છે અને સાથે સાથે જ્ઞાનીને જે (મંદશુદ્ધિરૂપ) શુદ્ધ અંશ પરિણમે છે તે સંવરનિર્જરાનો અને (તેટલા અંશે) મોક્ષનો હેતુ છે. ખરેખર આમ હોવા છતાં, શુદ્ધ અંશમાં રહેલા સંવર-નિર્જરા-મોક્ષહેતુત્વનો આરોપ તેની સાથેના ભક્તિ-આદિરૂપ શુભ અંશમાં કરીને તે શુભ ભાવોને દેવલોકાદિના કલેશની પ્રાપ્તિની પરંપરા સહિત

યઃ ખલુ મૌક્ષાર્થમુદ્યતમનાઃ સમુપાર્જિતાચિન્ત્યસંયમતપોભારોઽપ્યસંભાવિતપરમવૈરાગ્ય-
ભૂમિકાધિરોહણસમર્થપ્રભુશક્તિઃ પિચ્છનલગ્નતૂલન્યાસન્યાયેન નવપદાર્થઃ સહાર્હદાદિરુચિરૂપાં
પર-સમયપ્રવૃત્તિં પરિત્યક્તું નોત્સહતે, સ ખલુ ન નામ સાક્ષાન્ મોક્ષં લભતે કિન્તુ સુરલોકાદિ-
ક્લેશપ્રાપ્તિરૂપયા પરમ્પરયા તમવાપ્નોતિ ॥ ૧૭૦ ॥

**અરહંતસિદ્ધચેદિયપવયણભત્તો પરેણ ણિયમેણ ।
જો કુણદિ તવોકમ્મં સો સુરલોગં સમાદિયદિ ॥ ૧૭૧ ॥**

જે જીવ ખરેખર મોક્ષને અર્થે ઉદ્ધમી ચિત્તવાળો વર્તતો થકો, અચિન્ત્ય સંયમતપભાર સંપ્રાપ્ત કર્યો હોવા છતાં પરમવૈરાગ્યભૂમિકાનું આરોહણ કરવામાં સમર્થ એવી પ્રભુશક્તિ ઉત્પન્ન કરી નહિ હોવાથી, 'પીજણને ચોટેલ રૂ'ના ન્યાયે, નવ પદાર્થો તથા અર્હતાદિની રચિરૂપ (પ્રીતિરૂપ) પરસમયપ્રવૃત્તિનો પરિત્યાગ કરી શકતો નથી, તે જીવ ખરેખર સાક્ષાત્ મોક્ષને પ્રાપ્ત કરતો નથી પરંતુ દેવલોકાદિના કલેશની પ્રાપ્તિરૂપ પરંપરા વડે તેને પ્રાપ્ત કરે છે. ૧૭૦.

**જિન-સિદ્ધ-પ્રવચન-ચૈત્ય પ્રત્યે ભક્તિ ધારી મન વિષે,
સંયમ પરમ સહ તપ કરે, તે જીવ પામે સ્વર્ગને. ૧૭૧.**

મોક્ષપ્રાપ્તિના હેતુભૂત કહેવામાં આવ્યા છે. આ કથન આરોપથી (ઉપચારથી) કરવામાં આવ્યું છે એમ સમજવું. [આવો કથંચિત્ મોક્ષહેતુત્વનો આરોપ પણ જ્ઞાનીને જ વર્તતા ભક્તિ-આદિરૂપ શુભ ભાવોમાં કરી શકાય છે. અજ્ઞાનીને તો શુદ્ધિનો અંશમાત્ર પણ પરિણમનમાં નહિ હોવાથી યથાર્થ મોક્ષહેતુ બિલકુલ પ્રગટયો જ નથી-વિઘ્નમાન જ નથી ત્યાં પછી તેના ભક્તિ-આદિરૂપ શુભ ભાવોમાં આરોપ કોનો કરવો?]

૧. પ્રભુશક્તિ = પ્રબળ શક્તિ; ઉગ્ર શક્તિ; પુષ્કળ શક્તિ. [જે જ્ઞાની જીવે પરમ ઉદાસીનતાને પ્રાપ્ત કરવામાં સમર્થ એવી પ્રભુશક્તિ ઉત્પન્ન કરી નથી તે જ્ઞાની જીવ કદાચિત્ શુદ્ધાત્મભાવનાને અનુકૂળ, જીવાદિપદાર્થોનું પ્રતિપાદન કરનારાં આગમ પ્રત્યે રચિ (પ્રીતિ) કરે છે, કદાચિત્ (જેમ કોઈ રામચંદ્રાદિ પુરુષ દેશાંતરસ્થિત સીતાદિ સ્ત્રીની પાસેથી આવેલા માણસોને પ્રેમથી સાંભળે છે, તેમનું સન્માનાદિ કરે છે અને તેમને દાન આપે છે તેમ) નિર્દોષ-પરમાત્મા તીર્થકરપરમદેવોનાં અને ગણધરદેવ-ભરત-સગર-રામ-પાંડવાદિ મહાપુરુષોનાં ચરિત્રપુરાણો શુભ ધર્માનુરાગથી સાંભળે છે તથા કદાચિત્ ગૃહસ્થ-અવસ્થામાં ભેદાભેદરત્નત્રયપરિણત આચાર્ય-ઉપાધ્યાય-સાધુનાં પૂજનાદિ કરે છે અને તેમને દાન આપે છે-ઇત્યાદિ શુભ ભાવો કરે છે. આ રીતે જે જ્ઞાની જીવ શુભ રાગને સર્વથા છોડી શકતો નથી, તે સાક્ષાત્ મોક્ષને પ્રાપ્ત કરતો નથી પરંતુ દેવલોકાદિના કલેશની પરંપરાને પામી પછી ચરમ દેહે નિર્વિકલ્પસમાધિવિધાન વડે વિશુદ્ધદર્શનજ્ઞાનસ્વભાવવાળા નિજશુદ્ધાત્મામાં સ્થિર થઈને (મોક્ષને) પ્રાપ્ત કરે છે.]

**અર્હત્સિદ્ધચૈત્યપ્રવચનમક્ત: પરેણ નિયમેન ।
ય: કરોતિ તપ:કર્મ સ સુરલોકં સમાદત્તે ।। ૧૭૧ ।।**

અર્હદાદિમક્તિમાત્રરાગજનિતસાક્ષાન્મોક્ષસ્યાન્તરાયદ્યોતનમેતત્ ।

ય: ખલ્વર્હદાદિમક્તિવિધેયબુદ્ધિ: સન્ પરમસંયમપ્રધાનમતિતીવ્રં તપસ્તપ્યતે, સ
તાવન્માત્રરાગકલિકલક્ષિતસ્વાન્ત: સાક્ષાન્મોક્ષસ્યાન્તરાયીભૂતં
વિષયવિષદ્રુમામોદમોહિતાન્તરજ્ઞં સ્વર્ગલોકં સમાસાદ્ય, સુચિરં રાગાજ્ઞારૈ:
પચ્યમાનોઽન્તસ્તામ્યતીતિ ।। ૧૭૧ ।।

**તમ્હા ણિલ્વુદિકામો રાગં સલ્લત્થ કુણદુ મા કિંચિ ।
સો તેણ વીદરાગો ભવિઓ ભવસાયરં તરદિ ।। ૧૭૨ ।।**

અન્યાર્થ:- [ય:] જે (જીવ), [અર્હત્સિદ્ધચૈત્યપ્રવચનમક્ત:] અર્હત, સિદ્ધ, ચૈત્ય (-
અર્હતાદિની પ્રતિમા) અને પ્રવચન (-શાસ્ત્ર) પ્રત્યે ભક્તિયુક્ત વર્તતો થકો, [પરેણ નિયમેન]
પરમ સંયમ સહિત [તપ:કર્મ] તપકર્મ (-તપરૂપ કાર્ય) [કરોતિ] કરે છે, [સ:] તે
[સુરલોકં] દેવલોકને [સમાદત્તે] સંપ્રાપ્ત કરે છે.

ટીકા:- આ, માત્ર અર્હતાદિની ભક્તિ જેટલા રાગથી ઉત્પન્ન થતો જે સાક્ષાત્ મોક્ષનો
અંતરાય તેનું પ્રકાશન છે.

જે (જીવ) ખરેખર અર્હતાદિની ભક્તિને આધીન બુદ્ધિવાળો વર્તતો થકો
^૧પરમસંયમપ્રધાન અતિતીવ્ર તપ તપે છે, તે (જીવ), માત્ર તેટલા રાગરૂપ કલેશથી જેનું નિજ
અંત:કરણ કલંકિત (-મલિન) છે એવો વર્તતો થકો, વિષયવિષવૃક્ષના ^૨આમોદથી જ્યાં અંતરંગ
(-અંત:કરણ) મોહિત હોય છે એવા સ્વર્ગલોકને-કે જે સાક્ષાત્ મોક્ષને અંતરાયભૂત છે તેને-
સંપ્રાપ્ત કરીને, સુચિરકાળ પર્યંત (-ઘણા લાંબા કાળ સુધી) રાગરૂપી અંગારાઓથી શેકાતો થકો
અંદરમાં સંતપ્ત (-દુ:ખી, વ્યથિત) થાય છે. ૧૭૧.

**તેથી ન કરવો રાગ જરીયે ક્યાંય પણ મોક્ષેચ્છુએ;
વીતરાગ થઈને એ રીતે તે ભવ્ય ભવસાગર તરે. ૧૭૨.**

૧. પરમસંયમપ્રધાન = ઉત્કૃષ્ટ સંયમ જેમાં મુખ્ય હોય એવું.

૨. આમોદ = (૧) સુગંધ; (૨) મોજ.

તસ્માન્નિર્વૃત્તિકામો રાગં સર્વત્ર કરોતુ મા કિચ્ચિત્ ।
સ તેન વીતરાગો ભવ્યો ભવસાગરં તરતિ ॥ ૧૭૨ ॥

સાક્ષાન્મોક્ષમાર્ગસારસૂચનદ્વારેણ શાસ્ત્રતાત્પર્યોપસંહારોડયમ્ ।

સાક્ષાન્મોક્ષમાર્ગપુરસ્સરો હિ વીતરાગત્વમ્ । તતઃ ખલ્વર્હદાદિગતમપિ રાગં ચન્દનનગ-
સજ્જતમગ્નિમિવ સુરલોકાદિક્લેશપ્રાપ્ત્યાસત્યન્તમન્તર્દાહાય કલ્પમાનમાકલય્ય
સાક્ષાન્મોક્ષકામો મહાજનઃ સમસ્તવિષયમપિ રાગમુત્સૃજ્યાત્યન્તવીતરાગો ભૂત્વા
સમુચ્છલજ્જ્વલદુઃખસૌખ્યકલ્પોલં કર્માગ્નિતપ્તકલકલોદભારપ્રાગ્ભારભયક્લરં ભવસાગરમુત્તીર્ય,
શુદ્ધસ્વરૂપપરમામૃતસમુદ્રમધ્યાસ્ય સદ્યો નિર્વાતિ ॥

અલં વિસ્તરેણ । સ્વસ્તિ સાક્ષાન્મોક્ષમાર્ગસારત્વેન શાસ્ત્રતાત્પર્યભૂતાય વીતરાગ-

અન્યાર્થઃ- [તસ્માત્] તેથી [નિર્વૃત્તિકામઃ] મોક્ષાભિલાષી જીવ [સર્વત્ર] સર્વત્ર
[કિચ્ચિત્ રાગં] કિંચિત્ પણ રાગ [મા કરોતુ] ન કરો; [તેન] એમ કરવાથી [સઃ ભવ્યઃ] તે
ભવ્ય જીવ [વીતરાગઃ] વીતરાગ થઈ [ભવસાગરં તરતિ] ભવસાગરને તરે છે.

ટીકા:- આ, સાક્ષાત્મોક્ષમાર્ગના સાર-સૂચન દ્વારા શાસ્ત્રતાત્પર્યરૂપ ઉપસંહાર છે
(અર્થાત્ અહીં સાક્ષાત્મોક્ષમાર્ગનો સાર શો છે તેના કથન દ્વારા શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય કહેવારૂપ
ઉપસંહાર કર્યો છે).

સાક્ષાત્મોક્ષમાર્ગમાં અગ્રેસર ખરેખર વીતરાગપણું છે. તેથી ખરેખર ^૧અર્હતાદિગત
રાગને પણ, ચંદનવૃક્ષસંગત અગ્નિની માફક, દેવલોકાદિના કલેશની પ્રાપ્તિ વડે અત્યંત અંતર્દાહનું
કારણ સમજીને, સાક્ષાત્ મોક્ષનો અભિલાષી મહાજન સઘળાય પ્રત્યેના રાગને છોડી, અત્યંત
વીતરાગ થઈ, જેમાં બળબળતા દુઃખસુખના કલ્પોલો ઊછળે છે અને જે કર્માગ્નિ વડે તપ,
કકળાટવાળા જળસમૂહની અતિશયતાથી ભયંકર છે એવા ભવસાગરને પાર ઊતરી, શુદ્ધસ્વરૂપ
પરમામૃતસમુદ્રને અવગાહી, શીઘ્ર નિર્વાણને પામે છે.

-વિસ્તારથી બસ થાઓ. જયવંત વર્તો વીતરાગપણું કે જે સાક્ષાત્મોક્ષમાર્ગનો સાર
હોવાથી શાસ્ત્રતાત્પર્યભૂત છે.

૧. અર્હતાદિગત રાગ = અર્હતાદિ પ્રત્યેનો રાગ; અર્હતાદિવિષયક રાગ; અર્હતાદિનો રાગ. [જેમ
ચંદનવૃક્ષનો અગ્નિ પણ ઉગ્રપણે બાળે છે, તેમ અર્હતાદિનો રાગ પણ દેવલોકાદિના કલેશની પ્રાપ્તિ
વડે અત્યંત અંતરંગ બળતરાનું કારણ થાય છે.]

ત્વાયેતિ । દ્વિવિધં કિલ તાત્પર્યમ્-સૂત્રતાત્પર્યં શાસ્ત્રતાત્પર્યંચેતિ । તત્ર સૂત્રતાત્પર્યં પ્રતિસૂત્રમેવ પ્રતિપાદિતમ્ । શાસ્ત્રતાત્પર્યં ત્વિદં પ્રતિપાદ્યતે । અસ્ય ખલુ પારમેશ્વરસ્ય શાસ્ત્રસ્ય, સકલપુરુષાર્થ-સારભૂતમોક્ષતત્ત્વપ્રતિપત્તિહેતો:

પચ્ચાસ્તિકાયષડ્દ્રવ્યસ્વરૂપપ્રતિપાદનેનોપદર્શિતસમસ્તવસ્તુસ્વ-ભાવસ્ય, નવપદાર્થપ્રપચ્ચસૂચનાવિષ્કૃતબન્ધમોક્ષસંબન્ધિબન્ધમોક્ષાયતનબન્ધમોક્ષવિકલ્પસ્ય, સમ્યગા-વેદિતનિશ્ચયવ્યવહારરૂપમોક્ષમાર્ગસ્ય, સાક્ષન્મોક્ષકારણભૂતપરમવીતરાગત્વવિશ્રાન્તસમસ્તહૃદયસ્ય, પરમાર્થતો વીતરાગત્વમેવ તાત્પર્યમિતિ । તદિદં વીતરાગત્વં વ્યવહારનિશ્ચયાવિરોધેનૈવાનુગમ્યમાનં ભવતિ સમીહિતસિદ્ધયે

તાત્પર્ય દ્વિવિધ હોય છે: ^૧સૂત્રતાત્પર્ય અને શાસ્ત્રતાત્પર્ય. તેમાં, સૂત્રતાત્પર્ય સૂત્રદીઠ (ગાથાદીઠ) પ્રતિપાદિત કરવામાં આવ્યું છે; અને શાસ્ત્રતાત્પર્ય હવે પ્રતિપાદિત કરવામાં આવે છે:-

સર્વ ^૨પુરુષાર્થોમાં સારભૂત એવા મોક્ષતત્ત્વનું પ્રતિપાદન કરવાના હેતુથી જેમાં પંચાસ્તિકાય અને ષડ્દ્રવ્યના સ્વરૂપના પ્રતિપાદન વડે સમસ્ત વસ્તુનો સ્વભાવ દર્શાવવામાં આવેલ છે, નવ પદાર્થના વિસ્તૃત કથન વડે જેમાં બંધ-મોક્ષના સંબંધી (સ્વામી), બંધ-મોક્ષના આયતન (સ્થાન) અને બંધ-મોક્ષના વિકલ્પ (ભેદ) પ્રગટ કરવામાં આવ્યાં છે, નિશ્ચય-વ્યવહારરૂપ મોક્ષમાર્ગનું જેમાં સમ્યક્ નિરૂપણ કરવામાં આવ્યું છે તથા સાક્ષાત્ મોક્ષના કારણભૂત પરમવીતરાગપણામાં જેનું સમસ્ત હૃદય રહેલું છે-એવા આ ખરેખર ^૩પારમેશ્વર શાસ્ત્રનું, પરમાર્થે વીતરાગપણું જ તાત્પર્ય છે.

તે આ વીતરાગપણાને વ્યવહાર-નિશ્ચયના ^૪અવિરોધ વડે જ અનુસરવામાં આવે તો ઈષ્ટસિદ્ધિ થાય છે, પરંતુ અન્યથા નહિ (અર્થાત્ વ્યવહાર અને નિશ્ચયની સુસંગતતા રહે એવી રીતે વીતરાગપણાને અનુસરવામાં આવે તો જ ઈચ્છિતની

૧. એકેક ગાથાસૂત્રનું તાત્પર્ય તે સૂત્રતાત્પર્ય છે અને આખા શાસ્ત્રનું તાત્પર્ય તે શાસ્ત્રતાત્પર્ય છે.
૨. પુરુષાર્થ = પુરુષ-અર્થ; પુરુષ-પ્રયોજન. [પુરુષાર્થોના ચાર વિભાગ પાડવામાં આવે છે: ધર્મ, અર્થ, કામ અને મોક્ષ; પરંતુ સર્વ પુરુષ-અર્થોમાં મોક્ષ જ સારભૂત (તાત્ત્વિક) પુરુષ-અર્થ છે.]
૩. પારમેશ્વર = પરમેશ્વરના; જિનભગવાનના; ભાગવત; દૈવી; પવિત્ર.
૪. છદ્દા ગુણસ્થાને મુનિયોગ્ય શુદ્ધપરિણતિ નિરંતર હોવી તેમ જ મહાવ્રતાદિસંબંધી શુભભાવો યથાયોગ્યપણે હોવા તે નિશ્ચય-વ્યવહારના અવિરોધનું (સુમેળનું) ઉદાહરણ છે. પાંચમા ગુણસ્થાને તે ગુણસ્થાનને યોગ્ય શુદ્ધપરિણતિ નિરંતર હોવી તેમ જ દેશવ્રતાદિસંબંધી શુભભાવો યથાયોગ્યપણે હોવા તે પણ નિશ્ચય-વ્યવહારના અવિરોધનું ઉદાહરણ છે.

ન પુનરન્યથા । વ્યવહારનયેન ભિન્નસાધ્યસાધનભાવમવલમ્બ્યાનાદિભેદવાસિતબુદ્ધયઃ
સુખેનૈવાવતરન્તિ તીર્થ પ્રાથમિકાઃ । તથા હીદં શ્રદ્ધેયમિદમશ્રદ્ધેયમયં શ્રદ્ધાતેદં શ્રદ્ધાનમિદં
જ્ઞેયમિદમજ્ઞેયમયં જ્ઞાતેદં જ્ઞાનમિદં ચરણીયમિદમચરણીયમયં ચરિતેદં ચરણમિતિ
કર્તવ્યાકર્તવ્યકર્તૃકર્મવિભા-ગાવલોકનોહસિતપેશલોત્સાહાઃ શનૈઃશનૈર્મોહમહમુન્મૂલયન્તઃ,
કદાચિદજ્ઞાનાન્મદપ્રમાદતન્ત્રતયા શિથિલિતાત્માધિકારસ્યાત્મનો

સિદ્ધિ થાય છે, બીજી રીતે થતી નથી).

(ઉપરોક્ત વાત વિશેષ સમજાવવામાં આવે છે:-)

અનાદિ કાળથી ભેદવાસિત બુદ્ધિ હોવાને લીધે પ્રાથમિક જીવો વ્યવહારનયે
પ્રિન્નસાધ્યસાધનભાવને અવલંબીને સુખે કરીને તીર્થની શરૂઆત કરે છે (અર્થાત્ સુગમપણે
મોક્ષમાર્ગની પ્રારંભભૂમિકાને સેવે છે). જેમ કે: ‘(૧) આ શ્રદ્ધેય (શ્રદ્ધવાયોગ્ય) છે, (૨) આ
અશ્રદ્ધેય છે, (૩) આ શ્રદ્ધનાર છે અને (૪) આ શ્રદ્ધાન છે; (૧) આ જ્ઞેય (જાણવાયોગ્ય)
છે, (૨) આ અજ્ઞેય છે, (૩) આ જ્ઞાતા છે અને (૪) આ જ્ઞાન છે; (૧) આ આચરણીય
(આચરવાયોગ્ય) છે, (૨) આ અનાચરણીય છે, (૩) આ આચરનાર છે અને (૪) આ
આચરણ છે;’-એમ (૧) કર્તવ્ય (કરવાયોગ્ય), (૨) અકર્તવ્ય, (૩) કર્તા અને (૪) કર્મરૂપ
વિભાગોના અવલોકન વડે જેમને તીક્ષ્ણ ઉત્સાહ ઉલ્લસિત થાય છે એવા તેઓ (પ્રાથમિક
જીવો) ધીમે ધીમે મોહમલ્લને (રાગાદિને) ઉખેડતા જાય છે; કદાચિત્ અજ્ઞાનને લીધે (સ્વ-
સંવેદનજ્ઞાનના અભાવને લીધે) મદ (કપાય) અને પ્રમાદને વશ થવાથી પોતાનો આત્મ-
અધિકાર (આત્માને વિષે અધિકાર) શિથિલ થઈ જતાં પોતાને ન્યાયમાર્ગમાં

૧. મોક્ષમાર્ગપ્રાપ્ત જ્ઞાની જીવોને પ્રાથમિક ભૂમિકામાં, સાધ્ય તો પરિપૂર્ણ શુદ્ધતાએ પરિણત આત્મા છે
અને તેનું સાધન વ્યવહારનયે (આંશિક શુદ્ધિની સાથે સાથે રહેલ) ભેદરત્નત્રયરૂપ પરાવલંબી
વિકલ્પો કહેવામાં આવે છે. આ રીતે તે જીવોને વ્યવહારનયે સાધ્ય અને સાધન ભિન્ન પ્રકારનાં
કહેવામાં આવ્યાં છે. (નિશ્ચયનયે સાધ્ય અને સાધન અભિન્ન હોય છે.)
૨. સુખે કરીને = સુગમપણે; સહજપણે; કઠિનતા વિના. [જેમણે દ્રવ્યાર્થિકનયના વિષયભૂત
શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનાં શ્રદ્ધાનાદિ કરેલ છે એવા સમ્યગ્જ્ઞાની જીવોને તીર્થસેવનની પ્રાથમિક દશામાં (-
મોક્ષમાર્ગસેવનની પ્રારંભિક ભૂમિકામાં) આંશિક શુદ્ધિની સાથે સાથે શ્રદ્ધાનજ્ઞાનચારિત્ર સંબંધી
પરાવલંબી વિકલ્પો (ભેદરત્નત્રય) હોય છે, કારણ કે અનાદિ કાળથી જીવોને જે ભેદવાસનાથી
વાસિત પરિણતિ ચાલી આવે છે તેનો તુરત જ સર્વથા નાશ થવો કઠિન છે.]

ન્યાય્યપથપ્રવર્તનાય પ્રયુક્તપ્રચળદળ્ડનીતયઃ, પુનઃ પુનઃ દોષાનુસારેણ દત્તપ્રાયશ્ચિતાઃ સન્ત-
તોઘતાઃ સન્તોઽથ તસ્યૈવાત્મનો ભિન્નવિષયશ્રદ્ધાનજ્ઞાનચારિત્રૈરધિરોપ્યમાણસંસ્કારસ્ય
ભિન્નસાઘ્ય-સાધનભાવસ્ય

રજકશિલાતલસ્ફાલ્યમાનવિમલસલિલાપ્લુતવિહિતોષપરિષ્વજ્ઞમલિનવાસસ

૨૪૩

મનાઙ્ગનાગ્વિશુદ્ધિમધિગમ્ય

નિશ્ચયનયસ્ય

ભિન્નસાઘ્યસાધનભાવાભાવાદર્શનજ્ઞાનચારિત્રસમાહિતત્વ-રૂપે

વિશ્રાન્તસકલક્રિયાકાળ્ડાહમ્બરનિસ્તરઙ્ગપરમચૈતન્યશાલિનિ નિર્ભરાનન્દમાલિનિ ભગવત્યા-
ત્મનિ વિશ્રાન્તિમાસૂત્રયન્તઃ ક્રમેણ સમુપજાત-

પ્રવર્તાવવા માટે તેઓ પ્રચંડ દંડનીતિનો પ્રયોગ કરે છે; ફરી ફરીને (પોતાના આત્માને) દોષાનુસાર પ્રાયશ્ચિત્ત દેતા થકા તેઓ સતત ઉઘમવંત વર્તે છે; વળી, ભિન્નવિષયવાળાં શ્રદ્ધાન-જ્ઞાન-ચારિત્ર વડે (-આત્માથી ભિન્ન જેના વિષયો છે એવા ભેદરત્નત્રય વડે) જેનામાં સંસ્કાર આરોપાતા જાય છે એવા ભિન્નસાઘ્યસાધનભાવવાળા પોતાના આત્માને વિષે-ધોબી દ્વારા શિલાની સપાટી ઉપર ઝીંકવામાં આવતા, નિર્ભળ જળ વડે પલાળવામાં આવતા અને ક્ષાર (સાબુ) લગાડવામાં આવતા મલિન વસ્ત્રની માફક-થોડી થોડી વિશુદ્ધિ પ્રાપ્ત કરીને, તે જ પોતાના આત્માને નિશ્ચયનયે ભિન્નસાઘ્યસાધનભાવના અભાવને લીધે, દર્શનજ્ઞાનચારિત્રનું સમાહિતપણું (અભેદપણું) જેનું રૂપ છે, સકળ ક્રિયાકાંડના આંબરની નિવૃત્તિને લીધે (-અભાવને લીધે) જે નિસ્તરંગ પરમચૈતન્યશાળી છે તથા જે નિર્ભર આનંદથી સમૃદ્ધ છે એવા ભગવાન આત્મામાં વિશ્રાન્તિ રચતા થકા (અર્થાત્ દર્શનજ્ઞાનચારિત્રના ઐક્યસ્વરૂપ, નિર્વિકલ્પ પરમચૈતન્યશાળી તથા ભરપૂર-આનંદયુક્ત એવા ભગવાન આત્મામાં પોતાને સ્થિર

૧. વ્યવહાર-શ્રદ્ધાનજ્ઞાનચારિત્રના વિષયો આત્માથી ભિન્ન છે; કારણ કે વ્યવહારશ્રદ્ધાનનો વિષય નવ પદાર્થો છે, વ્યવહારજ્ઞાનનો વિષય અંગ-પૂર્વ છે અને વ્યવહારચારિત્રનો વિષય આચારાદિસૂત્રકથિત મુનિ-આચારો છે.

૨. જેવી રીતે ધોબી પાપાણશિલા, પાણી અને સાબુ વડે મલિન વસ્ત્રની શુદ્ધિ કરતો જાય છે, તેવી રીતે પ્રાકૃપદવીસ્થિત જ્ઞાની જીવ ભેદરત્નત્રય વડે પોતાના આત્મામાં સંસ્કાર આરોપી તેની થોડી થોડી શુદ્ધિ કરતો જાય છે એમ વ્યવહારનયે કહેવામાં આવે છે પરમાર્થ એમ છે કે તે ભેદરત્નત્રયવાળા જ્ઞાની જીવને શુભ ભાવોની સાથે જે શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું આંશિક આલંબન વર્તતું હોય છે તે જ ઉગ્ર થતું થતું વિશેષ શુદ્ધિ કરતું જાય છે. માટે ખરેખર તો, શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું આલંબન કરવું તે જ શુદ્ધિ પ્રગટાવવાનું સાધન છે અને તે આલંબનની ઉગ્રતા કરવી તે જ શુદ્ધિની વૃદ્ધિ કરવાનું સાધન છે. સાથે રહેલા શુભભાવોને શુદ્ધિની વૃદ્ધિનું સાધન કહેવું તે તો માત્ર ઉપચારકથન છે. શુદ્ધિની વૃદ્ધિના ઉપચરિતસાધનપણાનો આરોપ પણ તે જ જીવના શુભભાવોમાં આવી શકે છે કે જે જીવે શુદ્ધિની વૃદ્ધિનું ખરું સાધન (-શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું યથોચિત આલંબન) પ્રગટ કર્યું હોય.

સમરસીભાવા: પરમવીતરાગભાવમધિગમ્ય, સાક્ષાન્મોક્ષમનુભવન્તીતિ ।।

અથ યે તુ કેવલવ્યવહારાવલમ્બિનસ્તે ખલુ ભિન્નસાધ્યસાધનભાવાવલોકનેનાઽનવરતં
નિતરાં યિદ્યમાના મુહુર્મુહુર્ધર્માદિશ્રદ્ધાનરૂપાધ્યવસાયાનુસ્યૂતચેતસઃ
પ્રભૂતશ્રુતસંસ્કારાધિરોપિતવિ-ચિત્રવિકલ્પજાલકલ્માષિતચૈતન્યવૃત્તયઃ,
સમસ્તયતિવૃત્તસમુદાયરૂપતપઃપ્રવૃત્તિરૂપકર્મકાણ્ડોઙ્ગમ-રાચલિતાઃ,
કદાચિત્કિચ્છિદ્રોચમાનાઃ, કદાચિત્ કિચ્છિદ્વિકલ્પયન્તઃ, કદાચિત્કિચ્છિદાચરન્તઃ,
દર્શનાચરણાય કદાચિત્પ્રશામ્યન્તઃ, કદાચિત્સંવિજમાનાઃ, કદાચિદનુકમ્પમાનાઃ, કદાચિદા-
સ્તિક્યમુદ્ગ્રહન્તઃ, શક્ષાકાઙ્ક્ષાવિચિકિત્સામૂઢદષ્ટિતાનાં વ્યુત્થાપનનિરોધાય
નિત્યબદ્ધપરિકરાઃ, ઉપબૃંહણ-

કરતા થકા), ક્રમે સમરસીભાવ સમુત્પન્ન થતો જતો હોવાથી પરમ વીતરાગભાવને પ્રાપ્ત કરી
સાક્ષાત્ મોક્ષને અનુભવે છે.

[હવે કેવળવ્યવહારાવલંબી (અજ્ઞાની) જીવોનું પ્રવર્તન અને તેનું ફળ કહેવામાં આવે
છે:-]

પરંતુ જેઓ કેવળવ્યવહારાવલંબી (કેવળ વ્યવહારને અવલંબનારા) છે તેઓ ખરેખર
*ભિન્નસાધ્યસાધનભાવના અવલોકન વડે નિરંતર અત્યંત ખેદ પામતા થકા, (૧) ફરીફરીને
ધર્માદિના શ્રદ્ધાનરૂપ અધ્યવસાનમાં તેમનું ચિત્ત લાગ્યા કરતું હોવાથી, (૨) પુષ્કળ શ્રુતના
(દ્રવ્યશ્રુતના) સંસ્કારથી ઊઠતા વિચિત્ર (અનેક પ્રકારના) વિકલ્પોની જાળ વડે તેમની
ચૈતન્યવૃત્તિ ચિત્રવિચિત્ર થતી હોવાથી અને (૩) સમસ્ત યતિ-આચારના સમુદાયરૂપ તપમાં
પ્રવર્તનરૂપ કર્મકાંડની ધમાલમાં તેઓ અચલિત રહેતા હોવાથી, (૧) ક્યારેક કાંઈકની (કોઈક
બાબતની) રુચિ કરે છે, (૨) ક્યારેક કાંઈકના (કોઈક બાબતના) વિકલ્પ કરે છે અને (૩)
ક્યારેક કાંઈક આચરણ કરે છે; દર્શનાચરણ માટે-તેઓ કદાચિત્ પ્રશમિત થાય છે, કદાચિત્
સંવેગ પામે છે, કદાચિત્ અનુકંપિત થાય છે, કદાચિત્ આસ્તિક્યને ધારે છે, શંકા, કાંક્ષા,
વિચિકિત્સા અને મૂઢદષ્ટિતાના ઉત્થાનને અટકાવવા અર્થે નિત્ય કટિબદ્ધ રહે છે, ઉપબૃંહણ,
સ્થિતિ-

* ખરેખર સાધ્ય અને સાધન અભિન્ન હોય છે. જ્યાં સાધ્ય અને સાધન ભિન્ન કહેવામાં આવે ત્યાં
'આ સત્યાર્થ નિરૂપણ નથી પણ વ્યવહારનય દ્વારા ઉપચરિત નિરૂપણ કર્યું છે' એમ સમજવું
જોઈએ. કેવળવ્યવહારાવલંબી જીવો આ વાતને ઊંડાણથી નહિ શ્રદ્ધતા થકા અર્થાત્ 'ખરેખર
શુભભાવરૂપ સાધનથી જ શુદ્ધભાવરૂપ સાધ્ય પ્રાપ્ત થશે' એવી શ્રદ્ધા ઊંડાણમાં સેવતા થકા નિરંતર
અત્યંત ખેદ પામે છે. [વિશેષ માટે ૨૨૧ મા પાનાની બીજી તથા પાંચમી ફૂટનોટ જુઓ.]

સ્થિતિકરણવાત્સલ્યપ્રભાવનાં ભાવયમાના વારંવારમભિવર્ધિતોત્સાહા , જ્ઞાનાચરણાય સ્વાધ્યાય-કાલમવલોકયન્તો , બહુધા વિનયં પ્રપન્ચયન્તઃ , પ્રવિહિતદુર્ધરોપધાનાઃ , સુષ્ટુ બહુમાનમાતન્વન્તો , નિહ્વવાપત્તિં નિતરાં નિવારયન્તોઽર્થવ્યન્નતતદુભયશુદ્ધૌ નિતાન્તસાવધાનાઃ , ચારિત્રાચરણાય હિંસાનૃતસ્તેયાબ્રહ્મપરિગ્રહસમસ્તવિરતિરૂપેષુ પન્ચમહાવ્રતેષુ તન્નિષ્ઠવૃત્તયઃ , સમ્યગ્યોગનિગ્રહલક્ષણાસુ ગુણિષુ નિવાન્તં ગૃહીતોઘોગા ઈર્યાભાષૈષણાદાનનિક્ષેપોત્સર્ગરૂપાસુ સમિતિષ્વત્યન્તનિવેશિતપ્રયત્નાઃ ,

તપઆચરણાયાનશનાવમૌદર્યવૃત્તિપરિસંખ્યાનરસપરિત્યાગવિવિક્તશય્યાસનકાયક્લેશેષ્વભીક્ષ્ણમુત્સહમાનાઃ , પ્રાયશ્ચિત્તવિનયવૈયાવૃત્ત્યવ્યુત્સર્ગસ્વાધ્યાયધ્યાનપરિકરાંકુશિતસ્વાન્તા , વીર્યાચરણાય કર્મ-કાણ્ઠે સર્વશક્ત્યા વ્યાપ્રિયમાળાઃ , કર્મચેતનાપ્રધાનત્વાદૂરનિવારિતાઽશુભકર્મપ્રવૃત્તયોઽપિ સમુપાત્ત-શુભકર્મપ્રવૃત્તયઃ , સકલક્રિયાકાણ્ઠાહમ્બરોત્તીર્ણદર્શનજ્ઞાનચારિત્રૈક્યપરિણતિરૂપાં જ્ઞાન-

કરણ, વાત્સલ્ય અને પ્રભાવનાને ભાવતા થકા વારંવાર ઉત્સાહને વધારે છે; જ્ઞાનાચરણ માટે-સ્વાધ્યાયકાળને અવલોકે છે, બહુ પ્રકારે વિનયને વિસ્તારે છે, દુર્ધર ઉપધાન કરે છે, સારી રીતે બહુમાનને પ્રસારે છે, નિહ્વવદોષને અત્યંત નિવારે છે, અર્થ, વ્યંજન અને તદુભયની શુદ્ધિમાં અત્યંત સાવધાન રહે છે; ચારિત્રાચરણ માટે-હિંસા, અસત્ય, સ્તેય, અબ્રહ્મ અને પરિગ્રહની સર્વવિરતિરૂપ પંચમહાવ્રતોમાં તલ્લીન વૃત્તિવાળા રહે છે, સમ્યક્ યોગનિગ્રહ જેનું લક્ષણ છે (- યોગનો બરાબર નિરોધ કરવો તે જેનું લક્ષણ છે) એવી ગુણિઓમાં અત્યંત ઉઘોગ રાખે છે, ઈર્યા, ભાષા, એષણા, આદાનનિક્ષેપ અને ઉત્સર્ગરૂપ સમિતિઓમાં પ્રયત્નને અત્યંત જોડે છે; તપાચરણ માટે-અનશન, અવમૌદર્ય, વૃત્તિપરિસંખ્યાન, રસપરિત્યાગ, વિવિક્તશય્યાસન અને કાયકલેશમાં સતત ઉત્સાહિત રહે છે, પ્રાયશ્ચિત્ત, વિનય, વૈયાવૃત્ત્ય, વ્યુત્સર્ગ, સ્વાધ્યાય અને ધ્યાનરૂપ પરિકર વડે નિજ અંતઃકરણને અંકુશિત રાખે છે; વીર્યાચરણ માટે-કર્મકાંડમાં સર્વ શક્તિ વડે વ્યાપૃત રહે છે; આમ કરતા થકા, કર્મચેતનાપ્રધાનપણાને લીધે-જોડે અશુભકર્મપ્રવૃત્તિને તેમણે અત્યંત નિવારી છે તોપણ-શુભકર્મપ્રવૃત્તિને જેમણે બરાબર ગ્રહણ કરી છે એવા તેઓ, સકળ ક્રિયાકાંડના આંબરથી પાર ઊતરેલી દર્શનજ્ઞાનચારિત્રની ઐક્ય પરિણતિરૂપ જ્ઞાનચેતનાને

૧. તદુભય = તે બંને (અર્થાત્ અર્થ તેમ જ વ્યંજન બંને)

૨. પરિકર = સમૂહ; સામગ્રી.

૩. વ્યાપૃત = રોકાયેલ; ગૂંથાયેલ; મશગૂલ; મગ્ન.

૨૪૬]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

ચેતનાં મનાગપ્યસંભાવયન્તઃ પ્રભૂતપુણ્યભારમન્થરિતચિત્તવૃત્તયઃ,
સુરલોકાદિક્લેશપ્રાસિપરમ્પરયા સુચિરં સંસારસાગરે ભ્રમન્તીતિ। ઉક્તઙ્ગ-‘ ચરણકરણપ્પહાણા
સસમયપરમત્થમુક્કવાવારા। ચરણકરણસ્સ સારં ણિચ્છયસુદ્ધં ણ જાણંતિ ’’।।

येऽत्र केवलनिश्चयावलम्बिनः सकलक्रियाकर्मकाण्डाडम्बरविरक्तबुद्धयोऽर्धमीलित-

જરા પણ નહિ ઉત્પન્ન કરતા થકા, પુષ્કળ પુણ્યના ભારથી ^૧મંથર થઈ ગયેલી ચિત્તવૃત્તિવાળા
વર્તતા થકા, દેવલોકાદિના કલેશની પ્રાસિની પરંપરા વડે ઘણા લાંબા કાળ સુધી સંસારસાગરમાં
ભમે છે. કહ્યું પણ છે કે-^૨ચરણકરણપ્પહાણા સસમયપરમત્થમુક્કવાવારા। ચરણકરણસ્સ સારં
ણિચ્છયસુદ્ધં ણ જાણંતિ।। [અર્થાત્ જેઓ ચરણપરિણામપ્રધાન છે અને સ્વસમયરૂપ પરમાર્થમાં
વ્યાપારરહિત છે, તેઓ ચરણપરિણામનો સાર જે નિશ્ચયશુદ્ધ (આત્મા) તેને જાણતા નથી.]^૩

[હવે કેવળનિશ્ચયાવલંબી (અજ્ઞાની) જીવોનું પ્રવર્તન અને તેનું ફળ કહેવામાં આવે
છે:-]

હવે, જેઓ કેવળનિશ્ચયાવલંબી છે, સકળ ક્રિયાકર્મકાંડના આડંબરમાં વિરક્ત બુદ્ધિવાળા
વર્તતા થકા, આંખો અર્ધી-વિચેલી રાખી કાંઈક પણ સ્વબુદ્ધિથી

૧. મંથર = મંદ; જડ; સુસ્ત.

૨. આ ગાથાની સંસ્કૃત છાયા આ પ્રમાણે છે: ચરણકરણપ્રધાનાઃ સ્વસમયપરમાર્થમુક્તવ્યાપારાઃ।
ચરણકરણસ્ય સારં નિશ્ચયશુદ્ધં ન જાનન્તિ।।

૩. શ્રી જયસેનાચાર્યદેવકૃત તાત્પર્યવૃત્તિ-ટીકામાં વ્યવહાર-એકાંતનું નીચે પ્રમાણે સ્પષ્ટીકરણ કરવામાં
આવ્યું છે:-

જે કોઈ જીવો વિશુદ્ધજ્ઞાનદર્શનસ્વભાવવાળા શુદ્ધાત્મતત્ત્વના સમ્યક્શ્રદ્ધાન-જ્ઞાન-અનુષ્ઠાનરૂપ
નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગથી નિરપેક્ષ કેવળશુભાનુષ્ઠાનરૂપ વ્યવહારનયને જ મોક્ષમાર્ગ માને છે, તેઓ તેના
વડે દેવલોકાદિના કલેશની પરંપરા પામતા થકા સંસારમાં પરિભ્રમણ કરે છે: પરંતુ જો
શુદ્ધાત્માનુભૂતિલક્ષણ નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગને માને અને નિશ્ચયમોક્ષમાર્ગનું અનુષ્ઠાન કરવાની શક્તિના
અભાવને લીધે નિશ્ચયસાધક શુભાનુષ્ઠાન કરે, તો તેઓ સરાગ સમ્યગ્દષ્ટિ છે અને પરંપરાએ
મોક્ષને પામે છે. -આમ વ્યવહાર-એકાંતના નિરાકરણની મુખ્યતાથી બે વાક્ય કહેવામાં આવ્યાં.

[અહીં જે ‘સરાગ સમ્યગ્દષ્ટિ’ જીવો કહ્યા તે જીવોને સમ્યગ્દર્શન તો યથાર્થ જ પ્રગટ્યું છે
પરંતુ ચારિત્ર-અપેક્ષાએ તેમને મુખ્યપણે રાગ હયાત હોવાથી તેમને ‘સરાગ સમ્યગ્દષ્ટિ’ કહ્યા છે
એમ સમજવું. વળી તેમને જે શુભ અનુષ્ઠાન છે તે માત્ર ઉપચારથી જ ‘નિશ્ચયસાધક (-નિશ્ચયના
સાધનભૂત)’ કહેવામાં આવ્યું છે એમ સમજવું.]

फलचेतनाप्रधानप्रवृत्तयो वनस्पतय इव केवलं पापमेव बध्नन्ति । उक्तञ्च-‘ णिच्छयमालम्बंता णिच्छयदो णिच्छयं अयाणंता । णासंति चरणकरणं बाहरिचरणालसा केई ’ ।।

હલકા (નિકૃષ્ટ) કર્મફળની ચેતનાના પ્રધાનપણાવાળી પ્રવૃત્તિ જેને વર્તે છે એવી વનસ્પતિની માફક, કેવળ પાપને જ બાંધે છે. કહ્યું પણ છે કે-^૧‘ણિચ્છયમલમ્બંતા ણિચ્છયદો ણિચ્છયં અયાણંતા । ણાસંતિ ચરણકરણં બાહરિચરણાલસા કેઈ ।। [અર્થાત્ નિશ્ચયને અવલંબનારા પરંતુ નિશ્ચયથી (ખરેખર) નિશ્ચયને નહિ જાણનારા કેટલાક જીવો બાહ્ય ચરણમાં આળસુ વર્તતા થકા ચરણપરિણામનો નાશ કરે છે.]^૨

૧. આ ગાથાની સંસ્કૃત છાયા આ પ્રમાણે છે: નિશ્ચયમલમ્બન્તો નિશ્ચયતો નિશ્ચયમજાનન્ત: । નાશયન્તિ ચરણકરણં બાહ્યચરણાલસા: કેઝપિ ।।
૨. શ્રી જયસેનાચાર્યદેવરચિત ટીકામાં (વ્યવહાર-એકાંતનું સ્પષ્ટીકરણ કર્યા પછી તુરત જ) નિશ્ચયએકાંતનું નીચે પ્રમાણે સ્પષ્ટીકરણ કરવામાં આવ્યું છે:-

વળી જેઓ કેવળનિશ્ચયાવલંબી વર્તતા થકા રાગાદિવિકલ્પરહિત પરમસમાધિરૂપ શુદ્ધ આત્માને નહિ ઉપલબ્ધ કરતા હોવા છતાં, મુનિએ (વ્યવહારે) આચરવાયોગ્ય પડ-આવશ્યકાદિરૂપ અનુષ્ઠાનને તથા શ્રાવકે (વ્યવહારે) આચરવાયોગ્ય દાનપૂજાદિરૂપ અનુષ્ઠાનને દૂષણ દે છે, તેઓ પણ ઉભયભ્રષ્ટ વર્તતા થકા, નિશ્ચયવ્યવહાર-અનુષ્ઠાનયોગ્ય અવસ્થાંતરને નહિ જાણતા થકા પાપને જ બાંધે છે (અર્થાત્ કેવળ નિશ્ચય-અનુષ્ઠાનરૂપ શુદ્ધ અવસ્થાથી જુદી એવી જે નિશ્ચય-અનુષ્ઠાન અને વ્યવહારઅનુષ્ઠાનવાળી મિશ્ર અવસ્થા તેને નહિ જાણતા થકા પાપને જ બાંધે છે), પરંતુ જો શુદ્ધાત્માનુષ્ઠાનરૂપ મોક્ષમાર્ગને અને તેના સાધકભૂત (વ્યવહારસાધનરૂપ) વ્યવહારમોક્ષમાર્ગને માને, તો ભલે ચારિત્રમોહના ઉદયને લીધે શક્તિનો અભાવ હોવાથી શુભ-અનુષ્ઠાન રહિત હોય તથાપિ -જોકે તેઓ શુદ્ધાત્મભાવનાસાપેક્ષ શુભ-અનુષ્ઠાનરત પુરુષો જેવા નથી તોપણ-સરાગ સમ્યક્ત્વાદિ વડે વ્યવહારસમ્યક્ષિ છે અને પરંપરાએ મોક્ષને પામે છે.-આમ નિશ્ચય-એકાંતના નિરાકરણની મુખ્યતાથી બે વાક્ય કહેવામાં આવ્યાં.

[અહીં જે જીવોને ‘વ્યવહારસમ્યક્ષિ કહ્યા છે તેઓ ઉપચારથી સમ્યક્ષિ છે એમ ન સમજવું. પરંતુ તેઓ ખરેખર સમ્યક્ષિ છે એમ સમજવું. તેમને ચારિત્ર-અપેક્ષાએ મુખ્યપણે રાગાદિ હયાત હોવાથી સરાગ સમ્યક્ત્વવાળા કહીને ‘વ્યવહારસમ્યક્ષિ’ કહ્યા છે. શ્રી જયસેનાચાર્યદેવે પોતે જ ૧૫૦-૧૫૧ મી ગાથાની ટીકામાં કહ્યું છે કે-જ્યારે આ જીવ આગમભાષાએ કાળાદિલબ્ધિરૂપ અને અધ્યાત્મભાષાએ શુદ્ધાત્માભિમુખ પરિણામરૂપ સ્વસંવેદનજ્ઞાનને પ્રાપ્ત કરે છે ત્યારે પ્રથમ તો તે મિથ્યાત્વાદિ સાત પ્રકૃતિઓના ઉપશમ અને ક્ષયોપશમ વડે સરાગ-સમ્યક્ષિ થાય છે.]

ये तु पुनरपुनर्भवाय नित्यविहितोद्योगमहाभागा भगवन्तो निश्चयव्यवहारयोरन्यतरानवलम्बनेनात्यन्तमध्यस्थीभूताः शुद्धचैतन्यरूपात्मतत्त्वविश्रान्तिविरचनोन्मुखाः प्रमादोदयानुवृत्तिनिवर्तिकां क्रियाकाण्डपरिणतिमाहात्म्यान्निवारयन्तोऽत्यन्तमुदासीना यथाशक्त्याऽऽत्मानमात्म-नाऽऽत्मनि संचेतयमाना नित्योपयुक्ता निवसन्ति, ते खलु स्वतत्त्वविश्रान्त्यनुसारेण क्रमेण कर्माणि संन्यसन्तोऽत्यन्तनिष्प्रमादा

[હવે નિશ્ચય-વ્યવહાર બન્નેનો ^૧સુમેળ રહે એવી રીતે ભૂમિકાનુસાર પ્રવર્તનારા જ્ઞાની જીવોનું પ્રવર્તન અને તેનું ફળ કહેવામાં આવે છે:-

પરંતુ જે, અપુનર્ભવને (મોક્ષને) માટે નિત્ય ઉદ્યોગ કરનારા ^૨મહાભાગ ભગવંતો, નિશ્ચય-વ્યવહારમાંથી કોઈ ^૩એકને જ નહિ અવલંબતા હોવાથી (-કેવળનિશ્ચયાવલંબી કે કેવળવ્યવહારાવલંબી નહિ હોવાથી) અત્યંત મધ્યસ્થ વર્તતા, શુદ્ધચૈતન્યરૂપ આત્મતત્ત્વમાં વિશ્રાંતિના ^૪વિરચન પ્રત્યે અભિમુખ વર્તતા, પ્રમાદના ઉદયને અનુસરતી વૃત્તિને નિવર્તાવનારી (ટાળનારી) ક્રિયાકાંડપરિણતિને માહાત્મ્યમાંથી વારતા (-શુભ ક્રિયાકાંડપરિણતિ હઠ વિના સહજપણે ભૂમિકાનુસાર વર્તતી હોવા છતાં અંતરંગમાં તેને માહાત્મ્ય નહિ અર્પતા), અત્યંત ઉદાસીન વર્તતા, યથાશક્તિ આત્માને આત્માથી આત્મામાં સંચેતતા (અનુભવતા) થકા નિત્ય-ઉપયુક્ત રહે છે, તેઓ (-તે મહાભાગ ભગવંતો), ખરેખર સ્વતત્ત્વમાં વિશ્રાંતિ અનુસાર ક્રમે કર્મનો સંન્યાસ કરતા (-સ્વતત્ત્વમાં સ્થિરતા થતી જાય તેના પ્રમાણમાં શુભ ભાવોને છોડતા), અત્યંત નિષ્પ્રમાદ વર્તતા, અત્યંત નિષ્કંપમૂર્તિ

૧. નિશ્ચય-વ્યવહારના સુમેળની સ્પષ્ટતા માટે ૨૪૧ મા પાનાની બીજી ફૂટનોટ જુઓ.

૨. મહાભાગ = મહા પવિત્ર; મહા ગુણિયલ; મહા ભાગ્યશાળી.

૩. મોક્ષને માટે નિત્ય ઉદ્યમ કરનારા મહાપવિત્ર ભગવંતોને (-મોક્ષમાર્ગી જ્ઞાની જીવોને) નિરંતર શુદ્ધદ્રવ્યાર્થિકનયના વિષયભૂત શુદ્ધાત્મસ્વરૂપનું સમ્યક્ અવલંબન વર્તતું હોવાથી તે જીવોને તે અવલંબનની તરતમતા પ્રમાણે સવિકલ્પ દશામાં ભૂમિકાનુસાર શુદ્ધપરિણતિ તેમ જ શુભપરિણતિનો યથોચિત સુમેળ (હઠ વિના) હોય છે તેથી તે જીવો આ શાસ્ત્રમાં (૨૪૬ મા પાને) જેમને કેવળનિશ્ચયાવલંબી કહ્યા છે એવા કેવળનિશ્ચયાવલંબી નથી તેમ જ (૨૪૫ મા પાને) જેમને કેવળવ્યવહારાવલંબી કહ્યા છે એવા કેવળવ્યવહારાવલંબી નથી.

૪. વિરચન = વિશેષપણે રચવું તે; રચના; રચવું તે.

૨૫૦]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

[ભગવાનશ્રીકુંડકુંદ-

નિતાન્તનિષ્કમ્પમૂર્તયો વનસ્પતિભિરુપમીયમાના અપિ દૂરનિરસ્તકર્મફલાનુભૂતયઃ
કર્માનુભૂતિ-નિરુત્સુકાઃ કેવલજ્ઞાનાનુભૂતિસમુપજાતતાત્ત્વિકાનન્દનિર્ભરતરાસ્તરસા
સંસારસમુદ્રમુત્તીર્ય શબ્દ-બ્રહ્મફલસ્ય શાશ્વતસ્ય ભોક્તારો ભવન્તીતિ ॥ ૧૭૨ ॥

**મગ્ગપ્પભાવણઠું પવયણભક્તિપ્પચોદિદેણ મયા ।
ભણિયં પવયણસારં પંચત્થિયસંગહં સુત્તં ॥ ૧૭૩ ॥**

**માર્ગપ્રભાવનાર્થ પ્રવચનભક્તિપ્રચોદિતેન મયા ।
ભણિતં પ્રવચનસારં પચ્ચાસ્તિકસંગ્રહં સૂત્રમ્ ॥ ૧૭૩ ॥**

કર્તુઃ પ્રતિજ્ઞાનિર્વ્યૂહિસૂચિકા સમાપનેયમ્ ।

માર્ગો હિ પરમવૈરાગ્યકરણપ્રવણા પારમેશ્વરી પરમાજ્ઞા; તસ્યાઃ પ્રભાવનં

હોવાથી જેમને વનસ્પતિની ઉપમા આપવામાં આવતી હોવા છતાં જેમણે કર્મફલાનુભૂતિ અત્યંત નિરસ્ત (નષ્ટ) કરી છે એવા, કર્માનુભૂતિ પ્રત્યે નિરુત્સુક વર્તતા, કેવળ (માત્ર) જ્ઞાનાનુભૂતિથી ઉત્પન્ન થયેલ તાત્ત્વિક આનંદથી અત્યંત ભરપૂર વર્તતા, શીઘ્ર સંસારસમુદ્રને પાર ઊતરી, શબ્દબ્રહ્મના શાશ્વત ફળના (-નિર્વાણસુખના) ભોક્તા થાય છે. ૧૭૨.

**મેં માર્ગ-ઉદ્ધોતાર્થ, પ્રવચનભક્તિથી પ્રેરાઈને,
કહ્યું સર્વપ્રવચન-સારભૂત ' પંચાસ્તિકસંગ્રહ ' સૂત્રને. ૧૭૩.**

અન્યાર્થ:- [પ્રવચનભક્તિપ્રચોદિતેન મયા] પ્રવચનની ભક્તિથી પ્રેરિત એવાં મેં [માર્ગપ્રભાવનાર્થ] માર્ગની પ્રભાવના અર્થે [પ્રવચનસારં] પ્રવચનના સારભૂત [પચ્ચાસ્તિકસંગ્રહં સૂત્રમ્] ' પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ ' સૂત્ર [ભણિતમ્] કહ્યું.

ટીકા:- આ, કર્તાની પ્રતિજ્ઞાની પૂર્ણતા સૂચવનારી સમાપ્તિ છે (અર્થાત્ અહીં શાસ્ત્રકર્તા શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવ પોતાની પ્રતિજ્ઞાની પૂર્ણતા સૂચવતાં શાસ્ત્રસમાપ્તિ કરે છે).

માર્ગ એટલે પરમ વૈરાગ્ય કરવા પ્રત્યે ઢળતી પારમેશ્વરની પરમ આજ્ઞા (અર્થાત્ પરમ વૈરાગ્ય કરવાની પરમેશ્વરની પરમ આજ્ઞા); તેની પ્રભાવના એટલે

પ્રખ્યાપનદ્વારેણ પ્રકૃષ્ટપરિણતિદ્વારેણ વા સમુદ્યોતનમ્; તદર્થમેવ પરમાગમાનુરાગવેગપ્રચલિતમનસા સંક્ષેપતઃ સમસ્તવસ્તુતત્ત્વસૂચકત્વાદતિવિસ્તૃતસ્યાપિ પ્રવચનસ્ય સારભૂતં પઞ્ચાસ્તિકાયસંગ્રહા-ભિધાનં ભગવત્સર્વજ્ઞોપજ્ઞત્વાત્ સૂત્રમિદમભિહિતં મયેતિ। અથૈવં શાસ્ત્રકારઃ પ્રારબ્ધસ્યાન્ત-મુપગમ્યાત્યન્તં કૃતકૃત્યો ભૂત્વા પરમનૈષ્કર્મ્યરૂપે શુદ્ધસ્વરૂપે વિશ્રાન્ત ઇતિ શ્રદ્ધીયતે।। ૧૭૩।।

इति समयव्याख्यायां नवपदार्थपुरस्सरमोक्षमार्गप्रपञ्चवर्णनो द्वितीयः श्रुतस्कन्धः समाप्तः।।

પ્રખ્યાપન દ્વારા અથવા પ્રકૃષ્ટ પરિણતિ દ્વારા તેનો સમુદ્યોત કરવો તે; [પરમ વૈરાગ્ય કરવાની જિનભગવાનની પરમ આજ્ઞાની પ્રભાવના એટલે (૧) તેની પ્રખ્યાતિ-જાહેરાત-કરવા દ્વારા અથવા (૨) પરમવૈરાગ્યમય પ્રકૃષ્ટ પરિણમન દ્વારા, તેનો સમ્યક્ પ્રકારે ઉદ્યોત કરવો તે;] તેના અર્થે જ (-માર્ગની પ્રભાવના અર્થે જ), પરમાગમ પ્રત્યેના અનુરાગના વેગથી જેનું મન અતિ ચલિત થતું હતું એવા મેં આ 'પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ' નામનું સૂત્ર કહ્યું-કે જે ભગવાન સર્વજ્ઞ વડે ઉપજા હોવાથી (-વીતરાગ સર્વજ્ઞ જિનભગવાને સ્વયં જાણીને પ્રણીત કરેલું હોવાથી) 'સૂત્ર' છે, અને જે સંક્ષેપથી સમસ્તવસ્તુતત્ત્વનું (સર્વ વસ્તુના યથાર્થ સ્વરૂપનું) પ્રતિપાદન કરનારું હોવાથી, અતિ વિસ્તૃત એવા પણ પ્રવચનના સારભૂત છે (-દ્વાદશાંગરૂપે વિસ્તીર્ણ એવા પણ જિનપ્રવચનના સારભૂત છે).

આ રીતે શાસ્ત્રકાર (શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવ) પ્રારંભેલા કાર્યના અંતને પામી, અત્યંત કૃતકૃત્ય થઈ, પરમનૈષ્કર્મ્યરૂપ શુદ્ધસ્વરૂપમાં વિશ્રાંત થયા (-પરમ નિષ્કર્મપણારૂપ શુદ્ધસ્વરૂપમાં સ્થિર થયા) એમ શ્રદ્ધવામાં આવે છે (અર્થાત્ એમ અમે શ્રદ્ધીએ છીએ). ૧૭૩.

આ રીતે (શ્રીમદ્ભગવત્કુંદકુંદાચાર્યદેવપ્રણીત શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહશાસ્ત્રની શ્રીમદ્ અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવવિરચિત) સમયવ્યાખ્યા નામની ટીકામાં નવપદાર્થપૂર્વક મોક્ષમાર્ગપ્રપંચવર્ણન નામનો દ્વિતીય શ્રુતસ્કંધ સમાપ્ત થયો.

[હવે, 'આ ટીકા શબ્દોએ કરી છે, અમૃતચંદ્રસૂરિએ નહિ' એવા અર્થનો એક છેલ્લો શ્લોક કહીને અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવ ટીકાની પૂર્ણાહુતિ કરે છે:]

૨૫૨]

પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ

સ્વશક્તિસંસૂચિતવસ્તુતત્ત્વૈ-
વ્યાખ્યા કૃતેયં સમયસ્ય શબ્દૈઃ।
સ્વરૂપગુણસ્ય ન કિંચિદસ્તિ
કર્તવ્યમેવામૃતચન્દ્રસૂરેઃ।। ૮।।

इति पंचास्तिकायसंग्रहाभिधानस्य समयस्य व्याख्या समाप्ता।

[**શ્લોકાર્થ:-**] પોતાની શક્તિથી જેમણે વસ્તુનું તત્ત્વ (-યથાર્થ સ્વરૂપ) સારી રીતે કહ્યું છે એવા શબ્દોએ આ સમયની વ્યાખ્યા (-અર્થસમયનું વ્યાખ્યાન અથવા પંચાસ્તિકાયસંગ્રહશાસ્ત્રની ટીકા) કરી છે; સ્વરૂપગુણ (-અમૂર્તિક જ્ઞાનમાત્ર સ્વરૂપમાં ગુણ) અમૃતચંદ્રસૂરિનું (તેમાં) કાંઈ જ કર્તવ્ય નથી. [૮]

આમ (શ્રીમદ્ભગવત્કુંડલ્યાયાર્થદેવપ્રણીત) શ્રી પંચાસ્તિકાયસંગ્રહ નામના સમયની અર્થાત્ શાસ્ત્રની (શ્રીમદ્ અમૃતચંદ્રાચાર્યદેવવિરચિત સમયવ્યાખ્યા નામની) ટીકાનો શ્રી હિંમતલાલ જેઠાલાલ શાહ કૃત ગુજરાતી અનુવાદ સમાપ્ત થયો.

સમાપ્ત

श्री पंचास्तिकायसंग्रहनी वर्णानुक्रम गाथासूची

	गाथा	पृष्ठ		गाथा	पृष्ठ
अ			उ		
अगुरुलघुगेहिं सया	८४	१२८	उदयं जह मच्छाणं	८५	१२९
अगुरुलहुगा अणंता	३१	५१	उदयेण उवसमेण य	५६	९३
अण्णाणादो णाणी	१६५	२३१	उदंसमसयमक्खिय	११६	१६६
अण्णोण्णं पविसंता	७	१८	उप्पत्ती व विणासो	११	२७
अत्ता कुणदि सभावं	६५	१०३	उवओगो खलु दुविहो	४०	७१
अभिवंदिदूण सिरसा	१०५	१५३	उवभोज्जमिंदिएहिं	८२	१२५
अरसमरुवमगंधं	१२७	१७७	उवसंतखीणमोहो	७०	११०
अरहंतसिधचेदिय	१६६	२३२	ए		
अरहंतसिद्धचेदिय	१७१	२३८	एको चेव महप्पा	७१	१११
अरहंतसिद्धसाहुसु	१३६	१८९	एदे कालागासा	१०२	१४८
अविभत्तमण्णत्तं	४५	७९	एदे जीवणिकाया	१२०	१७०
अंडेसु पवड्ढंता	११३	१६३	एदे जीवणिकाया	११२	१६२
आ			एयरसवण्णगंधं	८१	१२४
आगासकालजीवा	९७	१४२	एवमभिगम्मजीवं	१२३	१७४
आगासकालपुग्गल	१२४	१७५	एवं कत्ता भोत्ता	६९	१०९
आगासं अवगासं	९२	१३७	एवं पवयणसारं	१०३	१४९
आदेसमेत्तमुत्तो	७८	११८	एवं भावमभावं	२१	४२
आमिणिसुदोधिमण	४१	७२	एवं सदो विणासो	१९	३७
आसवदि जेण पुण्णं	१५७	२१७	एवं सदो विणासो	५४	९०
इ			ओ		
इंदसदवंदियाणं	१	४			
इंदियकसायसण्णा	१४१	१९५	ओगाढगाढणिचिदो	६४	१०३

	गाथा	पृष्ठ		गाथा	पृष्ठ
क			जम्हा उवरिद्धाणं	९३	१३८
कम्ममलविप्पमुक्को	२८	५४	जम्हा कम्मस्स फलं	१३३	१८५
कम्मस्साभावेण य	१५१	२०८	जस्स जदा खलु पुण्णं	१४३	१९७
कम्मं कम्मं कुव्वदि	६३	१०२	जस्स ण विज्जदि रागो	१४६	२०१
कम्मं पि सगं कुवदि	६२	९९	जस्स ण विज्जदि रागो	१४२	१९६
कम्मं वेदयमाणो जीवो	५७	९४	जस्स हियेणुमेत्तं	१६७	२३३
कम्माणं फलमेक्को	३८	६८	जह पउमरायरयणं	३३	६१
कम्मेण विणा उदयं	५८	९५	जह पुग्गलदव्वाणं	६६	१०५
कालो त्ति य ववदेसो	१०१	१४७	जह हवदि धम्मदव्वं	८६	१३०
कालो परिणामभवो	१००	१४६	जं सुहमसुहमुदिण्णं	१४७	२०४
कुव्वं सगं सहावं	६१	९९	जाणदि पस्सदि सव्वं	१२२	१७२
केचित्तु अणावण्णा	३२	५९	जादो अलोगलोगो	८७	१३१
कोधो व जदा माणो	१३८	१९१	जादो सयं स चेदा	२९	५६
ख			जायदि जीवस्सेवं	१३०	१८०
खंधं सयलसमत्थं	७५	११४	जीवसहावं णाणं	१५४	२१३
खंधा य खंधदेसा	७४	११३	जीवा अणाइणिहणा	५३	८९
खीणे पुव्वणिबद्धे	११९	१६९	जीवा जीवा भावा	१०८	१५८
ग			जीवा पुग्गलकाया	६७	१०६
गदिमधिगदस्स देहो	१२९	१८०	जीवा पुग्गलकाया	२२	४४
च			जीवा पुग्गलकाया	४	१०
			जीवा पुग्गलकाया	९१	१३७
चरियं चरदि सगं	१५९	२२०	जीवा पुग्गलकाया	९८	१४३
चरिया पमादबहुला	१३९	१९२	जीवा संसारत्था	१०९	१६०
छ			जीवो त्ति हवदि चेदा	२७	५२
			जीव सहावणियदो	१५५	२१५
छक्कापक्कमजुत्तो	७२	१११	जूगागुंभीमक्कण	११५	१६५
ज			जे खलु इन्द्रियगेज्जा	९९	१४४
जदि हवदि गमणहेदू	९४	१३९	जेण विजाणदि सव्वं	१६३	२२८
जदि हवदि दव्वमण्णं	४४	७८	जेसिं अत्थि सहाओ	५	१३

	गाथा	पृष्ठ		गाथा	पृष्ठ
जेसिं जीवसहावो	३५	६४	द		
जो खलु संसारत्थो	१२८	१७९	दवियदि गच्छदि	९	२३
जोगणिमित्तं गहणं	१४८	२०५	दव्वं सल्लक्खणयं	१०	२४
जो चरदि णादि पेच्छदि	१६२	२२७	दव्वेण विणा ण गुणा	१३	२९
जो परदव्वम्मि सुहं	१५६	२१६	दंसणणाणचरित्ताणि	१६४	२२९
जो सव्वसंगमुक्को	१५८	२१८	दंसणणाणसमगं	१५२	२१०
जो संवरेण जुत्तो	१४५	१९९	दंसणणाणाणि तहा	५२	८७
जो संवरेण जुत्तो	१५३	२१२	दंसणमवि चक्खुजुदं	४२	७६
ण			देवा चउण्णिकाया	११८	१६७
			ध		
ण कुदोचि वि उप्पण्णो	३६	६५			
णत्थि चिरं वा खिप्पं	२६	४९	धम्मत्थिकायमरसं	८३	१२७
ण य गच्छदि धम्मत्थी	८८	१३२	धम्मादीसदहणं	१६०	२२२
ण वियप्पदि णाणादो	४३	७७	धम्माधम्मागासा	९६	१४०
ण हि इन्दियाणि जीवा	१२१	१७१	धरिदुं जस्स ण सक्कं	१६८	२३४
ण हि सो समवायादो	४९	८५	प		
णाणं धणं च कुव्वदि	४७	८२	पज्जयविजुदं दव्वं	१२	२८
णाणावरणादीया भावा	२०	३९	पयडिड्ढिदिअणुभाग	७३	११२
णाणी णाणं च सदा	४८	८३	पाणेहिं चदुहिं जीवदि	३०	५८
णिच्चो णाणवकासो	८०	१२२	पुढवी य उदगमगणी	११०	१६१
णिच्छयणयेण भणिदो	१६१	२२४	ब		
णेरइयतिरियमणुआ	५५	९२	बादरसुहुमगदाणं	७६	११६
त			भ		
तम्हा कम्मं कत्ता	६८	१०८	भावत्स णत्थि णासो	१५	३२
तम्हा धम्माधम्मा	९५	१४०	भावा जीवादीया	१६	३३
तम्हा णिव्वुदिकामो	१६९	२३६	भावो कम्मणिमित्तो	६०	९८
तम्हा णिव्वुदिकामो	१७२	२३९	भावो जदि कम्मकदो	५९	९७
ति त्थावरतणुजोगा	१११	१६२	म		
तिसिदं बुभुक्खिदं	१३७	१९०	मग्गप्पभावणहं	१७३	२५०
ते चेव अत्थिकाया	६	१६	मणुसत्तणेण णट्ठो	१७	३५

२५६]

पंथास्तिकायसंग्रह

	गाथा	पृष्ठ		गाथा	पृष्ठ
मुणिरुण एतदद्वं	१०४	१५१	समवाओ पंचणहं	३	८
मुत्तो फासदि मुत्तं	१३४	१८६	सम्मत्तणाणजुत्तं	१०६	१५४
मोहो रागो दोसो	१३१	१८३	सम्मत्तं सदहणं	१०७	१५६
र			सव्वत्थ अत्थि जीवो	३४	६३
रागो जस्स पसत्थो	१३५	१८८	सव्वे खलु कम्मफलं	३९	७०
व			सव्वेसिं खंधाणं	७७	११७
वण्णरसगंधफासा	५१	८७	सव्वेसिं जीवाणं	९०	१३६
ववगददपणवण्णरसो	२४	४६	सस्सदमध उच्छेदं	३७	६७
ववदेसा संठाणा	४६	८०	संठाणा संघादा	१२६	१७७
विज्जदि जेसिं गमणं	८९	१३४	संबुक्कमादुवाहा	११४	१६४
स			संवरजोगेहिं जुदो	१४४	१९८
सण्णाओ य तिलेस्सा	१४०	१९३	सिय अत्थि णत्थि उहयं	१४	३०
सत्ता सव्वपयत्था	८	१८	सुरणरणारयतिरिया	११७	१६६
सद्दो खंधप्पभवो	७९	१२०	सुहदुक्खजाणणा वा	१२५	१७६
सपयत्थं तित्थयरं	१७०	२३७	सुहपरिणामो पुण्णं	१३२	१८४
सब्भावसभावाणं	२३	४५	सो चेव जादि मरणं	१८	३६
समओ णिमिसो कट्ठा	२५	४८	ह		
समणमुहुग्गदमद्वं	२	६	हेदुमभावे णियमा	१५०	२०८
समवत्ती समवाओ	५०	८६	हेदू चदुव्वियप्पो	१४९	२०६